Angie Thomas

PE VAL

virtual-project.eu

ANGIE THOMAS

PE VAL

Original: *On the Come Up* (2019)

Traducere din engleză și note de:
CORNELIA MARINESCU

virtual-project.eu

TREI

2020

PARTEA ÎNTÂI

DE ȘCOALĂ VECHE

UNU

În seara asta s-ar putea să fiu nevoită să fac praf pe cineva.

Se prea poate să fie vorba despre cineva pe care îl știu. S-ar putea să fie un necunoscut. E posibil să fie cineva care nu a mai intrat niciodată până acum într-un duel. Sau poate că dau peste un expert în chestia asta. Nu contează câte poante o să livreze în rime sau cât de cool au flow-ul. Va trebui să-i lichidez.

Mai întâi, trebuie să primesc un telefon. Ca să fiu apelată, trebuie să ies dracului afară de la ora domnișoarei Murray.

Cea mai mare parte din ecranul laptopului meu e plină cu întrebări cu mai multe variante de răspuns, dar și cu ceasul. Ceasul e de bază. După ceas, mai sunt zece minute până la ora patru și jumătate și, după mătușa Pooh, care știe pe cineva care știe pe altcineva, DJ Hype sună între patru și jumătate și cinci și jumătate. Mă jur că dacă îl ratez o să…

N-o să fac nici pe dracu’, pentru că domnișoara Murray mi-a luat telefonul și cu domnișoara Murray nu-i de glumit.

Nu îi zăresc decât creștetul capului, cu părul strâns în zeci de codițe. Restul persoanei sale e ascuns în spatele cărții ei, semnate de Nikki Giovanni[1]. Din când în când, scoate câte un „Mmm”, la vreun vers, exact așa cum face și bunica mea în timpul slujbei. Poezia e religia domnișoarei Murray.

Toată lumea s-a cărat din Școala de Arte Midtown, de aproape o oră. Nu am rămas decât noi, ăștia din clasa a unsprezecea, ai căror părinți sau tutori ne-au înscris la pregătirea pentru ACT[2]. Asta nu îți garantează că o să scoți treizeci și șase de puncte, dar Jay zice că ar fi bine să iau cât mai mult, pentru că ea „le-a plătit ăstora cât o factură la lumină” pentru cursul ăsta. În fiecare marți și joi după-amiază, mă târăsc cu de-a sila în clasă și îi predau telefonul meu domnișoarei Murray.

---

[1] Yolande Cornelia „Nikki” Giovanni Jr. (n. 1943) – poetă, scriitoare și activistă, una dintre cele mai cunoscute poete afro-americane la nivel mondial.

[2] American College Testing – în SUA, testare standardizată folosită pentru admiterea la colegiu.

De obicei, nu mă deranjează să stau o oră încheiată fără să știu ce-a mai postat președintele pe Twitter. Sau fără să primesc mesaje de la Sonny și Malik (uneori despre ce rahat a mai scris președintele pe Twitter). Astăzi însă vreau să mă duc la catedră, să-mi iau telefonul din grămadă și să o tai de aici în viteză.

— Pst, Brianna, îmi șoptește cineva.

În spatele meu stă Malik și, din spatele lui, Sonny îmi mimează din buze: *A apărut ceva?*

Îmi las capul pe-o parte și ridic din sprâncene, în sensul că *De unde ai vrea să știu, doar n-am telefonul la mine.* Da, știu că e cam mult de înțeles, dar eu, Sonny și Malik suntem prieteni la toartă de pe când nici nu ne născuserăm încă. Mamele noastre sunt prietene bune și toate trei au rămas însărcinate în același timp. Ne zic „Nesfânta Treime”, pentru că, spun ele, în burtă dădeam toți trei din picioare în același timp, de fiecare dată când ele erau împreună. Comunicare nonverbală deci? Nimic nou.

Sonny ridică din umeri cu un *Știu și eu, voiam să verific,* amestecat cu *Ce dracu’, doar n-o să faci mutre, acum.*

Mijesc ochii spre omulețul din spatele meu, cu pielea lui albă și aerul de hobbit – are părul creț și urechi clăpăuge. *Nu fac mutre. Mi-ai pus o întrebare tâmpită.*

Mă întorc la locul meu. Pe deasupra cărții sale, domnișoara Murray ne fixează cu privirea și ne trimite, la rândul ei, un mesaj nonverbal. *Știu că voi n-o să vorbiți la ora mea.*

Tehnic privind lucrurile, nu *vorbim,* dar oare am eu aerul că i-aș comunica asta, verbal sau nonverbal?

16:27.

Încă trei minute și o să pun mâna pe telefonul ăla.

16:28.

Două minute.

16:29.

Un minut.

Domnișoara Murray își închide cartea.

— Timpul s-a scurs. Predați testele așa cum sunt.

Rahat. Testul.

În cazul meu, „așa cum sunt” înseamnă că nu am răspuns nici măcar la o întrebare. Din fericire, e un test grilă. Și cum există patru variante de răspuns la fiecare întrebare, am o șansă de 25 la sută să aleg, din întâmplare, răspunsul corect. Dau clic pe răspunsuri în timp ce toți ceilalți își recuperează telefoanele.

Toți în afară de Malik. El stă aplecat deasupra mea în timp ce își îmbracă geaca de blugi peste hanorac. În ultimii doi ani s-a transformat, de la o statură de pitic, față de mine, la a fi așa de înalt, că trebuie să se aplece ca să mă îmbrățișeze. Iar tunsoarea tip fade îl face să pară și mai înalt.

— Ce dracu', Bri, zice Malik. N-ai făcut niciuna dintre…

— Ssst! Am făcut, zic, închei testul și trimit răspunsurile, apoi îmi arunc rucsacul pe un umăr. Am făcut testul.

— Dacă nu te deranjează să iei un Insuficient, Breezy.

— Insuficient la o simulare nu înseamnă chiar insuficient.

Îmi îndes șapca pe cap și-mi trag cozorocul pe ochi, cât să-mi acopere părul. E cam zburlit deocamdată și așa o să rămână până când Jay o să mi-l împletească în codițe.

Sonny se ia cu mine la întrecere care ajunge primul la catedra domnișoarei Murray. Așa cum îi e felul, prieten adevărat până la sacrificiu, dă să-mi apuce el telefonul, dar domnișoara Murray i-o ia înainte.

— E în ordine, Jackson.

I-a spus pe numele lui real, care, întâmplător, e și numele meu de familie. Maică-sa l-a botezat așa în onoarea bunicilor mei, care i-au fost nași.

— Vreau să discut o clipă cu Brianna.

Sonny și Malik se uită amândoi la mine. *Ce naiba ai mai făcut?*

Eu am ochii la fel de holbați că ai lor. *Arăt ca și cum aș ști?*

Domnișoara Murray le face acum semn din cap spre ușă.

— Tu și Malik sunteți liberi. Nu durează decât un moment.

Sonny se întoarce spre mine. *Ai belit-o.*

Se prea poate. Să nu mă înțelegeți greșit; domnișoara Murray e o drăguță, dar nu glumește. O dată, am dat rasol la un eseu despre maniera în care Langston Hughes[3] folosește oniricul. Domnișoara Murray m-a beștelit într-un așa hal, că aș fi preferat, în schimb, să mă căpăcească Jay. Și asta spune multe.

Sonny și Malik au plecat. Domnișoara Murray se așază pe marginea catedrei și pune telefonul lângă ea. Ecranul e negru.

---

[3] James Mercer Langston Hughes (1902-1967) – scriitor și editorialist american, figură marcantă a liricii afro-americane.

Nu am primit niciun apel încă.

— Brianna, ce-i cu tine?

Privirea îmi trece de la ea la telefon și înapoi.

— Ce vreți să spuneți?

— Astăzi ai fost deosebit de absentă. Nici măcar nu ai rezolvat testul.

— Ba da, l-am făcut!

Întrucâtva. Oarecum. Ceva din el. Un fel de. Nu chiar. Nț.

— Fato, nu mi-ai trimis niciun răspuns până acum un minut. Serios? Și e ceva vreme de când nu mai ești deloc atentă. Crede-mă, o să ai dovada săptămâna viitoare, când o să primești fișa de evaluare. N-ai trecut degeaba de la note de opt la șapte și șase.

Rahat.

— Șase?

— Ți-am dat atât cât ai meritat. Deci care-i treaba? Pentru că de lipsit n-ai lipsit de la ore, în ultima vreme.

În ultima vreme. A trecut exact o lună de la ultima mea suspendare și de două săptămâni n-am mai fost chemată în biroul directoarei. Ăsta e un nou record.

— Acasă e totul în ordine? mă întreabă domnișoara Murray.

— Parcă ați fi doamna Collins.

Tânăra și blonda doamnă Collins este psihologa școlii. E amabilă, dar se străduiește prea tare. De fiecare dată când mă trimit la ea, îmi pune niște întrebări care parcă ar fi luate dintr-un manual de genul *Cum să le vorbești copiilor negri din statistici, care vin prea des la tine în birou.*

Cum e viața la tine acasă? (Ce te bagi tu?)

În ultimul timp ai fost martora vreunui eveniment traumatizant, de exemplu focuri de armă? (Doar fiindcă locuiesc în „ghetou” nu înseamnă că în fiecare zi fac slalom printre gloanțe.)

Faci față cu greu faptului că tatăl tău a fost ucis? (S-a întâmplat acum doisprezece ani. Abia dacă îmi mai amintesc de el sau de crimă.)

Faci față cu greu dependenței de droguri a mamei? (Nu s-a mai drogat de opt ani. Zilele astea e dependentă doar de telenovele.)

Care mai e viața ta, fato, ’nțelegi? (Bine, nu s-a exprimat chiar așa, dar a fost pe-aproape.)

Domnișoara Murray surâde afectat.

— Încerc doar să înțeleg ce se întâmplă cu tine. Deci unde ți-a zburat mintea în așa hal azi, încât eu mi-am pierdut timpul cu tine, iar maică-ta, banii munciți din greu?

Oftez. N-o să-mi dea telefonul decât dacă vorbesc. Așa că, foarte bine, o să vorbesc.

— Aștept ca DJ Hype să-mi spună că pot să intru în Ring să mă duelez.

— În Ring?

— Da, Ringul de box al lui Jimmy. În fiecare joi, organizează dueluri de freestyle. M-am înscris și eu, poate am șansa să mă lupt astă-seară.

— A, știu ce e Ringul. Mă surprinde doar că *tu vrei* să urci pe el.

Mi se strânge stomacul la felul în care spune „tu vrei”, de parcă ar fi mai logic să urce în ring oricine altcineva pe lumea asta, în afară de mine.

— De ce vă surprinde?

— Nu vreau să insinuez nimic, zice, ridicând brațele. Știu că te pricepi. Ți-am citit versurile. Doar că nu știam că vrei să fii rapperiță.

— Multă lume nu știe.

Aici e problema. Fac rap de când aveam zece ani, dar nu am făcut niciodată tam-tam pe tema asta. Adică, da, Sonny și Malik știu, familia mea știe și ea. Dar, hai să fim serioși: dacă maică-ta zice că ești bună ca rapperiță e ca și cum ți-ar spune că ești drăguță, când tu arăți ca dracu’. Complimentele de genul ăsta sunt parte din responsabilitățile de părinte pe care și le-a asumat când m-a scos din pântecul ei.

Poate că sunt bună, nu știu. Am așteptat momentul potrivit.

Astă-seară poate să fie ocazia perfectă și Ringul este locul perfect. E locul cel mai divinizat din cartierul Garden Heights, întrecut doar de Templul lui Cristos. Nu te poți numi rapper până când nu te-ai bătut în Ring.

De aceea trebuie să-i dau gata. Dacă astă-seară câștig, primesc un loc în programul Ringului și, dacă obțin un loc, voi putea să intru în mai multe dueluri și, dacă particip la mai multe dueluri, o să-mi fac un nume. Și pe urmă cine știe ce se mai poate întâmpla?

Expresia domnișoarei Murray se îndulcește.

— Îi calci pe urme tatălui tău, nu?

E ciudat. De câte ori cineva îl pomenește, parcă mi-ar confirma că nu e doar o ființă imaginară despre care nu am decât crâmpeie de amintiri. Și când îl numesc tatăl meu, și nu Lawless, legenda rapului underground, parcă îmi reamintesc de faptul că sunt a lui și el e al meu.

— Cred că da. Mă pregătesc pentru Ring de o grămadă de vreme. Adică e greu să te pregătești pentru un *duel,* dar, dacă înving, ăsta ar putea fi începutul carierei mele, înțelegeți?

— Stai să mă lămuresc, zice domnișoara Murray, ridicându-se în picioare.

În cap mi se declanșează alarme imaginare. Avertizare: profa ta e pe cale să te ia la rost, drăguțo.

— Ai fost așa de concentrată pe rap, că notele ți-au scăzut drastic semestrul ăsta. Ai uitat că notele din clasa a unsprezecea sunt esențiale pentru admiterea la colegiu. Ai uitat că mi-ai spus odată că vrei să intri la Markham sau la Howard.

— Domnișoară Murray…

— Nu, stai și gândește-te o clipă. Țelul tău e să intri la colegiu, da?

— Presupun că da.

— Presupui?

Ridic din umeri.

— Știți, nu toată lumea e făcută pentru colegiu.

— Poate că nu. Dar să termini liceul? E esențial. Acum ești de nota șase, însă, dacă o ții tot așa, o să ajungi la patru. Am avut aceeași discuție și cu fratele tău, odată.

Încerc să nu-mi dau ochii peste cap. N-am nimic nici cu Trev, nici cu domnișoara Murray, dar când ai un frate mai mare care a fost înaintea ta un elev bun, ori ajungi să-l egalezi măcar, ori lumea o să aibă ce comenta.

Eu n-am reușit niciodată să ajung la nivelul lui Trev aici, la Midtown. Școala mai are și acum afișate programe și tăieturi din ziare de pe vremea când el a jucat în *Struguri în soare*[4]*.* Mă surprinde că n-au schimbat numele școlii în „Școala de Arte Trey Jackson Pentru că Îl Iubim De Nu Mai Putem”.

Mă rog.

— La un moment dat, ajunsese să coboare de la note de zece la șapte, dar și-a revenit. Și acum uită-te la el. A absolvit

---

[4]

Markham cu brio.

Da, și în vara asta s-a mutat înapoi acasă. Nu și-a găsit o slujbă ca lumea și de trei săptămâni face pizza, pe un salariu minim. Nu prea am de ce să aspir la așa ceva.

Nu-l ponegresc. Nici vorbă. E supertare că a absolvit. Nimeni din familia mamei noastre n-a absolvit o facultate, iar bunicii noastre paterne îi place să spună la toată lumea că nepotul ei a fost „magnum cum laude”. (E total aiurea, nu așa se spune corect, dar încearcă să-i explici bunicii.)

Domnișoara Murray nu așa ceva vrea să audă totuși.

— O să-mi îndrept notele, vă jur. Doar că trebuie mai întâi să trec de duelul ăsta și-o să văd ce-o să fie.

Domnișoara dă din cap.

— Înțeleg. Sunt sigură că și mama ta va înțelege.

Aruncă telefonul spre mine.

Futu-iiii.

Ies pe coridor. Sonny și Malik stau sprijiniți de dulapuri. Sonny scrie mesaje pe telefon. Malik se joacă cu aparatul de filmat. E mereu gata să filmeze. La câțiva metri mai încolo, Long și Tate, bodyguarzii responsabili cu siguranța în școală, îi țin sub observație. Ăștia doi caută tot timpul să te dea în gât. Nimeni nu vrea să o spună, dar, dacă ești negru sau latino, ești mai predispus să intri în vizorul lor, deși Long e și el negru.

Malik ridică ochii din telefon.

— Ești OK, Bri?

— Hai, dați-i drumu’, strigă Long. N-o mai ardeți pe-aici.

— Ce dracu’, nu putem să stăm și noi de vorbă un minut? îi zic.

— Ai auzit ce-a spus, intervine Tate, arătând cu degetul spre ușă.

Are părul blond, spălăcit.

— Cărați-vă.

Dau să spun ceva, dar Sonny mă oprește.

— Bri, hai să mergem.

Foarte bine. Pornesc spre ușă, după Sonny și Malik, și arunc o privire la telefon.

E 16: 45 și Hype încă nu m-a sunat.

•

Cât merg cu autobuzul și cât fac pe urmă restul drumului până acasă pe jos, tot nimic.

Ajung la mine la 17:09 fix.

Pe aleea pentru mașini e parcat jeepul Grand Cherokee al lui Jay. Din casă se aude tare muzică gospel. E unul dintre cântecele acelea vesele și ritmate, care la slujbă sunt semnalul pentru o pauză de proslăvire[5] și o fac pe bunica să dea roată prin biserică, răcnind. E al dracului de jenant.

Mă rog, Jay nu ascultă genul ăsta de cântece decât duminica, ziua destinată curățeniei, ca să ne facă, pe mine și pe Trey, să ne sculăm și să-i dăm o mână de ajutor. E greu să înjuri când cineva cântă despre Iisus, așa că, fără o vorbă, mă trezesc și mă apuc de curățenie.

Mă întreb de ce ascultă tocmai acum muzica asta.

De cum pun piciorul în casă, mă lovește frigul. Nu e la fel de rece ca afară – pot să-mi scot haina –, dar nu renunț la hanorac. Săptămâna trecută ne-au tăiat gazele și, fără ele, nu avem căldură. Jay a pus un radiator pe hol, dar nu reușește decât să mai înmoaie puțin aerul rece. Dacă vrem să facem o baie fierbinte, suntem nevoiți să încălzim oale cu apă pe plita electrică, iar când dormim ne învelim cu câte două cuverturi. Mama și Trey au rămas în urmă cu plata unor facturi și ea a trebuit să solicite companiei de gaze o amânare. Pe urmă încă una. Și încă una. Ăia s-au săturat să-și tot aștepte banii și ne-au tăiat pur și simplu gazele.

Se mai întâmplă.

— Am ajuns, le strig eu din living.

Sunt cât pe ce să-mi arunc rucsacul și haina pe canapea, dar Jay se răstește de pe unde e:

— Pune-ți haina în cuier și du-ți geanta la tine în cameră!

Fir-ar al naibii, cum reușește chestia asta? Fac așa cum mi se spune și mă iau după sunetul muzicii, până în bucătărie.

Jay scoate două farfurii din dulap – una pentru mine, una pentru ea. O să mai treacă un timp până ajunge și Trey acasă. Jay are încă înfățișarea ei „bisericoasă”, potrivită unei secretare de biserică – părul strâns în coadă de cal, fusta până la genunchi și bluza cu mânecă lungă, care îi acoperă tatuajele și cicatricile rămase de pe urma viciului ei. E joi, așa că astă-seară are cursuri, vrea să-și ia diploma de asistent social – vrea să se asigure că alții vor avea parte de sprijinul de care ea nu s-a bucurat când se droga. De vreo câteva luni merge la cursuri, două seri pe săptămână. De obicei, abia dacă are timp ori să mănânce, ori să se schimbe, dar nu și de una, și de alta. Presupun că astă-seară a ales să ia masa.

---

[5] Ritual întâlnit în mod normal în bisericile penticostale, care presupune exprimarea exuberantă a credinței enoriașilor, prin exclamații și dans.

— Bună, Li’l Bit, zice, mieroasă, de parcă nu tocmai s-a răstit la mine.

Tipic.

— Cum ți-a mers azi?

E 17:13. Mă așez la masă.

— Nu m-a sunat încă.

— Cine? mă întreabă, punând o farfurie în dreptul meu.

— DJ Hype. Mi-am înscris numele pentru un loc pe Ring, îți amintești?

— A, chestia aia.

Chestia aia, de parcă n-ar fi cine știe ce brânză. Jay știe că îmi place rapul, dar nu cred că își dă seama că eu chiar *vreau* să fac rap. Se poartă ca și cum n-ar fi altceva decât un nou joc video, care mă captivează.

— Lasă, că o să sune el, zice. Cum a fost la pregătirea pentru APT? Azi ați dat simularea, nu?

— Mda.

În ultima vreme asta e tot ce o interesează, prostia aia de test.

— Și? zice, de parcă ar vrea să audă mai multe. Cum te-ai descurcat?

— Bine, cred.

— A fost greu? Ușor? Au fost părți la care te-ai chinuit mai mult?

Hai, că-i dăm drumul la interogatoriu.

— A fost doar o simulare.

— Care ne dă o imagine clară despre cum o să te descurci la testul adevărat, îmi zice. Bri, treaba e foarte serioasă.

— Știu.

Mi-a spus-o de un milion de ori.

Jay pune în farfurii niște bucăți de carne de pui. De la Popeye. Suntem în 15. Tocmai a luat banii, așa că mâncăm bine. Jay se jură totuși că Popeye de aici nu e la fel de bun ca ăla din New Orleans. Acolo s-au născut ea și mătușa Pooh. Uneori, în vocea lui Jay se mai simte încă accentul de New Orleans. Ca atunci când spune „scumpo”, de exemplu, iar cuvântul pare îmbibat în melasă și îl desparte în mai multe silabe decât e cazul.

— Dacă vrem să ajungi la o școală bună, zice, trebuie să tratezi mai serios chestia asta.

Dacă *vrem*? Mai degrabă dacă vrea *ea.*

Nu e vorba că nu vreau să merg la colegiu. Sincer, nu știu ce vreau. Dar cel mai important lucru pe care îl vreau este să ajung să fac rap. Dacă o să reușesc să fac asta, o să fie mai bine decât orice slujbă bună pe care ar putea să mi-o ofere o diplomă de colegiu.

Mă uit la telefon. E 17:20. Niciun apel.

— Ahaa, face Jay și țâțâie din buze.

— Ce-i?

— Văd eu unde-ți stă capul. Probabil că nu te-ai putut concentra la testul ăla fiindcă ai fost mereu cu gândul la prostia aia din Ring.

Da.

— Nu.

— Îhâm. Bri, la ce oră trebuia să te sune Hype?

— Mătușa Pooh a zis că între patru jumate și cinci jumate.

— *Pooh*? Nu poți să iei de bun ce zice ea. Tot ea e aia care a susținut că unii din cartierul Garden au prins un extraterestru și l-au ascuns în subsol.

Așa e.

— Chiar dacă Hype sună între patru jumate și cinci jumate, tot mai ai timp, zice ea.

— Știu, doar că nu mai am…

— Răbdare. Ca taică-tău.

Dacă e să te iei după Jay, sunt încăpățânată ca tata, sarcastică, la fel ca tata, și iute la mânie ca tata. Ca și cum ea n-ar fi nimic din toate astea și chiar mai ceva. Zice că Trey și cu mine semănăm și la înfățișare cu el. Același zâmbet, fără dinții grill[6] din aur. Aceleași gropițe în obraji, același ten deschis, care face ca lumea să ne poreclească *redbones*[7] și *light bright*[8]*,* aceiași ochi mari și negri. Nu am pomeții proeminenți ai lui Jay și nici ochii ei deschiși la culoare, iar tenul meu nu capătă nuanța pe care o are al ei decât atunci când stau afară, în soare, o zi întreagă de vară. Uneori o surprind fixându-mă cu privirea, ca și cum s-ar căuta pe sine. Sau parcă l-ar vedea pe tata și nu poate să-și ia ochii de la el.

---

[6] În cultura hip-hop, tip de bijuterie din metale prețioase, purtată pe dinți; este în general detașabilă și uneori are încrustate pietre prețioase.

[7] Persoană de culoare cu tenul și părul cu reflexe roșcate.

[8] Termen folosit de afro-americani pentru a descrie persoanele de culoare cu tenul deschis (mulatre).

Cam așa cum se zgâiește la mine și acum.

— Care e problema? zic.

Îmi zâmbește, dar abia schițat.

— Niciuna. Ai răbdare, Bri. Dacă o să te sune, du-te acolo, fă-ți micul tău duel…

Micul duel?

— … și vino apoi direct acasă. Nu te ține după fundul ăla împuțit al lui Pooh.

Mătușa Pooh mă duce de săptămâni întregi la Ring, ca să învăț cum stau lucrurile. Înainte de asta, am urmărit destule clipuri pe YouTube, dar e altceva când ești acolo. Jay a fost OK cu faptul că merg la Ring – tata s-a duelat acolo și Mr. Jimmy nu acceptă tâmpenii –, dar nu i-a plăcut prea tare faptul că am mers cu mătușa Pooh. E clar că nu o dă pe spate faptul că mătușa Pooh se crede impresara mea. După părerea lui Jay, „proasta aia nu e bună de impresar!”

— Cum poți să vorbești așa de urât despre sora ta? o întreb.

— Știu ce învârte, zice, punând în farfurii niște orez cajun. Și *tu* știi ce învârte.

— Mda, dar n-o să lase să mi se întâmple nimic…

Pauză.

Jay adaugă în farfurii și bame prăjite. Apoi știulete de porumb. Iar la urmă, chifle pufoase. Poți să spui orice despre chiflele de la Popeye, dar alea nu sunt nici moi, nici pufoase.

Mâncarea asta e de la Popkenchurch.

Popkenchurch e când cumperi pui fript și orez cajun de la Popeye, chifle de la KFC și bame prăjite și porumb de la Church[9]. Trey îi zice „pre-infarct”.

Vezi însă că Popkenchurch e o chestie problematică, și nu pentru că ar putea duce la o tragedie digestivă. Jay nu o cumpără decât atunci când se întâmplă ceva nasol. Acum câțiva ani, când ne-a dat vestea că mătușa Norma avea cancer în fază terminală, a cumpărat Popkenchurch. Crăciunul trecut, când și-a dat seama că nu va putea să-mi cumpere un laptop nou, Popkenchurch. Când bunica a decis *să nu* se mai mute în alt stat, ca să-și ajute sora care se recupera după un atac cerebral,

---

[9] Church’s Chicken – lanț american de restaurante fast-food, specializate în pui prăjit.

Jay a cumpărat Popkenchurch. Nu am văzut niciodată pe cineva care să-și descarce agresivitatea asupra unei pulpe de pui în halul în care o făcuse ea în ziua aceea.

Nu-i a bună.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Bri, nu e nimic de care să-ți faci tu griji…

Telefonul vibrează pe masă și amândouă tresărim. Ecranul se luminează și îmi afișează un număr pe care nu-l recunosc.

E cinci jumate.

— Te sună, zice Jay zâmbind.

Mâinile îmi tremură până în vârful degetelor, dar apăs pe ecran și îmi duc telefonul la ureche. Mă silesc să rostesc:

— Alo?

— Bri la telefon? mă întreabă o voce foarte familiară. Brusc, am gâtul uscat.

— Da. Este… eu… sunt.

S-o ia dracu' de gramatică.

— Ce mai faci? Aici DJ Hype! Ești gata, fetițo?

Ăsta este cel mai nepotrivit moment dintre toate în care să uit cum să mă exprim. Îmi dreg glasul.

— Gata pentru ce?

— Ești gata să le dai omor? Felicitări, ai primit un loc în Ring, astă-seară!

DOI

I-am trimis mătușii Pooh un mesaj cu două cuvinte: *Am intrat.*

O să-și facă apariția în cincisprezece minute, maximum.

O aud chiar înainte de a o vedea. Din fața casei bubuie *Flash Light* a celor de la Parliament[10]. Mătușa stă lângă mașina ei, un Oldsmobile Cutlass, și se distrează de minune. Dansează dansul victoriei, cu brațele ridicate a slavă și tot tacâmul, de parcă ar face de una singură un număr de dans la *Soul Train*[11].

Ies din casă și îmi trag gluga peste șapcă – e mai frig decât în fundul unui urs-polar. Până să încui ușa de la intrare, mi-au înghețat mâinile. Jay a plecat la cursuri acum câteva minute.

---

[10] Trupă de muzică funk, înființată la sfârșitul anilor 1960 de interpretul american George Clinton.

[11] Emisiune americană de muzică și dans, difuzată între 1971 și 2006, creată de animatorul și producătorul Don Cornelius.

Ceva s-a întâmplat, sunt sigură. Plus că n-a zis că nu e nimic, a spus doar că nu e nimic *de care să-mi fac eu griji.* E o diferență.

— Uite-o! zice mătușa Pooh arătând spre mine. O legendă în devenire a Ringului!

Când dansează, îi zornăie clipsurile cu care îi sunt prinse tresele. Clipsurile sunt verzi, la fel ca tenișii ei. În tradiția bandei din Garden Heights, transmisă oral, un discipol al bandei trebuie să poarte întotdeauna ceva verde.

Mda, mătușa este așa ceva. Are gâtul și brațele acoperite cu tatuaje pe care doar membrii bandei le pot descifra, cu excepția buzelor roșii pe care și le-a tatuat pe gât. Acelea sunt ale Lenei, iubita ei.

— Ce ți-am zis io? spune ea, rânjind la mine grillul de aur alb, sclipitor, și apoi, la fiecare vorbă, bate palma cu mine. Am. Spus. Eu. Că. O să. Intri!

Zâmbesc vag.

— Mda.

— Bri, ai intrat în Ring! *În Ring*! Știi tu câți de pe-aici și-ar dori să aibă o astfel de șansă? Care-i treaba cu tine?

O grămadă.

— S-a întâmplat ceva, dar Jay nu vrea să-mi spună ce.

— Ce te face să crezi asta?

— A cumpărat Popkenchurch.

— La dracu', face mătușa. Pe bune?

Ai crede că și la ea e un motiv să se declanșeze alarmele, dar apoi zice:

— De ce nu mi-ai adus și mie o porție?

— Lacomă, frate. Mătușă Pooh, Jay cumpără Popkenchurch doar când e ceva pe nasoale.

— Nu, dragă. Dai prea mare importanță chestiei. Duelul ăsta te-a pus pe jar.

— Poate, zic și îmi mușc buza.

— *Clar.* Hai să te duc la Ring, să le arăți proștilor ălora cum se face.

Ridică spre mine palma întinsă.

— Până dincolo de cer?

Ăsta este mottoul nostru, preluat dintr-un cântec al lui Biggie[12], mai bătrân decât mine și aproape de o vârstă cu mătușa Pooh.

— Până dincolo de cer.

— O să ne uităm de sus la tonții ăia, citează ea, aproximativ, un vers al cântecului și mă pupă pe frunte. Chiar dacă ți-ai luat hanoracul ăsta de tocilar, care arată ca un cur.

Hanoracul are pe piept o poză cu Darth Vader. Jay l-a găsit la talcioc acum câteva săptămâni.

— Ce? Vader e tipu' ăla!

— Nu-mi pasă, e un rahat pentru tocilari!

Îmi dau ochii peste cap. Când ai o mătușă care nu avea decât zece ani când te-ai născut, uneori se poartă cu tine ca o soră mai mare și enervantă. Mai ales că Jay s-a ocupat să o crească – mama lor a fost ucisă pe când mătușa Pooh nu avea decât un an, iar tatăl lor a murit când ea avea nouă ani. Jay a tratat-o mereu pe Pooh ca pe al treilea copil al ei.

— Hmm, rahat de tocilari? repet. Mai degrabă rahat de drogați. Trebuie să-ți mai lărgești orizontul.

— Și tu trebuie să încetezi să mai cumperi de pe canalul Syfy[13].

Războiul stelelor nu este, tehnic vorbind, un science-fiction – nu contează. Mașina are capota strânsă, așa că sar peste portieră ca să urc în ea. Mătușa Pooh își trage în sus pantalonii căzuți înainte de a sări și ea înăuntru. Ce rost mai are să ți-i lași în vine, dacă o să tot tragi de ei în sus? Și ea vrea să-mi critice opțiunile *mele* vestimentare.

Pooh își lasă spătarul pe spate și dă căldura la maximum. Da, ar putea să ridice capota, dar combinația asta dintre aerul rece al nopții și căldura din radiator este la fix.

— Stai să-mi iau o prostie de-a mea.

Bagă mâna în torpedou. Mătușa Pooh a renunțat la iarbă și a trecut în schimb pe acadele fructate. Probabil că preferă să dea în diabet decât să umble tot timpul drogată.

Telefonul începe să-mi sune în buzunarul hanoracului. Le-am trimis lui Sonny și lui Malik aceleași două cuvinte pe care i le-am scris și lui Pooh, iar acum dau pe dinafară de entuziasm.

---

[12] The Notorious B.I.G., Biggie sau Biggie Smalls, născut Christopher George Latore Wallace (1972-1997) – rapper american crescut în Brooklyn, New York; a fost implicat în conflictul dintre Coasta de Est și Coasta de Vest, care a dominat scena mediatică și a fost omorât de un necunoscut, în Los Angeles.

[13] Denumire cunoscută a canalului american de televiziune Sci Fi Channel, parte din conglomeratul NBC Universal.

Ar trebui să fiu și eu însuflețită sau măcar să intru în starea respectivă, dar nu pot scăpa de sentimentul că lumea s-a întors cu susul în jos.

În orice clipă s-ar putea să mă răstoarne și pe mine odată cu ea.

•

Parcarea de la sala lui Jimmy e aproape plină, dar nu toată lumea încearcă să intre în clădire. Party-ul „la liber” a început deja. Asta e petrecerea care are loc în fiecare joi, afară, după ultimul duel din Ring. De aproape un an însă, lumea folosește parcarea lui Jimmy ca loc pentru întruniri, cam așa cum se întâmplă pe bulevardul Magnolia, în serile de vineri. Știți, anul trecut un polițai a omorât un puști, la doar câteva străzi distanță de casa bunicilor mei. Copilul nu era înarmat, dar un mare juriu a decis să nu-l pună pe polițist sub acuzare. Protestele și revoltele[14] au durat săptămâni întregi. Jumătate dintre magazinele din Garden au fost fie incendiate deliberat, de către manifestanții violenți, fie au devenit victime accidentale. Clubul Envy, locul obișnuit pentru serile de joi, a suferit un astfel de accident.

Parcarea clubului nu e tocmai genul meu (Să petreci în frigul pătrunzător? Nu prea cred), dar e cool să vezi cum lumea își etalează jantele noi sau sistemul hidraulic, mașinile care saltă în aer de parcă nu știu ce e aia gravitație. Polițiștii trec mereu pe acolo, dar acum asta reprezintă noua normalitate, în Garden. Ar trebui să fie o tâmpenie de genul „Salut, eu sunt polițistul vostru de proximitate, sunt prietenos și nu trag în voi”, dar în realitate e un fel de „Suntem cu ochii pe fundurile voastre de negri”.

Mă iau după mătușa Pooh, spre intrare. Din sala de sport răzbate muzica, bodyguarzii percheziționează lumea și vântură bastoanele detectoare de metal. Dacă e vreunul cu armă, tipii de la securitate o pun într-o găleată de lângă ei și i-o dau înapoi după ce se termină duelul din Ring.

— A sosit campioana! strigă mătușa Pooh, când ne apropiem de coada de la intrare. Mai bine ia-ți da coroana de pe acum!

---

[14] Referință la evenimente descrise în primul roman al autoarei, *Ura cu care lovești,* unde un puști de culoare, neînarmat, este împușcat mortal de un polițist alb, pe care marele juriu îl absolvă totuși de vină.

Lumea începe să dea aprobator din cap și să bată palma cu mătușa Pooh și cu mine.

— Care-i treaba, Li'l Law? spune câte unul sau altul.

Chiar dacă, practic, am sărit peste rând, nu-i problemă. Fac parte din elită, mulțumită tatălui meu.

Mai sunt totuși unii care se uită la mine strâmb. E probabil amuzant că o fată de șaisprezece ani, îmbrăcată într-un hanorac Darth Vader, poate să creadă că are o șansă în Ring.

Bodyguarzii bat palma cu mătușa Pooh.

— Care-i treaba, Bri? mă întreabă Reggie, bodyguardul mai vânjos. Intri în sfârșit, în seara asta?

— Mda! Și o să facă măcel, zice mătușa Pooh.

— 'N regulă, spune și cel înalt, Frank, învârtind detectorul de metale în jurul nostru. Duci mai departe visul lui Law, hă?

Nu chiar. Mai degrabă îmi creez propriul meu vis și îl duc mai departe.

— Mda, zic totuși, pentru că așa trebuie.

Face parte din a fi printre elite.

Reggie ne lasă să trecem.

— Fie ca Forța să te teleporteze pe podium, Scotty! zice, arătând spre hanoracul meu, apoi imită salutul vulcanienilor.

Cum dracu' să confunzi *Star Trek* cu *Războiul stelelor*? Cum? Din păcate, pentru unii dintre locuitorii din Garden astea sunt „chestii pentru tocilari” sau, cum a zis un prost la talcioc, „tâmpenii de-ale albilor”.

Oamenii trebuie să se lămurească despre cum stă treaba cu epopeile spațiale.

Intrăm. Ca de obicei, înăuntru sunt mai ales tipi, dar văd și câteva fete (ceea ce reflectă raportul mic al femeilor față de bărbați, când vine vorba de hip-hop, chestie absolut misogină, dar, mă rog...). Sunt puști care arată de parcă abia au scăpat de la liceul Garden Heights, tipi care au trăit intens perioada când Biggie și Tupac erau celebri și boșorogi care arată ca și cum vin la Ring de pe vremea când erau la modă pălăriile Kangol și adidașii cu bot scoică. În aer plutește fumul de țigară și de iarbă și toată lumea se adună grămadă în jurul ringului de box din centru.

Mătușa Pooh ne găsește un loc lângă Ring. Peste zumzetul mulțimii se aude cântând *Nick in the Door,* a lui Notorious B.I.G. Basul izbește podeaua ca un cutremur, iar vocea lui B.I.G. pare să umple toată sala.

Câteva secunde cu Biggie mă fac să uit tot restul.

— Ce mai *flow*!

— E beton chestia, zice mătușa Pooh.

— *Beton*? Chestia asta e fantastică! Biggie demonstrează de unul singur că secretul stă în interpretare. Nu e totul să ai o rimă precisă, dar asta funcționează. El a reușit să facă să rimeze „Iisus” cu „penis”! Să fim serioși! „Iisus” și „penis”. Bine, dacă ești Iisus, probabil că e ofensator, și totuși. Fantastic.

— ’N regulă, ’n regulă, zice mătușa Pooh, râzând. M-ai lămurit.

Dau din cap pe ritm și sorb fiecare vers. Mătușa Pooh mă privește zâmbind și asta îi transformă cicatricea de pe obraz, căpătată când a fost înjunghiată, într-o simplă gropiță. Hip-hopul dă dependență și mătușa Pooh e cea care mi-a transmis patima. Când aveam opt ani, mi-a pus să ascult *Illmatic* al lui Nas[15] și mi-a zis „Tipu’ ăsta o să-ți schimbe viața cu doar câteva versuri”.

Așa a fost. Nimic nu mai este la fel de când Nas mi-a spus că lumea e a mea. Așa vechi cum era albumul, chiar și pe atunci, a fost ca și cum m-aș fi trezit după ce dormisem toată viața. A fost al naibii de aproape de o experiență spirituală.

Tânjesc după sentimentul acela. Este motivul pentru care fac rap.

Aproape de uși e agitație. Un tip cu dreduri scurte își face loc prin mulțime și, în timp ce trece, lumea îi strânge mâna frățește. Dee-Nice, alias unul dintre cei mai cunoscuți rapperi din Ring. Toate duelurile lui au devenit virale. De curând s-a retras din duelurile de rap. E ciudat că s-a retras din toate, așa tânăr cum e. A absolvit Midtown anul trecut.

— Yo, ai auzit? mă întreabă mătușa Pooh. Bătrânu’ a pus mâna pe un contract cu o casă de înregistrări.

— Pe bune?

— Mda. O sumă cu șapte cifre, în avans.

La dracu’. Nu-i de mirare că s-a retras. Un contract de un milion de dolari? Nu doar atât, dar cineva din *The Garden* a obținut un contract de un milion de dolari?

Muzica se stinge și luminile scad în intensitate. Un reflector se oprește direct pe Hype și lumea începe să ovaționeze.

---

[15] Nasir Bin Olu Dara Jones, cunoscut ca Nas (n. 1973) – rapper, producător muzical, actor și antreprenor american; a debutat în 1994 cu albumul *Illmatic.*

— Să ne pregătim de luptă! spune Hype, ca și cum chiar ar fi vorba despre un meci de box. Pentru primul nostru duel, în colțul acesta îl avem pe M-Dot!

Pe Ring urcă un tip scund și tatuat, însoțit de un amalgam de ovații și huiduieli.

— Iar în colțul acesta o avem pe Miss Tique! continuă Hype.

Răcnesc din rărunchi în timp ce pe Ring urcă o fată cu tenul tuciuriu, cercei rotunzi și părul cârlionțat, tuns scurt. Miss Tique e cam de vârsta lui Trey, dar face rime ca o veterană, ca și cum a trăit mai multe vieți și nu i-a plăcut niciuna dintre ele.

E maximă în toate privințele.

Hype prezintă juriul: Mister Jimmy însuși, Dee-Nice și CZ, campion invincibil al Ringului.

Hype dă cu banul și Miss Tique câștigă. Îl lasă pe M-Dot să intre primul. Începe beat-ul. *A Tale of Two Citiez,* de J. Cole.

Sala de antrenamente e în delir, dar eu? Eu stau cu ochii pe Ring. M-Dot se plimbă de colo colo și Miss Tique îl țintuiește cu privirea, ca un răpitor care stă cu ochii pe prada lui. Chiar și când M-Dots se dă spre ea, Miss Tique nici nu tresare, nici nu reacționează în vreun fel, ci doar îl fixează cu privirea, ca și cum e sigură că o să-l distrugă.

E o minunăție.

Tipul are versuri destul de bune. Flow-ul e OK. Dar când îi vine rândul lui Miss Tique, îl lovește cu niște rime care îmi fac pielea de găină. Mulțimea reacționează la fiecare vers.

Miss Tique câștigă primele două dueluri fără grețuri și e gata.

— ’N regulă, oameni buni, zice Hype. E momentul pentru Regala Novicilor! Doi începători se vor duela între ei pentru prima dată în Ring.

Mătușa Pooh se leagănă pe călcâie.

— Daaaa!

Brusc, mă lasă genunchii.

— Au fost trase la sorți două nume, zice Hype, așa că, fără să o mai lungim, primul nostru rapper este…

Bagă răpăit de tobe. Oamenii bat și ei din picioare împreună cu el, podeaua se zguduie, așa că nu sunt chiar sigură că și mie îmi tremură picioarele chiar așa de tare cum cred.

— Milez! strigă Hype.

Se aud urale din partea opusă a sălii. Mulțimea se desparte în două și spre Ring își croiește drum un puști cu pielea închisă la culoare și părul tuns în zigzag. Pare cam de vârsta mea. De gât îi atârnă un lanț cu o ditamai crucea.

Îl știu, dar nu-l știu, dacă înțelegeți ce vreau să spun. L-am văzut undeva.

Îl urmează un tip suplu, într-un costum de trening negru cu alb. Ochelari fumurii îi acoperă ochii, deși soarele a apus. Îi spune ceva puștiului și din gură i se văd sclipind doi colți de aur.

— Ăla e Supreme, zic, înghiontind-o pe mătușa Pooh.

— Cine? mă întreabă ea, din colțul gurii în care ține o acadea pe băț.

— Supreme! zic, de parcă ar fi trebuit să-l știe.

Chiar ar fi trebuit.

— Fostul impresar al tatei.

— A, da. Mi-l amintesc.

Eu nu mi-l amintesc. Eram doar de-o șchioapă când venea pe la noi, dar am memorat povestea vieții tatălui meu ca pe un cântec. Tata și-a înregistrat prima compilație când avea șaisprezece ani. Pe atunci încă se mai foloseau CD-urile, așa că a făcut copii și le-a distribuit prin cartier. Supreme a primit și el unul și a fost așa de surprins, că l-a implorat pe tata să-l lase să se ocupe de cariera lui. Tata a acceptat. Începând de atunci, tata a devenit o legendă a muzicii underground și Supreme a devenit un impresar legendar.

Chiar înainte de a muri, tata l-a concediat pe Supreme. Jay susține că au avut „concepții diferite de creație”.

Puștiul și Supreme urcă în Ring. Imediat ce Hype îi întinde un microfon, acesta zice:

— E Milez al vostru, cu un z, prințul Swagerific!

Ovații răsunătoare.

— Ohoo, ăla cu cântecul ăla imbecil, zice mătușa Pooh.

Acum știu cine e. Se cheamă *Swagerific* și mă jur că e cea mai cretină melodie posibilă. Nu pot să merg prin cartier fără să-i aud vocea zicând: „Swagerific, așa că spune-mi că’s mirific. Swag-erific. Swag-erific. Swag, swag, swag…”

Există și un dans care se face pe cântecul acesta și care se cheamă *Fă-mă praf.* Puștii se dau în vânt după el. Clipul a ajuns la vreun milion de vizualizări online.

— Să vă aud cum îi mulțumiți bătrânului meu Supreme! exclamă Milez, arătând spre impresar.

Supreme dă din cap, iar mulțimea aclamă.

— Ce căcat, zice mătușa Pooh. Te duelezi cu fiul impresarului lui taică-tău.

La dracu’. Probabil că așa e. Nu doar atât, dar mai trebuie să mă și iau la întrecere cu cineva cunoscut. Oricât de cretină e melodia lui, toată lumea îl cunoaște pe Milez și toți îl aclamă deja. În comparație cu el, eu sunt un nimeni.

Dar sunt un nimeni care știe să cânte rap. *Swagerific* are versuri gen „Viața nu e dreaptă, dar ce-mi pasă mie? Ce-mi pasă mie? Am bani o găleată. Am bani, am bani, am bani…”

Păi. Mda. Înseamnă că nu o să fie greu. Dar mai înseamnă și că nu am voie să pierd. Nu aș mai putea șterge niciodată rușinea.

Hype bagă iar răpăit de tobă.

— Următorul nostru rapper este…

Câțiva își strigă singuri numele, de parcă asta l-ar face să-i cheme.

— Bri! zice Hype.

Mătușa Pooh îmi ridică brațul în aer și mă conduce în Ring.

— Campioana e aici! strigă, de parcă aș fi Muhammad Ali în persoană.

Sigur nu sunt Muhammad Ali. Sunt moartă de frică.

Urc oricum în Ring. Reflectorul îmi luminează fața. Sute de chipuri se uită la mine și telefoanele se îndreaptă în direcția mea.

Hype îmi întinde un microfon.

— Prezintă-te, zice.

Ar trebui să mă arăt energică, dar tot ce sunt în stare să scot e:

— Eu sunt Bri.

O parte a mulțimii râde înfundat.

Hype chicotește.

— Bine, Bri. Nu ești tu fata lui Law?

Și ce-are a face asta?

— Da.

— Au, la naiba! Dacă fetița seamănă cât de cât cu tăticul ei, o să cam vedem cum ies scântei.

Mulțimea vuiește.

Nu pot să mint, mă enervează puțin faptul că a pomenit de tata. Înțeleg de ce, dar la dracu’. N-ar trebui să aibă nicio legătură cu el dacă sunt sau nu bună. Nu el m-a învățat rap. Am învățat singură. Așa că de ce ar fi meritul lui?

— A venit momentul să dăm cu banul, spune Hype. Bri, tu alegi.

— Pajură, zic, abia șoptit.

Hype aruncă moneda în sus și o prinde pe dosul mâinii, plesnind-o cu palma.

— Pajură a ieșit. Cine vrei să fie primul?

Fac semn cu capul spre Milez. Abia dacă pot vorbi. E exclus să încep eu.

— ’N regulă. Hei, voi toți, sunteți pregătiți? Majoritatea, practic, absolut da. Cât despre mine, absolut nu.

Dar n-am încotro.

TREI

Începe beatul – *Niggas în Paris,* cu Jay-Z Și Kanye.

Inima îmi bubuie mai tare decât basul din melodie. Milez vine lângă mine, muuult prea aproape. Am ocazia să-l măsor din priviri. Dă el din gură tot felul de rahaturi, dar în ochi i se citește frica.

Începe să cânte.

Mă distrez în draci, știu că ești geloasă.

Am rămas pe gol, asta e cam groasă.

Am tocat jdemii doar într-o zi,

Nu mă țin de glume,

Să rămân sărac nu-i o șmecherie.

Mă distrez în draci, în cartier e o nebunie.

Dar sunt Gangster de gangster, nu mă dau pe spate,

Cu rezervorul plin și pistolul la mine,

O tai la minut presa dacă vine.

În regulă, jos pălăria. Versurile astea sunt mai bune decât oricare altele din *Swagerific,* dar băiatul ăsta bate câmpii. Nici vorbă să fie vreun Barosan de barosan, niciunul mic, niciun fel de barosan, de fapt, așa că de ce se dă drept unul? Nici măcar nu locuiește în cartier. Toată lumea știe că acum Supreme stă într-un cartier select. Și fiu-său vorbește despre viața de ghetou?

De unde!

Trebuie să-l fac de cacao. Poate ceva de genul, „Tu și carieră? Te-am făcut. Ești veritabil, și nu un trișor, tot așa cum e al tău lănțișor”.

Ha! Asta e o rimă bună.

Milez îi dă înainte despre ce mare gangster e el. Eu surâd și aștept să-mi vină rândul. Până când…

Mă distrez în draci, de ce să-mi bat capu’?

Ăsta nu-i duel, e de-a dreptul masacru.

O las lată pe gagică, nici n-o să clipesc,

Fix cum unu’ l-a făcut pe tac’su cadavru.

Ce…?

Căcat?

— Ce mă-ta zici? spun și mă dau spre Milez.

— Ho, ho, domol, îl aud zicând pe Hype.

Oprește muzica și câțiva tipi se reped pe Ring. Mătușa Pooh mă trage înapoi.

— Rahat cu ochi ce ești! îi strig eu lui Milez. Mai spune o dată!

— Ce dracu’ te-a apucat? zice mătușa Pooh, trăgându-mă înapoi în colțul ringului.

— Tu n-ai auzit ce căcat a zis?

— Ba, da, dar îl dobori cu versurile tale, nu cu pumnii! Vrei să te descalifici înainte de a începe?

Gâfâi.

— Versul ăla…

— Te-a adus acolo unde voia!

Are dreptate. La dracu’, chiar are dreptate.

Mulțimea huiduie. Te legi și de ei, dacă îți bați joc de tata.

— Hei! Cunoașteți cu toții regulile. Nu există limitări, spune

Hype. În Ring chiar și Law poate fi subiect.

Alte huiduieli.

— Bine, bine! încearcă Hype să calmeze pe toată lumea. Milez, a fost o lovitură sub centură, frate. Haide, fii salon!

— Mi-a scăpat, zice Milez în microfon, dar râde sarcastic.

Mă ia cu tremurat, atât de tare îmi doresc să-l pocnesc. Cu atât mai rău e că mi s-a crispat gâtul și acum sunt la fel de enervată pe mine cât sunt pe el.

— Bri, ești gata? mă întreabă Hype.

Mătușa Pooh mă împinge înapoi în mijlocul ringului.

— Mda, reușesc să îngaim.

— ’N ordine, atunci. Să-i dăm drumul.

Pornește iar beatul, dar toate versurile pe care le aveam în cap, brusc nu mai există.

— Eu…

O las lată pe gagică, nici n-o să clipesc.

Încă aud împușcăturile care l-au luat de lângă noi.

— El…

Fix cum unu l-a făcut pe tac’su cadavru.

Încă o mai aud pe Jay hohotind.

— Eu…

Masacru… tac’su cadavru.

Îl văd și acum în sicriu, rece și țeapăn.

— Vax! strigă cineva.

Rahat.

Devine contagios și toți scandează. Surâsul lui Milez se transformă într-un rânjet. Tatăl lui chicotește.

Hype oprește muzica.

— Fir-ar să fie, zice. Milez câștigă automat prima rundă.

Mă întorc împleticindu-mă în colțul meu.

M-am blocat.

M-am *blocat,* fir-ar să fie.

Mătușa Pooh se cațără peste corzi.

— Ce dracului faci? Îl lași să te scoată din ritm?

— Mătușico…

— Știi ce miză ai în clipa asta? Acum e *acum.* Ai ocazia să te lansezi și tu vrei să-l lași pe el să câștige duelul?

— Nu, dar...

Mă împinge înapoi în Ring.

— Scutură-te și dă-i drumul!

În colțul lui, Milez bate palma cu câțiva. Taică-său râde, mândru.

Mi-aș dori să am și eu parte de asta. Nu de așa un nemernic pe post de tată, ci de tatăl meu. În clipa asta m-aș mulțumi și cu niște amintiri frumoase. Nu doar cu cele din noaptea când a fost ucis.

S-a întâmplat în fața fostei noastre case. În seara aceea, el și Jay ieșeau în oraș. Pe atunci, mătușa Pooh locuia împreună cu noi și a fost de acord să aibă grijă de mine și de Trey cât ei erau plecați.

Tata ne-a sărutat și ne-a spus noapte bună, noi ne-am apucat să jucăm Mario Kart[16], iar el și Jay au ieșit pe ușa din față. Am auzit cum ambala motorul, afară. Exact când Prințesa Piersică a mea îi învingea pe Bowser-ul lui Trey și pe Toad al mătușii Pooh, s-au auzit cinci împușcături. Aveam doar patru ani, dar zgomotul mi-a rămas de atunci mereu în urechi. Apoi țipetele lui Jay, vaietele ei, de fapt, care nu păreau omenești.

Se spune că un membru Crown a apăsat pe trăgaci. Crown e cea mai mare gașcă de aici, de pe Coasta de Est, și face parte din banda King Lord. La cât e de mare, ar putea să fie o bandă de sine stătătoare. Tata nu făcea parte din nicio gașcă, dar era foarte apropiat de foarte mulți membri ai grupării Garden Disciples, așa că a căzut la mijloc în conflictul dintre ei. Cei din gașca Crown l-au omorât.

Din câte am auzit, tata nu i-ar fi permis nimănui să-l facă să se blocheze așa. Nici eu nu pot să permit.

— Runda a doua! anunță Hype. Milez, întrucât tu ai câștigat prima rundă, tu hotărăști cine intră primul.

— Mă bag, zice Milez, zâmbind.

— Atunci, hai să începem cu ceva de școală veche! continuă Hype.

Freacă discurile pe platane și dă drumul la beat.

— *Deep Cover,* cu Snoop și Dre.

Nu glumea când vorbea de școala veche. A fost prima melodie pe care a compus-o Snoop.

---

[16] Serie de jocuri video de curse în stil go-kart, dezvoltate și publicate de Nintendo.

Veteranii din sală o iau razna. Câțiva dintre cei mai tineri par derutați. Milez nu se uită la mine în timp ce cântă, ca și cum eu nu mai prezint nicio importanță.

Hei, îmi zice prinț,

Sunt vechi în meserie.

De ani mă tot pronunț

Și fac gălăgie.

Zici că-s barosan,

Fiu-tău vrea să intre în clan

Și orice gagică

Imediat îmi pică.

Fac parale

În stil mare.

Am mașini de valoare.

Cu Jordan[17] *schimb telefoane.*

Regula numero uno în dueluri? Să cunoști slăbiciunile oponentului tău. Nimic din rimele pe care le face în runda aceasta nu face referire la mine. Deși poate să nu pară un semnal de alarmă, în momentul de față așa este, și încă unul uriaș. Eu am fost cea care s-a blocat. Tocmai de aceea un rapper adevărat ar fi sărit să mă atace. Ce dracu', nici *eu* n-aș fi lăsat să-mi scape ocazia. Milez nici măcar nu a pomenit despre asta. Ceea ce înseamnă că, în proporție de 98 la sută, textul a fost scris dinainte.

Compunerea versurilor în avans este complet inacceptabil în Ring. Ceva și mai inacceptabil? Compunerea în avans care e făcută de altcineva.

---

[17] Jordan Henderson-Quartey, cunoscut cu numele de scenă Jordan Angel Henderson (n. 1994) – rapper, cântăreț, compozitor și producător englez.

Nu știu dacă Milez e cel care a scris versurile, poate că da, dar eu pot să-i fac pe toți să creadă că nu a fost el. Al dracului de murdar, nu? Absolut! Dar, de vreme ce să-l ataci pe tata nu este în afara limitelor, înseamnă că absolut nimic nu este în afara limitelor.

Regula numărul doi a duelului – folosește împrejurările în avantajul tău. Supreme nu pare prea îngrijorat, dar crede-mă: ar trebui să fie.

Asta face parte din arsenalul meu.

Regula numărul trei – dacă ai un beat, asigură-te că flow-ul tău i se potrivește mănușă. Flow înseamnă ritmul rimelor și fiecare cuvânt, fiecare silabă îl afectează. Până și felul în care e pronunțat un cuvânt poate să schimbe flow-ul. Deși cei mai mulți îi știu pe Snoop și Dre pentru *Deep Cover,* eu am găsit odată pe YouTube un remake al melodiei, făcut de un rapper pe nume Big Pun. Flow-ul lui pe melodia asta a fost unul dintre cele mai bune pe care le-am auzit vreodată în viața mea.

Poate că aș putea să-l imit.

Poate că o să reușesc să șterg zâmbetul ăla tâmp de pe fața lui Milez.

Poate că voi putea să înving, pur și simplu.

Milez se oprește și beatul se stinge. Obține ceva aclamații, dar nu prea multe. Ringului îi plac versurile cu poantă, nu rime slabe despre tine însuți.

— OK, te-am auzit, spune Hype. Bri, e rândul tău!

Ideile îmi sunt risipite ca niște piese de puzzle. Acum trebuie să mi le aranjez laolaltă în ceva care să aibă sens.

Începe iar beatul. Dau din cap pe ritm. Nu mai există nimic în afară de mine, muzica și Milez.

Cuvintele s-au împletit singure în rime și în flow, iar eu le las să curgă afară, tumultuos.

Milez, gata de duel? Fiți serioși, că mătur pe jos cu el.

Mai bine îl provoc chiar pe autor la acest carambol,

Pe plagiator, pe ăla de-a scris pe bune aceste rime.

Hai, vino la Brianna, vrei să ți-o dau cu stimă?

Fac rime de regină, armă feminină.

Văd că și bătrânul tău a căzut pe gânduri.

Fă o plecăciune, baby, cazi-mi în genunchi.

Tu faci parale, da’ tot io’s mai tare.

Întreabă-ți gașca și, cât mai e vreme, întreabă-l pe Supreme[18]*.*

Venit tot din Garden, unde cei dragi ni se duc de la o vreme.

Pe un beat mai lent cere iertare.

Eu am încercat, nu e lucru mare.

Fața lui Milez apare în ziare.

Mă opresc. Mulțimea a înnebunit. Î-n-n-e-b-u-n-i-t.

— Ce? țipă Hype. Ce?

Chiar și tipii cu mutre de duri se leagănă în sus și-n jos cu pumnii ridicați și exclamă:

— Oho-oho-oho!

— Ce? strigă iar Hype și face să sune sirena.

Sirena. Aceea pe care o folosește când un rapper scoate ceva super.

Eu, Brianna Marie Jackson, am făcut să sune sirena.

Mamă, mamă.

— A scos un flow cu poantă! exclamă Hype. Aduceți un furtun pentru apă! Nu mai dovedim scânteile! Nu le mai dovedim!

E ceva magic. Credeam că reacțiile pe care le-am obținut când am făcut freestyle pentru prietenii mătușii Pooh au fost nemaipomenite. Dar asta e cu totul altceva, e ca atunci când Luke nu a mai fost doar Luke și a devenit afurisitul de Jedi Luke.

— Milez, îmi pare rău, dar te-a omorât cu câteva strofe doar, spune Hype. Chemați Procuratura! Aici a avut loc o crimă! Juriul, ce părere aveți?

Toți ridică tăblițele cu numele meu.

Mulțimea aclamă și mai sălbatic.

---

[18] Jeff Carmichael, cunoscut sub pseudonimul Jay Supreme (n. 1965) – rapper american, fost membru al trupei germane Culture Beat.

— Bri câștigă! exclamă Hype.

Milez își freacă nervos puful de piersică din barbă.

Zâmbesc. I-am pus-o.

— Hai să trecem la runda finală, continuă Hype. Suntem la egalitate și indiferent cine câștigă runda câștigă tot. Bri, cine începe?

— El, zic. Lasă-l să-și strângă singur gunoiul din drum.

În jurul nostru răsună câteva „ohoho”. Da, i-am zis-o.

— Milez, ar fi bine să te porți cum trebuie, îi spune Hype. Să-i dăm drumul!

Începe beatul – *Shook Ones,* de Mobb Deep. E mai lent decât *Deep Cover,* dar e perfect pentru freestyle. În fiecare duel pe care l-am văzut pe YouTube, treaba devenea serioasă de fiecare dată când ritmul se domolea.

Milez se uită țintă la mine în timp ce cântă. Ceva despre cât de mulți bani are, câte fete îl plac, despre hainele lui, bijuteriile, despre viața de gangster pe care o duce. Repetitiv. Răsuflat. Scris dinainte.

Trebuie să-l dau gata.

Uită-te la mine. Mă reped la el ca ultima necioplită. Necioplită. O grămadă de cuvinte care rimează cu asta, dacă le potrivesc așa cum trebuie. Aparate de filmat. Rapperi. Pampers. Hammer – MC Hammer. Vanilia Ice. Fanii hip-hopului îi consideră staruri pop, nu rapperi adevărați. Eu pot să-l compar cu ei.

Trebuie să-mi bag aici versul semnătură – Nu poți deci să zici „briliantă” decât dacă mai întâi spui Bri. Mătușa Pooh a remarcat asta odată, înainte de a mă tachina că vreau totul la perfecție.

Perfecție. Pot să folosesc asta. Perfecție, protecție, lecție. Strădanie – campioni. Campionii, lideri. Lider. Rimează cu eter, amorțire. Ca în cântecul în care Nas s-a luat de Jay-Z.

Trebuie să bag ceva și despre numele lui. Milez. Mile pe oră. Viteză. Ca în zbor. Pe urmă trebuie să închei cu ceva despre mine.

Milez lasă jos microfonul. Sunt câteva urale. Supreme aplaudă, dar expresia îi e rigidă.

— OK, te-am înțeles, Milez! spune Hype. Bri, ar fi bine să scoți scântei!

Începe din nou partea instrumentală. Mătușa Pooh a zis că nu am decât o singură șansă ca o ditamai mulțimea de oameni să afle cine sunt.

Așa că îi dau drumul.

Îmi cer scuze, vezi, am fost necioplită.

Viața mea e scena, de-asta sunt aici. Tu te dai în bâlci pentru poze și gagici.

Ești atât doar, un pop star, nu rapper pe bune. Ești gen Vanilia Ice[19]

sau Hammer[20]*, băiete.*

Frate, auziți ce rahat crede că scoate? Aduceți un Pampers să-i punem

la spate.

Mie dați-mi coroana. Sunt vestită, zău, jură că nu știi.

Nu poți deci să zici „briliantă” fără să zici Bri.

Înțelegi atunci că e doar firesc, de vreme ce fac totul la perfecție.

Așadar, să-ți chemi bodyguardul, frate, că o să ai nevoie de protecție.

Îți servesc acum ceva ca o lecție, lumea de aici m-a ales drept lideră.

Nu te așteptai la așa ceva, nici tu, nici cei ce-ți compun din umbră.

Am venit, te bag în amorțire, îmi pare sincer rău că te-am dus la pieire.

Nu mai e un duel, e înmormântare. Te-am ucis, iubire.

---

[19] Robert Matthew Van Winkle, cunoscut sub pseudonimul Vanilia Ice (n. 1967) – cântăreț de muzică rap și actor american, autor al Hitului *Ice Ice Baby* (1990).

[20] Stanley Kirk Burrell (n. 1962), cunoscut sub pseudonimul MC Hammer – rapper, dansator și producător muzical american, renumit în anii 1980-1990, autor al hitului *U Can't Touch This.*

În gașcă-mi spun criminalista, ți-o spun drept înștiințare.

Ziceți voi, pe bune, doar v-a adus la epuizare.

Ești ca un străin dezorientat. Să-ți explic atunci mai pe cumpătat:

Ai ajuns subiect de jertfă, știi, în miezul real al nebuniei lui Bri.

Fără gargară, scuip din mine boală, fac numai victime,

O fac degajat, un măcel de rapperi, fără oblojeli.

Visez să înființez casa mea de discuri, să câștig valabil.

Și indiscutabil, chiar incontestabil, nu-i ca mine alt rapper, mai imbatabil.

Milez? Ești un dulce. Dar nu mă dai deoparte.

Eu zbor supersonic, tu n-ai capacitate.

Faci un rap de babe, eu îi dau pe spate.

Bri e viitorul, tu, doar un jurnal televizat.

Cam înfricoșat. Și te crezi bazat? Nu m-ai prea încredințat.

Îmi tot zici de haine, de câte îți tot cumperi.

Îmi spui de pistol, de bijuterii.

Dar de data asta toți vor pomeni

Numai despre mine, despre

Bri!

Mulțimea o ia razna.

— V-am zis io, la toți! strigă mătușa Pooh, cocoțată pe corzi. V-am zis io, la toți!

Milez nu poate să se uite nici la mine, nici la taică-său, care pare că îl țintuiește cu privirea. S-ar putea să mă fixeze și pe mine. E greu de spus, cu ochii ascunși după ochelarii ăia de soare.

— ’N regulă, toată lumea, încearcă Hype să calmeze mulțimea, ieșind de după platane. Se decide prin votul de acum. Cine câștigă tura asta e învingător. Juriul, pe cine aveți?

Mister Jimmy ridică plăcuța. Pe ea scrie Bri.

Dee-Nice o ridică pe a lui. Bri.

CZ ridică plăcuța lui. Li’l Law.

Vai de capul meu.

— Avem câștigătorul! exclamă Hype, acoperit de uralele copleșitoare.

Îmi ridică brațul în aer.

— Doamnelor și domnilor, câștigătoarea din această seară la Regala Novicilor, Bri!

PATRU

La câteva ore după duel, am din nou coșmarul obișnuit.

> Am cinci ani și mă așez în mașina veche a mamei, un Lexus. E aproape un an de când tati a urcat la ceruri. Mătușa Pooh e plecată de câteva luni. S-a dus să stea cu mătușica ei și a mamei, într-o zonă de locuințe sociale.
>
> Îmi fixez centura și mami îmi întinde rucsacul, îndesat până la refuz. Are brațul plin de semnele acelea vineții. Odată mi-a spus că le are pentru că nu se simte bine.
>
> — Mami, tot mai ești bolnavă? o întreb.
>
> Îmi urmărește privirea, își lasă în jos mâneca și șoptește:
>
> — Da, scumpo.
>
> Fratele meu se urcă și el în mașină, lângă mine, și mami zice că o să facem o călătorie să vedem niște persoane foarte speciale. Ajungem pe aleea de mașini de la casa bunicilor.
>
> Trey cască brusc ochii. O imploră să nu facă asta. Îl văd că plânge și mă face și pe mine să

plâng.

Jay îi spune să mă ducă înăuntru, dar el nu vrea. Jay coboară din mașină, se duce la el, îi deblochează centura și încearcă să-l scoată afară, însă Trey își înfige picioarele în scaun.

Îl apucă de umeri.

— Trey! Am nevoie să te porți ca un bărbat, zice, cu o voce tremurată. De dragul surorii tale. Bine?

Trey se uită la mine și își șterge iute obrazul.

— N-am... N-am... N-am nimic, Li'l Bit, zice, dar cuvintele îi sunt întrerupte de sughițuri de plâns. Nu-i nimic.

Îmi deblochează centura de siguranță, mă ia de mână și mă ajută să cobor din mașină.

Mami ne întinde rucsacurile.

— Să fiți cuminți, da? Să-i ascultați pe bunici și să faceți ce vă spun.

— Când vii înapoi? o întreb eu.

Îngenunchează în fața mea. Îmi trece prin păr degetele tremurânde, apoi îmi ia obrazul în palmă.

— O să vin mai târziu. Promit.

— Când mai târziu?

— Mai târziu. Te iubesc, bine?

Își lipește buzele de fruntea mea și stă așa mult timp. Face la fel și cu Trey, apoi se ridică în picioare.

— Mami, când vii înapoi? o întreb iar.

Se urcă în mașină fără să-mi răspundă și ambalează motorul. Pe obraji îi curg lacrimi. Chiar dacă am doar cinci ani, știu că va lipsi foarte mult timp.

Îmi las rucsacul să cadă și alerg după mașina care rulează pe alee.

— Mami, nu mă lăsa aici!

Jay iese însă în stradă și eu nu am voie pe stradă.

— Mami! o strig.

Mașina se îndepărtează tot mai mult și mai mult și curând dispare.

— Mami! Mamă…

— Brianna!

Tresar și mă trezesc. Jay e așezată pe marginea patului meu.

— Scumpo, ești bine?

— Da, zic, încercând să-mi recapăt respirația, și îmi șterg sudoarea de pe frunte.

— Ai avut un coșmar?

Un coșmar care e de fapt o amintire. Jay chiar ne-a abandonat, pe mine și pe Trey, acasă la bunici. Nu putea să se ocupe și de noi, și de patima pentru droguri. Atunci am aflat că oamenii, când mor, îi iau uneori și pe cei vii cu ei.

La câteva luni după aceea am văzut-o în parc. Semăna mai degrabă cu un dragon cu ochii roșii și pielea solzoasă, decât cu mămica mea. Apoi am început să-i spun Jay – nu mai putea să fie mama mea. A devenit propriul meu viciu de neînvins. A rămas la fel și astăzi.

A fost nevoie de trei ani și o tură la dezintoxicare ca să se întoarcă. Deși scăpase de dependență, un judecător a hotărât că nu poate să stea cu noi, cu mine și cu Trey, decât o dată la două weekenduri și în timpul câtorva sărbători. Nu ne-a obținut tutela completă decât în urmă cu cinci ani, după ce și-a luat o slujbă și a închiriat apartamentul ăsta.

De cinci ani stăm iar împreună, dar eu tot mai visez că ne părăsește. Uneori, mă lovește din senin. Dar Jay nu trebuie să știe ce visez. S-ar simți vinovată și apoi m-aș simți eu vinovată că o fac să se simtă vinovată.

— Nu-i nimic, îi spun.

Oftează și se saltă de pe pat.

— OK. Haide, scoală-te. Trebuie să stăm puțintel de vorbă înainte să pleci la școală.

— Despre ce?

— Despre cum ai putut să-mi spui că ai câștigat în Ring, dar n-ai putut să-mi zici că notele ți-au luat-o în jos mai abitir decât turul lăsat al pantalonilor lui Pooh.

— Ce?

— Ce? mă maimuțărește Jay, arătându-mi ecranul telefonului ei. Am primit un e-mail de la profesoara ta de poezie.

Domnișoara Murray.

Discuția de la ora de pregătire pentru ACT.

Of, la dracu'.

Sincer? Am uitat. După duel am plutit, pe bune. Sentimentul acela, când mulțimea m-a aclamat, probabil că așa te simți când te droghezi, iar eu sunt dependentă.

Nu știu ce să-i spun mamei.

— Regret?

— Niciun regret! Bri, care este responsabilitatea ta cea mai mare?

— Studiile mai presus de orice, mormăi.

— Exact. Studiile mai presus de orice, *inclusiv de rap.* Credeam că am fost clară, nu?

— Da' nu e chiar așa mare lucru, ce naiba!

Jay ridică din sprâncene.

— Fato, zice, în felul acela lent, care e semnalul că urmează un avertisment. Ai face bine să te aduni.

— Vreau să spun că unii părinți n-ar da așa mare importanță chestiei ăsteia.

— Ei, fir-ar să fie de treabă, eu nu sunt unii părinți! Poți mai bine, ai fost mai bine, așa că să faci mai bine de atât. Nu vreau să aud de șapte decât ca zilele săptămânii, iar cinci să nu cumva să văd în altă parte decât la degetele de la mâna cu care îți îndrepți notele astea. Ne-am înțeles?

Mă jur că e prea dură cu mine.

— Da, mamă.

— Mulțumesc. Acum pregătește-te de școală, mai zice și pleacă.

— Fir-ar al dracului, îmi spun în barbă. Mi-a stricat vibe-ul de la prima oră.

— Nu ai niciun fel de vibe! îmi strigă Jay de pe coridor.

În casa asta nu pot să spun niciun *rahat,* niciodată.

Mă ridic și aproape imediat simt nevoia să mă bag rapid înapoi sub cuvertură. Prima senzație de rece din aer e întotdeauna cel mai greu de suportat. Dacă te miști, ajută.

Doamnele hip-hopului mă privesc de pe peretele de lângă pat. Am câte ceva de la fiecare, începând cu MC Lyte[21] și până la

---

[21] Lana Michelle Moorer, cunoscută cu pseudonimul MC Lyte (n. 1970) – cântăreață americană de rap.

Missy Elliott[22], la Nicki Minaj și Rapsody[23]… lista poate să continue. Îmi închipui că dacă vreau să fiu regina genului, reginele trebuie să mă vegheze când dorm.

Îmi trag iar pe mine hanoracul cu Darth Vader și îmi încalț ghetele gen Timberland. Nuu, nu sunt originale. Alea originale costă cât o factură la apă. Astea costă doar douăzeci de dolari în talcioc. Încerc să le port ca și cum ar fi originale, doar că…

— Fir-ar zic, șuierat.

O bucată din „pielea” neagră de la una s-a jupuit și dedesubt se vede pânza. La fel s-a întâmplat și cu cealaltă, săptămâna trecută. Iau markerul negru permanent și trec la treabă. Sărăcie, dar fac ce e de făcut.

Curând o să-mi iau totuși niște Timberland adevărate. Am strâns bani din învârtelile cu snackuri. Mătușa Pooh îmi cumpără marfa și profitul mi-l lasă mie. E singurul fel în care Jay îi permite să-mi dea bani. Mulțumită puștilor de la liceu, am strâns aproape jumătate din banii pentru o pereche de Timbs noi-nouți. Tehnic vorbind, nu ar trebui să vindem chestii în campusul liceului, dar, până acum, am scăpat neprinsă. Mulțumirile mele lui Michelle Obama. Moda ei cu alimentația sănătoasă a făcut ca școala să scoată toate chestiile valabile din automatele cu gustări și astfel afacerea mea a devenit foarte profitabilă.

De afară se aude un claxon. E șapte și un sfert, așa că probabil e domnul Watson, șoferul microbuzului. Susține că și mort, când o fi, nu o să întârzie niciodată. Dacă fundul lui de zombi o să apară într-o zi în microbuzul ăsta, eu, una, *nu* mă urc în el.

— Am plecat, îi strig lui Jay.

Ușa de la camera lui Trey e închisă. Probabil că doarme lat. Se întoarce de la serviciu când eu sunt aproape gata de culcare și pleacă la slujbă când eu sunt la școală.

În fața casei așteaptă un microbuz galben. Autobuzul Școala-Midtown circulă în suburbia Midtown, unde lumea locuiește în blocuri elegante și case istorice. Eu stau în zona liceului Garden, dar Jay spune că acolo sunt prea multe rahaturi și nu există suficient personal care să-și dea silința. Bugetul nu ne permite o școală particulară, așa că Școala de Arte Midtown a fost cea mai bună opțiune rămasă. Acum câțiva ani au început să aducă elevii cu autobuzul de prin tot orașul. Au numit-o „inițiativa pentru diversitate”. Jay îi spune „inițiativa pentru că aveau nevoie de fonduri de la stat și nu le dădea nimeni doar pentru o mână de puști albi”. Sunt copiii bogați din zona de nord, puștii din clasa de mijloc, din centrul orașului și din Midtown, și copiii din ghetou, ca mine. La liceul Midtown nu suntem decât cincisprezece din Garden. Așa că pentru noi trimit un microbuz.

---

[22] Melissa Arnette Elliott, cunoscută cu numele de scenă Missy Elliott (n. 1971) – una dintre cele mai cunoscute interprete de muzică rap și hip-hop din lume.

[23] Marlanna Evans, cunoscută cu pseudonimul Rapsody (n. 1983) – interpretă americană de rap.

Domnul Watson poartă căciula lui de Moș Crăciun și fredonează *Silent Night* în versiunea celor de la Temptations, de pe telefonul lui. Nu mai sunt nici două săptămâni până la Crăciun, dar domnul Watson e în spiritul Crăciunului de luni întregi.

— Bună ziua, domnule Watson, îi zic.

— Salut, Brianna! E destul de frig pentru tine?

— *Prea* frig.

— Ei, nu există așa ceva. Asta-i vremea perfectă!

Perfectă pentru ce, ca să-ți înghețe fundul?

— Dacă ziceți dumneavoastră, mormăi eu și mă duc în spatele microbuzului.

Eu sunt a treia pe care o ia. Shana moțăie în față și capul abia dacă îi atinge geamul. Moțăială sau nu, n-are de gând să-și strice cocul. Zilele astea toți elevii de clasa a unsprezecea par să fie epuizați.

De pe locul lui, cel mai din spate, îmi face semn din cap Deon, care își ține proptită lângă el cutia saxofonului. Deon e și el tot într-a unsprezecea, dar pentru că e la secția muzicală nu-l văd decât în microbuz.

— Bună, Bri. Dă-mi un Snickers.

Mă așez câteva rânduri mai în față.

— Ai bani de Snickers?

Îmi aruncă un dolar făcut cocoloș. Eu îi arunc înapoi ciocolata.

— Mersi. Ai făcut ravagii în Ring.

— Știi de asta?

— Mda. Am văzut duelul pe YouTube. Mi l-a trimis văru-meu. A zis că ai fost tare.

La naiba, am făcut lumea să vorbească despre mine în felul ăsta? E clar că am făcut Ringul să vorbească. Aseară abia dacă am reușit să ies de acolo, fără să-mi spună cineva cât de senzațională am fost. Pentru prima dată am înțeles că pot să fac treaba asta.

Adică, una e să vrei să faci un lucru. Și altceva e să crezi că se și poate. Să fac rap a fost visul meu dintotdeauna, dar visurile nu sunt realitate. Te trezești din ele sau realitatea le face să pară niște tâmpenii. Credeți-mă, de fiecare dată când frigiderul meu e aproape gol, toate visurile mi se par tâmpenii. Dar, de la succesul meu la contractul lui Dee-Nice, acum totul pare posibil. Sau sunt eu într-atât de disperată ca lucrurile să se schimbe.

Cartierul Garden se perindă prin dreptul geamului meu. Bătrânii își udă florile sau scot afară gunoiul. Din câteva mașini se aude muzica la maximum. Ai zice că e o viață liniștită, dar lucrurile nu mai sunt la fel de la revolte încoace. Cartierul nu mai pare nici pe departe la fel de sigur. Nu e vorbă că Garden ar fi fost vreodată o utopie, nici pomeneală, dar înainte nu trebuia să-mi fac griji decât pentru Garden Disciples și Crown. Acum trebuie să mă feresc și de polițai? E drept, lumea se mai omoară pe aici și, nu, nu întotdeauna e de vină poliția, dar Jay zice că asta e ca și cum ai avea un străin care îți intră în casă, îți răpește unul dintre copii și dă vina pe tine pentru asta, pentru că ai o familie disfuncțională, în timp ce lumea întreagă te judecă pentru că ești supărată.

Se urcă în microbuz și Zane, un elev din clasa a douăsprezecea, cu un inel în nas. E îngâmfat ca dracu'. Sonny zice că Zane se crede super, dar Sonny și cu mine suntem și noi de acord că *este* super. E o luptă interioară – să te enerveze fundul lui și să fii fermecat de fața lui.

Și dacă e s-o spun pe a dreaptă, sunt fermecată de fundul lui. Omul are un fund de milioane.

Zane nu-mi vorbește niciodată, dar azi zice:

— Ai avut un duel incendiar, soro!

Ei, poftim.

— Mersi.

Câtă lume l-a văzut?

Aja, fata dintr-a noua, l-a văzut. Îmi spune „Bravo!” imediat ce urcă. La fel fac și Keyona, Nevaeh și Jabari, care sunt în clasa a zecea. Până să mă dumiresc, toată lumea din microbuz vorbește de mine.

— Ești talentată, Bri!

— Eu am fost tot timpul ca pe jar!

— Aș fi pariat că nu poate să mă învingă într-un duel. Mă jur, pe bune.

Comentariul acesta vine de la Curtis Brinkley, băiatul scund, cu pielea măslinie și părul cârlionțat, care bagă o grămadă de minciuni cu *mă jur, pe bune.* În clasa a cincea pretindea că Rihanna e verișoara lui și că maică-sa e în turneu cu ea, ca hair-stylist. În clasa a șasea zicea că maică-sa e în turneu cu Beyonce, ca hair-stylist. De fapt, mama lui era în pușcărie. Încă mai e acolo.

Domnul Watson oprește unde locuiesc Sonny și Malik. Sunt vecini, dar amândoi ies pe ușa din față a lui Malik.

Îmi scot șapca. Părul meu vâlvoi tot mai are nevoie de ajutor, dar mi l-am aranjat mai devreme, cât am putut de bine. Mi-am dat și cu gloss de buze. E o mare prostie, dar sper că Malik o să observe.

Îl bag prea mult în seamă. Văd, de exemplu, cum ochii lui au în ei o sclipire care mă face să cred că îmi știe fiecare secret și că nu-l deranjează. Cum ar fi faptul că el e mișto și faptul că nu-și dă seama că e mișto, ceea ce uneori îl face și mai mișto. Sau cum ar fi faptul că inima mi-o ia la galop de fiecare dată când îmi zice „Breezy”. El e singurul care îmi spune așa și, când o face, lungește puțin sunetele, într-un fel pe care nimeni altcineva nu îl poate imita cu adevărat. Ca și cum ar vrea ca numele să-i aparțină numai lui.

Toate aceste sentimente au apărut cam pe la zece ani. Îmi amintesc foarte limpede cum ne luptam amândoi, în curtea din față a casei lui Malik. Eu eram Rock[24] și el, John Cena[25]. Eram obsedați de clipurile video cu lupte de pe YouTube. Îl țintuisem pe Malik la pământ și, așezată peste el, în curtea lui, am vrut deodată să îl sărut.

Asta. M-a. Speriat. Total.

Așa că i-am tras un pumn și i-am zis, imitând cât mai bine vocea lui The Rock:

— Mă pun pe tine și-ți fac praf fundul ăla de căcăcios!

De fapt, imitându-l pe Rock, încercam să ignor apariția primelor imbolduri sexuale.

Am fost complet confuză și contrariată de toată povestea. Iar starea aceea nu a dispărut nici ea. Mi-am repetat însă de atâtea ori, iar și iar, că e vorba despre Malik. Cel mai formidabil prieten dintre toți, cum e Luke pentru Leia.

---

[24] Dwayne „The Rock” Douglas Johnson (n. 1972) – actor american.

[25] John Felix Anthony Cena (n. 1977) – wrestler, rapper și actor american.

Cu toate acestea, uite-mă și acum, îmi verific în telefon glossul de buze Pink Pursuit[26] (cine inventează numele astea?), sperând că și el o să mă vadă totuși cu alți ochi. Penibil.

— De ce nu accepți că ți-am rupt capul? îl întreabă Sonny, în timp ce se urcă amândoi în microbuz.

— Ți-am zis, controllerul meu a făcut figuri, spune Malik. Trebuie să jucăm de la capăt.

— Foarte bine. Tot o să-ți rup… Briiii!

Sonny se apropie pe culoar, dansând în ritmul unei melodii pe care doar el o aude. Când ajunge lângă mine, face o plecăciune de respect.

— Slavă ție, regina Ringului.

— Regină sunt nu, zic eu, râzând.

— Mă rog, Yoda. I-ai făcut praf.

Batem palma și apoi facem salutul Wakanda[27]. Wakanda Forever.

Malik ridică din umeri.

— N-o să-ți spun că ți-am zis eu. Dar nici *n-o să-ți spun* că nu ți-am spus eu.

— N-are nicio noimă ce-ai zis, spun.

Sonny se așază pe scaunul din fața mea.

— Chiar nu!

Malik se trântește lângă mine.

— E o dublă negație.

— Ăă, nu, Domnule care te specializezi în film, îi răspund. Ca elevă cu specializarea în literatură, te asigur că e o aiureală. Practic ai spus că n-o să-mi zici că mi-ai spus tu.

— Ce? zice Malik și încruntă din sprâncene, până ce îi devin o singură linie, iar colțurile gurii îi coboară puțin.

Când e încurcat, Malik e așa de al naibii de drăgălaș.

— Ce-ai auzit. Limitează-te la făcut filme, fratele meu.

— De acord, spune și Sonny. Oricum, duelul a fost o glumă, Bri. Cu excepția primei runde, când ai rămas blocată acolo.

---

[26] Țintă Roz (în engl. în original).

[27] Wakanda – ținut imaginar creat de Marvel Comics pentru filmul *Pantera neagră*; salutul locuitorilor (brațele încrucișate în X pe piept), Wakanda Forever, a devenit formula preferată de salut între persoane de culoare (negri, indieni), preluat și de vedete de la Hollywood.

Eram cât pe ce să-ți trag un *I Don’t Know Her*[28] de-al lui Mariah Carey.

Îi trag un ghiont în braț. Trolul.

— Acu’, pe bune, ai dat lovitura, spune Sonny. Milez, pe de altă parte, trebuie să o lase baltă cu rapul.

Malik dă aprobator din cap.

— A Jar Jar Binskat-o.

Malik insistă că Jar Jar Binsk ar trebui să fie un verb, un adjectiv și un adverb care să descrie chestiile nasoale, pentru că Jar Jar Binsk este personajul cel mai nașpa din universul *Star Wars.*

— Frate, știi că așa ceva n-o să prindă niciodată, nu? îl întreabă Sonny.

— Da’ chiar are sens! Vrei să zici că o treabă e nasoală? Zici că e de Jar Jar Binsk.

— OK. Atunci *tu* ești de Jar Jar Binsk, răspunde Sonny. M-am prins.

Malik îi trage una în frunte. Sonny îi dă un pumn în umăr. Se tot bumbăcesc așa, când unul, când celălalt, plesnindu-se și pocnindu-se.

Absolut normal. De fapt, o bătaie între Sonny și Malik este unul dintre puținele lucruri garantate în viață, exact ca moartea, impozitele și câmpii bătuți de Kanye West.

Lui Sonny începe să-i bâzâie telefonul și brusc Malik nu mai există. Fața i se luminează aproape la fel de tare ca ecranul.

Mă ridic puțin în scaun și-mi întind gâtul.

— Cui îi scrii?

— Ce naiba, afurisito. Îți bagi tu nasu’.

Mă întind și mai tare, încercând să văd numele de pe ecran, dar Sonny reduce luminozitatea, așa că nu reușesc. Nu zăresc decât emojiul cu ochii în formă de inimioară din dreptul numelui. Mă încrunt.

— E cineva de care poate ați vrea să-mi spuneți, domnule?

Sonny se uită în jur, parcă aproape cu teamă că s-ar putea să mă audă careva. Sunt însă toți prinși în conversațiile lor.

— Mai târziu, Bri, zice totuși, nu fără să ezite.

Dacă ținem cont cât este de încordat, trebuie să fie vorba despre un tip. Sonny mi-a mărturisit că e gay când aveam unsprezece ani. Ne uitam la Justin Bieber, care cânta cu ocazia unei gale oarecare. Mi se părea și mie drăguț, dar nu eram nici pe departe obsedată de el, ca Sonny, care s-a întors deodată spre mine și mi-a spus:

---

[28] Nu o cunosc (în engl. în orig.).

— Cred că mie nu-mi plac decât băieții.

Vorbele au căzut din senin. Oarecum. Mai fuseseră mici chestii, ici și colo, care îmi ridicaseră semne de întrebare. De exemplu, faptul că își scosese poze ale lui Bieber, pe care le ținea cu el, pe ascuns. Și felul în care se purta în prezența fratelui meu – dacă lui Trey îi plăcea ceva, brusc îi plăcea și lui Sonny; dacă Trey vorbea cu el, Sonny se îmbujora; și dacă Trey avea o iubită, Sonny se purta ca și cum ar fi fost sfârșitul lumii.

Însă nu pot să mint; în momentul acela n-am știut ce să-i spun. Așa că am zis doar „OK” și am lăsat-o baltă.

Nu mult după aceea i-a mărturisit și lui Malik și l-a întrebat dacă mai pot fi prieteni. Se pare că Malik i-a răspuns: „Câtă vreme mai putem să ne jucăm pe Playstation”. Sonny le-a spus și părinților lui și ei n-au avut niciodată nimic împotrivă. Dar cred că uneori lui îi e frică de felul cum ar reacționa alții dacă ar afla.

Microbuzul oprește la o intersecție, în dreptul unui grup de puști cu priviri somnoroase. Așteaptă autobuzul pentru liceul Garden Heights și în jurul lor plutește aburul respirațiilor.

Curtis lasă jos geamul și le strigă:

— Hei, Bordurilor! Vorbiți despre aceleași rahaturi ca ieri?

Orgoliul apartenenței la un liceu anume ne împarte în găști. Pe cei de la Garden Heights îi numim „Borduri” pentru că zicem că sunt „al dracului de mărginiți”. Ei ne spun nouă tocilari de microbuz.

— Frate, să-ți bătucesc curul ăla ca o bombonică, zice un puști în vestă matlasată. Fac pariu că n-ai curaj să cobori din microbuz și să-mi zici ceva drept în față.

Zâmbesc. Keandre nu minte.

Se uită la mine.

— Hei, Bri! Ți-a ieșit figura în Ring, fetițo!

Cobor și eu geamul. Unii dintre puștii ceilalți dau din cap spre mine sau strigă:

— Ce ’aci, Bri?

Dacă îngâmfarea de liceeni ne împarte în găști, eu sunt neutră mulțumită tatei.

— Ai văzut duelul? îl întreb pe Keandre.

— Păi, cum dracu’! Vivat, regină.

Înțelegeți? În cartier sunt regină. Toată lumea îmi arată dragoste.

Dar când autobuzul se oprește la Midtown, sunt un nimeni.

La Midtown trebuie să fii măreț ca să te bage cineva în seamă. Briliant, de fapt. Și parcă toată lumea se luptă să-i întreacă pe ceilalți. Totul se rezumă la cine a primit rolul principal în cutare piesă sau recital. Cine a câștigat premiul pentru compoziție sau pentru creația artistică. Cine are cel mai bun registru vocal. E ca un concurs de popularitate dus la extrem. Dacă nu ești excepțional, ești un nimeni.

Eu mă aflu exact la polul opus al excepționalului. Notele mele sunt așa-și-așa. Nu câștig premii. Nimic din ce fac nu e destul de bine. Eu nu sunt destul de bună. Cu excepția cazurilor când sunt prea mult pentru profesorii mei și mă trimit la directoare.

Pe treptele liceului, doi băieți dansează *Fă-mă praf* și Milez cântă „Swag, swag, swag” de pe unul dintre telefoanele lor. Nu înțeleg de ce se torturează singuri cu mizeria aia.

— Deci…, zic în timp ce-mi iau rucsacul de bretele. Ce faceți la prânz?

— Eu am pregătire pentru SAT[29], zice Sonny.

— La dracu’, le dai pe amândouă? îl întreb.

Sonny ridică din umeri. E mai obsedat decât Jay de chestiile astea pentru facultate.

— Tre’ să fac ce e de făcut.

— Și tu? îl întreb pe Malik, iar inima începe brusc să-mi bată superrepede la ideea de a mânca la prânz singură cu el.

Malik însă se încruntă și, ridicând camera de filmat, zice:

— Îmi pare rău, Bri. Tre’ să mă duc la laborator să lucrez la documentarul ăsta.

Ei, s-a ales praful de ideea mea. Probabil că n-o să-l mai văd pe niciunul decât atunci când o să ne întoarcem la microbuz. La Midtown, Sonny și Malik au fiecare grupul lui. Din nefericire pentru mine, Sonny și Malik *sunt* grupul meu. Când ei sunt cu găștile lor, eu sunt doar un nimeni. Și ei doi mai sunt și al naibii de buni. Toată lumea de la arte vizuale adoră compozițiile în graffiti ale lui Sonny. Malik a câștigat câteva premii pentru scurtmetrajele lui.

---

[29] Scolastic Assessment Test (SAT) – în Statele Unite, test standard folosit pe scară largă pentru admiterea la facultate.

Eu trebuie doar să mai rezist un an în locul ăsta. Încă un an în care să fiu Bri cea liniștită, supusă, care stă la locul său în timp ce prietenii ei urcă treptele spre celebritate.

Mda.

Ne așezăm la rând să trecem prin controlul de securitate.

— Crezi că Long și Tate s-au mai calmat de ieri și până azi? mă întreabă Sonny.

— Probabil că nu.

Cei doi paznici se cred mereu cei mai tari. Cu o săptămână în urmă, l-au trecut pe Curtis printr-o verificare suplimentară de securitate, deși detectorul de metale n-a piuit când l-au controlat. Au pretins că voiau să se „asigure”.

— Io vă zic, nu e normal cum înțeleg ei securitatea, comentează Malik. Nici mama nu se poartă așa cu oamenii și ea are de-a face cu infractori.

Mama lui Malik, mătușa ’Chelle, este unul dintre gardienii de la tribunal.

— Vă dați seama că s-au făcut mai răi începând de anul trecut, nu? continuă Malik. Când au văzut că polițistul ăla a scăpat nepedepsit pentru crimă, probabil că asta i-a făcut și pe ei să se creadă invincibili.

— S-ar putea să fii aproape de adevăr, Malik X, zice Sonny.

Așa l-am poreclit noi pe Malik, după revolte. Toată povestea aceea l-a tulburat. Și pe mine m-a dat peste cap, nu pot să mint, dar pentru Malik a fost mult mai serios. Vorbea mereu despre dreptatea socială și citea chestii gen Panterele Negre[30], de exemplu. Înainte de revolte, singura Panteră Neagră de care îi păsa era T’Challa[31].

— Trebuie să facem ceva, zice. Nu e în ordine.

— Doar nu-i băga în seamă, îi răspunde Sonny. E mai mult gura de ei.

Curtis trece fără probleme prin detectorul de metale. Urmează Shana, Deon, cei trei dintr-a zecea și Zane. Vine rândul lui Sonny, urmat de Malik. Eu pășesc agale în spatele lui.

Detectorul de metale nu scoate niciun bip, dar Long întinde brațul în fața mea.

---

[30] Black Panthers Party (BPP, Panterele Negre) – mișcare revoluționară afroamericană de eliberare, de inspirație marxist-leninistă și maoistă, fondată de Bobby Seale și Huey Newton, în octombrie 1966, în Oakland, California.

[31] Pantera Neagră – supererou din benzile desenate și filmul omonime, lansate de Marvel Comics.

— Mergi înapoi.

— De ce? îl întreb.

— Pentru că așa a spus el, intervine Tate.

— Dar n-a piuit! zic.

— Nu mă interesează, răspunde Long. Ți-am zis să mai treci o dată.

Perfect. Trec iar prin detectorul de metale. Nu piuie.

— Dă încoace rucsacul, îmi cere Long.

Ei, fir-ar să fie. Rezerva mea de dulciuri. Dacă o găsesc, aș putea fi suspendată temporar pentru că am vândut în incinta școlii. Dacă ținem cont de câte suspendări am deja pentru alte chestii, la dracu’, s-ar putea să mă exmatriculeze de tot.

— Dă. Încoace. Rucsacul, repetă Long.

Înghit în sec.

— Nu sunt obligată să…

— Aha, ascunzi ceva? se interesează Long.

— Nu!

— Ia camera aia de filmat de aici! îi cere Tate lui Malik.

Malik o ține la vedere, îndreptată spre noi.

— Pot să filmez, dacă vreau!

— Dă-mi rucsacul! repetă Long.

— Nu!

— Știi ce…

Întinde mâna să-mi apuce breteaua rucsacului, dar eu mi-o smulg oricum. După felul în care mă fulgeră cu privirea, n-ar fi trebuit să fac asta.

Mă înșfacă de braț.

— Dă-mi rucsacul ăla!

Mă smucesc.

— Ia mâinile de pe mine!

Totul se întâmplă ca în ceață.

Long mă înșfacă iar de braț și mi-l sucește la spate. Și celălalt braț tot la spate ajunge. Încerc să mă smucesc și să mi-l trag, dar asta nu-l face decât să mă țină și mai strâns. Până să mă dezmeticesc, sunt cu fața la pământ și obrazul apăsat de asfaltul rece. Genunchiul lui Long îmi stă înfipt în spate, iar Tate îmi scoate rucsacul.

— Hei! Ce căcat! strigă Sonny.

— Dă-te de pe ea! zice Malik, cu camera ațintită pe noi.

— Ai adus ceva aici, hă? zice Long.

Îmi leagă strâns încheieturile mâinilor și le înfășoară în bandă de plastic.

— De aia nu voiai să ne uităm, ha? Secătură mică! Unde ți-e gura aia mare de ieri?

Nu pot să scot nicio vorbă.

Long nu e polițai.

Nu are pistol.

Dar nu vreau să pățesc ca băiatul ăla. O vreau pe mama. Îl vreau pe tati.

Vreau să plec acasă.

CINCI

În final, ajung iar în biroul directoarei Rhodes.

Am mâinile legate la spate. În urmă cu câteva minute, Long m-a târât până aici și m-a pus să stau jos. Acum este el în biroul directoarei Rhodes. I-a zis secretarei, domnișoara Clark, să o sune pe mama și să stea cu ochii pe mine, de parcă eu sunt cea care trebuie supravegheată.

Domnișoara Clark caută prin fișa mea din computer după numărul de telefon al mamei de la serviciu. Mă surprinde că nu-l știe deja pe dinafară.

Mă uit în gol. Pe toți pereții biroului sunt afișe motivaționale. Unul dintre ele e o minciună sfruntată: „Nu poți controla ce fac alții. Poți doar să controlezi felul în care tu reacționezi”.

Nu, nu poți. Nu și când brațul ți-e smucit la spate sau când zaci pe jos, cu un genunchi în coaste. Atunci nu poți naibii să controlezi nimic.

Domnișoara Clark ridică receptorul și formează un număr. După câteva secunde, zice:

— Bună ziua, aici e Școala de Arte Midtown. Pot să vorbesc cu doamna Jayda Jackson, vă rog?

Jay răspunde la telefoanele de la Templul lui Hristos, așa că mă aștept ca domnișoara Clark să treacă direct la a-i explica situația. În schimb, o văd că se încruntă.

— Ah. Am înțeles. Vă mulțumesc.

Închide.

Ciudat.

— Ce-a zis mama?

— Mi s-a spus că mama ta nu mai lucrează acolo. Mai e vreo cale să dăm de ea?

— Cum? zic și mă ridic în picioare, așa cum pot.

— Să încerc pe mobilul ei sau la telefonul de acasă?

— Sunteți sigură că ați sunat la Biserica Templul lui Hristos?

— Absolut, zice domnișoara Clark. Mobilul sau telefonul de acasă?

Inima îmi stă în loc.

Popkenchurch.

Jay nu cumpără asta decât atunci când se întâmplă ceva nasol.

A ră… a rămas fără slujbă?

Nu se poate. Nu știu de ce, dar domnișoara Clark n-a înțeles bine. Probabil că a sunat aiurea și pur și simplu nu-și dă seama.

Da. Asta e.

Îi spun domnișoarei Clark să încerce pe mobilul lui Jay. După vreo cincisprezece minute, ușa biroului se deschide brusc și Jay intră ca o furtună. E cu hainele de serviciu, așa că probabil a plecat direct de la biserică.

— Brianna, ce Dumnezeu s-a întâmplat? Îngenunchează în fața mea și mă cercetează din priviri, aproape așa cum făcuse când a ieșit de la dezintoxicare. Nu se mai sătura să mă privească. Acum mă examinează centimetru cu centimetru… mai puțin mâinile. Se întoarce valvârtej spre secretară.

— De ce mama dracului are fiica mea mâinile legate?

Doamna Rhodes apare în pragul biroului ei. Ochelarii îi acoperă aproape toată fața. Părul, creț și roșcat, îl are prins în coc. Era directoare și pe vremea când Trey a învățat aici. Eu am cunoscut-o la balul bobocilor. Mi-a aruncat atunci un zâmbet mieros și mi-a spus:

— Să sperăm că, peste câțiva ani, o să ni te alături și tu.

N-a zis că o să fie un bodyguard care o să spumege în biroul ei despre „copiii ăia” care aduc „chestiile alea” în „această școală”. Ușa era închisă, dar eu l-am auzit.

Copiii ăia. Școala aceasta. Ca și cum ar fi două lucruri incompatibile.

— Vă rog, doamnă Jackson, zice directoarea Rhodes, putem să discutăm puțin la mine în birou?

— Nu înainte să o dezlegați pe fiica mea.

— Domnule Long, spune directoarea, privind înapoi peste umăr, te rog, fii amabil și dezleag-o pe Brianna.

Pășind greoi, Long scoate mica foarfecă pe care o are atârnată de o clamă prinsă în talie.

— Ridică-te, zice el, bombănind.

O fac și, după o ciupitură mică, mâinile îmi sunt libere.

Jay îmi prinde imediat obrajii în palme.

— Scumpo, ești OK?

— Doamnă Jackson, în biroul meu, vă rog? intervine doamna Rhodes. Și tu, Brianna.

O urmăm. Privirea pe care i-o aruncă lui Long îi spune acestuia să rămână pe loc.

Pe biroul directoarei stă moț rucsacul meu. Are fermoarul desfăcut și înăuntru se văd toate pachetele cu dulciuri pe care le aveam.

Doamna Rhodes face semn spre cele două scaune din fața ei.

— Vă rog, luați loc, zice.

Ne așezăm.

— Aveți de gând să-mi spuneți de ce fiica mea avea mâinile legate? o întreabă Jay.

— A avut loc un incident…

— Evident.

— Eu sunt prima care să recunoască faptul că bodyguarzii au făcut exces de forță. Au întins-o pe Brianna la pământ.

— M-au aruncat, mormăi eu. M-au *aruncat* la pământ.

Jay face ochii mari.

— Poftim?

— Am avut probleme cu elevi care aduc substanțe ilegale…

— Asta nu explică de ce copilul meu a fost brutalizat! izbucnește Jay.

— Brianna nu a fost cooperantă, inițial.

— Tot nu este un motiv care să justifice situația! insistă Jay.

Directoarea Rhodes inspiră profund.

— Doamnă Jackson, nu se va repeta. Vă asigur că vom face o anchetă și, dacă va considera necesar, consiliul de administrație va lua măsuri disciplinare. Totuși s-ar putea ca și Briannei să i se aplice astfel de măsuri.

Se întoarce către mine.

— Brianna, ai vândut dulciuri în campus?

Îmi încrucișez brațele pe piept. N-am de gând să răspund la tâmpenia asta. Ce, să o las să întoarcă toată povestea împotriva mea? Nici nu mă gândesc.

— Răspunde, mă îndeamnă Jay.

— Sunt doar niște dulciuri, mormăi eu.

— Poate că așa e, zice doamna Rhodes, dar politica școlii interzice vânzarea mărfurilor de contrabandă în incinta liceului.

Contrabandă?

— Ați aflat despre ele doar pentru că Long și Tate se leagă de copiii negri și latino!

— Brianna, mă oprește Jay.

Nu e un avertisment. Vrea să spună „Lasă-mă pe mine”. Se întoarce către Rhodes.

— De când *dulciurile* sunt contrabandă? Și, în primul rând, de ce s-au luat de fiica mea?

— Bodyguarzii au dreptul să facă percheziții aleatoriu. Vă asigur că Brianna nu era „vizată”.

— Un rahat! zic și n-am de gând să-mi țin gura. Mereu ne hărțuiesc.

— Poate să pară că e așa…

— Așa este!

— Brianna, intervine Jay.

Acum e un avertisment. Se întoarce către directoare.

— Doamnă Rhodes, fiul meu mi-a spus că, atunci când era elev aici, bodyguarzii se luau de anumiți copii mai mult decât de alții. Nu cred că sunt invenții ale copiilor mei. *Nu aș vrea deloc* să cred că asta spuneți.

— Se va face o anchetă, răspunde doamna Rhodes, cu un calm care mă calcă pe nervi. Dar susțin în continuare ceea ce am afirmat, doamnă Jackson. Paznicii îi tratează în mod egal pe toți elevii.

— Ah, face Jay. Adică îi aruncă pe toți la pământ, nu?

Tăcere.

— Încă o dată, spune doamna Rhodes, dregându-și glasul, Brianna nu a fost cooperantă. Mi s-a spus că a fost agresivă și obraznică. Și nu este prima dată când avem probleme de comportament cu ea.

Hai că începe.

— Ce vreți să spuneți? o întreabă Jay.

— Purtarea ei de azi repetă un tipar…

— Da, un tipar în care fiica mea e vizată…

— Vă spun încă o dată, nimeni nu este vizat…

— Fetele albe care fac tot felul de comentarii obraznice sunt trimise în biroul dumneavoastră din două în două săptămâni? o întrerupe Jay.

— Doamnă Jackson, Brianna este adeseori agresivă…

Agresivă. Un cuvânt, patru silabe. Rimează cu excesivă.

Sunt prea excesivă,

devin agresivă.

„Agresivă” este un adjectiv folosit des când sunt descrisă. Ar trebui să însemne „amenințătoare”, dar eu nu am amenințat niciodată pe nimeni. Doar că spun chestii care nu le plac profesorilor mei. Niciunuia, cu excepția doamnei Murray, care, din întâmplare, este și singura mea profesoară de culoare. O dată, la ora de istorie din Luna Dedicată Istoriei Negrilor, l-am întrebat pe domnul Kincaid de ce nu vorbim niciodată despre negri decât atunci când ajungem la perioada sclaviei. I s-au înroșit obrajii, palizi de obicei.

— Pentru că respectăm un plan de lecție, a zis.

— Mda, dar nu dumneavoastră faceți planurile lecțiilor? l-am întrebat.

— Nu voi tolera astfel de răbufniri la ora mea.

— Dar nu vreau să spun decât că nu trebuie să ne purtăm ca și cum negrii n-au existat înainte de…

Mi-a spus să mă duc la directoare. Mi-a făcut raport că sunt „agresivă”.

Ora de literatură. Doamna Burns ne vorbea despre canoanele literare și eu mi-am dat ochii peste cap, pentru că toate cărțile păreau al dracului de plicticoase. M-a întrebat care e problema mea și exact așa i-am spus, dar fără „al dracului”. M-a trimis la directoare. În timp ce ieșeam, am mormăit în barbă și mi-a făcut raport pentru comportament agresiv.

Nu pot să uit incidentul de la cursul opțional de teatru. Repetaserăm aceeași scenă de o sută de ori. Domnul Ito ne-a spus să o luăm iar de la început. Am pufnit, am deschis brațele în lături și am zis „Vai de mine”. Textul mi-a zburat din mână și l-a lovit. S-a jurat că l-am aruncat intenționat în el. M-am ales cu o suspendare de două zile.

Toate întâmplările sunt doar de anul acesta. Și clasele a noua și a zecea au fost pline de incidente. Acum mai am unul la activ.

Directoarea Rhodes îmi închide fermoarul rucsacului, mi-l întinde și spune:

— Conform politicii școlii, Brianna va trebui să primească trei zile de suspendare pentru că a vândut articole interzise în incinta școlii.

Ieșim pe culoar exact când sună de a doua pauză. Ușile claselor se deschid și pare că toată lumea se revarsă pe culoare. Sunt privită atent, insistent, cum n-am mai fost niciodată până acum, și aud șușoteli în urma mea.

Nu mai sunt invizibilă, dar acum mi-aș dori să fiu.

•

Pe drumul spre casă rămân tăcută.

Secătură. Un cuvânt, patru silabe. Poate să rimeze cu o grămadă de lucruri. Sinonime: huligan, delincvent, derbedeu, om de nimic, gangster și, după părerea lui Long, Brianna.

Nu scoți nicio picătură.

De la așa secătură.

Nee. Dă-l dracului de cuvânt.

Dă-o dracului de școală.

Dă-o dracului de treabă cu totul.

Mă uit la ce a mai rămas din Garden. Mergem pe Clover Street, care era una dintre cele mai aglomerate străzi din Garden Heights, dar, de când cu revoltele, au mai rămas doar mormane de moloz calcinat și clădiri cu ferestrele și ușile astupate cu placaj. Magazinul Mega Dollar a fost unul dintre primele atacate. Celular Express a fost mai întâi jefuit, apoi ars din temelii. Shop ’n Save a ars până la structură și acum, dacă vrem să cumpărăm alimente, trebuie să mergem până la Walmart, la marginea cartierului, sau la prăvălia din partea de vest.

Sunt o secătură printre o sumedenie de nimicuri.

— Am îndoieli că o să mai rezolve vreodată mizeria asta, zice Jay. Parcă ar vrea să nu uităm ce se întâmplă când întrecem măsura.

Apoi îmi aruncă o privire și zice:

— Bookie, ești bine?

După spusele bunicului meu, cei din neamul Jackson nu plâng – o încasăm și mergem mai departe. Nu contează cât de tare lacrimile îmi înțeapă ochii.

— N-am făcut nimic rău.

— Nu, n-ai făcut, zice Jay. Aveai tot dreptul să-ți păstrezi rucsacul. Dar, Bri… Promite-mi că dacă se mai întâmplă vreodată, o să faci așa cum ți se cere să faci.

— Poftim?

— Scumpa mea, se pot întâmpla lucruri rele. Oamenii ca ăștia abuzează uneori de puterea pe care o au.

— Deci eu nu am niciun fel de putere?

— Ai mai multă decât știi. Dar, în momente ca acestea, eu…

Înghite în sec.

— Am nevoie să te porți ca și cum n-ai avea deloc. După ce ai ieșit în siguranță din situație, *atunci* o să rezolvăm lucrurile. Trebuie să te știu că ieși în *siguranță* din situație. Ai înțeles?

Asta e ca prelegerea pe care mi-a ținut-o despre polițiști. Să faci tot ce-ți spun ei să faci, mi-a spus. Să nu creadă despre tine că reprezinți o amenințare. În esență, trebuie să stau potolită și să accept indiferent ce vine peste mine, ca să pot supraviețui momentului.

Încep să cred că nu contează ce fac. O să fiu în continuare așa cum cred ceilalți că sunt.

— La școala aia sunt mereu cu gura pe mine.

— Știu, zice Jay. Și nu e drept. Dar trebuie să mai reziști doar doi ani, iubito. Toate incidentele astea… Bri, nu putem risca să fii exmatriculată. Dacă asta înseamnă să-ți ții gura, vreau să o faci.

— Nu pot să spun ce gândesc?

— Trebuie să-ți alegi luptele pe care merită să le porți. Nu orice merită un comentariu sau să-ți dai ochii peste cap ori să iei atitudine…

— Nu sunt singura care face așa!

— Nu, dar fetele ca tine sunt singurele care țin capul de afiș în dosarele lor!

Mașina se oprește.

Jay oftează adânc.

— Scumpo, uneori regulile sunt altele pentru negri. Ce dracu', uneori se întâmplă ca ei să joace dame, în timp ce noi suntem prinși în mijlocul unui joc de șah al naibii de complicat. E o realitate cumplită a vieții, dar este realitatea. Din nefericire, Midtown este unul dintre locurile acelea unde nu numai că e musai să joci șah, dar mai trebuie și să joci după alte reguli decât alea pe care le cunoști.

Urăsc prostia asta.

— Nu vreau să mă mai întorc acolo.

— Te înțeleg, dar nu avem nicio altă opțiune.

— De ce nu pot să merg la Garden High?

— Pentru că tatăl tău și cu mine ne-am jurat că tu și Trey n-o să puneți niciodată piciorul în școala aia. Ți se pare că la Midtown bodyguarzii sunt răi? Bri, la Garden High au polițiști adevărați. Nenorocita aia de școală e tratată pe bune ca o pușcărie. Acolo nu pregătesc pe nimeni pentru un viitor de succes. Poți să spui tu ce vrei despre Midtown, dar aici ai mai multe șanse.

— Șanse mai multe să ce? Să fiu aruncată de colo colo ca o păpușă de cârpe?

— Șanse mai multe să reușești! zice Jay, mai tare decât pot eu vorbi, și trage adânc aer în piept. Scumpa mea, în viață o să ai de înfruntat mai mulți de teapa lui Long și Tate. Mai mulți decât aș vrea eu. Dar să nu îngădui niciodată ca acțiunile lor să determine ceea ce faci tu. În clipa în care o vei permite, le-ai dat lor puterea. Mă înțelegi?

Da, dar ea mă înțelege pe mine?

Niciuna dintre noi nu spune mai mult.

— Mi-aș dori… Mi-aș dori să-ți pot oferi mai multe opțiuni, iubito. Sincer. Dar nu avem. Mai ales în momentul de față.

Mai ales în momentul de față. Mă uit la ea.

— S-a întâmplat ceva?

Jay se foiește puțin în scaun.

— De ce spui asta?

— Domnișoara Clark a sunat la biserică. Au zis că nu mai lucrezi acolo.

— Brianna, hai să nu vorbim despre…

Vai de mine.

— Ți-ai pierdut slujba?

— E doar temporar, bine?

— Ți-ai pierdut slujba?

Jay înghite în sec.

— Da, mi-am pierdut-o.

Vai, nu.

Nu.

Nu.

Nu.

— Grădinița de pe lângă biserică a fost avariată în timpul revoltelor și compania de asigurări nu acoperă pagubele, îmi spune. A trebuit ca pastorul și consiliul venerabililor să ajusteze bugetul ca să plătească reparațiile, așa că m-au concediat.

Rahat.

Nu sunt tâmpită. Jay încearcă să se poarte ca și cum totul e în regulă, dar suntem strânși cu banii. Deja avem gazele tăiate. Luna trecută am primit un preaviz de evacuare. Cea mai mare parte a salariului lui Jay se duce pe chirie și până la chenzina următoare mâncăm doar sandviciuri.

Dar, dacă și-a pierdut serviciul, nu va mai fi nicio chenzină.

Dacă nu mai ia chenzina, s-ar putea să nu mai avem niciodată gaze.

Sau mâncare.

Sau o casă.

Dacă…

— Nu-ți face griji, Bri. Dumnezeu nu ne lasă, scumpo.

Același Dumnezeu care a permis să fie concediată de la o *biserică*?

— Am fost la interviuri, zice ea. De fapt, tocmai am plecat de la unul, ca să te iau pe tine. Plus că m-am înscris pentru șomaj. Nu e mult, dar tot e ceva.

S-a înscris *deja*?

— De cât timp ai plecat de la biserică?

— N-are importanță.

— Ba are.

— Nu, nu are. Trey și cu mine avem grijă de toate.

— Trey știa?

Deschide gura și o închide la loc, de câteva ori.

— Da.

Evident. Când ne-au tăiat gazele, Trey știa că o să se întâmple. Eu am aflat când m-am trezit într-o casă înghețată. Preavizul de evacuare? Trey știa. Eu am aflat când i-am auzit, fără să vreau, discutând despre asta. Mi-aș fi dorit să nu-mi pese, dar nu e așa. Mi se pare că Jay nu are destulă încredere în mine ca să-mi spună chestiile importante. Ca și cum mă consideră prea mică să fac față.

Am făcut față faptului că a lipsit ani la rând. Pot să fac față la mai mult decât își închipuie ea.

Jay parchează pe aleea casei noastre, în spatele mașinii lui Trey, o Honda Civic, apoi se întoarce spre mine, dar eu stau cu ochii pe geamul portierei.

Bine, poate că sunt puțin imatură. În fine.

— Știu că ești îngrijorată, zice Jay. Lucrurile au fost cam dificile în ultima vreme. Dar o să fie mai bine. Cumva. Scumpo, trebuie să avem credința că așa va fi.

Întinde mâna să mă mângâie pe obraz.

Mă feresc și deschid portiera.

— Mă duc să mă plimb, zic.

— Brianna, stai, spune Jay și mă prinde de braț.

Tremur. Poftim, pe mine mă macină probleme adevărate și ea vrea să „am credință”?

— Dă-mi drumul, te rog.

— Nu, nu te las să fugi, în loc să vorbești cu mine. Astăzi s-au întâmplat multe, scumpa mea.

— Sunt OK.

Își plimbă degetul mare pe brațul meu, de parcă ar vrea să-mi smulgă lacrimi.

— Ba nu ești. Și nu e nicio problemă că nu ești. Știi că nu e neapărat nevoie să te ții tare mereu, da?

Poate că nu mereu, dar în clipa asta trebuie. Mă smulg din mâna ei.

— N-am nimic.

— Brianna…

Îmi trag gluga hanoracului peste cap și o iau spre trotuar.

Uneori visez că mă înec. Întotdeauna într-un ocean imens și albastru, prea adânc să-i văd fundul. Îmi spun însă că n-o să mor, indiferent cât de multă apă îmi intră în plămâni sau cât de adânc mă scufund. N-o să mor. Pentru că așa spun eu.

Brusc, îmi dau seama că pot să respir sub apă. Știu să înot. Oceanul nu mai este chiar așa de înspăimântător. De fapt, e oarecum cool. Învăț chiar și cum să-l controlez.

Dar sunt trează, mă înec și nu știu cum să controlez nimic din toate astea.

ȘASE

Locuințele sociale din Maple Grove sunt o lume cu totul diferită.

Eu locuiesc în zona de est a cartierului Garden, unde casele sunt mai drăguțe, proprietarii sunt mai vârstnici și nu se aud prea des focuri de armă. Maple Grove se află la cincisprezece minute distanță spre vest sau, așa cum o numește bunica, „zona aia prăpădită și veche”. E mai des pomenită la știri și multe dintre case arată așa de rău, că n-ar trebui să locuiască nimeni în ele. Dar e ca și cum ai zice că Steaua Morții[32] e mai sigură de locuit pe o parte decât pe alta. E aceeași nenorocită de Stea a Morții.

În Maple Grove, șase clădiri cu două etaje se înalță atât de aproape de autostradă, încât mătușa Pooh zice că locatarii obișnuiesc să se urce pe acoperișuri și să arunce cu pietre în mașini. Foarte tare. A mai existat și o a șaptea clădire, dar a ars complet acum câțiva ani și, în loc să o reconstruiască, autoritățile au dărâmat-o. Acum e un loc viran, cu iarbă, unde merg copiii să se joace. Parcul de joacă e pentru drogați.

— Ce ’aci, Li’l Law, strigă un tip dintr-un hârb de mașină, în timp ce traversez parcarea.

Nu l-am văzut în viața mea, dar îi fac semn cu mâna. O să fiu întotdeauna fiica tatălui meu, cel puțin.

Tata ar trebui să fie aici. Poate, dacă ar fi aici, nu m-aș întreba cum o să o scoatem la capăt, acum, că Jay nu mai are serviciu.

Serios, nouă nu se poate să ne fie pur și simplu „bine”. Mereu se întâmplă ceva. Ori abia dacă am avut ce pune pe masă, ori ni s-au tăiat chestii. Mereu. Este. Ceva.

Nici nu e posibil să avem vreo putere. Adică, ia gândiți-vă. Toată lumea asta pe care nu o cunosc deloc are cu mult mai mult control asupra vieții mele decât am avut eu vreodată. Dacă un membru Crown nu l-ar fi ucis pe tata, el ar fi fost acum un mare star rap și problema banilor nu s-ar mai fi pus. Dacă un traficant de droguri nu i-ar fi vândut mamei prima doză, ar fi fost deja absolventă și ar fi avut o slujbă bună. Dacă polițaiul ăla nu l-ar fi omorât pe puștiul acela, lumea nu s-ar fi revoltat, grădinița nu ar fi ars și biserica nu ar fi concediat-o pe Jay.

---

[32] Steaua Morții – stație spațială și superarmă fictivă, care apare în seria filmelor *Războiul stelelor.*

Toți oamenii aceștia pe care nu i-am întâlnit niciodată au devenit zei în viața mea. Acum trebuie să-mi iau înapoi puterea.

Sper că mătușa Pooh știe cum.

Un băiat vine în viteză spre mine, călare pe o bicicletă jegoasă. Poartă un tricou cu Celtics, are hanorac pe sub el și mărgele transparente în tresele din păr. Apasă pe frână la doar câțiva centimetri de mine. Centimetri.

— Frate, mă jur că erai gata să dai peste mine, îi zic.

— Nu dădeam peste tine, îmi răspunde Jojo, chicotind.

Nu are mai mult de zece ani. Locuiește cu mama lui în apartamentul de deasupra celui în care stă mătușa Pooh. De fiecare dată când vin aici, are grijă să se bage în vorbă cu mine. Mătușa Pooh crede că Jojo e îndrăgostit de mine, dar nu-i așa. Eu cred că doar vrea să aibă pe cineva cu care să vorbească. Și mă tapează de dulciuri. La fel ca azi.

— Bri, n-ai niște Schittles maxi? mă întreabă.

— Am. Doi dolari.

— Doi dolari? E scump ca dracu’!

Puștiulică ăsta are ditamai grămada de bani în buzunarul de la piept – probabil că e ziua lui de naștere – și are tupeul să se plângă de prețurile mele?

— În primul rând, ai grijă cum vorbești, îi zic. În al doilea, e același preț ca la magazin. În al treilea, de ce nu ești la școală?

Saltă în aer roata din față.

— *Tu* de ce nu ești la școală?

Corect. Îmi dau rucsacul jos din spate.

— Știi ce? Pentru că e ziua ta, o să-mi încalc propriile reguli și o să-ți dau un pachet gratis.

În clipa în care i-l întind, rupe ambalajul și își toarnă o grămadă de bomboane în gură.

Îmi las capul într-o parte și zic:

— Păi?

— Mulțumesc, spune, cu gura plină.

— Trebuie să ne ocupăm de manierele tale. Pe bune.

Jojo mă urmează în curte. Cu toate mașinile pe care lumea le-a parcat aici, curtea nu prea mai e asfaltată. Așa e și cu mașina pe care stau acum mătușa Pooh și prietenul ei, Scrap. Scrap are părul jumătate împletit în trese, jumătate lăsat afro, ca și cum s-ar fi ridicat în mijlocul ședinței de împletit ca să meargă să facă altceva. Cunoscându-l, chiar așa s-a și întâmplat. Șosetele îi ies din șlapi și, cu o lingură în mână, Scrap balotează la greu cereale dintr-un castron mare. El și mătușa Pooh le vorbesc celorlalți GD din jurul lor.

Mătușa Pooh mă vede și sare jos de pe capotă.

— De ce naiba nu ești la școală?

Scrap și membrii GD îmi fac semn din cap, ca și cum suntem din aceeași gașcă. Mi se întâmplă foarte des.

— Am fost suspendată un timp, îi explic mătușii Pooh.

— *Iarăși*? De ce?

Sar cu fundul pe mașină, lângă Scrap.

— Un rahat.

Le povestesc toată istoria, de la cum le place bodyguarzilor să se ia de copiii de culoare și latino, până la felul în care m-au imobilizat la pământ. Membrii GD clatină din cap. Mătușa Pooh are aerul că vrea să curgă sânge. Jojo susține că el le-ar fi „bătucit curul bodyguarzilor ălora” și asta îi face pe toți să râdă, cu excepția mea.

— N-ai fi făcut nimic, copile, îi zic.

— Mă jur, spune mătușa Pooh și bate din palme la fiecare cuvânt. Mă jur că s-au luat de cine nu trebuie. Să mi-i arăți pe idioții ăia și mă ocup eu de ei.

Mătușa Pooh nu e genul care doar se înfierbântă de furie – mătușa sare pur și simplu de la o stare de bună dispoziție la una ucigașă. Nu vreau totuși să ajungă la pârnaie pentru unii ca Long și Tate.

— Tuși, nu merită.

— Cât ți-au dat, Bri? mă întreabă Scrap.

Ce dracu’. O zice de parcă ar urma să intru la pușcărie.

— Trei zile.

— Nu-i așa de rău. Ți-au luat dulciurile?

— Nee, de ce?

— Atunci, ia dă-mi niște Starbursts.

— Face un dolar, îi zic.

— N-am bani la mine. Da’ pot să ți-i dau mâine.

Nu și-a găsit proasta.

— Atunci mâine poți să-ți iei Starbursts.

— Dă-o dracului, e doar un dolar, zice Scrap.

— Dă-o dracului, sunt doar douăzeci și patru de ore, spun și eu, imitându-i pe cât pot vocea lui Scrap.

Mătușa Pooh și ceilalți izbucnesc în râs.

— Nu dau pe credit, zic. E interzis de Cele Zece Porunci ale Dulciurilor, omule.

— Ce? face Scrap.

— Hei! Ce tare! zice mătușa Pooh și bate palma cu mine. Fiți atenți, Bri a prelucrat de la Big *Cele Zece Porunci ale Drogurilor.* Și e marfă și așa. Bri, ia dă-i drumul la rapul ăla.

Mereu se întâmplă așa. Îi pun mătușii Pooh să asculte câteva dintre rimele pe care le scriu, ea se entuziasmează peste măsură și mă pune să le fac rap pentru amicii ei. Crede-mă, dacă îți iese nașpa, membrul unei bande e primul care să ți-o spună.

— Bine.

Îmi trag gluga pe cap și mătușa Pooh bagă un beat pe capota mașinii. Se adună lângă noi și alții de prin curte. Dau din cap pe ritm. Brusc, sunt în elementul meu.

Mă ocup de asta de ceva vreme și banii nu mi-au prea ținut

de foame,

Și atunci mi-am făcut reguli după Big.

Câțiva pași chiar simpli de care mă țin.

Să mă pun pe roate și să vând de toate.

Regula numărul unu – nimeni să nu știe,

Cât mălai am strâns, pentru că e clar

Banii nasc invidii și asta-i valabil

mai ales la țoale. Cât ai zice pește te lasă fără ele.

Regula numărul doi – o vorbă nu suflu despre ce-am de gând.

Ai văzut și tu, rivalii cum speră, ba, mai mult, disperă

să facă exact ce vreau să fac eu?

Vor mereu să apară pretutindeni unde vreau și eu, *să m-apuc de treabă.*

Regula numărul trei – mă bizui în veci doar pe Leek și Sonny.

Bătută măr de niște mucoși, cu aere de forțoși.

Cu cagule și măști. Frate, care să mă prade

pentru câțiva bani pe un maidan, fără spectatori.

Regula numărul patru – e cea mai valabilă:

nu mă dau pe iarbă atunci când sunt pe treabă.

Regula numărul cinci – marfă nu plasez unde noaptea mă așez.

Doar un joint de-mi cer, nu contează, vere, le zic să se care.

Regula numărul șase – ai vrea banii înapoi? N-ai să-i vezi, măi frate.

Ți-am vândut, mi-ai plătit, ai tăiat-o, treaba e gata.

Regula numărul șapte, pe mulți tinde să-i irite.

Dar nu vând pe credit și nu fac rabat, nici chiar mamei dacă e.

Rudele și businessul nu se prea combină, e ca și cum ai pune

otravă la o rădăcină.

Ca să nu mă întreb pe urmă „Oare ce-am făcut?”

Regula numărul opt – nu păstra lovele îndesate în buzunare

și prin portofele. Fă un cont la bancă. Pune-i în seif.

Regula numărul nouă seamănă cu prima.

Orișice aș face, sunt cu precauție și cu ochii la poliție.

Că dacă le par suspectă n-o să dea în brânci niciunul să mă *audieze.*

O să-și golească armele și un fapt divers o să facă din mine.

Regula numărul zece – în două cuvinte doar – maximă prezență.

Vreau să am mălai? O iau de dimineață,

Nici vorbă să-mi las clienții în ceață,

Dacă eu nu sunt iute, își găsesc un joint pe piață.

Regulile astea dacă le respect, banii o să curgă ca la robinet.

Ca să-mi cumpăr ce poftesc, facturi să-mi plătesc.

Să vând iarbă din gros, mai multă ca Amos, ăla faimos.

Să moară mama și tata și mă jur pe Big, cel mai tare din parcare.

— Ei? exclam la final.

Se înalță un „Aaaaahhhhh!” din toate părțile. Jojo stă cu gura căscată. Vreo doi dintre membrii GD îmi fac o plecăciune.

Nimic nu se compară cu asta. Da, e drept că tipii sunt din bandă și au făcut tot felul de ticăloșii despre care nici măcar nu vreau să știu. Dar mă acceptă, așa că, sincer, și eu îi accept pe ei.

— ’N regulă, ’n regulă, le strigă mătușa Pooh. Trebuie să discut ceva cu superstarul, între patru ochi. Tre’ să vă cărați.

Pleacă toată lumea, în afară de Scrap și Jojo.

Mătușa Pooh îl împinge ușor pe Jojo de căpățână.

— Hai, durule, tai-o și tu.

— Ce mă-sa, Pooh! Când ai de gând să mă lași și pe mine să mă revendic?

Vrea să zică să-și revendice culorile, cu alte cuvinte, așa cum se face când devii membru al grupării Garden Disciples. Puștiulică tot încearcă să intre în bandă, de parcă ar fi vorba despre echipa de baschet Maple Grove. De când îl știu, tot desenează graffiti cu simbolurile GD.

— Niciodată, în veci, zice mătușa Pooh. Acum tai-o.

Jojo scoate un sunet ca de compresor auto care scapă aer.

— Frate, zice, bombănind, dar îi dă pedală de acolo.

Mătușa Pooh se întoarce către Scrap, care a rămas pe loc. Își lasă capul într-o parte, ca și cum ar vrea să spună „Deci?”

— Ce-i? face Scrap. Asta e mașina mea. Dacă vreau io să stau, stau.

— Frate, fă cum vrei, răspunde mătușa Pooh. Bri, ești OK?

Strâng din umeri. E ciudat. De când Long m-a făcut secătură, cuvântul parcă mi-a fost înfierat pe frunte și nu mai pot să scap de el. Mă scoate din minți că treaba asta mă deranjează în așa hal.

— Ești sigură că nu vrei să mă ocup eu de bodyguarzii ăia? mă întreabă mătușa Pooh.

E așa de serioasă, că aproape mă sperie.

— Absolut.

— ’Nțeles. Eu te sprijin, doar să-mi spui.

Desface ambalajul de pe o acadea Blow Pop și și-o îndeasă în gură.

— Și Jay ce are de gând cu treaba asta?

— Nu mă lasă să plec de la școala aia, așa că nu contează.

— Ce, vrei să te muți la Garden High?

Îmi strâng genunchii mai tare.

— Măcar acolo n-o să mai fiu invizibilă.

— Nu ești invizibilă, îmi dă replica mătușa Pooh.

— Pe bune, zic, pufnind. Practic, parcă aș umbla sub o pelerină care te face invizibilă.

— O ce? întreabă Scrap.

Îl fixez cu privirea.

— Te rog, spune-mi că glumești.

— E o aiureală de tocilari, Scrap, îi explică mătușa Pooh.

— Ei, pe dracu’, Harry Potter este un fenomen cultural.

— Ooo, face Scrap. Ăla e aia cu mititelu’ ăla cu inelul, nu?

Apoi, cu o voce ca a lui Gollum, zice:

— *My precioussss.*

Mă dau bătută.

— Cum am zis, aiureală de tocilari, repetă mătușa Pooh. Oricum, Bri, încetează să-ți mai faci probleme dacă tâmpiții ăia de la Midtown te bagă sau nu în seamă.

Își proptește piciorul pe bara de protecție a mașinii.

— Uite care-i treaba, liceul nu înseamnă sfârșitul sau începutul. Nu e nici măcar la mijloc. Ești pe cale să faci lucruri mărețe, fie că ăia înțeleg asta sau nu. Eu înțeleg. Toată lumea aseară a înțeles. Câtă vreme *tu* o înțelegi, asta e tot ce contează.

Uneori, mătușa e un fel de Yoda al meu, personal. Dacă Yoda ar fi femeie și ar purta un grill de aur. Din păcate, mătușa nu știe cine e Yoda.

— Mda, zic. Ai dreptate.

— Ce am? spune ea și duce mâna pâlnie la ureche. N-am auzit prea bine. Ce am?

Râd.

— Ai dreptate, frate!

Îmi trage gluga peste ochi.

— Mă gândeam eu. În fine, cum ai ajuns până aici? Te-a lăsat maică-ta, în drum de la serviciu? Trebuia să-mi fi spus și veneam io să fac pe babysitterul pentru curul tău de capsomană.

Ah.

Am uitat motivul principal pentru care am venit aici. Mă uit la ghetele mele Non-Timbs.

— Jay a fost pusă pe liber, zic.

— Rahat. Pe bune? face mătușa Pooh.

— Da. Biserica a concediat-o ca să poată plăti reparațiile la grădiniță.

— Ce căcat, frate, zice iar, ștergându-se pe obraz. Tu ești bine?

Cei din neamul Jackson nu putem să plângem, dar spunem adevărul.

— Nu sunt.

Mătușa mă trage spre ea și mă ia în brațe. Așa dură cum e ea, mătușa Pooh știe cel mai bine să te îmbrățișeze. Parcă ar spune în același timp „Te iubesc” și „Fac orice pentru tine”.

— O să fie ’n regulă, murmură. O să vă ajut io să o scoateți la capăt, bine?

— Știi că Jay n-o să te lase.

Jay nu primește niciodată bani de la mătușa Pooh, pentru că știe de unde îi are. O înțeleg. Nici eu n-aș primi bani proveniți din droguri, dacă ele m-ar fi adus în pragul dezastrului.

— E căpoasă cât cuprinde, bombăne mătușa Pooh. Știu că acum nasoleala asta ți se pare probabil a dracului de înfiorătoare, dar într-o zi o să te uiți în urmă și o să ți se pară că toate s-au întâmplat în altă viață. E doar un neajuns trecător pe calea unei reveniri majore. N-o să îngăduim ca asta să nu te lase să ajungi pe val.

Așa numim noi două obiectivul nostru, să ajung pe val. Când în sfârșit o să reușim cu treaba asta cu rapul. Vreau să spun când o să reușesc să-scap-din-Garden-și-o-să-am-destui-bani-ca-să-nu-mi-mai-fac-niciodată-griji-pentru-bani.

— Tușică, trebuie să fac ceva. Știu că Jay își caută de muncă, Trey muncește și el, dar nu vreau să fiu o povară.

— Ce vorbești acolo? Nu ești nicio povară.

Ba sunt. Jay și fratele meu se spetesc ca eu să am de mâncare și să am unde pune capul pe pernă, iar eu ce fac? Absolut nimic. Jay nu e de acord să-mi iau o slujbă – vrea să mă concentrez total asupra studiilor. Eu m-am apucat să vând dulciuri. M-am gândit că, dacă fac singură rost de ceva bani pentru mine, o să fie de ajutor.

Trebuie să mă străduiesc mai mult și singurul lucru pe care îl știu e să fac rap.

Acum, hai să o zic pe bune: știu și eu că nu toți rapperii din lume sunt bogați. O grămadă dintre ei simulează doar în fața camerelor de filmat, dar până și ăia au mai mulți bani decât mine. Pe urmă, mai sunt și tipi ca Dee-Nice, care nu trebuie să simuleze, grație contractului ăluia de un milion de dolari. El și-a jucat cartea cum trebuie și a ajuns pe val.

— E musai să ne iasă chestia asta cu rapul, îi zic mătușii Pooh. Gen, acum.

— Te susțin eu, bine? Oricum, aveam de gând să te sun. O grămadă de tipi m-au căutat după duelul tău. Nu demult, am tras niște sfori pentru tine.

— Pe bune?

— Îhâm. În primul rând, te punem înapoi pe Ring. Asta o să te ajute să-ți faci un nume.

Un nume?

— Mda, dar n-o să-mi aducă niciun ban.

— Ai încredere în mine, da? În plus, nu e singurul lucru pe care ți l-am aranjat.

— Atunci, ce?

— Nu știu dacă poți să faci față chestiei, deocamdată, zice și își freacă bărbia.

Doamne. Acum chiar că nu e momentul să mă duci cu preșul.

— Frate, spune-mi odată!

Mătușa Pooh râde.

— ’N regulă, ’n regulă. Aseară, după duel, a venit la mine un producător și mi-a dat cartea lui de vizită. L-am sunat mai devreme și am aranjat să facă un beat și tu să te duci mâine la el la studio.

Clipesc.

— Eu… mă duc într-un studio?

— Mda, zice mătușa Pooh, râzând.

— Și înregistrez o piesă?

— Chiar așa.

— Mamăăăăăăă! zic și îmi duc pumnul la gură. Pe bune?

Pe bune?

— Să mor io! Ț’ am zis că o să pun lucrurile pe roate!

La naiba. Am visat să intru într-un studio de când aveam vreo zece ani. Stăteam în fața oglinzii din baie, cu căștile pe urechi și o perie în mână pe post de microfon, și cântam rap cu Nicki Minaj. Acum o să-mi fac propria piesă.

— Rahat, zic.

Există o mică problemă.

— Ăă, ce piesă să aleg?

Am sute la mine în caiet. Plus alte mii de idei pe care nu le-am pus pe hârtie. Dar asta va fi prima mea piesă adevărată. Trebuie să fie cea potrivită.

— Uite ce e, indiferent pe care o alegi, o să rupă, zice mătușa Pooh. Nu-ți face griji.

Scrap își îndeasă în gură o lingură cu cereale.

— Trebuie să faci ceva ca melodia aia a tipului cu care te-ai duelat, spune.

— Mizeria aia de *Swagerific*? se miră mătușa Pooh. Băi, pleacă d-aici! Căcatul ăla n-are pic de miez.

— Nu tre’ să aibă miez, răspunde Scrap. Milez a pierdut aseară, dar cântecul ăla e foarte antrenant, iar acum și mai multă lume vorbește despre el. Melodia era în tendință azi-dimineață.

— Ia stai așa, zic. Vrei să-mi spui că eu am câștigat duelul, sunt *clar* mai bună la rap și cu toate astea el a făcut vâlvă?

— Păi, zice Scrap, treaba e că, de fapt, tu ai obținut votul de popularitate pentru că le-a plăcut ce-ai făcut în Ring, dar ai ratat selecția, de vreme ce el e ăla care a devenit mai faimos.

Clatin din cap.

— Nu glumi.

— Touché, zice Scrap, pentru că așa e el și uneori zice *touché.*

— Uite ce e, Bri, intervine mătușa Pooh. Nu-ți face griji din cauza asta. Dacă prostu' ăla poa' să devină faimos cu un gunoi, știu că tu poți...

— Pooh! o strigă un bătrân slăbănog, care se apropie cu pași împleticiți din capătul celălalt al curții. Am o vorbă cu tine!

— Dă-o dracului, Tony! mârâie mătușa Pooh. Sunt în mijlocul unei discuții importante.

Nu e totuși chiar *atât* de importantă. Mătușa se duce la el.

Îmi mușc limba. Nu știu cum reușește. Nu mă refer la partea cu vânzarea propriu-zisă de droguri. Ea le dă marfa, ei îi dau banii. Simplu. Ce vreau să spun e că nu știu cum poate să facă asta, știind că, la un moment dat, altcineva era dealerul, iar mama mea, *sora ei,* era drogata.

Dar dacă e să-mi iasă treaba cu rapul, sper ca mătușa să renunțe la toate astea.

— Acu', pe bune, Bri, zice Scrap. Chiar dacă Milez se bucură de toată atenția, tu ai motive să fii mândră. Te pricepi. Adică tipu' e faimos și cu tine nu știu ce dracu' o să iasă, dar, da, te pricepi.

Ce căcat de compliment mai e și ăsta?

— Mersi?

— Garden chiar că are nevoie de tine, pe bune, zice Scrap. Îmi aduc aminte cum era când tac-tu a început să fie pe val. De fiecare dată când filma câte un videoclip prin cartier, așa mic cum eram, încercam și io să apar pe-acolo. Nu voiam altceva decât să fiu în preajma lui. Omul ne făcea să sperăm. De pe-aici n-a prea ieșit niciodată ceva bun, știi?

Mă uit cum mătușa Pooh îi strecoară ceva în palmă lui Tony, căruia îi tremură mâna.

— Mda, știu.

— *Tu* însă chiar ai putea să fii acel ceva bun, spune Scrap. N-am văzut lucrurile din perspectiva asta. Nu m-am gândit nici la faptul că atât de mulți oameni îl apreciau pe tata. Că le plăcea muzica lui? Mda. Dar că îi făcea să spere? Că doar n-a fost el cel mai „curat" rapper.

În cartierul Garden însă ne facem propriii noștri eroi. Puștii din locuințele sociale o iubesc pe mătușa Pooh, pentru că le dă bani. Nu le pasă de unde îi scoate. Tata vorbea despre chestiile nasoale, e drept, dar era nasoleala care se întâmplă în jurul nostru. Asta face din el un erou.

Poate că și eu am șanse să devin o eroină.

Scrap soarbe și restul de lapte din castron.

— „Swagerific, așa că spune-mi că-s mirific”, fredonează, ridicând ușor din umeri pe ritm. „Swag-erific. Swag-erific… Swag, swag, swag…”

ȘAPTE

Uite care-i treaba cu mașina fratelui meu: întâi o auzi și pe urmă o vezi.

Scrap încă fredonează „Swagerific” ca pentru sine, când eu constat că se apropie tot mai tare de noi mârâitul atât de binecunoscut. Bunicul spune că Trey are nevoie de o țeavă de eșapament nouă. Trey zice că are nevoie de bani pentru o țeavă de eșapament nouă.

Mașina lui, o Honda Civic veche, intră în parcarea de la Maple Grove și capetele se întorc în direcția ei, așa cum se întâmplă mereu. Parchează, coboară din mașină și mă fixează cu privirea.

Păi, aia e. Nu-i a bună.

Trey străbate parcarea. De când s-a întors acasă, părul și barba i-au crescut zdravăn. Bunicul zice că arată de parcă ar traversa criza vârstei de mijloc.

Bunica zice că Trey seamănă leit cu tata. Arată identic, până și la gropițe. Jay susține că și mersul e ca al tatei, cu pasul țanțoș, ca și cum a priceput deja totul. Trey e îmbrăcat cu uniforma de la Sal – un tricou polo verde, cu o emblemă pe piept reprezentând o felie de pizza și o șapcă asortată. Ar trebui să fie în drum spre serviciu.

Un membru GD din curte îl observă și își atenționează unul dintre amici, trăgându-i un cot. Imediat, toți îl urmăresc pe Trey cu privirea. Zâmbesc superior.

— Probabil că telefoanele au devenit inutile, nu? zice fratele meu, când ajunge lângă mine.

— Bună dimineața și ție.

— Bri, știi cât m-am învârtit cu mașina peste tot, să te caut? Am fost groaznic de îngrijorați din pricina ta.

— I-am zis lui Jay că mă duc să mă plimb.

— Trebuie să spui *unde* te duci. De ce n-ai răspuns la telefon?

— Ce tot spui… zic și-mi scot telefonul din buzunarul hanoracului.

La dracu'. Am o grămadă de mesaje și apeluri pierdute, de la el și de la Jay. Sonny și Malik mi-au trimis și ei mesaje. Semiluna mică din colțul de sus explică de ce nu le-am văzut.

— Scuze. Mi-am pus telefonul pe silențios la ore și am uitat să-l dezactivez.

Cu un gest obosit, Trey își șterge obrazul.

— Nu se poate să fii așa de…

Dinspre tipii de la GD, care stau în capătul celălalt al curții, se aud izbucnind hohote de râs. Cu toții se uită la Trey.

Fratele meu le întoarce privirea, gen *E vreo problemă?*

Se apropie și mătușa Pooh, care zâmbește la rândul ei.

— Omule, zice, în timp ce-și bagă banii în buzunar. Ce faci?

— O iau pe soră-mea de aici, aia fac.

— Nu, coaie, zice mătușa, măsurându-l din cap până-n picioare. Adică tâmpenia asta! Tu, la pizza? Haide, Trey. Pe bune?

Scrap izbucnește în râs.

Eu însă nu văd nimic amuzant în asta. Fratele meu a căutat o grămadă până să găsească ceva și, ce-i drept, să faci pizza nu e „maxim", dar se străduiește.

— Adică, ce dracu', zice mătușa Pooh. Ai pierdut atâta vreme prin facultate, ai fost Al mai Tare din Campus, cu note mari și tot rahatul și *ăsta* e rezultatul?

Lui Trey îi zvâcnește maxilarul. Ăstora doi nu le trebuie prea mult ca să-și dea drumul. Și nici nu sunt genul să se abțină. Mătușa Pooh nu e cu mult mai mare ca el, așa că treaba cu „respectul datorat celor mai în vârstă" nu se pune.

Astăzi însă Trey zice:

— Știi ce? N-am vreme de pierdut cu oameni imaturi și nesiguri pe ei. Vino, Bri.

— „Imaturi"? „Nesiguri pe ei"?

Mătușa Pooh rostește vorbele ca pe ceva scârbos.

— Ce dracu' vrei să spui?

Trey mă trage spre parcare.

Trecem pe lângă tipii din GD.

— Cum se poate să fie fiu-său lu’ barosanu’ și să facă pizza? zice unul dintre ei.

— Law probabil că se răsucește în mormânt să-l vadă pe căcatul ăsta bleg, mai spune un altul, clătinând din cap. Bine că aia mică duce tradiția mai departe pentru el.

Trey nu le răspunde nici lor. Întotdeauna a fost „prea tocilar ca să fie băiatul lui Law”. Prea moale, nu suficient de-al străzii, de-al cartierului. Eu cred totuși că nu-i pasă.

Ne urcăm în mașina lui. Peste tot sunt împrăștiate ambalaje de dulciuri, chitanțe, pungi de fast-food și hârtii. Trey e al dracului de dezordonat. Imediat ce îmi fixez centura, calcă pedala și o ia din loc.

— Regret, Li’l Bit[33], zice cu un oftat, dacă a părut că m-am răstit la tine.

Trey a fost primul din familia noastră care mi-a spus așa. Se pare că, atunci când părinții noștri m-au adus acasă, Trey nu înțelegea de ce toată lumea era entuziasmată de mine, pentru că nu eram decât „puțin drăgălașă, nu prea mult”. Numele a prins.

De fapt, eram foarte drăgălașă.

— Am fost îngrijorați, continuă Trey. Mama era cât pe ce să-i roage pe bunica și bunicul să te caute. *Știi* că e de rău când se gândește să facă asta.

— Serios?

Bunica n-ar fi lăsat-o niciodată să uite rușinea asta. Pe bune? Și când aș ajunge mare și cu copii, bunica, pe patul de moarte, tot i-ar mai spune lui Jay, cu o ultimă suflare: „Îți aduci aminte când nu-mi mai găseai nepoțica și m-ai sunat să-mi ceri să te ajut?”

Femeia asta chiar face din țânțar armăsar.

— Da, pe bune, răspunde Trey. În plus, n-ai de ce să-ți pierzi vremea pe la locuințele sociale.

— Nu e chiar așa de naspa acolo.

— Tu te auzi ce zici? Nu e *chiar așa de* naspa. E destul de naspa. Și nici că te ții pe lângă Pooh nu e mai grozav, date fiind toate chestiile în care e băgată.

— Pooh n-ar permite să mi se întâmple ceva.

---

[33] Joc de cuvinte: Li’l Brit=micuța Brit; Li’l Bit=puțin.

— Bri, Pooh nu poate împiedica nici ce-ar putea să i se întâmple chiar ei, zice Trey.

— Îmi pare rău pentru chestiile pe care le-a spus.

— Nu mă deranjează, răspunde Trey. E nesigură pe propria ei situație și se ia de mine ca să se simtă mai bine.

Grație diplomei lui în psihologie, fratele meu poate să citească oamenii ca un adevărat meseriaș.

— Dar asta tot nu-i justifică purtarea.

— N-ai ce-i face. Dar eu vreau să vorbim despre tine, nu despre mine. Mama mi-a spus ce s-a întâmplat la școală. Cum îți e?

Dacă închid ochii destul de strâns, îi mai văd și acum pe Long și pe Tate cum mă țintuiesc la pământ. Mai aud și acum cuvântul ăla. „Secătură”.

Un afurisit de cuvânt doar și îmi dă senzația că are putere deplină asupra mea. Totuși lui Trey îi zic:

— N-am nimic.

— Bineînțeles, și Denzel Washington e taică-meu.

— La dracu’, pe bune? Înseamnă că genele alea bune pe tine te-au sărit?

Mă privește cu coada ochiului. Eu râd. Pentru mine e un hobby să-l provoc.

— Afurisito. Bri, pe bune acuma, spune-mi. Cum te simți?

Îmi las capul pe spate. Există mai multe motive pentru care fratele meu și-a luat diploma în psihologie. Pe de o parte, zice că vrea să fie de ajutor cuiva, să nu ajungă așa cum ajunsese Jay. Trey se jură că, dacă Jay ar fi primit consiliere după ce l-a văzut pe tata murind, nu ar fi recurs la droguri ca să facă față traumei. În al doilea rând, mereu s-a băgat în ciorba altora, când a fost vorba despre sentimentele lor. Mereu. Acum are și o diplomă care să justifice de ce e așa băgăreț.

— M-am săturat de școala aia, îi spun. Tot timpul se iau de mine, Trey.

— Chiar dacă ar fi așa, ar trebui să nu le mai dai motive să se ia de tine, nu?

— Ia stai așa. Tu ar trebui să fii de partea mea!

— Păi, sunt, Bri. E o tâmpenie că te trimit mereu la directoare. Dar și tu trebuie să o lași nițel mai moale. Ești un caz clasic de tulburare de opoziție, adică ODD[34].

---

[34] Oppositional Defiant Disorder (ODD).

Doctorul Trey la consult.

— Încetează să mă mai diagnostichezi.

— Nu fac decât să descriu o realitate. Ai tendința să te cerți mereu, ești sfidătoare, vorbești impulsiv, te enervezi ușor…

— Ba nu! Retrage imediat ce-ai zis!

— Cum spuneam, zice, subțiindu-și buzele. ODD.

Mă las pe spătar și îmi încrucișez brațele peste piept.

— Bine, mă.

Trey izbucnește în râs.

— Ești așa de previzibilă. Se pare totuși că aseară ți-a fost de folos ODD. Felicitări pentru victoria din Ring.

Ridică pumnul să ni-i ciocnim, îi răspund cu pumnul strâns.

— Ai văzut deja duelul?

— N-am avut timp. Kayla mi-a trimis un mesaj, să-mi zică.

— Cine?

— Miss Tique, zice și își dă ochii peste cap.

— Aahh.

Uitasem care este numele ei, de fapt.

— E super că munciți împreună, zic.

Deși e oarecum trist că o persoană așa de cool ca Miss Tique trebuie să-și câștige existența făcând pizza.

— Eu aș fi fascinată să fiu în preajma ei.

— Te porți de parcă ar fi Beyoncé, zice Trey, chicotind.

— Așa și e! Este o Beyoncé a Ringului.

— Ce-i drept, e o figură.

Trey nu-și dă seama, probabil, că în clipa asta e tot numai gropițe.

Îmi dau capul puțin pe spate și ridic din sprâncene.

Trey observă că-l fixez.

— Ce-i?

— Nu cumva încerci să fii Jay-Z al ei?

— Termină, zice râzând. Era vorba că discutăm despre tine.

Mă împunge în braț și continuă:

— Mama mi-a zis că ți-a dat vestea despre slujba ei, înainte să dispari. Ce părere ai despre asta?

Doctorul Trey e tot la datorie.

— Sunt îngrozită, recunosc eu. Nici așa nu ne prea descurcam cu banii. Acum o să fie și mai greu.

— O să fie. Nu pot să te mint – salariul meu se duce aproape tot cu ratele la împrumutul pentru studii și cheltuielile cu mașina. Treaba o să fie nasoală până când o să-și găsească mama o slujbă sau până obțin eu una mai bine plătită.

— Cum merge cu căutările tale pentru un post?

Trey a început să-și caute un alt serviciu încă din prima zi la pizzeria lui Sal.

Își trece degetele prin păr. E clar că are nevoie de un tuns.

— E OK. Doar că durează. Mă gândesc să mă întorc la școală, să-mi dau masteratul. Asta mi-ar deschide cu mult mai multe uși, la dracu', dar…

— Dar ce?

— Ar însemna să reduc orele în care aș putea să muncesc. Dar nu-i problemă.

Ba este.

— Îți promit totuși ceva. Indiferent ce se va întâmpla, o să fie bine. Fratele tău cel atotputernic și atoateștiutor o să aibă grijă de asta.

— Nu știam că mai am un frate magnific.

— Ce hateriță ești! zice, râzând. Dar o să fie bine. OK?

Ridică iar mâna strânsă, să batem pumnul.

Îi răspund la fel. Lucrurile nu pot să meargă prost pe tura doctorului Trey.

N-ar trebui totuși să fie el cel care să rezolve lucrurile astea. N-ar fi trebuit să se întoarcă în Garden Heights. La Universitatea Markham era rege. Literalmente, fusese regele festivităților. Toată lumea îl cunoștea, pentru că a jucat în toate spectacolele din campus și a fost tambur-major. A absolvit cu brio. În primul rând că a muncit de i-au sărit capacele ca să fie admis, iar apoi a fost nevoit să se întoarcă în cartier și să muncească într-o pizzerie.

E o tâmpenie și mă sperie, pentru că dacă nu reușește Trey, care face totul „ca la carte”, atunci cine?

— OK, deci. Cu ODD-ul ăsta al tău, trebuie să mergem la originile lui și pe urmă să lucrăm…

— Nu am ODD, îi spun. Am pus punct discuției.

— Am pus punct discuției, mă imită el.

— Nu repeta ce-am zis eu.

— Nu repeta ce-am zis eu.

— Ești un afurisit.

— *Tu ești* o afurisită.

— Bri are dreptate.

— Bri are drep…

Se uită la mine.

Surâd. L-am făcut.

— Deșteapto, zice, împingându-mă de umăr.

Izbucnesc în râs. Oricât de groaznică este situația și oricât de enervant poate să fie Trey, mă bucur că îl am alături de mine pe magnificul meu frate.

OPT

Când mă trezesc, în dimineața următoare, căștile îmi stau câș pe cap și din ele se aude tatăl meu cântând rap. Adorm ascultându-l. Vocea lui are un timbru grav, ca a lui Granddaddy[35], uneori puțin răgușită și la fel de dură ca lucrurile despre care cântă. Mie însă mi se pare la fel de afectuoasă ca o îmbrățișare. Întotdeauna mă adoarme.

E opt. Mătușa Pooh trebuie să ajungă aici cam peste o oră, ca să mă ducă la studioul de înregistrări. Mi-am petrecut aproape toată seara frunzărindu-mi caietul cu însemnări, încercând să văd ce cântec să înregistrez. Ar fi *Neînarmat și periculos.* L-am scris după ce a fost ucis puștiul acela, dar nu știu dacă vreau să mă arăt militantă de la prima strigare. Mai este *Stare de fapt,* care dezvăluie prea multe chestii personale – nu sunt pregătită deocamdată pentru asta. E și *Tragi din greu sau dai din coate,* care are potențial. Mai ales poanta din text.

Ezit însă. Nu știu ce să aleg.

De undeva din casă se aud hohote de râs, urmate repede de o voce:

— Sst! Să nu-mi treziți copilașii.

Îmi ridic căștile. E sâmbătă dimineață, așa că știu cui îi aparțin hohotele de râs.

Îmi pun papucii cu Tweety. Se asortează cu pijamaua. O să fiu mereu topită după păsăruica aia galbenă. Mă iau după voci, până în bucătărie.

Jay stă la masă, înconjurată de narcomani aflați în recuperare. O dată pe lună, sâmbăta, se întâlnește cu persoane pe care le-a cunoscut pe vremea când trăia în stradă. A botezat întâlnirile acestea „verificări”. Inițial, ele se țineau la centrul comunitar, dar acolo au rămas fără fonduri și a trebuit să le anuleze. Jay s-a decis să mențină chiar ea programul în funcțiune. Unii dintre cei prezenți vin de departe, ca domnul Daryl, de exemplu, care s-a lăsat de șase ani și acum lucrează în construcții. Mai e doamna Pat, care și-a luat de curând atestatul GED[36]. Alții, cum ar fi domnișoara Sonja, nu apar decât uneori. Jay spune că o ține la distanță faptul că nu a reușit să țină pasul cu ceilalți.

---

[35] Ayyub Cave, cunoscut ca Grand Daddy I.U. – rapper american de succes în perioada de glorie a hip-hopului.

Au venit și mamele lui Sonny și Malik. Tanti Gina e cocoțată pe blatul de la bucătărie și ține în poală o farfurie cu clătite. Tanti ’Chelle e la chiuvetă și a început deja să spele vasele. Ele două n-au fost niciodată pe droguri, dar le place să o ajute pe Jay să pregătească micul dejun, ba chiar pregătesc pungi pentru prânz, pe care le oferă unor persoane ca domnișoara Sonja, care altfel poate că nu au parte de o masă ca lumea.

Uneori abia dacă avem noi ce mânca, dar Jay găsește totuși mijlocul de a ne hrăni și pe noi, și pe alții.

Nu știu dacă asta mă impresionează sau mă enervează. Poate că amândouă.

— Pat, ascultă-mă pe mine, zice Jay, maică-ta o să se răzgândească și o să te lase să-ți vezi copiii. Tu dă-i înainte și străduiește-te să-i câștigi încrederea. Oricum, îți înțeleg frustrarea. Doamne, cât de tare te înțeleg. După ce mi-am terminat dezintoxicarea, socrii mei au făcut la fel când a fost vorba de copilașii mei.

Nu știu dacă ar fi trebuit să aud asta.

— Adică vorbesc despre dat în judecată, vizite cu supraveghere... cum să mă supravegheze un străin în timp ce stau cu copilașii *mei?* Toate vergeturile astea le am de când m-am chinuit să le scot căpățânile în lume și tu n-ai încredere să mă lași cu ei?

Ceilalți chicotesc. Ăă, dacă nu vă supărați, capul meu are dimensiuni normale.

— Ce m-au enervat! zice Jay. Aveam impresia că toată lumea îmi reproșa greșelile. Uneori mai am și azi aceeași senzație. Mai ales acum, când alerg după o slujbă.

— Îți fac zile fripte? o întreabă domnul Daryl.

---

[36] În SUA și Canada, ansamblu de cinci examene care atestă competențele academice ale unui candidat, la nivel de liceu.

— Interviurile încep fără probleme, zice Jay. Asta până când mă întreabă despre intervalul cât nu am fost angajată. Eu le spun adevărul și, brusc, în ochii lor devin doar o drogată. Nu mă mai caută.

— Ce tâmpenie, zice tanti ’Chelle și ia farfuria goală a domnișoarei Pat.

Malik nu seamănă deloc cu mama lui. Ea e scundă și durdulie, el e înalt și deșirat. Tanti zice că Malik e clona lui taică-său.

— Tu știi, continuă tanti, câți albi bogați ajung la tribunal pentru posesie de droguri?

— O grămadă, răspunde Jay.

— Prea mulți, adaugă tanti ’Chelle. Niciunul nu primește altceva decât una peste mână și pe urmă se întorc în societate, ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Dacă tipii de culoare sau sărmanii o dau pe droguri?

— Suntem distruși pe viață, zice Jay. Cam așa stă treaba.

— Vrei să spui, cam așa e *albul,* zice tanti Gina, gesticulând cu furculița.

Sonny seamănă leit cu mama lui, până și la părul scurt și creț.

— Îhâm. Și ce pot să fac? zice Jay. Atât că nu suport să nu știu ce-o să mai fie…

Mă zărește în pragul ușii. Își drege glasul.

— Ați văzut? Mi-ați trezit copila.

— Nu, nu m-au trezit ei, spun și pășesc în bucătărie.

— Hei, Li’l Bit, zice tanti Gina, cu tonul grijuliu pe care îl folosesc oamenii doar când le pare rău pentru tine. Ce mai faci?

Probabil că știe ce s-a întâmplat.

— Sunt bine.

Pentru Jay, nu e destul. Mă trage de mână și zice:

— Vino ’ncoace.

Mă așez la ea în poală. Ar trebui să fiu prea mare pentru asta, dar nu știu cum se face că încap perfect în brațele ei. Mă strânge drăgăstos la piept și miroase a pudră de talc și unt de cacao.

— Floricica mea, murmură.

Uneori mă alintă ca pe bebeluși, de parcă ar fi felul ei de a compensa momentele când nu a fost lângă mine. Și eu o las. Mă întreb însă dacă nu cumva mă vede tot timpul doar ca pe fetița care i se cuibărea în brațe până ce adormea. Nu știu dacă îmbrățișările sunt destinate celei care sunt acum.

De data aceasta, cred că sunt pentru ea.

Mătușa Pooh vine să mă ia la ora stabilită. Îi spun lui Jay că mergem să ne plimbăm împreună. Dacă i-aș zice că mă duc la un studio de înregistrări, ar spune că nu am voie, pentru că am note mai slabe.

Studioul e în partea de vest, într-o casă veche, cu zugrăveala coșcovită. Când mătușa Pooh bate la ușa din față, o femeie mai în vârstă ne răspunde prin cadrul de plasă și ne trimite, pe mine, pe Pooh și pe Scrap, la garajul din spate.

Da, e și Scrap cu noi. Mătușa Pooh l-a adus probabil ca protecție, căci casa asta…

Casa asta e un dezastru.

Greu de crezut că locuiește cineva în ea. Câteva dintre ferestre sunt astupate cu scânduri, iar pe pereți cresc buruieni și iederă. Prin iarbă sunt împrăștiate cutii goale de bere. Cred că zăresc și câteva ace de seringă.

Stai puțin.

— Ce e asta, o *trap house*[37]? o întreb pe mătușa mea.

— N-ai tu treabă, zice.

Un pitbull care stă întins în curtea din spate se activează brusc și ne latră. Se repede la noi, dar lanțul îl ține legat aproape de gard.

Ghici cine era gata să se scape în pantaloni? Eu.

— Ia mai spune-mi o dată, cine e tipul ăsta? o întreb pe mătușa Pooh.

— Îl cheamă Doc, îmi răspunde.

Are degetele mari înfipte în betelia pantalonilor, fie ca să-i tragă în sus, fie ca să ajungă mai ușor la armă.

— Nu e mare și tare sau așa ceva, dar are talent. Ți-am făcut rost de un beat senzațional, la un preț rezonabil. El o să se ocupe să mixeze și tot restul. O să-ți scoată un sound meseriaș.

Mă măsoară din priviri și zâmbește.

— Văd că ți-ai pus ținuta de senzație.

— Hă?

— Ca pe vremuri, când aveam cămașă în carouri, negru cu roșu, de pădurar.

Îmi trage de cămașa cadrilată de sub vesta de puf și citează din Biggie.

---

[37] Trap house – clădire în care traficanții și consumatorii de droguri cumpără, vând, produc și folosesc droguri ilegale; în general sunt clădiri vechi, abandonate, în cartiere sărace, în zone mai puțin accesibile.

— „Cu căciula de-același fel”, continuă ea și mă prinde de căciula îmblănită, cu clapete. În fine, ai învățat și tu puțin stil de la mătușica ta, nu?

Orice aș face bun, găsește ea un mijloc să-și asume meritele.

— Mai întâi să înveți cum să-ți ții pantalonii, să nu-ți cadă în vine, și pe urmă mai discutăm.

Garajul e acoperit cu graffiti. Mătușa Pooh bate la ușa din lateral. Se aude un târșâit de picioare și cineva răcnește:

— Cine e?

— P, răspunde mătușa și asta e tot ce zice.

Zdrăngănesc câteva încuietori și, când se deschide ușa, parcă am fi în scena aceea din *Pantera neagră,* când trec prin hologramă și pătrund în adevăratul tărâm Wakanda. Iar noi parcă am fi intrat printr-o hologramă care pentru toți ceilalți arăta ca o *trap house* și am fi trecut într-un studio de înregistrări.

Nu e cel mai elegant, dar e mai bine decât mă așteptam. Pereții sunt acoperiți cu suporturi de carton, de genul celor pe care ți le dau la restaurante când ai de dus mai multe băuturi cu tine. Izolația fonică. Pe o masă sunt mai multe monitoare de computer și lângă ele păduri de tobe electronice, keyboarduri și boxe. Într-un colț e un microfon pe stativ.

Un bărbos cu burta mare și un maiou mulat stă la masă.

— Ce ’aci, P? zice burtosul și își arată gura plină de aur.

Scoate vorbele lent, ca și cum cineva i-ar fi micșorat tempoul vocii.

— Ce aci, Doc?

Mătușa Pooh bate palma cu el și cu ceilalți tipi. Sunt vreo șase sau șapte.

— Bri, el e Doc, producătorul, spune mătușa.

Doc mă salută cu o înclinare din cap.

— Doc, ea e nepoata mea, Bri. O să facă rupere cu beatul pe care i l-ai pregătit.

— Stai așa, adică l-ai făcut pentru fetișcana asta? întreabă un tip de pe canapea. Ce-o să cânte, o să facă un rap cu rime pentru copii?

Și ține-te chicoteli și rânjete.

Astea sunt căcaturile răsuflate și previzibile despre care m-a prevenit mătușa când i-am zis prima dată că vreau să fac rap.

Mi-a zis că va trebui să muncesc dublu ca să fiu respectată pe jumătate cât alții. Pe deasupra, trebuie să fiu la fel de dură și nu cumva să arăt vreo slăbiciune. În esență, trebuie să fiu ca un băiat și mai mult decât atât, ca să supraviețuiesc.

Mă uit fix în ochii tipului de pe canapea.

— Nee, o să-ți las ție poezelele pentru copii, Tata Gâscă[38].

— Ooohoo, se aude, iar unul sau doi bat palma cu mine în timp ce izbucnesc în râs.

Și așa, dintr-odată, devin una de-a lor.

Doc chicotește și el.

— Ar vrea să fie pentru el beatul ăsta, asta-i faza. Ia, fii atentă.

Apasă pe niște chestii la unul dintre computere și din difuzoare răsună brusc un tempo cu bași la greu.

Ei, fir-ar să fie. E al dracului de mișto. Fără să știu de ce, îmi amintește de marșul unor soldați.

Sau de mâinile unui bodyguard de la școală care mă pune jos pentru niște droguri pe care nu le aveam.

Rat-tat-tat-tat ta-ta-tat-tat.

Rat-tat-tat-ta-ta-ta-tat-tat.

Îmi scot carnetul și îl răsfoiesc. Rahat. Nimic din ce am un pare să se potrivească beat-ului ăstuia. E nevoie de ceva nou. Ceva croit pe măsură.

Mătușa Pooh se leagănă pe călcâie.

— Maaa-măăă! Chiar c-o să fim pe val odată ce-o să se lanseze asta.

Pe val.

— Dam-dam-dam-dam-dam, pe val, mormăi. Dam-dam-dam-dam-dam, pe val.

Închid ochii. Cuvintele le am în mine, mă jur. Doar așteaptă să le găsesc.

Îl văd pe Long cum mă azvârle pe jos. O mișcare greșită și n-aș mai fi avut nicio șansă să fiu pe val.

— Dar nu poți să mă oprești să fiu pe val, șoptesc. Nu poți să mă oprești să fiu pe val.

Deschid ochii. Toată lumea de aici mă privește.

— Nu poți să mă oprești să fiu pe val, zic, mai tare acum. Nu poți să mă oprești să fiu pe val. Nu poți să mă oprești să fiu pe val. Nu poți să mă oprești, nu, nu.

---

[38] Father Goose – aluzie la o poezie pentru copii, *Mother Goose* (Mama Gâscă).

Încet, pe buze încep să apară zâmbete, iar capetele se leagănă pe ritm.

— Nu poți să mă oprești să fiu pe val, repetă și Doc. Nu poți să mă oprești să fiu pe val.

Unul câte unul, ni se alătură cu toții. Încet, capetele se mișcă tot mai tare pe ritm, iar cele câteva cuvinte se transformă într-o incantație.

— Hei! Asta e! zice mătușa Pooh și mă zgâlțâie de umăr. Asta e treaba pe care noi am…

Începe să-i sune telefonul. Aruncă o privire la ecran și îl bagă la loc în buzunar.

— Tre' să plec.

Stai puțin, cum?

— Credeam că o să stai cu mine.

— Am o chestie de rezolvat. Rămâne Scrap.

Scrap înclină din cap spre ea, ca și cum e o chestie asupra căreia s-au pus deja de acord.

Așadar *ăsta* e motivul pentru care el e aici. Ce mama dracului?

— *Ăsta* trebuia să fie aranjamentul nostru, îi zic.

— Am spus că o să mă întorc mai târziu, Bri. 'N regulă?

Pleacă fără să mai spună nimic.

— Mă scuzați, le spun celorlalți și mă reped afară.

Trebuie să fac un sprint ca să o ajung din urmă pe mătușa Pooh. Deschide portiera, dar eu pun mâna și i-o trântesc în nas, înainte de a apuca să urce.

— Unde te duci?

— Ți-am zis, am o chestie de rezolvat.

„Chestie” era cuvântul cod pentru afacerile cu droguri încă de pe când aveam șapte ani și o întrebam cum de face destui bani ca să cumpere tenișí scumpi.

— Tu ești impresara mea, îi spun. Nu poți să pleci acum.

— Bri. Dă-te, îmi zice printre dinți.

— Trebuie să stai cu mine! Trebuie să…

Să lase baltă toată chestia. Adevărul e însă că n-a spus niciodată că va face asta. Eu am presupus.

— Bri, dă-te, repetă Pooh.

Mă dau la o parte.

Câteva clipe mai târziu, mașina ei dispare spre capătul străzii și eu rămân în întuneric, fără impresar. Mai rău, fără mătușa mea.

•

Când revin, în studio mă așteaptă priviri curioase. Dar nu pot să mă arăt slabă. Punct. Îmi dreg glasul și zic:

— E în ordine.

— În ordine, zice și Doc. Trebuie să te bagi tare pe treabă. Asta e piesa care te introduce în lumea muzicii, știi ce zic? Ce vrei să-i spui lumii?

Ridic din umeri.

Doc vine cu scaunul lui rotativ lângă mine, se apleacă în față și mă întreabă:

— Cu ce te-a mai supărat lumea în vremea din urmă?

Mi-a băgat familia într-o situație de tot rahatul.

Pe mine m-a pus la pământ.

M-a făcut secătură.

— Cu al dracului de multe chestii, zic.

Doc zâmbește și se lasă pe spate.

— Atunci, spune-le ce simți.

•

Stau într-un colț, cu carnetul și cu pixul meu. Doc a pus beatul pe repeat. Podeaua vibrează ușor sub tălpile mele.

Închid ochii și încerc să mă concentrez, dar de fiecare dată când reușesc, Long și Tate îmi rânjesc în nas.

Dacă eram mătușa Pooh, le-aș fi tăbăcit cururile, mă jur. Orice, numai să-i fac pe lașii ăia să regrete până și faptul că s-au uitat la mine de două ori.

Nu sunt mătușa Pooh, totuși. Sunt doar Bri cea moale și fără forță, care n-a avut altă variantă decât să zacă acolo, întinsă la pământ. Dar dacă eram mătușa Pooh, le arătam eu…

— Scoate-mă din sărite și ți-o iei, șoptesc și apoi notez în carnet.

Ți-o iei. Vestea bună? Sunt o grămadă de rime la „ți-o iei”. Vestea proastă? Sunt o grămadă de rime la „ți-o iei”. Îmi bat pixul de palmă.

În partea cealaltă a garajului, Scrap le arată lui Doc și băieților cele două arme. Una are amortizor și ăia aproape salivează uitându-se la ea. Mătușa Pooh zice că Scrap are metal cât pentru un furnal…

Stai.

— Scoate-mă din sărite și ți-o iei. În gașcă avem metal cât pentru un furnal, mormăi în timp ce scriu. Cu amortizor, e folositor, altfel e asurzitor.

Asurzitor.

Aici, unde suntem, nimeni nu ne aude. Doamna Rhodes, de exemplu. Sau politicienii care au umplut cartierul după revolte. Au discutat toți despre „oprirea violențelor armate”, ca și cum noi eram vinovați pentru moartea băiatului. Nici că le-a păsat că nu era vina noastră.

— Nu noi tragem, însă crima nouă în cârcă ne e pusă, zic, tot în șoaptă.

Scrap îndreaptă pistolul Glock spre ușă, să se fălească. Ba chiar îl armează. Dacă aveam așa ceva ieri, și eu aș fi armat-o și aș fi ochit.

— Uite pistolul, da, da, îl armez și ochesc, notez.

Stai, nu. Ar trebui să mai fie ceva înainte. Ochesc. Nu nimeresc. Potrivesc… Săvârșesc.

Adevărul e că, dacă aveam un Glock, asta doar le-ar fi dat lui Tate și Long un motiv în plus să mă facă secătură. Ei, știi ce?

— Credeți că sunt secătură, păi, atunci, mărturisesc, zic, șoptit. Uite pistolul, da, îl armez și țintesc. Asta și vreți, mizerabililor, nu-i așa? Voi ați sugerat tabloul, eu îl săvârșesc.

•

O jumătate de oră mai târziu, mă duc la microfon și îmi pun căștile pe urechi.

— Ești gata? se aude Doc în căști.

— Sunt gata.

Începe muzica. Închid iar ochii.

Vor să-mi zică secătură?

Perfect.

O să fiu o secătură afurisită.

Nu poți să mă oprești să fiu pe val.

Nu poți să mă oprești să fiu pe val.

Nu poți să mă oprești să fiu pe val.

Nu poți să mă oprești, nu, nu.

Nu poți să mă oprești să fiu pe val.

Nu poți să mă oprești să fiu pe val.

Nu poți să mă oprești să fiu pe val.

Nu poți să mă oprești, nu, nu.

Scoate-mă din sărite și ți-o iei.

În gașca toată avem metal cât pentru un furnal.

Cu amortizor, e folositor, altfel e asurzitor.

Nu noi tragem, crima însă nouă în cârcă ne e pusă.

Credeți că sunt secătură? Păi, atunci, mărturisesc.

Uite pistolul, da, îl armez și țintesc.

Mizerabili, asta vreți, ghicesc?

Voi ați sugerat tabloul, eu îl săvârșesc.

Mă apropii, voi priviți cuviincios. Sunt periculoasă.

Credeți că o să trag, credeți că vând drog, că sunt din vreo bandă.

De vă agitați, polițaii scot pistolul și fac legea fix pe dos.

Da pot să pun rămășag că vă învoiți la așa prinos.

Dar nu poți să mă oprești să fiu pe val.

Nu poți să mă oprești să fiu pe val.

Nu poți să mă oprești să fiu pe val.

Nu poți să mă oprești, nu, nu.

Nu poți să mă oprești să fiu pe val.

Nu poți să mă oprești să fiu pe val.

Nu poți să mă oprești să fiu pe val.

Nu poți să mă oprești, nu, nu.

Pune-mă tu jos și norocul ți-ai futut cu mine.

M-ai rupt în bătaie, gașca ți-ai adus, ai avut noroc, pe bune.

Dac-aș fi făcut ce vreau și mi-ar fi mers de minune,

Ai fi fost acuma mort, cu groapa săpată bine.

Băieții cu bulan îmi vânzolesc cartierul

Probabil și-au zis că nu ne duce creierul.

Dar am ripostat și i-am atacat, iar acum îi paște gându'

Că spre binele comun n-ar fi rău să aducă trupe de mare calibru.

Dar să-ți spun cinstit, că mă jur, vezi bine.

Sunt nelegiuită de se dă un polițai la mine.

La fel ca și tata, de nimic n-am teamă. Și ca mângâiere

Mi-e alături cartierul și îmi dă cinstire.

Că nu poți să mă oprești să fiu pe val.

Nu poți să mă oprești să fiu pe val.

Nu poți să mă oprești să fiu pe val.

Nu poți să mă oprești, nu, nu.

Sunt regină și nu cer să mi-o spună unu' în gri[39]*.*

Am coroana mea și nu poți să mi-o mai ceri.

---

[39] Aluzie la culoarea unora dintre uniformele de poliție.

N-am ales, dar am sângele albastru chiar dacă nu vrei,

Moștenire de la tata, cel mai rege dintre ei.

Înarmată până-n dinți, apăs pe trăgaci.

Atâtea încărcătoare de mă rotunjesc.

Probabil mă cred asasină și atunci e firesc,

Să scot artileria și să izbucnesc.

Mă apasă cât de mult mama s-a agitat.

Facturi și alimente, cu ele s-a luptat.

Dar mă jur că o să fiu senzație, asta-i garantat.

Și o să am grijă ca necazurile să se fi încheiat.

Așa că nu poți să mă oprești să fiu pe val.

Nu poți să mă oprești să fiu pe val.

Nu poți să mă oprești să fiu pe val.

Nu poți să mă oprești, nu, nu.

NOUĂ

Mătușa Pooh nu s-a mai întors. Scrap m-a condus până acasă pe jos.

I-am lăsat mesaje în căsuța vocală și pe SMS și toate alea. Asta a fost ieri și azi încă nu mi-a răspuns. Nici iubita ei, Lena, nu are vreo veste de la ea. Mătușa Pooh mai face uneori așa. Se dă la fund o vreme și pe urmă reapare din senin și se poartă ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Dacă o întrebi ce a făcut, zice „Nu-ți bate tu capu’ cu asta” și schimbă subiectul.

Sincer, așa e cel mai bine. Uite care-i treaba, știu că mătușa mea face chestii nasoale, da? Prefer însă să o consider eroina mea, și nu ticăloasa din ochii altora. Nu pot totuși să mint, mă enervează că m-a lăsat așa, baltă.

Am făcut piesa, Doc a aranjat-o, mi-a pus-o pe un USB și cu asta basta. Nicio problemă. Dar mătușa Pooh ar fi trebuit să fie acolo, să-mi spună dacă vreun vers nu era bun sau să mă încurajeze. Ea ar trebui să-mi spună cum să procedez cu piesa.

Nu am postat-o online. În primul rând, nu știu ce să fac cu ea. Cum să o promovez? *Nu* vreau să fiu doar o persoană pe Twitter care intră pe threads și postează pe Dat Cloud linkuri pe care nimeni nu le-a cerut.

În al doilea rând, oricât de aiurea ar suna asta, mi-e frică. Pentru mine e ca și când aș posta nuduri online. Bine, poate că e puțin exagerat, dar este ca și cum mi-aș expune acolo o parte din mine pe care după aceea n-o mai pot ascunde.

Deja este acolo o parte din mine pe care nu o pot ascunde. Cineva de la școală a postat o filmare în care Long și Tate mă țintuiesc la pământ. Nu arată cum m-au trântit pe jos și nimic din ce s-a petrecut înainte de asta. Cel care a făcut înregistrarea, oricine a fost, a intitulat-o „Traficantă de droguri prinsă la MSOA”.

Traficantă de droguri. Trei cuvinte.

Dacă tot cred că sunt un dealer.

Pe toți îi doare fix în

Cot.

Filmulețul abia dacă a avut câteva vizualizări. E o aiureală, dar mă bucur că nu se uită nimeni la el.

— Frate, tot nu ești gata? zice Trey, strecurându-și capul pe ușa băii.

— Treeey! mârâi eu.

Nu fac decât să mă dau cu gel pe extensii, pentru că îmi stau vâlvoi, dar cui i-ar plăcea ca fratele mai mare să-și bage nasul în baie în timp ce te aranjezi?

— Tu nu știi ce e aia intimitate?

— Tu nu știi ce e aia punctualitate? zice Trey și se uită la ceasul de la mână. Slujba începe în douăzeci de minute, Bri. Mama e gata.

Îmi pieptăn zulufii de pe frunte.

— Nici măcar nu știu de ce ne ducem.

Ca să o spun pe aia dreaptă, ar fi nevoie de Iisus în persoană ca să mă facă să mai merg exact la biserica de unde am fost concediată. Vorbesc serios, pe bune. Chiar și atunci, i-aș zice „Lasă-mă să mă mai gândesc”.

— Nici eu nu știu de ce vrea mama să mergem, spune și Trey. Dar asta vrea. Așa că dă-i bice.

Nu are nicio noimă, mă jur. Trey o ia spre ușă și eu mă țin în urma lui. Jay e deja la volanul jeepului ei.

— Gata, toți? Știți că lumea o să vorbească despre faptul că mi-am pierdut slujba. Încercați să nu băgați în seamă și să nu faceți pe deștepții, bine?

Se uită fix la mine în oglinda retrovizoare.

— De ce te uiți la mine?

— A, știi tu de ce, răspunde, în timp ce bagă mașina în marșarier. Ai gura bogată, la fel ca taică-tău.

Și ca ea. Mă rog.

Templul lui Hristos e la doar cinci minute de mers cu mașina. Parcarea e așa de plină, că mașinile stau și pe terenul cu pietriș de alături, care e tot proprietatea bisericii. Aici oprim și noi acum, și nu pe locul de parcare cuvenit secretarei bisericii, pe care l-a avut Jay. Au luat plăcuța de acolo.

Jay salută lumea din biserică zâmbind, ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Pe pastorul Eldridge îl îmbrățișează chiar. Omul își deschide brațele și către mine. Îi fac semn din cap, în loc de salut, și merg mai departe. Trey face și el la fel. Meschinăria noastră nu e discriminatorie.

Banca unde stăm e undeva mai în spate și pe ea s-ar putea scrie liniștit numele noastre. De aici putem să vedem câte ceva din tot ce se petrece. Slujba nu a început încă, dar peste tot în biserică lumea e adunată în mici grupuri și discută. În primul rând stau așa-numitele „maici”, mai în vârstă, cu pălăriile lor mari.

Unii dintre pastori stau într-o parte și printre ei se află și pastorul Turner, cu retardatul de Jheri. Mă zgâiesc la ăla cu ură maximă. Acum câteva luni s-a ridicat în fața întregii congregații și a bătut câmpii despre cum părinții nu trebuie să-și îmbrățișeze și să-și sărute fiii, pentru că asta îi face să devină gay. Părinții lui Sonny au spus că toată vorbăria aia plină de ură nu era decât „o grămadă de tâmpenii”. De atunci nu i-au mai adus la biserică pe Sonny și pe sora lui. Și tot de atunci îi arăt pastorului Turner degetul mijlociu de câte ori am ocazia.

Ca acum, de exemplu. Pastorul nu are ochelarii pe nas și așa se explică de ce îmi face semn cu mâna. Așa că îi trimit degetul mijlociu la dublu.

Trey îmi împinge mâinile în jos. Umerii i se scutură în efortul de a-și înăbuși un hohot de râs.

Bunica e și ea în față, cu grupul ei din comitetul pentru decorațiuni. Pălăria ei e cea mai mare dintre toate. Le spune ceva prietenelor sale și acestea își întorc privirile spre noi.

— Vaca aia ar face bine să nu vorbească de mine, zice Jay. Cu varza aia sintetică pe cap. Și peruca aia care seamănă cu un animal mort.

— Mamă! zice Trey.

Eu pufnesc.

Bunicul se apropie de noi pe culoarul din mijloc. Nu poate să facă un pas fără să-i spună cineva: „Bună dimineața, pastore Jackson!” Aici e singurul loc unde lumea nu-i spune „Seniorul”. Burta rotofeie pare că o să-i explodeze prin vestă. Cravata și batista roșie se asortează cu rochia și pălăria bunicii. Bunicii mei se îmbracă întotdeauna asortat. Și nu doar duminicile. La meciurile de fotbal ale echipei Universității Markham își făceau apariția în costume de trening identice, ca să-l vadă pe Trey jucând. El nu juca – era toboșar –, dar la HBCU trupa era fel de importantă ca echipa. Pe naiba, era mai importantă.

— ’N regulă, destul acum, ne spune bunicul.

E felul lui de a da bună dimineața. Se apleacă peste strană și o sărută pe Jay pe obraz.

— Mă bucur să văd că azi ați venit cu toții.

— Sigur, domnule Jackson, spune Jay. Nimic nu mă poate ține departe de casa Domnului. Aleluia!

Mă uit la ea pieziș. Nu e vorbă că Jay nu-l iubește pe Dumnezeu, dar când suntem în biserică, devine supercredincioasă. De parcă aseară, la noi în living, ea, tanti Gina și tanti ’Chelle n-au dansat twerking pe ritmuri săltărețe. Și peste mai puțin de douăzeci și patru de ore, la fiecare două vorbe care ies din gura lui Jay, una e „slavă” sau „aleluia”. Nici Iisus nu cred că vorbește așa.

Bunicul se apleacă spre mine și arată cu degetul spre obraz. Îl sărut. Are obrazul gras și ridat, la fel cum era și al tatei.

— Trebuie întotdeauna să-mi iau porția de dulceață de la Li’l Bit a mea, zice bunicul, zâmbind.

Se uită la Trey și zâmbetul îi dispare.

— Băiete, tu știi că trebuie să mergi la un frizer. Ai mai mult păr decât un alb care s-a rătăcit în timpul unei drumeții și tocmai ce a fost găsit.

Zâmbesc. Doar bunicul e în stare de așa ceva.

— Chiar trebuie să o iei de la capăt și în dimineața asta? zice Trey.

— O să-ți crească o junglă întreagă în cap. Jayda, cum vă descurcați?

Știe. Nu mă miră. Ca șef al pastorilor, bunicul află tot ce se întâmplă.

— Da, domnule, răspunde Jay. O să fim bine.

— Io nu te-ntreb cum o să fiți, io te-ntreb cum sunteți *acum*?

— Am eu grijă, intervine Trey.

— Cu aiureala aia de-i zici tu slujbă? îl apostrofează bunicul.

Bunicul e de părere că Trey ar trebui să-și ia o „slujbă adevărată”. Săptămâna trecută a ținut o predică întreagă despre cum „generația asta nouă nu vrea să muncească serios” și că să faci pizza „nu e treabă pentru un bărbat”. Ca să înțelegeți, bunicul a lucrat vreme de patruzeci de ani ca muncitor de întreținere pentru primărie. Și a fost unul dintre primii oameni de culoare care au avut această funcție. Părerea lui e că dacă Trey nu vine acasă asudat și murdar, atunci nu muncește destul de zdravăn.

— Am zis că mă ocup eu, repetă Trey.

— Domnule Jackson, suntem bine, spune Jay. Vă mulțumesc de întrebare.

— Măcar lasă-mă să vă dau câte ceva, zice bunicul și își scoate portofelul.

— Nu pot să primesc…

Bunicul numără câteva bancnote de douăzeci de dolari și le pune în mâna lui Jay.

— Încetează cu toată prostia asta, spune. Junior ar fi vrut să o fac.

Junior e tatăl meu și cheia pentru a pune capăt oricărei discuții în contradictoriu cu mama.

— Nu, răspunde Jay. Dacă ar fi aici, v-ar da el bani *dumneavoastră.*

— Era generos băiatul ăla, nu-i așa? spune bunicul, chicotind. Mă uitam mai deunăzi la ceasul pe care mi l-a cumpărat el și m-am gândit la asta.

Lovește cu palma ceasul de aur de la mână.

— Este ultimul lucru pe care mi l-a dat și am fost cât pe ce să nu-l primesc. Aș fi regretat, dacă știam…

Bunicul rămâne tăcut. Bunicilor mei nu le-a trecut durerea. Stă ascunsă în umbră și așteaptă clipa când poate să atace.

— Jayda, păstrează banii ăștia, zice bunicul. Nu vreau să mai aud nicio vorbă, înțelegi?

Se apropie de noi și bunica.

— Doar să nu-i irosești, spune ea.

— Bună ziua, doamnă Jackson, zice Jay, dându-și ochii peste cap.

Bunica se uită la ea, o măsoară din cap până-n picioare și își țuguie buzele.

— Mm-hmm.

Eu sunt prima care recunoaște că bunica mea e înțepată. Mă scuzați, dar așa e. Principalul motiv pentru care nu o place pe Jay este că vine din Maple Grove. Nu o dată a făcut-o „ghiorțancă bătrână de la sociale”. Pe de altă parte, și Jay a zis, cam de tot atâtea ori, că bunica e „o grăsancă bătrână și parvenită”.

— Sper să folosești banii ăștia pentru nepoțeii mei, și nu pentru vreuna dintre celelalte belele în care ai intrat.

— Mă scuzați? spune Jay. Ce alte belele?

— Louise, zău, și tu, intervine bunicul.

Bunica își țuguie buzele și se uită la mine.

— Brianna, scumpo, nu vrei să vii să stai lângă noi?

Aceeași întrebare în fiecare duminică. Din fericire, am o schemă pentru treaba asta. La fiecare două săptămâni, mă duc și stau lângă bunicii mei. În felul acesta, bunica nu este și mai dezamăgită că am ales-o pe Jay în locul lor, iar Jay nu e dezamăgită că i-am ales pe bunici în locul ei. Practic, este o custodie comună, varianta de strană.

Complicat, dar asta este viața mea. Așadar, cum duminica trecută am stat cu Jay, duminica aceasta le revine bunicilor.

— Da, doamnă.

— Așa te vreau, zice bunica, plină de ea.

E clar că nu s-a prins de schema mea.

— Tu, Lawrence?

Vrea să spună Trey. Numele lui e Lawrence Marshall Jackson al III-lea. Bunica arareori îi folosește porecla.

— Stau bine aici, zice el, punându-și brațul pe după umerii mamei.

Așa le răspunde în fiecare săptămână.

— Bine, atunci, spune bunica, țuguindu-și buzele. Haide, Brianna.

Jay mă strânge ușor de mână când trec pe lângă ea.

— Ne vedem mai încolo, puiule.

Știe că îmi împart duminicile între ea și bunici. Mi-a zis că nu sunt obligată. Dar eu fac orice, doar să fie pace.

O urmez pe bunica spre partea din față a bisericii. Ea și bunicul au locurile lor, rezervate, pe rândul al doilea. Primul rând e pentru lumea care vrea să se dea mare. Al doilea rând este pentru cei care vor să se dea mari, dar vor să pară mai subtili.

Bunica mijește ochii în timp ce mă măsoară cu privirea, din cap până în picioare.

— Pari obosită. Ai cearcăne și toate alea. Femeia aia te lasă să stai trează până cine știe la ce oră, nu-i așa?

În primul rând, aiurea, da? În al doilea rând:

— Mă culc la o oră decentă.

Uneori. Nu e Jay de vină. De vină e PlayStation-ul meu.

— Mda! Sunt convinsă. Pari cam slăbuță.

Nu slabă, ci *slăbuță,* adică subțirică, și asta chiar nu sunt. Este expresia țărănească. Oricât de parvenită ar vrea bunica să pară, după părerea bunicului „a ieșit doar cu un picior din țărână și doar cu un deget din ignoranță”.

— Mănânc bine, bunico, îi spun.

— Îhâm. Mie nu mi se pare. Probabil că nu gătește, nu? Mamele astea tinere trăiesc cu fast-food. Probabil că-ți dă hamburgeri în fiecare seară. O aiureală!

Nici n-am mai spus nimic, dar las-o baltă.

— Și de ce îți strânge mereu părul în tresele astea demodate? zice bunica și mă trage de păr. Ai părul bun! Nu e nevoie să arate în halul ăsta.

Ce dracu’ o fi fiind un păr „bun”? Și, la dracu’, cum o fi un păr „prost”?

— Doamne, femeia aia nu știe să aibă grijă de tine, continuă bunica. Știi că poți să vii înapoi acasă, da?

Din punctul ei de vedere, casa ei și a bunicului o să fie mereu „acasă” pentru mine. Pe bune, se poartă ca și cum eu sunt doar în vizită la Jay. Nu pot să mint, a fost o vreme când și eu am vrut să mă întorc la ei. Când ai o mamă care e mama ta doar în weekenduri și de sărbători, nu e departe de a deveni o străină. Să locuiesc împreună cu ea a fost ceva cu totul nou.

Acum însă știu cât de mult s-a luptat în primul rând ca să ne obțină custodia și cât de mult ar răni-o dacă noi am pleca. De aceea îi spun bunicii:

— Știu. Dar vreau să stau cu mama.

— Hm! zice bunica, de parcă s-ar îndoi.

Sora Daniels o face să se întoarcă spre ea. Și ea e o membră a grupului de „salvate și parvenite”. Vrea să se poarte ca și cum nu și-ar pune capul pe pernă în fiecare seară în locuințele sociale din Maple Grove. Bunica o îmbrățișează, cu fața toată numai zâmbet, știind că o vorbește de rău pe sora Daniels de fiecare dată când are ocazia. De fapt, bunica e aceea care a lansat zvonul că sora Daniels are gândaci de bucătărie. De aceea comitetele pentru produse alimentare nu-i mai cer niciodată surorii Daniels să gătească pentru diferitele lor evenimente și o roagă acum pe bunica să facă asta.

— Fato, da’ știi că ești elegantă azi! exclamă sora Daniels.

Văd efectiv cum bunicii i se umflă capul. Totuși trebuie să fii atent cu complimentele în biserică. Persoana respectivă gândește probabil exact pe dos decât spune, dar zice ceva drăguț, în caz că Iisus trage cu urechea.

— Mersi, fato, zice bunica. Nepoata mea a cumpărat-o dintr-un mall cu outlet, din care îi plac ei.

— Îmi dau seama.

Aoleu, ce mai minciună. După sclipirea fugară de pe chipul bunicii, o știe și ea.

Își netezește fusta și o întreabă:

— Tu ce faci aici, fato?

Asta, în limbajul bisericesc, înseamnă „Ai face bine să dispari din ochii mei”.

— A, voiam să văd cum se simte Brianna, zice sora Daniels. Curtis mi-a povestit ce s-a întâmplat la școală. Ești bine, copilă?

Mă uit de partea cealaltă a intervalului dintre strane. Curtis îmi face cu mâna și zâmbește cât poate de larg.

Curtis este unicul nepot al surorii Daniels. Cum maică-sa e la închisoare, el stă cu bunica lui și îi dă totul pe goarnă. De exemplu, în clasa a cincea, a zis ceva care m-a scos din sărite, așa că i-am tras una în gură. A dat fuga și i-a spus bunică-sii. Bunica lui i-a spus bunicii mele și eu am luat-o pe cocoașă. Pârâcios.

Bunica se întoarce rapid spre mine.

— Ce s-a întâmplat la școală, Brianna?

Nu voiam să-i spun. O să ajungă să-mi pună o mie de întrebări la care nu vreau să mă gândesc.

— Nimic, bunico.

— Ei, ceva s-a întâmplat, zice sora Daniels. Curtis zicea că bodyguarzii au azvârlit-o la pământ.

Bunica icnește. Sora Daniels trăiește pentru astfel de icneli.

— Te-au aruncat pe jos? exclamă bunica. De ce Dumnezeu au făcut așa ceva?

— Credeau că are droguri la ea, zice sora Daniels, înainte ca eu să apuc să spun o vorbă.

Alt icnet. La faza asta închid ochii și mă iau cu mâinile de cap.

— Brianna, ce cauți tu cu droguri? zice bunica.

— N-am avut droguri, bunico, mormăi eu.

— Sigur că nu avea, întărește sora Daniels. Vindea dulciuri. Curtis susține că bodyguarzilor ălora le place să provoace scandal. Ei sunt de vină, dar Brianna tot a fost suspendată temporar.

Păi, nu am de ce să-mi spun propria poveste. La faza asta, o las pe sora Daniels să preia ștafeta. De fapt, ce-ar fi să o las să-mi scrie ea autobiografia, dacă tot știe așa de-al dracului de multe?

— Ți-au dat trei zile, nu, scumpo? mă întreabă.

— Trei zile? țipă bunica.

Cât dramatism. Îmi las bărbia în palmă.

— Da, zic.

— Oricum, de ce vinzi tu dulciuri? întreabă bunica.

— Probabil ca să-i fie de ajutor maică-sii.

A grăit experta în toate aspectele vieții lui Bri. Surpriză! Aparent, nu e vorba de mine.

— Doamne, știam eu că nu arăți bine, spune bunica. Când stăteai cu noi, nu te purtai așa.

— Am vorbit cu Carol – zice sora Daniels, coborând vocea – și toată treaba asta e ciudată, nu-i așa? Pastorul ar fi gata să plătească un salariu din buzunarul lui, numai să nu lase pe cineva fără slujbă. El nu concediază ușor lumea. Doar dacă…

Ridică din sprâncene, ca și cum un mesaj ar sta ascuns în ele.

— Hâm? face bunica.

— Îhâm.

Ăăă, cum?

— Doar dacă? zic.

— N-aș fi surprinsă, spune bunica, în timp ce amândouă se zgâiesc la Jay. Știi cum se spune, oamenii nu se lasă niciodată cu adevărat, odată ce au folosit mizeriile alea.

Stai așa, poftim?

— Păzea, zice sora Daniels. Mai bine ai căsca ochii și urechile, Louise. De dragul nepoțelei tale.

Eu sunt chiar acolo, în fața lor.

— Mama nu ia droguri.

— Ești tu sigură d’asta? mă întreabă sora Daniels, punându-și mâna în șold.

Îmi stă pe limbă să-i răspund „da”, însă cuvântul rămâne acolo doar o secundă.

Ce vreau să spun e că… Nu cred că ia droguri.

În primul rând, opt ani înseamnă un timp al dracului de mult în care ești curat. În al doilea, Jay nu s-ar mai întoarce la toate chestiile alea. Știe cât de mult ne-a dat peste cap pe noi. Nu ne-ar pune să trecem prin așa ceva, pe mine și pe Trey.

Dar.

În primă fază, ne-a făcut să trecem.

Corul umple strana dedicată lor și orchestra începe să cânte o melodie antrenantă. Toată lumea din biserică ține ritmul.

Sora Daniels o bate pe bunica pe genunchi.

— Fii vigilentă, Louise. Nu spun mai mult.

•

Patru ore mai târziu, slujba s-a terminat.

Duhul a pierdut noțiunea timpului – adică, duhul l-a lovit în plin pe pastorul Eldridge. A pufnit și a suflat, până când toată lumea a izbucnit într-o pauză de venerare[40]. Bunica a pornit în fugă, ca de obicei, și, ca de obicei, i-a zburat peruca. Bunicul și-a îndesat-o sub braț și arăta ca și cum îi crescuse exagerat de mult păr la subsuoară.

---

[40] În cadrul bisericilor creștine ale congregațiilor de culoare, manifestare exuberantă a venerației divine, exprimată prin cântece și dans colective.

După terminarea slujbei, toată lumea se aliniază spre subsolul bisericii, pentru „frăție”. Nu mă pot abține să nu mă înfiorez puțin de fiecare dată când cobor acolo. De parcă locul ar fi bântuit. Pe pereți stau atârnate portretele tuturor pastorilor bătrâni, decedați. Niciunul dintre ei nu zâmbește, de parcă ne-ar judeca pentru că nu donăm destul. Nici faptul că locul e decorat ca o capelă mortuară nu ajută. Sunt convinsă că într-o bună zi Iisus o să apară brusc dintr-un colț și o să mă sperie de să-mi sară inima din mine.

Întrebare: dacă Iisus te sperie, faci apel la Iisus? Spui măcar „Vai, Doamne”?

Chestii de meditat.

Oricum, la Templul lui Hristos, frăția înseamnă de fapt o pauză pentru gustări și o pauză de gustare înseamnă de fapt pui fript sau la cuptor, salată de cartofi, fasole verde, tort și sucuri. Nu cred că enoriașii devotați știu ce înseamnă să iei doar o „gustare”.

Bunica și câteva dintre prietenele ei servesc mâncarea. Printre ele, și sora Daniels. Poartă mănuși de plastic și plasă de păr, care mi se par puțin cam prea subțiri pentru gusturile mele misofobe[41]. Bunicul și unii dintre pastori stau într-un colț și sporovăiesc. Bunicul bea tacticos dintr-un suc fără zahăr. Orice altceva decât un suc fără zahăr și bunica ar exploda despre cum nu are el grijă la cât zahăr consumă. Mai încolo, Trey e încolțit de alți doi diaconi. Are aerul că ar prefera să fie invizibil. Jay stă de vorbă cu pastorul Eldridge, râde și zâmbește ca și cum nu s-a întâmplat nimic rău.

Eu încă stau la coadă să iau de mâncare. Există o regulă tacită ca, atunci când la servire sunt bunicii tăi, tu trebuie să stai la urma cozii. Nu mă plâng. Bunica servește puiul și o să-mi păstreze o bucată zdravănă. O să-i spună surorii Grant să-mi dea și colțul din tarta cu piersici. Tarta cu piersici e pasiunea mea, iar bucata cu colțul înseamnă perfecțiunea întruchipată.

Se apropie cineva în spatele meu. Răsuflarea îmi atinge urechea și aud:

— Nu te-a necăjit prea tare bunică-mea, nu-i așa, prințeso?

Fără să ezit, îmi înfig cotul în spate, drept în burta lui. Aud „auu!” și asta mă face să zâmbesc.

---

[41] Misofobie – teamă patologică de murdărie sau de contaminare.

Curtis îmi zice „prințesă” de pe când aveam amândoi șapte ani. Spune că e din cauza faptului că lumea îl numea pe tata „Regele din Garden”. Și pe mine m-a enervat întotdeauna. Nu atât de mult că îmi spune prințesă – fiți siguri, aș fi una dată naibii –, ci pentru felul în care o spune. *Prințesă,* ca și cum ar fi o glumă de-a noastră, dar el e singurul care gustă poanta.

Sper să „guste” cotul dat de mine.

— Fir-ar, zice.

Mă întorc și îl văd îndoit de mijloc.

— Coaie, ești violentă.

— Coaie, ești pârâcios, îi răspund printre dinți. A trebuit să te duci și să-i spui bunică-tii ce s-a întâmplat, hă? *Știai* că o să dea pe goarnă.

— Ei, nu i-am spus decât ce s-a întâmplat la școală, așa cum trebuie să facă un nepot ascultător. Nu-i vina mea că ea le spune absolut tuturor că ai fost aruncată la pământ.

— Uau. Crezi că e amuzant ce mi-au făcut?

Rânjetul îi dispare.

— Nț. De fapt, nu cred asta.

— Sigur că nu.

— Serios, Bri, chiar nu cred. E nasol. M-am săturat că ăia ne suspectează de tot felul de chestii.

Și eu simt la fel, în sufletul meu. Sunt mai mulți cei care au impresia că știu cine sunt eu, decât cei care chiar știu într-adevăr cine sunt.

— Pe Dumnezeu, frate, zice Curtis, bodyguarzii ăia o să și-o ia pe merit, într-o zi. Mă jur.

Asta chiar este o ocazie în care nu cred că îl minte pe Dumnezeu.

— Curtis, să nu faci vreo tâmpenie.

— Ia te uită. Prințesa e îngrijorată pentru bietul de *mine?*

— Ha! Nu, ce dracu’. Dar tu crezi că ăștia sunt nașpa, acum?! Stai să vezi, când o să se întâmple ceva. O să ne considerăm norocoși dacă ne mai lasă să trecem de ușă.

Hai să fim serioși: suntem niște copii de culoare proveniți dintr-unul din cartierele cele mai rău famate ale orașului. Tot ce trebuie e ca unul dintre noi să facă una lată și, brusc, o să fim cu toții vinovați. Probabil că eu am înrăutățit deja lucrurile.

— Ai dreptate, recunoaște Curtis. Te-aș întreba cum îți este după toate astea, dar e o întrebare tâmpită. Și zvonurile din școală probabil că nu ajută deloc, nu?

— Ce zvonuri?

— Că vinzi droguri și că de aia Long și Tate te-au prins.

Așadar persoana care a postat filmul nu e singura.

— Ce mă-sa? De unde au scos-o?

— Știi și tu cum merg lucrurile. Nu știu cum, s-a ajuns de la faptul că dai lumii dulciuri pe șest, pe coridoare, la ideea că le dai iarbă pe șest, pe coridoare.

— Uaaau.

— Uite ce-i, zice Curtis, nu băga în seamă toate aiurelile astea. Amintește-ți doar că n-ai făcut nimic rău.

Acum, *eu sunt* cea amuzată.

— Ia te uită. Te porți ca și cum chiar ai ține la mine.

Curtis își mușcă buza și mă privește o clipă – lungă, stânjenitoare – într-un fel cum nu s-a mai uitat la mine până acum. În sfârșit, spune:

— Bri, eu chiar țin la tine.

Ce?

Curtis își trece brațul prin spatele meu, să-și ia o farfurie de plastic, și îmi atinge ușor brațul. Privirile ni se întâlnesc.

— Brianna, scumpo, zice sora Daniels.

E rândul meu.

— Ce vrei, salată verde sau salată de cartofi?

Ochii mei rămân totuși fixați în ochii lui Curtis. Își îndreaptă spatele și zâmbește.

— Ai de gând să rămâi zgâită sau ai de gând să-ți iei ceva de mâncare?

ZECE

— Curtis ți se pare drăguț?

Sonny mă privește de parcă mi-a mai răsărit un cap pe umeri.

— Care Curtis? zice.

Fac semn din cap în față.

— Curtis ăla.

E miercuri, prima zi când mă întorc la școală, după suspendare. Curtis stă pe unul dintre rândurile din față ale microbuzului. Un cercel „diamant” îi sclipește la o ureche și rucsacul e asortat cu sneakerșii. I se laudă lui Zane-cu-cercel-în-nas despre scorul pe care l-a scos la un știu ce joc video de baschet. Vorbește ca de obicei tare și se jură „Pe crucea mea, frate”, ca de obicei, că l-ar bate pe Zane.

Sonny mijește ochii. Își lasă capul într-o parte, apoi în cealaltă.

— Să zicem?! Nu e vreun Michael Ba e Jordan.

Doamne. De când cu *Pantera neagră,* Sonny a declarat că Michael B. Jordan este standardul rafinamentului. Înțeleg totuși de ce. În film, când și-a scos cămașa, Sonny și cu mine ne-am privit și am zis „Mamă-mamă!” Cât a durat scena aia, Sonny m-a strâns de mână și făcea „Bri... Bri!”

A fost un moment special.

— Sonny, nimeni nu e ca Michael B. Jordan, îi reamintesc eu.

— Ai dreptate. Jordan are un rafinament gen unic în lume. Dar cred că și Curtis e drăguț, cam tot așa cum și rozătoarele sunt drăguțe, într-un fel bizar? Știi cum e când vezi un pui de șoricel și zici „Vai, ce drăguț!”. Până când ticălosul îți devastează dulapul și mănâncă bomboanele pe care le-ai ascuns de surorile tale mai mici.

— E ciudat de deosebit ce spui.

— Ăă, păi, tu m-ai întrebat dacă e drăguț Curtis. Singura ciudată ești tu, Bri.

Touché. Întrebarea asta mă sâcâie de duminică încoace. Adică poate că e puțin drăguț? E scund și oarecum îndesat, ceea ce îmi place, nu pot să mint, și are buzele alea pline, pe care și le tot mușcă, mai ales când zâmbește. Are ochii mai blânzi decât te-ai aștepta, adică, deși spune o grămadă de rahaturi, e de fapt un ursuleț de pluș. Nu e un băiat frumos, dar eu oricum nu pot să sufăr băieții frumoși. În general, se poartă de parcă ar ști că sunt drăguți. Curtis e drăguț cât trebuie.

Dar e Curtis.

Curtis.

Sonny își verifică ecranul telefonului și pe urmă îl vâră înapoi în buzunarul hainei. Azi-dimineață a urcat singur în autobuz. Malik a vrut să lucreze la documentarul lui în laborator, înainte de școală.

— Ce ți-a venit să te întrebi despre Curtis? vrea să știe Sonny. Dacă arată bine sau nu. Fiindcă ai stat la izolare, asta te-a făcut *într-atât* de disperată?

Îi dau așa un brânci, că se dezechilibrează și râde în timp ce cade.

— Vi-o-lentă, zice Sonny, în timp ce se ridică. Pe bune, de unde ți-a venit?

— Am stat de vorbă la biserică despre faptul că am fost suspendată și s-a purtat foarte rezonabil, de fapt.

— Ce dracu', Bri. Ți-a vorbit ca o ființă omenească și acum, brusc, ți s-au aprins călcâiele după el? Ce fel de tâmpenie de heterosexuali e asta?

Strâng din buze.

— Nu asta am vrut să spun, Sonny. Spun doar că... discuția aia m-a făcut să-l privesc puțin altfel, asta e tot.

— Cum ziceam, ai standarde *așa* de mici, că te-ai îndrăgostit brusc de el?

— Nu m-am îndrăgostit, să știi.

— Crezi că trolul ăla e mai breaz decât un trol. Asta e destul de nașpa, zice Sonny. Mamăă, fato. Păzea!

Îmi dau ochii peste cap. Sonny se uită la *Real Housewives of Atlanta* doar ca să noteze citate din NeNe, tot așa cum se uită la *Empire* pentru citate din Cookie, iar apoi trăiește numai pentru momentele când poate să le folosească.

— Mă rog, zice. Nu mi-ai spus cum a fost la studio. Ai tras o piesă?

— Mda.

— Și pot să o ascult și eu sau nu? mă întreabă, ridicând din sprâncene.

— Ăăm...

Îmi trebuie toată forța de care sunt în stare ca să nu-i spun „Nu!”. Când m-am așezat la microfonul ăla am devenit o persoană cu totul nouă – așa mi se întâmplă de fiecare dată când fac rap. Când Sonny o să asculte *Pe val*, el nu pe Bri, interpreta de rap, o va auzi. O să o audă pe Bri, prietena lui cea mai bună.

Ar trebui să fiu obișnuită, dat fiind că îi las, pe el și pe Malik, să-mi asculte rimele pe care le fac, dar mereu mi-e teamă să le arăt celor care mă cunosc și cealaltă latură a mea. Dacă nu le place?

— Bri, te rog? mă imploră Sonny, cu mâinile împreunate. Te rooog?

Știi ce? Fie. Altfel o să mă bârâie toată ziua.

— Bine.

Nu știu din ce motiv îmi tremură mâinile, dar reușesc să-mi găsesc în telefon *Pe val.* Îi dau Play și îmi doresc să mă pot arunca jos din microbuz.

Nu știu cum reușesc rapperii să facă asta. Când am ajuns în fața microfonului ăluia, nu a mai existat nimic altceva în afară de mine și de microfon. Sincer, nu-mi păsa de ce ar putea să creadă Sonny sau oricine altcineva. Am spus doar ce voia să spună Bri, rapperița.

Rahat. De ce am făcut-o?

Vestea bună totuși? Sonny dă din cap pe ritm, cu un zâmbet larg pe față.

— Briii! zice, zguduindu-mă de umăr. E betooon!

— Super, adaugă și Deon, din spatele nostru, legănându-și capul pe ritm. Bri, tu ești?

Inima stă să-mi sară din piept.

— Mda.

— E mortală, pe bune, mai zice Deon, fluierând încet.

— Dă chestia aia mai tare! îmi cere Sonny.

Îmi ia telefonul și dă sunetul mai tare, suficient încât să audă toată lumea, da, *toată lumea* din microbuz.

Conversațiile încetează, capetele se întorc și se ține ritmul.

— Hei, a cui e melodia asta? întreabă Zane.

— A lui Bri! răspunde Deon.

— Pe naiba, și cum se cheamă? vrea să știe Aja, dintr-a nouă.

Am transpirat. Pe bune.

— Pe val.

— Nu poți să mă oprești să fiu pe val.

Sonny dansează în scaun.

— Nu poți să mă oprești, nu, nu.

E ceva în faptul că o aud de la el care o face să sune altfel, ca o melodie adevărată, și nu doar ceva ce am făcut eu.

Pune-mă tu jos și norocul ți-ai futut cu mine.

M-ai rupt în bătaie, gașca ți-ai adus, ai avut noroc, pe bune.

Dac-aș fi făcut ce vreau și mi-ar fi mers de minune.

Ai fi fost acuma mort, cu groapa săpată bine.

— Aoleuuu, face Curtis, ducându-și pumnul la gură. Prințeso, te-ai legat de Long și Tate?

— La dracu’, așa am făcut. Trebuia să-i fac să știe.

După cum reacționează, ai crede că au aflat cu toții că o să primească o mie de dolari. Deon se lasă pe spate, în scaunul lui, și se preface că tocmai l-am ucis.

— Tu. Ai. Compus. Asta! zice Sonny. Vai de mine, tu ai compus-o!

Parcă aș fi tras zdravăn pe nas, așa sunt de euforică. Ei îmi cer să le mai pun de două ori melodia, iar eu sunt convinsă că plutesc.

Până când microbuzul oprește în fața liceului Midtown. Toți ceilalți coboară hotărâți. Mâine începe vacanța de Crăciun, așa că sunt nerăbdători să treacă repede peste ziua de azi. Eu rămân la locul meu și mă zgâiesc la clădirea școlii. Mi-aș dori ca ultima dată când am fost aici să fi fost ultima dată când am fost aici, dar Jay mi-a zis astăzi de dimineață „să te duci acolo cu capul sus”.

Nu mi-a spus însă și cum să fac asta.

— Ești OK? mă întreabă Sonny.

Ridic din umeri.

— Să nu-ți faci griji cu ăia doi, zice. Cum ți-am spus, n-au fost pe aici toată săptămâna.

Long și Tate. Sonny și Malik mi-au trimis luni un mesaj în care îmi spuneau că ăia doi sunt dați dispăruți în misiune. Oricum, nu sunt tocmai îngrijorată de soarta lor. Sigur e că nu mai au cum să se întoarcă. Ce mă sâcâie sunt șoșotelile, privirile piezișe și zvonurile.

— Te apăr eu, spune Sonny și îmi întinde brațul. Domniță, mergem?

— Să mergem, zic și zâmbesc.

Îmi trec brațul pe după al lui Sonny și coborâm din microbuz.

Ca de obicei, jumătate dintre elevi sunt în fața școlii, în clipa când pășim jos, încep să șoptească și să-mi arunce ocheade. Câte unul își dă coate cu altul și mă privește, apoi imediat se uită amândoi la mine și tot așa, până ce toată lumea ajunge să se uite la mine.

Nu asta aveam în gând când ziceam că vreau să fiu vizibilă.

— Deci, începe Sonny. E un tip, cu care am tot stat de vorbă…

Îmi întorc rapid capul spre el.

— Numele complet, data nașterii și codul numeric personal.

— Fir-ar să fie, Bri. Mă lași să termin?

— Nț.

Dacă planul lui era să-mi distragă atenția de la faptul că sunt subiectul bârfelor din școală, a reușit.

— Unde v-ați cunoscut? îl întreb.

— Nu ne-am cunoscut. Am vorbit doar online.

— Cum îl cheamă?

— Nu-i știu decât numele de pe internet.

— Câți ani are?

— Șaisprezece, ca și mine.

— Cum arată?

— N-am văzut poze cu el.

— Ești sigur că e un tip? zic, ridicând din sprâncene.

— Absolut. Stăm de vorbă de săptămâni întregi…

Mă prind cu mâna de piept, pe bune.

— Jackson Emmanuel Taylor, există un tip cu care vorbești *de săptămâni* și eu *abia* acum aflu despre asta?

— Ești așa de-al naibii de dramatică, zice Sonny, dându-și ochii peste cap. Și băgăcioasă. Și nu poți să-ți ții gura. Așa că, da, *abia* acum afli despre asta.

Îi trag un pumn în braț.

— Și eu te iubesc, spune Sonny și se hlizește. Problema este că nu știu decât numele de internet al tipului, Rapid_One și… ce faci?

Caut prin telefon.

— Cyberstalking[42]. Spune mai departe.

— Ești dubioasă. Mă rog, mi-a trimis un mesaj acum câteva săptămâni. Omul se ocupă cu fotografia și mi-a trimis o fotografie a desenului meu cu pumnul în curcubeu, ăla din Oak Park.

Sonny face graffiti prin cartier și le postează pe Instagram, sub pseudonimul Sonn-Shine. Malik și cu mine suntem singurii oameni care știu că el este în spatele pseudonimului.

— Oho! Locuiește aici. Care e adresa lui?

— Sunt convins că o s-o găsești, Olivia Nope.

Sonny și cu mine suntem obsedați de *Scandal*[43]. Kerry Washington este beton.

---

[42] Cyberstalking – agresiune pe internet, o formă de hărțuire cu ajutorul calculatorului sau al telefonului mobil.

— Știi ce, sunt chiar flatată să-mi spui așa.

— Sigur că ești. Oricum, mi-a zis că simte o legătură cu desenul meu și mi-a mărturisit că e gay. De atunci, ne trimitem mesaje directe pe Twitter.

În timp ce urcăm treptele școlii, îmi zâmbește timid, într-un fel care nu-i al lui.

— Doamne, îți place de el!

— Evident. Cred că și el mă place, dar Bri, tehnic vorbind, noi nu ne *cunoaștem.* Nici măcar n-am făcut schimb de fotografii. Cine mai face asta?

— Doi oameni care fac parte din generația social media, care, în ciuda faptului că sunt etichetați drept superficiali și vanitoși, sunt, în realitate, supertimizi și preferă să se ascundă în spatele unor avataruri decât să se deconspire.

Sonny doar se zgâiește la mine.

— Am citit pe Instagram, spun și ridic din umeri. Sonny își lasă capul într-o parte.

— Nu sunt sigur, zice, dacă doar mie mi-a spus sau nu. Oricum, am citit nu demult o carte despre doi tipi care se îndrăgostesc unul de altul prin e-mail. Când am citit-o, m-am gândit: „La naiba. Am putea să fim și noi la fel”.

— Dar? îi zic, pentru că evident există un „dar”.

— Nu pot să mă las distras. Miza e prea mare.

— Dacă te referi la toate chestiile alea cu pregătirea pentru colegiu…

— Chestii de pregătire pentru *viață,* Bri. Punctajele mele la ACT și SAT o să mă bage într-o școală de arte bună, o să mă ajute să iau bursă. O să mă scoată din Garden. Știu, nu e nimic garantat, dar, la naiba, timp de cel puțin patru ani poate că voi reuși să trăiesc altundeva, și nu în cartierul ăla cu toate tâmpeniile de acolo. Undeva unde nu trebuie să-mi fac griji pentru culoarea pielii și gloanțele rătăcite. Și homofobi.

Înțeleg ce spune… și nu tocmai. Am mai surprins eu fragmente din problemele cu care Sonny și mătușa Pooh se confruntă în cartier, dar eu n-o să le cunosc niciodată *cu adevărat,* pentru că nu le trăiesc pe pielea mea.

— În plus, trebuie să fiu un exemplu pentru surorile mele mai mici, continuă Sonny. Trebuie să mă vadă că reușesc, altfel nu

---

[43] *Scandal* serial de televiziune, thriller politic american în care unul dintre personaje este Olivia Nope, interpretat de actrița Kerry Marisa Washington.

vor crede că pot să reușească și ele.

— Sonny, oamenii merg la colegiu, dar au *și* relații amoroase.

— Mda, dar eu nu pot să risc, Bri. Din fericire, Rapid înțelege asta. Nu ne grăbim sau ceva. Presupun că nu v-am spus, ție și lui Malik, pentru că a fost plăcut să nu fiu nevoit să explic toată treaba și doar să... exist, înțelegi?

Ceea ce înseamnă că lângă mine și Malik nu poate să „existe doar”. Cred totuși că înțeleg. E oarecum la fel cu latura mea rap. Nu vreau să fiu nevoită să explic chestia. Vreau doar să fiu.

— Ei, mă bucur că-l ai pe el, zic și îl sărut pe obraz. Sonny îmi aruncă o privire piezișă.

— Doar nu te apuci să fii sentimentală cu mine, hă?

— Niciodată.

— Ești sigură? Pentru că mie mi s-a părut că ești supersentimentală.

— N-am fost sentimentală.

— Ba, de fapt, chiar așa cred că ai fost.

— Și acum tot sentimentală sunt? îl întreb în timp ce îi arăt degetul mijlociu.

— Ei, asta-i Bri a mea.

Trolul.

Ne așezăm la rând pentru controlul de securitate. O femeie și un bărbat, pe care nu i-am mai văzut până acum, direcționează elevii câte unul, pe rând, prin cadrul detectorului de metale.

Brusc mi se face rău.

În ziua aceea n-am avut nimic asupra mea. Nici azi nu am nimic. Nici măcar dulciuri. Am renunțat să le mai vând, dacă asta îi face pe oameni să creadă că sunt traficantă de droguri.

Cu toate astea, tremur ca și când chiar aș fi traficantă de droguri. E ca atunci când intru într-un magazin de pe lângă liceul Midtown și angajații mă urmăresc îndeaproape sau se țin după mine printre rafturi. Știu că nu fur, dar mi se face frică pentru că ei cred că fur.

Nu vreau ca bodyguarzii ăștia noi să facă și ei presupuneri. Mai ales când văd exact locul unde Long și Tate m-au pus la pământ. Nu e sânge sau ceva, dar e unul dintre lucrurile pe care nu le voi uita niciodată. Aș putea să-mi pun obrazul exact în același loc, fără să stau pe gânduri.

Mi-e tot mai greu să respir.

— Stai calmă, zice Sonny și îmi pune mâna pe spate.

Femeia îmi face semn să trec prin detectorul de metale. Acesta nu scoate niciun sunet și sunt liberă să plec. La fel și Sonny.

— Prima la tine e ora de poezie, nu? mă întreabă el, de parcă adineauri n-aș fi trecut aproape printr-un atac de panică.

Înghit cu greu.

— Mda. Tu ai istorie?

— Nț. Algebră superioară. De parcă e musai să știu tâmpeniile alea ca să…

— Long și Tate eliberați!

Ne întoarcem amândoi. Un puști alb, cu părul roșcovan, se uită la noi, cu pumnul ridicat în aer. Prietenii lui izbucnesc în râs.

Există întotdeauna câte un băiat alb care zice chestii stupide în ideea de a-și face amicii să râdă. De obicei îi găsești făcând trolling pe Twitter. Noi tocmai ce am dat peste unul în mediul lui natural.

Sonny îl apucă de prohab și zice:

— Ce-ar fi să-ți eliberezi tu coaiele astea, pentru tine și strămoșii tăi din KKK?

— Ignoră-i, îi spun și îl prind de braț.

Îl trag mai departe pe culoar, spre locul unde sunt dulapurile noastre. Îl găsim pe Malik îndesându-și cărțile în dulapul lui deja plin. Ca de fiecare dată, le face loc în mod miraculos. El și Sonny bat palma și încheie cu salutul Wakanda.

— Toate ’n regulă? întreabă Malik, dar se uită la mine când o spune.

— Suntem OK, zic.

— Mai mult decât OK, spune și Sonny. Bri le-a pus tuturor în microbuz melodia ei. Ce. Dracu’. E. Beton.

— E OK, zic.

— *OK*? Puțin spus, adaugă Sonny. E mult mai bună decât mizeria aia de *Swagerific* a lui Milez.

— Asta nu spune cine știe ce, răspund, zâmbind.

Malik se uită la mine cu ochii lui albaștri.

— Nu mă surprinde.

Zâmbetul lui… Doamne, îmi tulbură de tot mințile.

Dar e Malik.

E Malik.

Fir-ar să fie, e Malik.

— Mulțumesc.

— Eu când pot s-o ascult? mă întreabă.

Cu toată lumea asta din jur, care deja se uită la mine? Sigur nu acum.

— Mai târziu, îi răspund.

Își lasă capul într-o parte și ridică din sprâncene.

— Cât de mai târziu?

Îmi aplec și eu capul într-o parte.

— Mai-târziu-când-o-să-am-chef, așa de mai târziu.

— Nu e destul de specific. Ce zici de mai târziu, la prânz?

— Prânz? fac eu.

— Da. Vrei să mergem la Sal?

Cred că am câțiva dolari pe care să-i dau pe o pizza.

— Cum să nu. Ne vedem cu toții acolo, la douăsprezece?

— Eu nu, zice Sonny. Am pregătire pentru SAT.

— Păi, da, răspunde Malik, de parcă știa deja asta. Bri, mă gândeam că am putea să mergem noi doi.

Stai puțin. Asta e cumva…

Mă invită în oraș?

În oraș, gen, la o întâlnire?

— Ăăm, da. Sigur.

Nu știu cum am reușit să rostesc ceva.

— Cool, cool, zice Malik, zâmbind fără să-și arate dinții. Ne vedem aici la douăsprezece?

— Mda, la douăsprezece.

— În regulă, perfect.

Sună de intrare. Sonny bate palma cu noi și o ia către aripa destinată artelor vizuale. Malik și cu mine ne îmbrățișăm și ne ducem fiecare în altă direcție. Când ajunge la jumătatea holului, se întoarce spre mine.

— A, Breezy? strigă, în timp ce înaintează cu spatele. Ca să se știe. Melodia ta e beton, n-am nicio îndoială.

UNSPREZECE

Capul îmi e oriunde, doar acolo unde trebuie, nu.

Malik mi-a dat o întâlnire.

Cred.

OK, mărturisire: după părerea bunicului, eu „mă reped să trag concluzii mai iute decât sar păduchii de pe un cap de copil alb pe altul”. Asta e ceva ce doar bunicul ar putea să spună, dar e posibil să aibă dreptate. Prima dată când a zis asta aveam nouă ani și tocmai ne spusese, mie și lui Trey, că are diabet. Eu am izbucnit în lacrimi și i-am strigat: „O să-ți taie picioarele și o să mori!”

Am fost un copil dramatic. Plus că tocmai văzusem *Duminica în familie*[44] pentru prima oară. RIP Big Mama.

Oricum, se prea poate să mă grăbesc să trag concluzii, dar am avut impresia că Malik m-a invitat la o întâlnire fără să mă invite la o întâlnire, înțelegeți? Atitudine relaxată, gen „Hei, suntem amici, e normal ca amicii să mănânce împreună la prânz, dar mă bucur că o să fim doar noi doi”.

Cred că asta e ceva. Sau bat câmpii. O să merg totuși pe varianta că e ceva. Așa pot să ignor felul în care lumea de pe hol se uită la mine.

E milă. E surpriză, de parcă ar fi trebuit să fiu la închisoare sau ceva. Unii se uită ca și cum ar vrea să-mi vorbească, dar nu știu ce să-mi spună, așa că, în loc de asta, se zgâiesc. Vreo doi șușotesc. Mai e câte un idiot care zice, când trece pe lângă mine, „traficantă de droguri” și tușește ca să-și acopere vorbele.

Nu merg cu capul sus, așa cum mi-a zis Jay. De fapt, mi-aș dori să fiu iar invizibilă.

Când intru în sala unde se ține ora de poezie, colegii mei devin brusc tăcuți. Pariu pe cinci dolari că despre mine vorbeau.

Domnișoara Murray, așezată la catedră, mă privește pe deasupra unei cărți. O închide apoi și o pune jos, cu un zâmbet care degajă atâta simpatie, că aproape seamănă cu o încruntătură.

— Bună, Bri. Mă bucur să văd că ai revenit.

— Mulțumesc.

Chiar și ea pare nesigură de ce ar trebui să spună mai departe, iar acum sunt convinsă că toată treaba asta e o tâmpenie – domnișoara Murray știe întotdeauna ce să spună.

Toate privirile mă urmăresc în timp ce mă îndrept spre banca mea.

Deja nu-mi mai pasă.

•

---

[44] Film american de comedie (1997) în care personajul Big Mama, bunica familiei, are diabet.

La amiază mă duc glonț la dulap.

Verific în ecranul telefonului cum îmi stă părul. Luni am stat ore întregi între picioarele lui Jay și ea mi-a împletit părul în spice afro, terminate în codițe franțuzești. Nu-i așa că sunt drăguțe? Daaa. E o procedură specială? Din păcate, da. Sunt așa de strânse, că aproape îmi simt gândurile.

Malik e înalt, așa că îl văd, cu un cap deasupra celorlalți, în timp ce se apropie pe hol. Râde și vorbește cu cineva. Sonny, poate?

Dar Sonny nu e fată, scundă și cu părul strâns în coc.

— Scuză-mă că am întârziat, zice Malik. A trebuit s-o iau pe Shana.

Shana, fata din microbuz, își trage haina pe ea. La un moment dat, o ajută și Malik.

— Doamne, abia aștept. N-am mai fost la Sal de o veșnici-e.

Cred că știu cum se simte un balon care se dezumflă.

— Ăăm… n-am știut că vine și Shana.

— Uau, pe bune, Malik? zice ea și îi trage una în braț. Uitucule.

Shana i-a dat un pumn. De obicei, *eu* sunt cea care îi trage un pumn.

Malik se ține de braț și râde.

— Fir-ar femeie. Mi-a ieșit din minte, bine? Ești gata, Bri?

Ce dracu’ se întâmplă?

— Da, sigur.

Merg în fața lor. Știam că ei doi se înțeleg bine – dansatorii au repetiții după ore și Malik a tot rămas mai târziu, să lucreze la documentarul lui, așa că uneori el și Shana au ajuns să ia împreună microbuzul regulat, ca să se întoarcă în Garden –, dar nu știam că se înțeleg *atât* de bine împreună.

Vorbesc și râd în spatele meu în timp ce mergem pe trotuar. Îmi apuc strâns bretelele rucsacului. Restaurantul lui Sal e la numai câteva străzi distanță. De obicei, când mergem undeva pe lângă liceu, trebuie să respectăm regulile. Sunt nerostite, dar clare:

1. Dacă intri într-un magazin, îți ții mâinile scoase din buzunare și nu le bagi în rucsac. Nu le dai motiv să creadă că furi.

2. Te adresezi întotdeauna cu „doamnă” și „domnule” și îți ții mereu cumpătul. Nu le dai motiv să creadă că ești agresiv.

3. Nu intri într-un magazin, cafenea sau orice dacă nu ai de gând să cumperi ceva. Nu le dai motiv să creadă că o să-i jefuiești.

4. Dacă se țin după tine prin magazin, nu-ți ieși din fire. Nu le dai motiv să creadă că pui ceva la cale.

5. În principiu, nu le dai niciun motiv. Punct.

Treaba e că uneori respect regulile și tot am parte de căcaturi. Acum câteva luni, Sonny, Malik și cu mine am intrat într-un magazin cu benzi desenate și vânzătorul ne-a urmărit până ce am ieșit din magazin. Malik a filmat toată treaba cu aparatul lui.

Sal este singurul loc unde regulile nu se aplică. Pereții sunt înnegriți și jegoși și toate separeurile au tapițeria de piele jupuită pe ici, pe colo. Chestiile cele mai sănătoase din meniu sunt ardeii și ceapa, pe care le poți adăuga la un aluat de pizza. Sal Barosana preia comenzile la tejghea și le strigă celor din spate. Dacă durează prea mult până ce e gata o comandă, zice: „Trebuie să vin eu acolo și să o pregătesc singură?” E o femeie cât se poate de micuță ca statură, însă, chiar și așa, toată lumea din Midtown și Garden știe că nu trebuie să te pui cu ea. Aici e unul dintre locurile unde nu se prea dau spargeri.

— Bună, Bri, Malik, zice Sal când ne vine rândul.

Când Trey a început să lucreze aici, pe când era în liceu, Sal a devenit mătușa italiancă pe care nu am avut-o niciodată.

— Cine este domnișoara asta drăguță care e cu voi?

— Shana, îi răspunde Malik. N-a mai fost pe-aici de o grămadă de vreme, așa că trebuie să o ierți.

— De ce trebuie să mă torni? zice Shana și îl împinge ușor cu cotul:

Hmm, se simte superconfortabil în prezența lui.

— A, nu-i nimic. Fără resentimente, spune Sal. Dar după ce o să guști o felie, o să te-ntorci repede. Ce să fie?

— Medie cu pepperoni și brânză extra? îl întreb pe Malik.

Asta e ce luăm noi de obicei.

— Ah, putem să punem și bacon canadian? zice Shana.

— N-am nimic împotrivă, răspunde Malik.

Unu: Cine adaugă bacon canadian la pizza?

Doi: rahatul ăla nici măcar nu e bacon. Scuze, Canada. E o șuncă slabă.

Sal dă comanda noastră, ia banii de la Malik (el insistă să facă cinste), ne întinde pahare și ne spune unde găsim un separeu liber. Mai zice și că Trey nu e aici. S-a dus la masă. Se pare că e posibil să te saturi de pizza.

Ne umplem paharele de la dozatorul de suc, apoi Malik și cu mine o conducem pe Shana la micul nostru separeu din colț, pe care de obicei îl împărțim cu Sonny. Nu știu cum se face, dar e întotdeauna liber. Sincer, nu-mi închipui că aș putea sta în altă parte. Îl tratăm la fel cum își tratează locurile bătrânele de la Templul lui Hristos – dacă ne-o ia cumva cineva înainte și ocupă separeul, îi aruncăm niște priviri așa de furioase, că l-ar putea trăsni pe loc.

Malik își întinde brațul pe spătarul separeului, practic îmbrățișând-o pe Shana. O să mă prefac totuși că e doar pe spătarul separeului.

— Bri, acum pot să ascult melodia? mă întreabă.

— Ce melodie? întreabă și ea, sorbind din suc.

— Bri a înregistrat primul ei cântec, acum câteva zile. Azi-dimineață, l-a pus tuturor în microbuz.

— Ooo, vreau să-l ascult.

Dacă ar fi fost în microbuz dimineață, nu m-ar fi deranjat să o las să-l asculte. Acum, însă? Acum e altceva.

— Poate altă dată.

— Aaa, haide, Bri, insistă Malik. Toți l-au ascultat în afară de mine. O să mă faci gelos.

Eu sunt deja geloasă.

— Nu e chiar așa de grozav.

— Ținând cont de faptul că ai compus unele dintre cele mai bune rime pe care le-am auzit în viața mea, zice Malik, fac pariu că este. De exemplu, „E o fiară ce bântuie pe străzile mele...”

— „... și lumea îi zice crack...”, îmi recit eu propriile versuri.

— „E puțin bizar cum îți intră-n vene și-ți transformă mama într-o străină cu care împărți doar numele”, încheie Malik. Și nu pot să uit preferatul meu absolut, „Dezarmați și periculoși, America, tu ne-ai făcut furioși, însă doar atunci devenim faimoși...”

— „Când murim și tu ne declari ticăloși”, termin eu în locul lui.

— E profund, zice Shana.

— Bri le are, spune Malik. Așa că știu că melodia asta e probabil formidabilă. Doar promite-mi că n-o să te dai superioară când o să ajungi pe val. Te cunosc încă de când îți era frică de Big Bird[45].

— Big Bird? pufnește Shana.

— Da, zice Malik, chicotind. Închidea ochii de fiecare dată când apărea în *Sesame Street.* Odată, la o petrecere de ziua de naștere a lui Sonny, tatăl lui s-a îmbrăcat în Big Bird și Bri a luat-o la fugă, țipând.

Shana izbucnește în râs.

Eu îmi încleștez maxilarul. Ce treabă avea el să povestească și mai ales să facă o glumă pe seama mea?

— Nu e logic să existe o pasăre așa de mare, îngaim.

Pe bune, nu e. Pasărea Tweety? O ador. Big Bird? N-am încredere în boarfa aia. În plus, i-a *văzut* cineva cuibul? Probabil că are cadavre ascunse acolo.

Râsul lui Malik se stinge. Mie nu mi se pare nimic amuzant.

— Calmează-te, Bri. Glumesc.

— În ordine, șoptesc. Cum zici tu.

Îmi scot telefonul, găsesc melodia și îi dau Play.

Shana se foiește puțin pe locul ei.

— Bi-nee. Beatul e drăguț.

Se aude primul vers și Malik ridică din sprâncene. Rămâne așa tot restul cântecului. Când ajunge la versurile despre incident, el și Shana se uită amândoi la mine.

— Bri, ai făcut ce trebuie, zice Shana în clipa în care melodia ia sfârșit.

— Da, beton, spune și Malik, mușcându-și buza. Expresia de pe fața lui spune mai multe decât el.

— Care-i problema? îl întreb.

— Doar că... ai pomenit că faci chestii pe care tu nu le-ai făcut, de fapt, niciodată, Bri.

— Cred că nu te-ai prins de idee, Maliky, spune Shana. Maliky?

— Ea nu spune că face, practic, lucrurile alea. Zice că asta așteaptă ceilalți de la ea.

— Exact, zic.

— Am înțeles asta, dar cred că mulți nu vor înțelege, răspunde Malik. Ce e toată vorbăria aia despre arme?

Aoleu. Pe bune?

— Ce contează, Malik?

— Bun, consideră că n-am spus nimic, zice, ridicând brațele în aer.

---

[45] Big Bird – personaj din emisiunea de televiziune pentru copii *Sesame Street.*

E foarte aproape să mă scoată din sărite.

— Care-i treaba cu tine?

— Eu ar trebui să te întreb pe tine, zice, uitându-se la mine.

O chelneriță ne aduce la masă pizza; tocmai a fost scoasă din cuptor. Mâncăm și devenim destul de tăcuți.

După o vreme, Shana își pune jos felia și se șterge pe mâini cu șervețelul.

— Bri, zice. De fapt, eu voiam să vorbesc cu tine.

— Da?

— Da. Despre ce s-a întâmplat zilele trecute.

— Ah.

— Da…

Tace și se uită la Malik. El încuviințează oarecum din cap, ca și cum și-ar da acordul.

— Câțiva dintre noi am discutat despre cum Long și Tate par să-i ia în vizor pe anumiți elevi mai mult decât pe alții.

Ar fi putut să pună punctul pe i.

— Vrei să zici, copiii de culoare și latino.

— Exact. E ridicol, știi? Sigur că știi…

Închide ochii.

— Doamne, nu așa am vrut să sune. Nu mă descurc deloc.

— Vorbești bine, zice Malik, punându-și mâna peste a ei. Pe cuvânt.

Îmi fixez privirea pe mâinile lor și lumea mea toată încremenește pe loc.

El… ei…

E ceva între ei.

Trebuia să mă fi controlat. El e Luke și eu sunt Leia. Atât și nimic mai mult.

Shana îi zâmbește și Malik își plimbă degetul mare pe mâna ei, apoi se uită la mine. Am reușit, nici eu nu știu cum, să-mi rețin lacrimile.

— Câțiva dintre noi am discutat și am decis să facem ceva în privința asta.

Încerc să-mi aduc aminte cum să vorbesc. Inima mea încearcă să-și ducă aminte cum să bată.

— Cum ar fi?

Nu știm încă, zice Shana. Revoltele și protestele de anul trecut m-au inspirat să fac ceva. Nu mai pot să stau pur și simplu și să las lucrurile să treacă. Speram că și tu simți la fel.

— Am înființat o asociație neoficială a elevilor de culoare și latino, continuă Malik.

Este prima dată când aud despre asta.

— Avem de gând să cerem administrației să facă schimbări. Adevărul este că au nevoie de noi în școală. Aduc elevii cu autobuzul din alte cartiere doar ca să obțină subvenții. Dacă se află că elevii de culoare și latino sunt hărțuiți…

— Asta ar însemna probleme pentru liceul Midtown, intervine Shana.

— Exact, spune Malik. Și dacă se află ce ai pățit tu, mai ales…

Hopa, stai ușor.

— Cine zice că eu vreau să fiu capul de afiș în treaba asta?

— Ascultă-mă, Bri, zice Malik. Câțiva au filmat ce s-a întâmplat, dar abia după ce tu erai deja la pământ. Eu am filmat tot incidentul. Pot să postez filmarea online.

— Ce?

— În ea, continuă Malik, se vede că tu n-ai făcut nimic ce ar fi putut justifica felul în care s-au purtat ei. Toate zvonurile astea care se răspândesc sunt doar o încercare de justificare pentru ce s-a întâmplat.

— Da, spune și Shana. Am aflat deja că unii dintre părinți sunt de acord, pentru că au auzit că ești traficantă de droguri. Îi vor înapoi pe Long și Tate.

Asta chiar că e o adevărată palmă pe obraz, pentru mine.

— Tu vorbești serios?

Așa se explică de ce băiatul acela răcnea „Long și Tate eliberați”. Ei bine, el tot un dobitoc rămâne, totuși unghiul de vedere se schimbă.

— E stupid, spune Malik. Cine știe ce se poate întâmpla odată ce postez filmarea mea?

Oho, eu știu ce se poate întâmpla. Ar putea să ajungă peste tot la știri și în social media. Oameni de pretutindeni o să vadă cum sunt aruncată la pământ. Într-un final, totul se va uita, pentru că, știi ce? Ceva asemănător i se va întâmpla unei alte persoane de culoare, la Waffle House sau Starbucks sau în alt loc și toată lumea își va îndrepta atenția acolo.

Prefer să uit cu totul că s-a întâmplat vreodată. Plus că n-am timp să-mi fac griji pentru chestii de genul ăsta. Familia mea nu are încălzire în casă.

Malik se apleacă spre mine.

— Bri, ai ocazia să faci ceva aici. Filmarea asta e postată și tu iei atitudine? Ar putea realmente să schimbe situația din școala noastră.

— Atunci ia tu atitudine, îi zic.

— Uau, face și se lasă pe spate. Stai să mă lămuresc: preferi să compui rap despre arme și chestii pe care nu le faci, în loc să iei o atitudine față de ceva care chiar ți s-a întâmplat? Acum chiar că te vinzi pentru succes, Bri.

Îl măsor din priviri.

— Poftim?

— Hai să fim serioși, zice. Singurul motiv pentru care ai făcut un rap ca ăsta e pen' că așa fac toți rap, corect? Credeai că o să fie o cale ușoară ca să scoți un hit și să faci bani.

— Nț, pen' că nu oricine are versuri despre cum a fost trântit la pământ, fir-ar al dracului!

Vorbesc așa de tare, că se întorc spre noi câteva capete.

— Și nu e treaba ta de ce am cântat așa cum am cântat, zic, printre dinți. Dar am spus ce aveam de spus, inclusiv despre incident. Asta e tot ce am de gând să spun vreodată despre asta. Dacă am cântat în felul ăsta doar ca să scot un „hit” și să fac bani, atunci bravo mie, ținând cont de toate mizeriile cu care se confruntă familia mea. Frate, întâi să te trezești și tu într-o casă înghețată și pe urmă să mă critici.

Vorbele mele par să-l fi izbit, preț de câteva secunde – cască ochii și probabil își amintește că Jay și-a pierdut slujba, pare îngrozit că a uitat de faptul că nu avem gaze, deschide gura, apoi o închide, de parcă ar regreta ce a spus.

— Bri, îmi pare rău…

— Du-te dracului, Malik, îi zic, din mai multe motive. Mă strecor afară din separeu, îmi trag gluga pe cap și ies valvârtej din pizzerie.

DOISPREZECE

N-am mai vorbit cu Malik tot restul zilei. Am trecut unul pe lângă celălalt pe holuri și, în ce mă privește, putea să fie un străin. După-amiază s-a urcat în microbuz și probabil faptul că n-am vrut să vorbesc cu el l-a făcut să se așeze în față, cu Shana.

Lui Sonny nu-i place deloc situația.

— Când vă certați voi doi, zice, parcă ar fi Captain America împotriva lui Iron Man și săracul de mine eu sunt Peter Parker, căzut în admirație și teamă față de amândoi. Nu pot să țin partea niciunuia, fir-ar să fie.

— Nici nu vreau să o faci. Dar știi că Peter era, tehnic vorbind, de partea lui Iron Man, nu?

— Nu asta e ideea, Bri!

Nu-mi place deloc faptul că se află în poziția asta, dar asta e situația. Eu nu mai stau de vorbă cu Malik până nu-și cere scuze. Adică, serios, mă vând pentru succes? Deja mă enervase pentru că a făcut-o pe Shana să râdă pe seama mea. Bine, și puțin enervată în primul rând pentru că a adus-o cu noi. Dar chiar poți să mă condamni? Habar n-aveam că este ceva între ei și pe urmă, brusc, sunt în plus, când credeam că o să iau prânzul cu cel mai bun prieten al meu.

Și când îmi închipuiam, ca proasta, că va fi vorba de o întâlnire. Sunt însă cel mai supărată pe mine pentru asta. Întotdeauna mă îndrăgostesc de băieți care în veci nu vor simți la fel pentru mine. Ăsta e destinul meu, ce mai.

Oricum, nu pot să-mi fac griji pentru Malik. În momentul de față sunt mai îngrijorată de frigiderul ăsta aproape gol, în fața căruia stau.

E a doua zi de vacanță și deja mă aflu aici de un minut. Suficient ca să fi numărat câte chestii sunt în el. Optsprezece, mai exact. Opt ouă, patru mere, două pachete de unt, un borcan cu dulceață de căpșune (care merge cu borcanul de unt de arahide din dulap), patru litri și jumătate de lapte, patru litri și jumătate de suc de portocale, o pâine. Nici congelatorul nu stă cu mult mai bine o pungă de patru kilograme cu carne de pui, o pungă de mazăre și una de porumb. Astea înseamnă cina de astăzi și de mâine. Nu știu ce o să mâncăm după aceea. Crăciunul este un mare semn de întrebare.

Trey întinde mâna pe lângă mine.

— Bri, termină și nu mai lăsa aerul rece să iasă din frigider.

Șapte ouă, acum. Trey scoate unul și pâinea.

— Parcă ai fi bunica.

Dacă țin frigiderul deschis, gen zece secunde, deja începe și-mi zice: „Închide ușa aia până nu se strică mâncarea!”

— Hei, să știi că are dreptate, spune Trey. Și pe deasupra mai adaugi și la factura de curent.

— Cum zici.

Închid frigiderul. Ușa lui e acoperită cu facturi noi. Cea de la gaze s-a plătit și acesta e motivul pentru care în casă e cald și frigiderul e aproape gol. Când s-a pus problema alegerii între mai multă mâncare sau căldură, vremea rece a făcut-o pe Jay să aleagă căldura – săptămâna viitoare se pare că vom avea și fulguieli. A zis că putem să „întindem” de mâncarea pe care o avem.

Abia aștept ziua când nu va mai fi nevoie să întindem sau să alegem.

— Și eu ce se presupune că aș putea să pregătesc pentru micul dejun?

Trey sparge oul într-o tigaie încinsă.

— Fă-ți un ou jumări, zice. Ca mine.

— Mie nu-mi plac ouăle.

Trey știe asta. Sunt prea… ouă.

— Atunci fă-ți un sandvici cu unt de arahide și jeleu.

— La micul dejun?

— E mai bine decât nimic.

Jay intră în bucătărie, strângându-și părul în coadă.

— Ce faceți voi doi aici?

— Abia dacă avem ceva de mâncare, îi spun.

— Știu. Mă duc acum la centrul comunitar. Gina mi-a zis că se distribuie mâncare. Putem să primim câte ceva, să ne țină până pe întâi.

Trey își pune oul pe o felie de pâine.

— Mamă, zice, poate că ar trebui să te duci mai degrabă în centru.

„În centru” este denumirea codificată pentru „biroul de asistență socială”. Așa îi spun cei din Garden. Dacă spui „în centru”, lumea nu-și mai bagă nasul. Dar toată lumea știe ce înseamnă, de fapt. Nu mi-e clar ce sens are.

— Nu mă duc acolo nici în ruptul capului, spune Jay. Refuz să le permit funcționarilor ălora să mă umilească pentru că am îndrăzneala să cer ajutor.

— Dar dacă o să ne ajute…

— Nu, Brianna. Crede-mă, scumpo, Uncle Sam nu dă nimic gratis. Ca să-ți dea câțiva bănuți, te golește de orice urmă de demnitate. În plus, n-aș putea să obțin oricum nimic. Celor care studiază nu li se dau cartele de hrană dacă nu sunt angajați, iar eu nu renunț la școală.

Ce mama dracului? Mă jur, rahatul ăsta seamănă cu nisipurile mișcătoare – cu cât mai tare încercăm să ne scoatem, cu atât e mai greu să ne salvăm.

— Eu zic doar că ne-ar ajuta, mamă, spune Trey. Avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem obține.

— O să am grijă să avem de mâncare, spune Jay. Încetați să vă mai îngrijorați din pricina asta, bine?

— Bine, răspunde Trey, scoțând un oftat și pufnind pe nas.

— Mulțumesc, spune Jay, îl sărută pe obraz și apoi îi șterge urmele de ruj.

— Bri, vreau să vii și tu cu mine la centrul de donații.

— De ce?

— Pentru că așa spun eu.

Dragi părinți de culoare, pe oriunde ați trăi,

Un răspuns ca ăsta nu face doi bani.

Semnează, Brianna Jackson, în numele copiilor de culoare din toată lumea.

P.S. Noi nu suntem destul de curajoși ca să v-o spunem drept în față, așa că ne întoarcem iar la noi în cameră să ne îmbrăcăm, în timp ce în șoaptă spunem tot ce avem de spus.

— Ce-a fost asta? strigă Jay după mine.

— Nimic!

La naiba. Mă aude chiar și când șoptesc.

•

Centrul comunitar e pe Ash Street, câteva străzi mai departe. Încă nu e ora opt, dar în parcare sunt deja o mulțime de mașini, un tir plin de cutii și o coadă care se întinde în fața ușilor de la intrare.

Mai este și un car de televiziune.

Ei, la dracu’.

— Nu vreau să ajung la știri! îi spun lui Jay, în timp ce parchează.

— Fato, n-o să ajungi la știri.

— Aparatul de filmat poate să panorameze pe mine sau ceva.

— Și?

Nu înțelege.

— Dacă mă văd copiii de la școală?

— De ce ești așa de preocupată de ce cred ăia?

Îmi mușc limba. Dacă mă vede cineva, o să fiu imediat sărăntoaca amărâtă cu ghete Non-Timbs, care nu doar că a fost pusă la pământ, dar mai și trebuie să-și ia mâncarea de la ajutoare.

— Uite ce-i, scumpa mea, îmi zice Jay, nu poți să te amărăști pentru ce crede lumea. O să existe întotdeauna cineva care are ceva de spus, dar asta nu înseamnă că trebuie să și asculți.

Mă uit la carul de televiziune. Jay se poartă ca și cum ar fi ușor să *nu* asculți.

— N-am putea…

— Nu. O să mergem acolo, o să luăm alimentele și o să fim recunoscătoare pentru asta. Altfel, problema n-o să fie că *abia dacă* avem ce mânca. N-o să fie nimic de mâncat. E clar?

— E clar, spun și oftez.

— Bun. Haide!

Coada se mișcă destul de repede, dar nu pare că se va scurta prea curând. Ne așezăm la rând și la mai puțin de un minut după aceea în spatele nostru s-au mai așezat patru persoane. La coadă sunt oameni de tot felul, de exemplu mame cu copii și persoane în vârstă, care se deplasează cu cadrul mobil. Unii dintre ei sunt înfofoliți în paltoane, alții poartă haine și pantofi ce par de la gunoi. Din clădire se aude tare o melodie de Crăciun și voluntari cu scufii de Moș Crăciun pe cap descarcă tirul.

Un bărbat panoramează peste toată coada din parcare cu o cameră de filmat de la știri. Probabil că este cineva, undeva, căruia îi place să-i vadă pe săracii din cartier cerșind de mâncare.

Las ochii în pământ. Jay îmi saltă bărbia și mimează: *Capul. Sus.*

Pentru ce? Chestia asta nu e ceva de care să fii mândru.

— Ea e fata ta? întreabă femeia din spatele nostru.

Are o haină cu fermoar, tras până la bărbie, poartă papuci de casă și are bigudiuri în păr, ca și cum tocmai s-ar fi dat jos din pat ca să vină aici.

Jay își trece degetele prin părul meu și zice:

— Da. Fetița mea. *Singura* fată.

— Ce drăguț din partea ei că a venit să te ajute. Pe a mea n-am reușit să o smulg de la televizor.

— Ei, crede-mă că a trebuit să o aduc cu sila.

— Copiii ăștia nu știu ce înseamnă o binecuvântare, nici când o văd. Dar abia așteaptă să mănânce tot ce ducem acasă.

— Adevărat spui, zice Jay. Câți ai?

Mă jur, nu putem să mergem nicăieri fără ca Jay să nu înceapă să stea la taclale cu persoane complet necunoscute. E o tipă populară. Eu sunt mai degrabă genul „da, sunt oameni, dar asta nu înseamnă că trebuie să intru în vorbă cu ei”.

Până ajungem să intrăm în centru, am aflat deja de la doamna respectivă povestea vieții ei. Îi mai spune lui Jay și despre bisericile și organizațiile care distribuie alimente. Jay și le notează absolut pe toate. Presupun că de acum încolo asta va fi viața noastră.

În sala de sport sunt înșirate mese pline cu haine, jucării, cărți și alimente ambalate. Unul dintre voluntari notează câteva informații de la Jay, îi dă o cutie și ne spune să facem turul meselor. Alți voluntari distribuie produse. În apropierea panourilor de baschet, un Moș Crăciun de culoare le împarte copiilor dulciuri, din sacul lui. Îl ajută un băiat cu o tunsoare în zigzag, care pozează și pentru selfie-uri. Pe tricoul lui scrie „Mr. Swagerific”.

Dintotdeauna am fost convinsă de o teorie, anume că Dumnezeu e un scenarist de sitcomuri, căruia îi place să mă pună în situații ridicole. Gen „Haha-haha, nu doar că trebuie să se milogească pentru hrană, dar pe deasupra trebuie să o și facă în fața lui Milez. Amuzant rău!”

Spectacolul ăsta trebuie să o ia în altă direcție.

Jay îmi urmărește privirea, fixată pe Milez.

— E băiatul ăla cu care te-ai duelat, nu-i așa? Ăla cu melodia aia stupidă?

De unde știe?

— Mda.

— Ignoră-l.

Dacă aș putea. Oricât de stupid este *Swagerific,* nu pot să fac un pas în cartier fără să aud cântecul ăla.

Aștept ca mătușa Pooh să-mi spună ce să fac eu cu *Pe val.* Dar ea e în continuare dispărută. Nu sunt îngrijorată. Cum spuneam, uneori mai face asta.

— Haide, zice Jay și mă trage de mânecă. Nu luăm decât alimente. Asta e tot ce ne trebuie. Unii dintre cei de aici nu sunt la fel de norocoși.

Prima masă e plină cu produse la conservă. Două femei mai vârstă – una de culoare și cealaltă albă – se ocupă cu împărțitul. Poartă pulovere de Crăciun, asortate.

— Câți membri sunt la voi în casă, draga mea? o întreabă cea de culoare pe Jay.

Colega ei mă privește cu un surâs minuscul și expresia din ochii săi mă face să vreau să țip.

Milă.

Vreau să-i spun că, în mod normal, pentru noi, lucrurile nu stau așa. De obicei nu stăm la cozi interminabile pe la centrele comunitare, ca să cerșim de mâncare. Uneori avem frigiderul gol, e drept, dar de obicei era garantat faptul că va fi plin iar.

Vreau să-i spun că trebuie să înceteze și să nu se mai uite la mine așa.

Să-i spun că într-o bună zi o să rezolv problema asta.

Că vreau să plec dracului de aici.

— O să dau o tură, îi șoptesc lui Jay.

Alimentele sunt pe o latură a sălii de sport, iar hainele, jucăriile și cărțile sunt pe cealaltă parte. Lângă jucării și cărți, copiii mișună în jurul lui Milez și îi imită dansul. O femeie cu camera de filmat surprinde scena.

Mă îndepărtez de ei cât pot de mult și mă duc la masa cu încălțăminte. E aproape la fel de lungă ca o masă din cantina de la Midtown și e împărțită pe mărimi. Toată încălțămintea este cel puțin second-hand. Doar de distracție, mă uit la segmentul cu pantofii de damă măsura 39.

Și atunci, le văd.

Sunt mai înalte decât majoritatea celorlalți pantofi. Botul stângului e puțin uzat, dar sunt destul de noi, pentru că emblema mică din piele este încă prinsă de lanț.

Ghete Timbs.

Le iau. Nu sunt fake-uri, ca acelea pe care le-am cumpărat din talcioc. Copăcelul ștanțat pe laterală e dovada.

Ghete originale Timberland, care ar putea fără probleme să fie ale mele.

Ochii îmi cad asupra propriilor mele încălțări. Jay a zis să nu luăm decât alimente. Ghetele astea ar trebui să ajungă la cineva care poate că nu are deloc pantofi. Eu n-am nevoie de ele.

Ba am. Talpa interioară de la ghetele mele s-a mâncat aproape complet. A început să se tocească de o grămadă de timp. Nu i-am zis lui Jay. Pot să fac față unui disconfort minor, iar ea nu trebuie să se îngrijoreze că am nevoie chiar acum de o pereche nouă.

Îmi mușc obrazul pe interior. Aș putea să iau perechea asta, dar în clipa când am pășit afară de aici, cu ele în brațe, am pus-o. *Noi* am pus-o. Înseamnă că am ajuns la faza în care avem nevoie de încălțămintea pe care altcineva a decis să o doneze.

Nu vreau să fiu o astfel de persoană. Totuși cred că *sunt* o astfel de persoană.

Îmi acopăr gura cu mâna, să-mi înăbuș suspinul. Cei din neamul Jackson nu plâng, mai ales când se află într-un centru comunitar, unde privirile sunt pline de milă și unde există camere de filmat de la știri, care caută scene pline de patetism. Înghit în sec, literalmente înghit în sec, pentru că trag adânc aer în piept și pun ghetele la loc pe masă.

— De ce nu le probezi, Li’l Law? mă întreabă cineva din spatele meu.

Mă întorc. Moș Crăciun are ochelari de soare cu lentile fumurii, care îi ascund ochii, are în gură doi canini de aur și la gât îi bălăngăne câteva lanțuri din aur. Dacă nu cumva înfățișarea tradițională a Moșului s-a schimbat și mie au uitat să-mi spună, ăsta e Supreme, fostul impresar al tatălui meu.

— Nimic nu se compară cu niște ghete originale Timberland, zice. Dă-i drumu’. Încearcă-le.

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Nu, nu-i nevoie.

Există reguli pentru duel și există reguli pentru după duel. Regula numărul unu? Să fii în gardă. Data trecută când m-am întâlnit cu Supreme, l-am bătut măr pe fiu-său, în Ring. Am îndoieli că asta l-a făcut fericit. De unde să știu că nu are de gând să-și bată joc de mine?

Regula numărul doi? Nu uita nimic. N-am uitat cum a râs la mizeriile pe care Milez le-a spus despre tata. Nu pot să trec cu vederea.

— Mamă, mamă, chicotește Supreme. Ești *exact* ca taică-tău. Gata să sari la bătaie și eu nici nu ți-am zis nimic.

— E cazul să fiu gata să sar la bătaie?

Adică, hei, dacă sari la mine, sar și eu la tine.

— Nu, nu sunt supărat. E drept, l-ai făcut pe Milez să pară un prost în Ring, dar nu pot să spun că e vina ta. El a fost cu mintea aiurea.

— N-a fost chiar așa de aiurea. A comis versul ăla jignitor despre tata.

— Mda, e clar că ești o Law. Te înfurii pentru o rimă.

— Nu a fost doar o rimă.

— Mda, dar a fost *doar* un duel. Milez n-a vrut decât să te scoată din fire. N-a fost nimic personal.

— Păi, atunci, luați-o personal și duceți-vă dracului și el și tu.

Zic asta și îi întorc spatele.

Rămânem amândoi în tăcere, până ce Supreme zice:

— Ai nevoie de ghetele alea, nu-i așa?

— Nu, mint eu cu cea mai mare ușurință.

— N-are de ce să-ți fie rușine, dacă e așa. Am trecut și eu prin asta. Când eram un țânc, mama m-a târât la tot felul de donații din astea.

— Pe mine mama nu „m-a târât” la o grămadă de donații.

— Ah, ești novice deci. Prima dată e întotdeauna cel mai greu. Mai ales cu toate privirile pline de milă pe care ți le aruncă lumea. Până la urmă înveți să le ignori.

Imposibil.

— Ascultă, zice Supreme, n-am venit să mă amestec în treburile tale. V-am văzut când ați intrat, tu și Jayda, și m-am gândit să te felicit. Ai făcut o treabă formidabilă în Ring.

— Știu.

Nu, nu știu, dar trebuie să mă port ca și cum aș ști.

— Am văzut la tine ceva pe care nu l-am mai văzut de multă vreme. Noi, ăștia din industria muzicală, îl numim „Chestia”. Nimeni nu poate să explice ce este „Chestia”, dar o recunoaștem când o întâlnim. Tu o ai.

Râde.

— Ce naiba, chiar o ai.

— Pe bune? întreb și mă întorc spre el.

— Mamă, da. Law ar fi al dracului de mândru, fără doar și poate.

Ceva îmi tresare în piept. Nu-mi dau seama dacă e o senzație de durere sau e plăcută. Poate amândouă.

— Mulțumesc.

— Păcat că nu faci nimic cu chestia pe care o ai, continuă, în timp ce-și înfige o scobitoare în gură.

— Ce vrei să spui?

— Te-am căutat pe net. Acolo nu ai niciun fel de muzică, nimic. Ai ratat o ocazie. Ce naiba, Milez a pierdut un duel și tot i-au crescut vizualizările. Dacă ai avea un impresar potrivit, în clipa asta ai fi mai tare ca el.

— Mătușa mea îmi e impresar.

— Cine? Fetișcana aia care se ținea după Law peste tot?

Mătușa Pooh îl idolatriza pe tata. Spune că era umbra lui.

— Da, ea.

— A, stai să ghicesc: a văzut că Dee-Nice a pus mâna pe un contract de un milion de dolari și acum vrea să te tot arunce în Ring și speră că asta o să-ți aducă și ție unul la fel.

Da, dar asta chiar că nu e treaba lui.

Supreme își ridică brațele în aer.

— Hei, nu vreau să mă înțelegi greșit. Ce dracu', jumătate din cartier încearcă să facă asta. Dar eu o să fiu cinstit, fetița mea. Dacă vrei să reușești, ai nevoie de mai mult decât de Ring. Trebuie să faci muzică. Asta i-am zis și lui Dee-Nice. Și uită-te la el acum.

— Stai puțin, *tu* ești impresarul lui?

— Da. M-a angajat acum un an, explică Supreme. Ringul nu i-a adus niciun contract. Doar a atras ceva atenție asupra lui. Muzica pe care o face i-a adus contractul acela. La fel și cu tatăl tău. A fost nevoie doar de imboldul potrivit, de cântecul potrivit la momentul potrivit și pe urmă, zbam! A rupt.

Cântecul potrivit.

— De unde știi când e „cântecul potrivit”?

— Știu să recunosc un hit când îl aud. Mi se mai întâmplă să greșesc. Uită-te la *Swagerific.* Recunosc, e un cântec al dracului de absolut, dar e un hit. Un cântec e tot ce ai nevoie.

Am un cântec.

— Oricum, zice Supreme, mă gândeam doar să te felicit. Probabil că n-aș fi ajuns unde sunt dacă nu era tatăl tău, așa că, dacă o să ai vreodată nevoie de ajutor, caută-mă.

Îmi întinde o carte de vizită și dă să se îndepărteze.

Supreme recunoaște un hit când îl aude și eu am nevoie de unul. Poate că atunci nu voi mai veni anul viitor la distribuirea de ajutoare.

— Stai puțin, îi spun.

Supreme se întoarce.

Îmi scot telefonul din buzunar.

— Am un cântec.

— Așa?

Urmează o pauză semnificativă, în timp ce el așteaptă să audă și restul.

— Eu, ăă…

Brusc, nu-mi mai găsesc cuvintele.

— Eu, ăă… Nu știu dacă e bun sau nu… Colegilor mei de clasă le-a plăcut, dar eu…

Supreme zâmbește superior.

— Vrei să știi ce cred eu?

Vreau și nu vreau. Dacă o să spună că e un rahat? Dar, pe de altă parte, de ce, dintr-odată, mi-ar păsa de părerea lui? Tata l-a concediat. Fiu-său m-a jignit.

Dar el a făcut din tatăl meu o legendă. I-a adus lui Dee-Nice un contract de un milion de dolari. În plus, poate că Milez e nasol, dar Supreme face pentru el ceea ce trebuie.

— Da, zic. Aș vrea să-ți cunosc părerea.

Scoate niște căști din buzunar și zice:

— Bine. Dă-mi să o ascult.

Îi întind telefonul. Supreme bagă căștile în mufă, și le pune în urechi și apasă Play.

Îmi încrucișez brațele ca să le țin locului. De obicei, sunt în stare să citesc oamenii, dar fața lui e inexpresivă, ca o foaie albă de hârtie. Nu dă din cap pe ritm sau ceva de genul.

Îmi vine să vomit.

După cele mai lungi trei minute din viața mea, Supreme își dă căștile jos, le scoate din mufă și îmi înapoiază telefonul.

Am un nod în gât.

— Chiar așa de nasol?

Colțurile gurii i se ridică încet într-un zâmbet larg.

— Copilă, ăsta e un hit.

— Pe bune?

— Pe bune! Ce dracu’! Cântecul ăsta? Ar putea să-ți lanseze cariera.

Maică, măiculiță.

— Te rog, nu mă lua peste picior.

— Nu te iau. Are cârlig[46], versurile sunt bune. N-ai pus-o încă pe net?

— Nu.

— Uite ce-ți propun. Încarc-o și trimite-mi un SMS cu linkul. O să dau câteva telefoane, să văd ce pot face ca să stârnim ceva interes. Acum e toată lumea în vacanță, așa că o să rămână pentru după sărbători. Dar, să fie al dracului, dacă discut cu cine trebuie, ai putea să dai lovitura.

— Așa, pur și simplu?

Supreme râde și caninii lui de aur sclipesc.

— Pur și simplu.

Jay se apropie de noi, cu o cutie în brațe.

— Bri, hai să…

Mijește ochii și îi aruncă o privire lui Moș Crăciun. Îi ia o secundă, dar apoi spune:

— Supreme?

— Jayda, a trecut un car de vreme de când nu ne-am văzut.

Jay nu-i întoarce zâmbetul, dar nici nu face o mutră urâcioasă.

— Ce cauți aici?

Supreme își aruncă peste umăr sacul de Moș Crăciun.

— Îi spuneam doar lui Bri că și eu veneam la distribuiri de ajutoare ca asta, când eram copil. M-am gândit că eu și fiul meu am putea să dăm înapoi ceea ce am primit, acum, când avem o situație mai bună. Mai mult, e bine pentru el să nu uite cât suntem de binecuvântați.

Sunt gata să-mi dau ochii peste cap. Cum s-ar simți oamenii ăștia dacă ar ști că Milez a venit aici să vadă cât de varză suntem noi și chestia asta să-l ajute să nu uite cât de bine îi merge lui? Pe urmă o să se întoarcă în casa lui frumoasă din suburbii și chestia asta o să-i iasă din cap în maximum o săptămână, în timp ce noi o să ne zbatem în continuare.

Situația mea n-ar trebui să fie proiectul lui pentru after-school.

— Arăți bine, îi spune Supreme lui Jay.

Nu o spune ca și cum ar flirta, ci așa cum vorbesc oamenii cu cineva care a scăpat de droguri.

— Sunteți toți OK? o întreabă.

— Da, răspunde Jay. N-avem încotro.

---

[46] Cârlig sau priză – în rap, frază care se repetă în mijlocul cântecului și separă versurile.

— Voiam să știi că sunt aici oricând ai nevoie de ajutor, spune Supreme. Law mi-a fost ca un frate mai mic. Indiferent ce s-a întâmplat între noi, ar vrea ca eu să…

— Brianna și cu mine trebuie să plecăm, zice Jay.

Tata este ceea ce eu numesc un subiect „în funcție de zi”. În unele zile, Jay îmi spune istorioare care țin locul amintirilor pe care nu le am. În alte zile, numele lui parcă ar fi un cuvânt necuviincios, pe care n-ar trebui să-l rostim. Azi se pare că e un astfel de cuvânt.

— Haide, zice Jay, întorcându-se spre mine.

O urmez în partea opusă a sălii de sport și mă uit înapoi la Supreme. Îmi surâde trist.

•

Coada pentru împărțirea donațiilor s-a închis. Câțiva voluntari le spun tuturor celor de pe trotuar să plece. Nu e nicio cameră de filmat care să surprindă înjurăturile care se aud sau să o arate pe mama cu copilul mic în brațe, care cerșește de mâncare.

Partea cea mai grea e să treci pe lângă ei, în timp ce mama ta duce o cutie cu alimente, știind că nu poți să le dai nici măcar un singur lucru, pentru că ai nevoie de toate.

O ajut pe Jay să pună cutia în mașină. E plină cu mâncare la conservă, cutii cu alimente și un curcan congelat.

— Ar trebui să ne ajungă o vreme, zice ea. O să fiu ca Bubba din *Forrest Gump,* cu așa un curcan.

Forrest Gump e filmul meu favorit. (Stai, nu. Al doilea pe lista favoritelor. Wakanda pe vecie.) Nu știu, e ceva în chestia asta, ideea că un tip simpluț este martorul atâtor evenimente istorice. Mă face să cred că orice e posibil. Adică, dacă Forrest Gump poate să întâlnească trei președinți, și eu pot să scap din Garden într-o bună zi.

Plecăm, în timp ce tot mai multe mașini sosesc în parcare. S-ar putea să fie nevoie ca echipele de la știri să revină. Dacă o țin tot așa, cineva o să pornească un scandal.

— Am avut noroc să ajungem aici când am ajuns, zice Jay.

E crunt că norocul a fost cel care a decis dacă o să avem sau nu de mâncare. La fel e și în *Forrest Gump* totuși. Norocul îl face să se afle la locul potrivit în momentul potrivit.

Ce-ar fi dacă tocmai am avut un moment de tip Forrest Gump cu Supreme?

Jay îmi aruncă o privire.

— Despre ce-ați vorbit, tu și Supreme?

Mă fâțâi pe scaun. Nu i-am spus mamei despre cântec. Treaba e că, dacă eu sunt genul care se grăbește să tragă concluzii, Jay se teleportează ca să ajungă la ele. Nu contează despre ce e cântecul, dacă ar auzi o singură rimă cu arme, m-ar îngropa la cinci metri în pământ. Doi nu ar fi destul.

Mai întâi vreau să văd ce pot face cu cântecul meu. Adică lui Jay o să-i fie greu să se mai supere dacă pun mâna pe un contract de un milion de dolari, așa cum a făcut Dee-Nice, nu?

— Am vorbit doar despre duel și chestii, îi răspund. Supreme zice că am Chestia aia. Știi tu, chestia aia care face starurile *staruri.*

— Aici are dreptate, spune Jay. Ce naiba, am văzut și eu filmarea aia cu duelul.

— Te-ai uitat la duelul meu?

— Bineînțeles. De ce să n-o fi făcut?

— N-ai zis nimic.

— Eram enervată din cauza notelor tale. Alea sunt cele mai importante. Dar m-am uitat la videoul ăla imediat ce a fost postat pe pagina de YouTube a Ringului. Bri, ai fost incredibilă. Nu mă miră. Când erai mică, tot ce-ți cădea în mână transformai într-un microfon. Dacă nu-mi găseam peria de păr, știam că tu erai pe undeva și îndrugai cu nasul în ea. Taică-tău obișnuia să spună…

Își îngroașă vocea și continuă:

— „Micul nostru miracol o să ajungă superstar”.

— Miracol?

— Am pierdut patru sarcini înainte să te nasc, în sfârșit și miraculos, pe tine.

— Ah.

Miraculos. Un cuvânt. Rimează cu fabulos.

Pare destul de fabulos.

Că am apărut miraculos.

Jay clipește repede, dar nu-și ia privirea de la drum.

Uneori se uită la mine ca și cum ar vrea să se caute pe sine, iar uneori eu mă uit lung la ea, când nu mă vede. Nu e ceva sâcâitor, dar destul cât să-mi fac o idee despre cum era înainte și să surprind un crâmpei din ceea ce aș putea fi eu.

Îmi dă speranță și în același timp mă sperie.

— Micul nostru miracol, zice și se uită la mine. Te iubesc. Știi, da?

Simt iar un fel de tresărire în piept. Acum este clar plăcută.

— Știu, îi spun. Și eu te iubesc pe tine.

TREISPREZECE

Crăciunul se dovedește a fi unul adevărat.

Chiar dacă e duminică și suntem oarecum datori față de Iisus să mergem la biserică de ziua lui, niciunul dintre noi nu se trezește înainte de ora unsprezece, așa că nu mai ajungem la slujbă. N-am înțeles niciodată filmele în care familiile se trezesc cu noaptea în cap, veseli cu toții, pentru că „Ura, e Crăciunul!”. Pentru noi e „Ura, la somn!”. Acum, serios vorbind, somnul e partea cea mai bună a Crăciunului. Faptul că poți și să stai în pijama mai toată ziua e bonusul perfect. Iar pijamaua mea salopetă cu Pikachu e moliciunea întruchipată.

Până să ne așezăm la micul dejun, se face de prânz. De Crăciun, Jay pregătește întotdeauna clătite cu mere și scorțișoară și azi se întâmplă la fel, mulțumită pungii cu făină din cutia de la centrul comunitar. Trebuia să avem și bacon, din acela gros, cu care aș fi în stare să mă mărit, dacă așa ceva ar fi legal, dar nu se găsea în cutie.

Ne luăm farfuriile în living și ne așezăm toți trei pe canapea, cu clătitele înecate în dulceață și unt. După micul dejun e de obicei momentul pentru cadouri, doar că anul acesta nu e absolut nimic sub brad. Jay nu a avut bani pentru Crăciun și, evident, nici Trey. De altfel, sunt obișnuită să fie așa. E un miracol dacă sub bradul nostru sunt trei cadouri. Niciunul ar fi cam același lucru.

Nu-i nimic.

Jay se duce în camera ei să le telefoneze rudelor mai în vârstă, care, surprinzător, sunt încă în viață, iar Trey și cu mine punem pe Wii un joc video cu Michael Jackson, pe care tata l-a cumpărat când eram mai mici. Mă jur, jocul acesta e unul dintre cele mai bune lucruri din viață. Te învață cum să dansezi ca MJ. Tehnic vorbind, poți să manevrezi controllerele Wii în direcția potrivită și să câștigi, dar Trey și cu mine ne ambalăm. Loviturile de picior, apucatul de șliț, tot tacâmul. Nu ajută nici faptul că suntem al dracului de ambițioși.

— Uită-te la lovitura asta! zice Trey în timp ce face mișcarea.

În joc primește calificativul „perfect”. Când dă cu piciorul, îl ridică foarte sus. E o calitate pe care a moștenit-o de pe vremea când era tambur-major.

— Hooo-paaa! Fato, nu mă poți ajunge!

— Păcăleală!

Fac o piruetă care îmi aduce un „perfect”. Bineînțeles. Știu fiecare mișcare pe de rost. Dragostea mea pentru Mike a început când am văzut pe YouTube un video cu prima interpretare a melodiei *Billie Jean.* Aveam șase ani și Michael era magic. Felul în care se mișca, fără efort. Cum reacționa mulțimea la fiecare lovitură de picior, la fiecare pas. Conta și faptul că aveam același nume de familie. Îl iubeam ca și cum l-aș fi cunoscut personal.

M-am uitat la filmul acela până ce i-am învățat fiecare mișcare. Bunicii mei puneau *Billie Jean* la întrunirile de familie și eu făceam spectacol. Petreceri la grătar, cine duminicale, parastase, nu conta. Toată lumea se simțea bine la spectacolul meu și eu mă simțeam bine văzându-le reacția.

Ei, da, tipu’ avea problemele lui – chestii la care nici măcar nu încerc să mă gândesc –, dar talentul lui e incontestabil. Orice ar fi, a fost întotdeauna Michael Jackson, Cel Mai Tare.

Vreau să fiu și eu la fel. Adică, stai, nu exact la fel – nu vreau să-l jignesc pe Mike –, dar, într-o bună zi, vreau ca lumea să se uite la mine și să spună: „Chiar dacă fata asta și-a pierdut tatăl din cauza violențelor armate, mama ei a fost dependentă de droguri și, tehnic vorbind, provine din ghetou, ea e Brianna Jackson, Cea Mai Tare, și a făcut chestii formidabile”.

Îl împing pe Trey în piept și mă îndepărtez de el cu pasul *moonwalk,* fac o piruetă și mă opresc pe vârfuri, în timp ce îi arăt degetul mijlociu cu ambele mâini. Ca o adevărată legendă.

— Aia nu e o mișcare de-a lui MJ! izbucnește Trey.

— Nț, e de-a lui BJ, îi zic.

— Nu sună bine.

— Știu, taci din gură.

Trey se aruncă iar pe canapea.

— Bine, runda asta ai câștigat-o tu. Nu pot face față.

— Știu, zic, și mă las și eu lângă el. Pentru că eu am câștigat, știu ce trebuie să faci.

— Nici vorbă.

— Asta e regula!

— E ziua de naștere a lui Iisus și regula nu se aplică, pentru că e o încălcare evidentă a celor Zece Porunci.

Îmi las capul într-o parte.

— Te dai religios cu mine?

— N-ai câștigat! Am cedat eu.

— Asta. Înseamnă. Că. Am. Câștigat, zic și bat din palme la fiecare cuvânt. Așa că treci și fă-o.

— Frate, geme Trey, dar se așază în genunchi și mi se închină. Slavă ție, Bri, cea mai nemaipomenită.

— Care e mai bună decât mine la MJ, adaug eu.

— Care e mai bună decât mine la MJ.

— Și care m-a bătut de nu m-am văzut.

— Și care m-a...

Restul îl mormăie în barbă, bălmăjit, îmi duc mâna la ureche.

— Cum, cum?

— Și care m-a bătut de nu m-am văzut! zice, mai tare. Așa? Ești fericită?

— Mda, zic, zâmbind.

— Mă rog, bombăne Trey, întorcându-se pe canapea. Vezi tu data viitoare.

Jay revine în living, ținând telefonul la ureche între obraz și umăr. Are o cutie în brațe.

— I-am găsit. Hai, salutați-l pe unchiul Edward.

Jay mută cutia într-o singură mână și ridică telefonul în aer.

— N-a murit? întreabă Trey.

Îl împung cu umărul. Mitocan nesimțit.

— Salut, unchiule Edward, spunem amândoi.

Edward este unchiul mamei lui Jay, ceea ce înseamnă că e fratele străbunicii. Nu l-am văzut niciodată în viața mea, dar Jay mă pune să vorbesc cu el de fiecare dată când îl sună.

Jay duce iar telefonul la ureche.

— Bine, întoarce-te la moțăială. Voiam doar să-ți spun spun Crăciun fericit... Bine, atunci. Vorbim mai încolo.

Încheie convorbirea.

— Doamne, omul a adormit în timp ce vorbea cu mine.

— Ai noroc, putea să fi *murit* în timp ce vorbea cu tine, zice Trey.

Jay îi aruncă o privire furioasă și Trey face semn cu capul spre cutie.

— Ce e aia?

— Câteva surprize pentru voi, de Crăciun.

— Mamă, am zis că nu ne luăm cadouri…

— N-am cumpărat nimic, băiete. Căutam prin garaj să văd dacă nu dau peste ceva ce poate fi vândut. Am găsit niște chestii de-ale tatălui vostru.

— Astea sunt lucrurile lui? întreb.

Jay se așază turcește pe podea.

— Da. A trebuit să le ascund de bunica voastră. Femeia aia vrea tot ce i-a aparținut. A trebuit să le ascund chiar și de mine, zice și lasă ochii în pământ. Probabil că aș fi vândut o parte din ele pe vremea când eram bolnavă.

Așa îi spune ea dependenței de droguri.

Mă uit la cutie. Înăuntru sunt lucruri care i-au aparținut tatei. Chestii pe care la un moment dat le-a atins, care poate au fost o parte din viața lui de zi cu zi. Lucruri care l-au făcut să fie *el.*

Deschid capacul. Deasupra, o pălărie cu boruri moi, kaki. E senzație și e fix stilul meu. Evident, a fost și al lui.

— Law se purta ca și cum n-ar fi fost vizibil fără pălărie, zice Jay. Omul mă călca pe nervi. Nu conta unde mergeam, lui îi trebuia un fel de pălărie. Credea despre capul lui că are o formă caraghioasă.

La fel sunt și eu. Îmi dau jos gluga de la salopeta cu Pikachu și îmi pun pălăria. E cam mare și cam pleoștită, dar e perfectă.

Mă trag spre capătul canapelei și scotocesc mai departe. Mai e un pulover, care încă păstrează un miros vag de apă de colonie. Găsesc și un carnețel cu compoziții. Pe fiecare pagină e notat câte ceva, cu un scris lăbărțat, care nici n-ar trebui să fie numit scris. Reușesc totuși să-l descifrez. Seamănă mult cu scrisul meu.

Sunt mai multe carnețele, un portofel de piele uzat, în care e permisul lui de conducere, alte cămăși și haine, CD-uri sau DVD-uri, nu prea poți să-ți dai seama. Chiar la fundul cutiei, dau de o surpriză.

Îl ridic. Un pandantiv în formă de coroană strălucește pe un lanț de aur. În partea de jos e scris cu diamante numele „Law”, ca și cum coroana ar sta deasupra numelui.

Maică. Măiculiță.

— Ăsta e de-adevăratelea?

— Mda, zice Jay. L-a cumpărat din primul lui câștig adevărat. L-a purtat tot timpul.

Pun pariu că valorează mii de dolari chestia asta. Probabil că de aceea Trey spune:

— Trebuie să-l vindem.

— Nu, ce dracu’, sare Jay, clătinând din cap. Vreau să i-l dau lui Bri.

— Serios? zic.

— Și eu, se bagă Trey, vreau ca Bri să aibă de mâncare și un acoperiș deasupra capului. Zău, mamă. Vinde-l. Ce dracu’, face mai mult decât valora tata.

— Măsoară-ți cuvintele, mârâie Jay.

În ce-l privește, Trey nu e un mare fan al tatei. Nu mă refer la faptul că nu îi ascultă muzica – deși nu o face –, dar, dacă e să-l întrebi, Trey consideră că tata a murit din cauza unei chestii stupide, pe care ar fi putut să o evite. Din cauza asta Trey nu vorbește niciodată despre tata.

— Eu... mda, face el, ștergându-și fața cu un gest obosit.

Se ridică de pe canapea și pleacă la el în cameră.

Jay rămâne cu ochii țintă la locul unde a stat Trey.

— Bri, poți să păstrezi tot ce e în cutie. E evident că fratelui tău nu-i trebuie nimic de acolo. Mă duc să pregătesc cina.

Da, începe deja să pregătească cina. Crăciunul înseamnă să mănânci în cinstea lui Iisus.

Mă întind pe canapea. Lanțul mi-e înfășurat în jurul mâinii și pe cap am pălăria. Ridic pandantivul în lumina lămpii din living și diamantele sclipesc aidoma unui lac într-o zi însorită.

Se aude soneria. Trag draperia și mă zgâiesc afară. Mătușa Pooh, cu o scufie de Moș Crăciun și un pulover cu Moșul dansând *dab.* E braț la braț cu Lena.

Le deschid ușa.

— Pe unde ai umblat?

— Crăciun fericit și ție, zice ea și se strecoară pe lângă mine în casă.

— Nici măcar nu încerca, Bri, spune Lena. E la fel ca de obicei.

Dacă ținem cont măcar de jumătate din câte înghite Lena de la mătușa Pooh, femeia e o sfântă. Sunt împreună de când aveau șaptesprezece ani. La fel cum mătușa Pooh are buzele Lenei tatuate pe gât, Lena le are pe ale mătușii tatuate pe piept.

— Sunt majoră, zice mătușa Pooh, așezându-se pe canapea. Asta e tot ce trebuie să știe Bri.

Lena se lasă să cadă în poala ei.

— Au! Ia-ți fundul ăsta mare de pe mine!

— Și *mie* ai de gând să-mi spui că ești majoră? o întreabă Lena și o ciupește pe mătușa Pooh, care râde și se chircește în același timp. Hmm?

— Ai tu noroc să iubesc eu curul ăsta enervant al tău, spune mătușa și o sărută.

— Nț, *tu* ai noroc, răspunde Lena.

Corect.

Apare Jay, ștergându-se pe mâini cu un prosop.

— Mi-am închipuit eu că voi sunteți.

— Crăciun fericit, Jay, îi urează Lena.

Mătușa Pooh ridică mâna și face semnul păcii.

— Mă gândeam eu că Pooh o să apară de îndată ce mă apuc să pregătesc cina. Unde ai dispărut?

— Frate, da’ nu puteți să nu vă mai băgați toți în treburile mele?

Jay își înfige mâna în șold și se uită la ea cu o expresie de genul *mai spune o dată, dacă ai curaj.*

Mătușa Pooh își ferește privirea. Nu contează cât de mult îmbătrânește – Jay va fi întotdeauna sora ei mai mare.

Jay pufnește.

— Mă gândeam eu, zice și o plesnește pe mătușa Pooh peste picioare. Acum, dă-ți jos pantofii de pe canapeaua mea.

— Într-o bună zi, trebuie să încetezi să mă mai tratezi ca pe un copil.

— Păi, ziua aia nu e azi!

Lena își duce mâna la gură, să-și înăbușe hohotul de râs.

— Jay, ai nevoie de ajutor cu cina? întreabă.

— Da, fato, îi răspunde Jay, dar rămâne cu ochii fixați asupra lui Pooh. Haide.

Cele două se duc la bucătărie.

Mătușa Pooh dă să-și ridice iar picioarele pe canapea, dar Jay răcnește:

— Am zis să nu-ți mai pui picioarele tale de grasă pe mobila mea!

— La dracu’! face mătușa Pooh și se uită la mine. Cum reușește asta?

Ridic din umeri.

— E ca un al șaselea simț, zic.

— Pe bun…

Apoi vede lanțul tatei.

— Ei, rahat! De unde ai chestia asta?

— Mi l-a dat Jay. Era într-o cutie cu lucruri de-ale lui.

— Fir-ar, spune mătușa și ia lanțul între degete. E încă al dracului de sclipitor. Nu trebuie să-l porți totuși.

— De ce? o întreb, încruntându-mă.

— Doar crede-mă, pur și simplu, OK?

M-am săturat până peste cap de răspunsurile astea care nu spun nimic.

— Trebuia să „te cred pur și simplu” și când m-ai lăsat baltă la studio?

— A fost Scrap acolo, nu?

— *Tu* trebuia să fii acolo.

— Ți-am zis, aveam ceva de rezolvat, neapărat. Scrap a spus că ai tras piesa și că e beton. Asta e tot ce contează.

Nu înțelege.

Mătușa Pooh își scoate pantofii Jordan, își întinde picioarele pe canapea și își freacă insistent mâinile.

— Dă-mi să o ascult. De săptămâna trecută aștept clipa asta.

— Clar a fost o prioritate pentru tine.

Ei, i-am zis-o.

— Bri, iartă-mă, bine? Acu, hai. Lasă-mă să ascult piesa.

O pun pe telefon și i-l întind.

Mătușa își scoate căștile ei. Nu-mi dau seama când începe – Pooh dansează întinsă pe canapea.

— Ce cârlig are, zice tare.

Probabil că nu poate să se audă.

— Mamă, ce-mi place!

Brusc, se oprește din dansat și arată spre telefonul meu.

— Ce-i asta?

— Care asta?

Își smulge căștile și se uită spre bucătărie. Jay și Lena stau de vorbă, preocupate, și ascultă o melodie veche de Crăciun, pe ritm R & B.

— Ce-i căcatul ăsta de care vorbești în cântec? mă întreabă mătușa Pooh, în șoaptă. Aia nu e viața ta!

Nu se poate să vorbească serios. Malik e altceva, dar mătușa Pooh, care are mereu asupra ei o armă? Care dispare zile la rând ca să se ocupe de afacerile ei de rahat, cu droguri?

— Nuu, da’ e a ta.

— Bri, asta n-are nimic de-a face cu mine. E despre faptul că te dai drept altcineva decât ești.

— N-am zis niciodată că ar fi vorba de mine! Toată șmecheria este să intri într-un stereotip.

Pooh se ridică în picioare.

— Crezi că proștii ăștia de pe stradă o s-o asculte pentru „sensurile ascunse”? Bri, nu poți să te afișezi cu un limbaj de stradă și să crezi că n-o să fii pusă la încercare. Și ce-i tâmpenia aia despre gruparea Crown? *Vrei* să dai de belea?

— Stai așa, cum?

— Ai zis că ești regină și n-ai nevoie să ți-o spună unu în gri.

— Pentru că nu am!

Ce dracu’, chiar trebuie să-i explic?

— A fost felul meu de a spune că nu mă afiliez niciunei bande.

— Dar ei cam așa o s-o interpreteze!

— Dacă o fac, nu e problema mea! E doar un cântec.

— Ba nu, insistă mătușa Pooh. E o declarație! *Asta* vrei să creadă lumea despre tine? Că apeși pe trăgaci și umbli înarmată? Ăsta e soiul de reputație pe care ți-o dorești?

— Dar tu așa reputație îți dorești?

Tăcere. Tăcere absolută.

Pooh traversează încăperea și se proptește în fața mea.

— Șterge căcatul ăla, zice, printre dinți.

— Poftim?

— Șterge-o, repetă. O să facem un alt cântec.

— A, adică de data asta o să fii pe-aproape?

— Poți să zici ce vrei despre mine, dar *tu* ești cea care a dat-o în bară.

Mă împunge cu degetul în piept.

— O să înregistrezi alte versuri. Pur și simplu.

Îmi încrucișez brațele.

— Și cu versiunea nouă ce-o să faci?

— Poftim?

Mă gândesc la Supreme.

— Dacă tu crezi că e bună, ce planuri ai pentru ea?

— O încărcăm pe net și vedem ce se întâmplă.

— Asta-i tot?

— Odată ce compui o piesă care e cu adevărat despre tine, o să rupi gura târgului, zice Pooh. Nu trebuie să știu eu cum.

Mă uit fix la ea. *Nu se poate* să fie pe bune. Nu ține, de niciun fel. Când familia ta mai are doar un pic și ajunge la fundul sacului? Așa ceva nu ține, nici dacă o lipești cu superglue.

— Pentru mine nu e destul, îi spun. Știi cât de importantă e chestia asta?

— Da, Bri, înțeleg, bine?

— Nu, nu înțelegi!

În bucătărie, Jay și Lena râd de ceva. Îmi cobor vocea.

— Mătușă Pooh, Jay a trebuit să se ducă la o nenorocită de distribuție de alimente. Știi câte sunt acum pe capul meu?

— Și pe capul meu sunt o grămadă de chestii! zice. Tu crezi că eu vreau să mă eternizez aici, în locuințele sociale? Crezi că eu vreau să vând tâmpeniile alea toată viața? Nici pomeneală! În fiecare zi știu că există șansa ca ziua aia să fie ultima din viața mea.

— Atunci, încetează să o mai faci!

Ce mama dracului, mai simplu nici că se poate.

— Uite ce-i, fac exact ceea ce trebuie să fac.

Rahat. Ra – hat.

— Dacă ajungem pe val cu chestia asta, cu rapul? Asta e tot ce am.

— Atunci, poartă-te ca atare! Nu pot să aștept până „se întâmplă ceva”. Am nevoie de garanții.

— Am garanții. După sărbători, o să te ducem din nou în Ring și o să te facem mare.

— Cum?

— Trebuie doar să ai încredere în mine! spune Pooh.

— Nu e suficient!

— Hei, ne strigă Jay. Sunteți OK, acolo?

— Da, răspunde mătușa Pooh.

Se uită apoi la mine și zice:

— Șterge căcatul ăla.

Pleacă la bucătărie și glumește cu Jay și cu Lena ca și cum totul ar fi în regulă.

Pe dracu’, nu e deloc așa. Supreme spune că am un hit și mătușa Pooh crede că o să las pur și simplu să-mi scape printre degete?

Pot să-i arăt asta mai bine decât pot să i-o spun.

Mă duc la mine în cameră, închid ușa și îmi iau laptopul. Durează zece minute până ce se încarcă în Dat Cloud și douăzeci de secunde ca să-i trimit lui Supreme linkul.

Îmi răspunde în mai puțin de un minut.

Te rezolv eu, fetițo.

Fii pregătită.

Ești gata să ajungi mare.

PARTEA A DOUA

EPOCA DE AUR

PAISPREZECE

În dimineața primei zile de după vacanța de Crăciun, mă trezesc niște lovituri puternice în ușa de la intrare.

— Care e dereglatul? se oțărăște Jay de undeva de prin casă.

— Probabil că sunt Martorii lui Iehova, strigă buimac și Trey, din camera lui.

— Lunea? se miră Jay. Imposibil. Dacă ei sunt, să vezi tu la ce-o să fie martori, da?

Aha. O să fie amuzant.

Jay tropăie spre living și e destul de liniște ca să o aud cum bombăne: „Ei, drăcie”. Se aude apoi yala și ușa se deschide cu un scârțâit.

— Unde sunt banii mei?

Rahat. E doamna Lewis, proprietara noastră.

Mă scol, în pijamaua mea cu Spider-Man, așa găurită cum e (e confortabilă, da?!), și mă reped la intrare. Trey s-a extras și el din pat și se freacă la ochi.

— Doamnă Lewis, mai am nevoie de o mică amânare, spune Jay.

Deși e foarte devreme, doamna Lewis trage un fum din țigară la noi pe verandă. N-aș putea să țin socoteala tuturor alunițelor de pe fața ei. Are o tunsoare afro, înspicată, pe care fratele ei, frizer, i-o aranja mereu. De curând, omul s-a mutat de aici și acum tunsoarea ei afro a luat-o razna.

— O amânare? zice. Pfui!

Sună ca și cum un hohot de râs i-a rămas înțepenit în gât.

— Știi în ce dată suntem?

Nouă. Chiria trebuia plătită în ajunul Anului Nou.

— Te-am păsuit câteva săptămâni pentru restul chiriei pe luna trecută și încă mai aștept banii ăia. Acum am nevoie și de chiria pe luna asta și tu ai tupeul să te milogești să…

— Să se milogească? repet eu, ca un ecou.

— Ia stai puțin, zice și Trey. Să nu-i vorbești mamei mele ca…

— La gata, toți! intervine Jay.

Ca să se știe, nu am plăcut-o niciodată pe doamna Lewis. Ei, da, tehnic vorbind, casa mea e casa ei, dar, dacă e după mine, nu are decât să se înece cu propria salivă, că nu-mi pasă. E mereu cu nasul pe sus, se poartă ca și cum ar fi mai bună decât noi, pentru că ne ține cu chirie. De parcă n-ar locui și ea tot în cartier, la două străzi mai departe.

— Doamnă Lewis, spune Jay calmă, o să vă aduc banii. Dar vă rog să-mi faceți o imensă favoare și să-mi mai acordați puțin timp.

Doamna Lewis arată cu țigara fix sub nasul lui Jay:

— Vezi, asta e problema cu cei mai mulți dintre voi, ăștia tuciurii. Credeți că *ar trebui* să vi se facă o favoare.

Ăă, și ea e tot tuciurie.

— Care-i treaba? Iar te-ai dat pe d-alea? Îmi irosești banii pe droguri?

— Ia stai așa, fir-ar al dracului…

— Brianna! izbucnește Jay. Nu, doamnă Lewis, nu sunt iar pe droguri. Pur și simplu sunt într-o situație grea, pentru moment. Vă implor, ca de la o mamă la alta, să-mi mai acordați un răgaz.

Doamna Lewis își lasă țigara să cadă pe verandă și o stinge cu vârful pantofului.

— Bine. Norocul tău că sunt o bună creștină.

— Chiar ești? o întreb.

Jay îmi aruncă o privire peste umăr.

— Asta e ultima dată când o mai fac, ne avertizează doamna Lewis. Dacă nu-mi primesc banii, afară cu voi toți.

Doamna Lewis pleacă furtunos, bombănind în timp ce coboară cele câteva trepte.

Jay închide ușa și rămâne cu fruntea sprijinită de ea. Umerii i-au căzut și oftează din rărunchi, ca și cum ar vrea să scoată afară tot ce vrea să spună. E mai ușor să te bați decât să te abții de la bătaie.

— Mamă, nu-ți face griji, zice Trey. În pauza de prânz o să mă duc la o agenție din aceea de împrumuturi până la salariu.

Jay se îndreaptă de spate.

— Nu, puiule. Alea sunt niște capcane. De o datorie ca aia nu mai poți să scapi. O să găsesc eu ceva.

— Și dacă nu găsești? o întreb. Dacă ne dă afară, atunci o să fim…

Nu pot să-l rostesc. Cuvântul umple totuși încăperea, ca o duhoare nesuferită.

Homeless. Un cuvânt, două silabe.

Toată această tevatură, e de înțeles

Poate să ne facă să ajungem homeless.

— O să se rezolve, într-un fel, zice Jay. Cumva, o să se rezolve.

Sună ca și cum și-o repetă sieși, mai degrabă decât nouă.

Povestea asta mă dă peste cap. Când domnul Watson apasă pe claxon, eu încă mă mai îmbrac. Așa că la școală mă duce Jay cu mașina.

Dă cu spatele să iasă de pe alee și se ține de tetiera mea.

— Chestia asta cu chiria nu trebuie să te distragă, Bri. Am vorbit serios, o să se rezolve.

— Cum?

— Nu trebuie să știu neapărat cum.

M-am săturat până peste cap să tot aud lumea spunând asta. Mai întâi, mătușa Pooh, acum Jay. Ele chiar nu știu cum, dar speră într-o rezolvare miraculoasă.

— Și dacă îmi iau eu o slujbă? zic. Ar ajuta.

— Nu, slujba ta e școala. Eu mi-am luat prima dată serviciu după ce mama a murit, când aveam treisprezece ani, ca să-l pot ajuta pe tata. N-am apucat să-mi trăiesc adolescența pentru că eram preocupată de facturi. Credeam că sunt matură. În parte, așa se face că m-am trezit cu Trey, la vârsta de șaisprezece ani.

Da, mama și tata au fost stereotipul părinților adolescenți. Când am apărut eu, erau deja maturi, dar Trey îi făcuse să se maturizeze cu mult înainte. Bunicul zice că tata avea două slujbe la șaisprezece ani și tot cânta rap. Era hotărât ca…

În fine, ca noi să nu ajungem la fel.

— Nu vreau să te maturizezi prea repede, iubita mea, spune Jay. Eu am făcut-o și e ceva ce n-o să mai pot recupera niciodată. Vreau ca tu să te bucuri de copilăria ta cât mai mult cu putință.

— Prefer să mă maturizez, decât să ajung pe străzi.

— Nu-mi place că trebuie să gândești astfel, murmură, apoi își drege vocea. Dar asta e problema mea. Nu e a ta și nici a lui Trey. O să găsesc eu ceva.

Îmi cobor privirea spre lanțul vechi al tatei, de la gâtul meu. Probabil că n-ar trebui să umblu cu el prin Garden – e ca și cum aș cere să fiu jefuită –, dar la școală n-ar fi o problemă. În plus, toată lumea o să-și etaleze hainele și încălțările noi pe care le-au primit de Crăciun. Vreau să am și eu ce să arăt. Dacă avem însă nevoie de bani pentru chirie…

— Am putea eventual să amanetăm…

— Nu ne despărțim de lanțul ăla.

Fir-ar. Îmi citește gândurile.

— Dar…

— Unele lucruri valorează mai mult decât banii, iubito. Tatăl tău ar vrea să-l păstrezi tu.

Probabil că da. Totuși n-ar vrea nici să fim pe drumuri.

Oprim la liceul Midtown. E prea frig, așa că nu sunt mulți elevi pe afară. Dar Sonny e acolo. Îmi face cu mâna de pe trepte. Mai devreme mi-a trimis un mesaj în care zicea că vrea să discute cu mine.

— Pe mai târziu, îi spun lui Jay și dau să sar din mașină.

— Hei, zice. Primesc și eu un pupic sau ceva?

De obicei nu facem chestia asta, dar probabil că astăzi e una dintre acele zile când Jay are mai multă nevoie de așa ceva decât am eu. O sărut pe obraz.

— Te iubesc, zice.

— Și eu te iubesc.

Mă sărută în fugă pe tâmplă. Când ajung la jumătatea treptelor, Jay lasă geamul jos și zice:

— Să ai o zi bună, Bookie!

Vai de capul meu. Nu e adevărat ce-mi face ea mie.

Nu știu ce mama dracului înseamnă „Bookie”, dar e o poreclă cu care doar Jay mă strigă, de când mă știu. La cât de des o folosea când eram mică, e mare minune că n-am crezut că pe mine chiar mă cheamă „Bookie”.

Cei din curtea școlii sigur au auzit-o. Îmi trag gluga pe cap și urc grăbită treptele.

Sonny zâmbește.

— Știi că o să fii mereu Bookie, da?

— *Mucles,* Sonny Bunny.

Ăsta e numele cu care îl alintă maică-sa.

— Du-te dracului, răspunde Sonny și apoi îmi vede lanțul. Fir-ar. Ăla a fost al lui nenea Law, nu?

— Mda. Mama mi l-a dat. Care-i treaba? Ai zis că vrei să vorbim.

Urcăm treptele.

— Eu ar trebui să te întreb care-i treaba cu tine. Toată vacanța nu i-ai răspuns lui Malik la niciun mesaj.

Așa este. De fapt, n-am mai vorbit cu el de când mi-a zis că mă vând pentru bani și m-a pus la zid cu glumele lui, de față cu Shana.

— Ce, acum te folosește pe tine ca intermediar? îl întreb pe Sonny.

— Din păcate, sunt intermediar prin forța lucrurilor. Zi, tot mai ești supărată pe ce ți-a zis la Sal?

Ar trebui să fiu mai furioasă pe mine însămi, dar, da, încă sunt supărată. Și jignită. Să o recunosc însă? La naiba, nu. La fel de bine aș putea să recunosc faptul că, total aiurea, am avut niște sentimente față de el și am crezut că am o șansă.

Acum e limpede că nu mai am niciuna. După mesajul pe care Sonny mi l-a trimis de Anul Nou, Shana și Malik sunt, oficial, împreună.

Mă rog.

— Sunt bine, îi răspund lui Sonny, așa cum îmi spun și mie. Tu chiar ai stat aici și m-ai așteptat, în frigul ăsta groaznic, ca să-mi vorbești despre Malik?

— Ha! Ce dracu’, nu. Nu-mi pasă de voi chiar atât de mult.

Trag cu coada ochiului la el. Râde. Ce. Mai. Trol.

— Acu’, pe bune, zice. Uite, despre asta voiam să vorbesc cu tine.

Îmi arată telefonul. Are un mesaj de la Rapid, trimis azi-dimineață, care constă într-o întrebare simplă-dar-nu-chiar-așa-de-simplă:

Vrei să ne întâlnim?

Rămân cu gura căscată.

— Pe bune?

— Pe bune, zice Sonny.

— Măiculiță.

Există o problemă totuși.

— De ce nu i-ai răspuns?

— Nu știu, spune Sonny. O parte din mine e, gen, la dracu’, sigur că da. Cealaltă parte simte că treaba asta e prea mișto ca să fie adevărată. Dacă, de fapt, el e un tip de cincizeci de ani care stă la maică-sa acasă, la subsol, și are planul malefic de a mă ucide și a-mi răspândi bucăți din corp prin curtea din spate, neștiut de nimeni, până când, douăzeci de ani de aici încolo, un câine o să mă dezgroape?

Mă uit la el.

— Detaliile pe care le adaugi când dai un exemplu sunt, uneori, tulburătoare.

— Este posibil totuși. Și atunci, ce să fac?

— Ăă, eu aș spera că o s-o tai ca din pușcă, înainte să ajungă el să te omoare.

— După aceea, zice Sonny, subțiindu-și buzele.

— Chemi poliția.

— Bri! face el și eu izbucnesc în râs. Serios. Ar putea fi un impostor.

— Mda, ar putea, mă văd eu silită să recunosc.

Adică internetul e plin de mincinoși dubioși. Nu știu dacă lucrurile s-ar petrece exact ca în exemplul lui Sonny, dar ar putea fi periculos.

— În plus, îți repet, chestia asta mă…

— Distrage, adaug, în locul lui.

— Exact. Malik încearcă să afle cine e, de fapt, Rapid. I-am dat câteva informații și deja s-a pus pe treabă. Acum vreo două zile am făcut împreună mai multe cercetări.

— A, ce cool.

Mi se strânge stomacul. Sonny i-a spus lui Malik despre Rapid lucruri pe care mie nu mi le-a spus. Și au făcut cercetări împreună. Fără mine.

E o prostie, dar mă doare.

Sonny își roade unghiile, deja mâncate.

— O să-i zic lui Rapid să mai așteptăm puțin. Între timp, Malik și cu mine o să facem în continuare cercetări.

El și Malik. Ca și cum, Nesfânta Treime este acum un duo.

Futu-i. De ce sunt așa de sentimentală?

— Ar putea fi o încercare tâmpită să mă facă de râs, ce știu eu, continuă Sonny. Ținând cont de toate chestiile pe care i le-am împărtășit... o să par un caraghios.

Teama din ochii lui mă face să mă simt neînsemnată, îl împing ușor cu umărul.

— Nu ești caraghios. El e caraghios dacă îți întinde o cursă. Pe cuvântul meu că o să-i rup spinarea.

— Chiar dacă e un tip de cincizeci de ani, dintr-un subsol?

— Chiar dacă e un tip de cincizeci de ani dintr-un subsol. O să-i rup chiar eu degetele și o să i le îndes pe gât.

Sonny mă sărută pe obraz.

— Mulțumesc că ești violentă de dragul meu.

— Vai, oricând. Știi că o să-ți apăr mereu dosul ăla mic și agitat.

— E agitat doar pentru că știu că s-ar putea întâmpla.

•

Trecem lejer de control. Noii bodyguarzi sunt încă aici. Toți se mișcă pe coridoare mai lent decât de obicei. Cred că vacanța de Crăciun ne face să tânjim și mai mult după vară.

Sonny îmi dă un ghiont și mi-l arată pe Malik. Undeva, mai în față, așteaptă în dreptul dulapului meu.

— Voi doi o să vă împăcați vreodată? mă întreabă.

— Da.

E o minciună. De fapt, chiar nu știu.

Înainte să înceapă orele, Sonny trebuie să discute cu unul dintre profesorii lui, așa că dispare spre aripa cu artele vizuale. Eu mă apropii de dulap.

Îl deschid și-mi dau jos rucsacul de pe umeri.

— Salut, zic.

Malik face ochii mari.

— Mai ești supărată pe mine?

Îmi scot cartea de istorie a Americii (albe) și mi-o îndes în rucsac.

— Nț. Nu mai am nimic.

— Nu te cred. Tu ții ranchiuna cum țin zgârciții de banii lor.

A început să frecventeze școala de aforisme a bunicului?

— Ți-am zis că sunt OK.

— Nu, Breezy, nu ești, zice Malik și mă apucă de braț. Uite, să știi că îmi pare foarte, foarte rău. Da? A fost de coșmar să nu vorbesc cu tine.

De fapt, acum e un coșmar. Felul în care mă ține de braț și își plimbă degetul mare pe pielea mea. Fiecare părticică din mine e conștientă de atingerea lui.

Nu. Ștergeți partea asta. Conștientă de atingerea *iubitului Shanei.*

Mă smulg din strânsoarea lui.

— N-am nimic, Malik. Las-o baltă, renunță.

Pentru că eu însămi mă forțez să renunț la el.

Oftează.

— Vrei măcar să-mi spui ce se întâmplă, de fapt…

— Ei! Prințeso!

Curtis își face drum spre noi, cel mai probabil ca să facă vreo glumă idioată, de genul celor pe care doar Curtis poate să le producă.

— Ce e, Curtis? îl întreb.

Adidașii Jordan sunt, ca de obicei, asortați cu șapca și toate par noi-nouțe. Cadouri de Crăciun, probabil.

— Te crezi mare acum, nu? Nici măcar nu-s supărat.

— Ce tot spui acolo?

— N-ai văzut încă *Blackout*?

— *Blackout*? se miră Malik.

Blackout este blogul de bârfe căruia îi place să „insinueze și să bârfească, în detaliu” (cuvintele le aparțin) despre celebrități de culoare, spre deliciul publicului lor avid. E ridicol… și dă dependență. Cum altfel aș putea să știu care dintre gagicile din familia Kardashian rămâne săptămâna asta însărcinată cu o celebritate de culoare?

— Da. Tocmai au postat melodia lui Bri, spune Curtis.

Probabil că n-am auzit bine. E imposibil.

— Cum ai zis?

— Uite, zice Curtis și deschide site-ul pe telefonul lui. Vezi?

Uite-mă, pe prima pagină din *Blackout.* Au postat o fotografie cu mine în Ring. Titlul? „Fiica adolescentă a lui Lawless, fosta legendă ucisă a rapului underground, tocmai ce ne-a ucis ea însăși, în persoană, cu acest nou hit!”

Apropo: am și eu un nume sau nu? Și e destul de scurt ca să încapă și el.

Deocamdată sunt dispusă să trec cu vederea tâmpenia asta sexistă. Chiar sub fotografie este un player integrat pentru *Pe val,* direct din pagina mea de Dat Cloud. Conform numărătorii celor care au ascultat-o…

Hei.

Să mor.

Rahat.

— Douăzeci de mii de accesări! strig. Am douăzeci de mii de accesări!

Toți ochii celor de pe coridor se întorc spre mine. Doamna Rhodes e la doar câțiva pași mai încolo și mă privește pe deasupra ochelarilor.

Da, vorbesc tare. Nu-mi pasă.

— Douăzeci de mii și continuă, zice Curtis. Și faci și trending.

— Dar… cum… cine…

Supreme. S-a ținut de cuvânt.

— E cool, Bri, zice Malik și își răsfrânge puțin buzele.

— *Cool*? face Curtis. Frate, câtă lume din Garden știi tu că se bucură de o astfel de atenție? E monumental, Prințeso. Felicitări.

Nu știu ce e mai șocant – faptul că piesa mea a devenit virală sau faptul că am primit felicitări de la Curtis.

Curtis își flutură mâna în fața mea. Îmi ciocane fruntea cu degetul.

— Hei, e cineva acasă…

Îi dau mâna la o parte.

— Băiete, dacă nu…

— O clipă am crezut că ai dat ortul popii, zice, râzând.

— Nu.

Mă întreb totuși dacă nu cumva trăiesc o experiență extracorporală. Mă țin cu mâna de frunte.

— E o nebunie.

— Mda… zice Malik, stins. Trebuie să mă cam duc la ore. Felicitări, Bri.

Și se îndepărtează pe coridor.

— Frate, băiatul tău e ciudățel, spune Curtis.

— De ce zici așa?

— Hei, dacă eu aș fi așa de apropiat de cineva, cum se presupune că ar trebui să fie el de tine, acum aș face ca toate alea de fericire. Asta abia dacă a fost în stare să te felicite.

Îmi mușc buza. Am observat și eu asta.

— Nu-i plac lucrurile pe care le spun în piesă, asta-i tot.

— Ce nu-i în ordine cu ce spui tu?

— Curtis, vorbesc despre arme și chestii de-astea. El nu vrea ca lumea să creadă că așa sunt eu.

— Oricum, tot așa o să creadă. Dacă poți să obții ceva din asta, lasă prostiile și dă-i bătaie.

— Uau, zic și mă uit la el.

— Ce-i?

— Ești mult mai OK decât credeam, de fapt.

— Iubești să urăști, nu? Mă rog, continuă Curtis, și mă bate ușor pe braț. Să nu cumva să ți-o iei în cap. E și așa destul de mare.

— Nostim. Pariez că nu se poate spune același lucru despre o anumită parte a corpului tău.

— Au! face, încrețindu-și fruntea. Stai așa, Prințeso, adică te-ai gândit la partea aceea?

Oare de ce am crezut că e drăguț?

— Alex, răspunsul e un *nu* apăsat, ce dracu'.

— Căpoasă. Dar mă bucur pentru tine totuși. Pe bune, vorbesc sincer.

— Mda, bine, zic și mă strâmb la el.

— Serios! Era și timpul să iasă și ceva bun din Garden. Deși tot te-aș bate măr într-un duel.

Izbucnesc în râs.

— Nu prea cred.

— Eu așa cred.

— Foarte bine. Dovedește-o.

— Foarte bine.

Se proptește în fața mea, foarte aproape.

În primul rând, de ce mă uit fix la el, fără motiv?

De ce se uită el la mine așa fix, fără motiv?

— Tu primul, zic.

— Nu. Doamnele mai întâi.

— Asta e o eschivă.

— Sau sunt eu gentleman.

Aproape că îi simt vorbele, așa de puțin spațiu e între noi. Privirea îmi coboară pe buzele lui. Curtis și le umezește și ele parcă mă imploră să le săr…

Sună clopoțelul.

Mă trag de lângă Curtis. Ce dracu'?

Îmi zâmbește și se îndepărtează.

— Data viitoare, Prințeso.

— N-o să mă învingi! strig eu în urma lui.

Se întoarce spre mine.

— Sigur, mincinoaso.

Oare tocmai m-a luat la mișto?

Îi arăt degetul mijlociu.

* * *

Ca să-l citez parțial pe Biggie, totul e ca un vis.

Nu pot să mai umblu prin școală fără să nu mă bage cineva în seamă sau să mă arate cu degetul, iar asta nu are nimic de-a face cu incidentul sau cu zvonurile legate de traficul cu droguri. Unii, care n-au vorbit niciodată cu mine, acum mă întreabă deodată ce mai fac. Lanțul tatălui meu atrage și mai multe priviri și ocheade. La ora de literatură, cineva pune piesa mea înainte să înceapă ora. Doamna Burns le spune să „oprească stupizenia aia” și eu sunt într-un așa extaz, că îmi mușc limba. Îmi zic, în sinea mea, că peruca ei e singura stupizenie din încăpere.

Astăzi, Brianna Jackson nu va merge la biroul directoarei.

Doamna Murray a ascultat și ea piesa. Când intru la ora de poezie, zice:

— Iată și MC-ul vedetă a zilei!

Apoi adaugă:

— Pentru că hip-hopul înseamnă poezie, n-ar trebui să mai ai note mici.

Mă rog.

Văd cum crește numărul accesărilor, ca și entuziasmul manifestat de colegii mei de clasă, și mă gândesc că, la dracu’, toate lucrurile la care am visat s-ar putea chiar să se întâmple. S-ar putea chiar să am succes ca rapperiță. Nu e doar o aiureală dementă produsă de imaginația mea. E…

E posibil.

CINCISPREZECE

Au trecut ceva mai mult de două săptămâni de când *Blackout* mi-a postat cântecul. Numărul accesărilor crește în continuare. Vorbesc despre followeri, accesări, toate alea. Ieri m-am dus pe jos la bunici, să luăm masa împreună (bunica a insistat) și pe lângă mine a trecut o mașină din care se auzea tare piesa mea.

Din mașina care oprește în fața casei mele astă-seară nu se aude însă piesa mea. Mătușa Pooh mă așteaptă, nu coboară.

Astă-seară am un nou duel în Ring. Habar n-am cu cine mă bat, dar tocmai ăsta este farmecul Ringului – trebuie să fii pregătit pentru orice.

Jay e la școală și Trey la serviciu, așa că încui eu ușa. Indiferent de câtă atenție m-am bucurat online, nu cred că vreunul dintre ei știe despre piesă. În plus, Jay nu intră pe internet decât ca să se uite pe YouTube sau să-și urmărească prietenii și familia pe Facebook. Amândoi sunt de părere că social media promovează nesiguranța, așa că sunt mai reținuți vizavi de lumea virtuală. Deocamdată, nu mă deranjează.

Scrap stă lăsat pe spate, în scaunul din dreapta, lângă mătușa Pooh. Îl trage mai față, ca să mă pot urca.

— Nu poți să mă oprești să fiu pe val. Aiiiaiaiii! zice. Nu-mi iese chestia asta din minte, Li’l Law. E prea beton!

— Mulțam. Bună, mătușico.

— Ce ’aci? mormăie ea, cu privirea ațintită în față.

În ziua când *Blackout* a postat *Pe val,* i-am povestit tot ce s-a întâmplat. De atunci n-a mai dat niciun semn, până ieri, când mi-a trimis un mesaj, ca să-mi spună că azi vine să mă ia la Ring, pe seară.

Presupun că e supărată pentru că n-am șters piesa, așa cum mi-a cerut. Dar mai contează oare, dacă asta înseamnă că am dat lovitura? Adică, ce dracu’, ăsta e scopul, nu?

Scrap se întoarce să se uite la mine.

— Bine, bine, văd că porți lanțul lui taică-tău.

Mă uit la pandantivul coroană, atârnat de lanțul de aur. L-am purtat în fiecare zi de când l-am primit. Mi-l pun la gât cu un gest automat, ca spălatul pe dinți.

— Cred că îmi place să am o părticică din el cu mine.

— Ooooo-uiii! țipă Scrap cu pumnul la gură. Îmi aduc aminte când și-a luat Law chestia asta. Tot cartierul a vorbit. Atunci am știut că a răzbit.

Mătușa Pooh se uită la mine în oglinda retrovizoare.

— Nu ți-am zis să nu porți chestia aia?

Ce, o îngrijorează că o să mă jefuiască cineva? De aceea mi-l bag de obicei pe sub cămașă când sunt în cartier. Dar în Ring?

— Nimeni n-o să mi-l smulgă de la gât, mătușă. Știi și tu ce pază e acolo.

Pooh clatină din cap.

— Uneori nu știu de ce mă mai obosesc pentru o căpoasă ca tine.

Oprim la sală. În parcare sunt etalate unele dintre cele mai ridicole mașini, ca aspect. Una, cu suspensiile joase, e pictată să arate ca o cutie de Froot Loops și mai e o camionetă, cu roțile cele mai mari pe care le-am văzut vreodată în viața mea. Trecem pe lângă o mașină care inițial pare violet, dar când ajunge sub stâlpii de iluminat, e verde-neon.

Mătușa Pooh găsește un loc liber și coborâm toți trei. Pretutindeni se aude muzica. Oamenilor le place să facă paradă de sistemele lor audio, tot atât cât fac și de mașini. Poate chiar mai mult. Dintr-o mașină se aude bubuind vocea mea.

Nu poți să mă oprești să fiu pe val.

— Uiiii! strigă un tip dinăuntru și arată spre mine. Fă-o pentru Garden, Bri!

Mă observă mai mulți și îmi strigă tot felul de încurajări și felicitări.

— Vezi? zice Scrap și mă înghiontește. Ai făcut tot cartierul să vorbească despre tine.

Fără un cuvânt, mătușa Pooh își bagă o acadea Blow Pop în gură.

Coada formată la intrarea în sala de box se întinde până pe alee, dar, ca de obicei, noi ne ducem direct la ușă. De obicei, nu e nicio problemă, însă acum un tip zice:

— Voi ați face bine să vă mișcați cururile în spatele cozii!

Ne întoarcem toți trei.

— Cu cine crezi că vorbești? îl întreabă mătușa Pooh.

— Cu tine, afurisito, zice tipul.

Are gura plină cu dinți din argint și poartă un jerseu gri, de baseball. Toți tipii din jurul lui au ceva gri pe ei. Gașca Crown.

— Ai face bine să retragi ce-ai zis, partenere, îl avertizează Scrap.

— Care-i problema, negr…

Ochii bărbatului se opresc fix pe lanțul tatei.

— Aoleu, zice și buzele i se răsfrâng. Ia, uite ce avem noi aici.

Prietenii lui îl văd și ei. Ochii li se aprind și brusc eu devin o halcă de carne azvârlită în cușca unor lei flămânzi.

— Tu ești fata idiotului de Lawless, nu-i așa? zice instigatorul.

Mătușa Pooh face un pas înainte, dar Scrap o apucă de cămașă.

— Ce-ai zis de frate-meu?

Cumnatul. Dar, în opinia mătușii Pooh, asta e neimportant.

— Mătușică, zic și vocea îmi tremură. Hai să intrăm, bine?

— Da, mătușico, du-te înăuntru, o ironizează tipul din Crown.

Apoi se uită încă o dată la mine.

— Tu ești aia care a făcut cântecul ăla, nu-i așa?

Brusc, nu mai pot vorbi.

— Și ce dacă e? întreabă mătușa Pooh.

Tipul își freacă bărbia.

— A zis niște chestii adevărate, de pe stradă, în el. E un vers acolo care ne-a pus puțin pe gânduri. Ceva despre cum nu e nevoie de gri, ca să fie regină. Ce dracu' vrea să însemne asta?

— Înseamnă ce mama dracului vrea ea să însemne, zice mătușa Pooh. Nu etalează culorile vreunei bande, așa că nu văd care e problema.

— Pe noi așa ne-a făcut să credem, zice tipul. Mai bine ar fi atentă. N-am vrea să pățească la fel ca babacul ei.

— Ce dracu' zici acolo? face mătușa Pooh și se repede la el.

Tipul se repede și el la mătușa Pooh.

Se aud țipete, iar telefoanele sunt îndreptate spre noi.

Mătușa Pooh duce mâna la spate.

Tipul din Crown face la fel.

Eu încremenesc.

— Hei! Terminați! le strigă Frank, bodyguardul.

El și Reggie vin spre noi în goană. Reggie o împinge pe mătușa Pooh înapoi și Frank îl împinge pe cel din Crown.

— Nu, frate, zice Frank. Nu. Chestia asta nu e permisă aici. Tre' să plecați toți.

— Idioții ăștia s-au luat de noi! explică mătușa Pooh. Noi încercam numa' să intrăm, pentru ca nepoată-mea să participe la duel.

— Nu mă interesează, zice Reggie. Nu tolerăm rahaturile astea de stradă. Știi doar. Tre' să plecați toți.

Hoo, stai așa. Toți?

— Dar eu am duel astă-seară.

— Nu mai ai, zice Frank. Știi care sunt regulile, Bri. Dacă tu *sau echipa ta* – arată spre Scrap și mătușa Pooh – faceți scandal, trebuie să plecați toți. Simplu și clar.

— Dar eu n-am făcut nimic!

— Astea sunt regulile, spune și Reggie. Voi, toți, valea de pe proprietate. Acum.

Gașca de la Crown înjură, dar pleacă. La coadă se iscă rumoare.

— Haideți, măi, le zic, lui Frank și lui Reggie. Vă rog! Lăsați-mă să intru.

— Îmi pare rău, Bri, spune Frank. Tre’ să plecați toți.

— Regulamentul e regulament, spune și Reggie.

— Dar eu n-am făcut nimic! Și voi mă dați afară pentru ceva ce a făcut *echipa mea*? Asta e o tâmpenie!

— Astea sunt regulile! exclamă Frank.

— Dracu’ să le ia de reguli!

Vorbește gura fără mine? Mereu. Furia îmi crește de la zero la o sută în câteva secunde? Absolut. Dar după cum murmură cei de la rând se pare că sunt de acord cu mine.

— Nț, Bri. Tre’ să pleci, face Reggie și arată cu degetul spre stradă. Acum.

— Pentru ce? strig, în timp ce mulțimea vocifereazǎ tot mai tare.

De astă dată, Scrap mă apucă pe *mine* de cămașă.

— Pentru ce?

— Pentru că am zis noi! ne spune Frank, mie și mulțimii.

Oamenii nu-l aud totuși. Cineva pune din mașina lui și toată lumea își iese din minți.

Știți ce? La dracu’!

— Scoate-mă din sărite și ți-o iei, zic, tare.

— În gașca întreagă avem metal cât pentru un furnal, continuă mulțimea.

— Cu amortizor, e folositor, altfel e asurzitor, zic.

— Nu noi tragem, crima însă nouă în cârcă ne e pusă! scandează mulțimea.

Versul ăsta lovește din plin! Maică, măiculiță! Aproape toată lumea se bagă. Omenii încep să sară și să strige împreună cu mine. E un miniconcert, chiar aici, în parcare.

Frank și Reggie clatină din cap și se întorc la ușă. Le arăt amândurora degetul mijlociu. Cineva le strigă: „Nenorociților!”

Primesc urale din toate direcțiile. Dacă tata e regele cartierului Garden, eu sunt cu adevărat prințesa.

Mătușa Pooh îmi aruncă însă priviri pline de reproș. O ia spre parcare.

— Ce mama dracului? zic și o apuc de braț. Care-i problema cu tine?

— Tu ești afurisita mea de problemă!

Mă dau înapoi un pas.

— Poftim?

— Ți-am zis să nu lansezi nenorocitul ăla de cântec! răcnește, împroșcând cu salivă. Acum nu ne mai putem întoarce aici!

— Stai așa, tu dai vina pe *cântecul* meu? Nu eu ț' am zis să te iei în gură cu ăia din Crown!

— A, deci eu sunt de vină? strigă ea.

— Tu ești aia care era gata să scoată pistolul la ei!

— Daaa, ca să te protejez pe tine! Frate, las-o baltă. Mișcă-ți fundul ăla de bătută în cap de-aici.

Mă uit după ea cum se îndepărtează. Oare chiar nu vede cât de mult le place oamenilor piesa? Și ea se supără pe mine pentru că niște tipi din Crown s-au enervat din pricina unui vers?

De ce *eu* sunt proasta în chestia asta?

Mătușa Pooh se întoarce și se uită în urma ei, spre mine.

— Haide, vino!

Să merg cu ea, când se răstește așa la mine?!

— Nee. Rămân aici. Ce sunt eu, să merg cu cineva care mă face bătută în cap, când eu n-am greșit cu nimic?

Mătușa Pooh se uită spre cer. Ridică mâinile în aer.

— Perfect! Fă ce vrei.

— Nu cred că e o idee bună…, dă să spună Scrap.

Cu pasul apăsat, mătușa Pooh se îndreaptă spre mașină.

— Las-o pe toantă să stea aici! I s-a urcat rahatul la cap.

Scrap se uită când la ea, când la mine, dar se ia după Pooh. Se urcă în mașină și mătușa Pooh demarează.

Sincer? Probabil că n-ar trebui să fiu aici, singură. Nu eu am fost aceea care era cât pe ce să intre în conflict cu tipii din Crown, dar nu știi niciodată cum o să reacționeze un tip dintr-o bandă, când îl apucă. Trebuie să țin capul plecat, să casc ochii și urechile. Trebuie să mă întorc acasă.

O iau spre alee.

— Hei! Li'l Law!

Mă întorc. Supreme se apropie de mine. Poartă ochelari de soare, deși afară e beznă totală.

— Ai nevoie să te conduc? zice.

•

Supreme are un Hummer negru cu mască aurie în față. Milez stă pe scaunul din dreapta. Supreme deschide portiera și pocnește din degete spre fiu-său.

— Hei, treci în spate. Vreau să stea Bri în față.

— De ce nu poate…

— Băiete, am zis să treci în spate!

Milez își scoate centura de siguranță și se strecoară în spate, mormăind.

— Dacă ai ceva de zis, spune-o cu voce tare! îi zice Supreme.

Da. Asta chiar e ciudat. Ca atunci când eu sunt la ei și tanti ’Chelle sau tanti Gina îi ceartă pe Malik și Sonny pentru chestii. Nu sunt sigură dacă ar trebui să plec, să stau sau să mă port ca și cum nu s-a întâmplat nimic.

Mă port ca și cum nu s-a întâmplat nimic. E cel mai scump drum cu mașina pe care l-am făcut vreodată. Cu toate butoanele și ecranele pe care le are, bordul mașinii lui Supreme seamănă cu ceva de pe *Millenium Falcon*[47]. Scaunele sunt din piele de culoare albă și, la câteva secunde după ce am pornit, am impresia că scaunul meu se încinge.

Supreme pare că se uită la fiul lui, în oglinda retrovizoare.

— Ai putea să stai și tu de vorbă cu lumea.

Milez oftează și îmi întinde mâna.

— Miles, fără z. Îmi cer scuze pentru chestiile pe care le-am zis despre taică-tău în duel.

Vorbește… diferit. E ca atunci când merg cu bunica la una dintre băcăniile drăguțe din suburbii și ea îmi zice „vorbește și tu ca și cum ai avea ceva creier”. Nu vrea ca lumea să creadă că suntem „niște păduchioși de genul ălora care le frecventează așezămintele”. Trey numește asta alternanța codurilor.

La Miles însă nu pare să sune ca o alternanță a codurilor. Pare să fie felul lui natural de a vorbi, ca și când el chiar *este* din suburbii. Acum câteva săptămâni însă, în Ring, semăna foarte tare cu felul de a vorbi al cuiva din ghetou.

Îi strâng mâna.

— E OK. Nu mai sunt supărată.

— Nu *mai* ești?

— Ei, trebuie să înțelegi că am fost totuși. Doar de aia ți-ai cerut scuze, nu?

— Corect, zice Miles. N-a fost ceva personal. Dar nu mă așteptam să te năpustești pe mine așa de rău cum ai făcut-o.

---

[47] Numele unei nave spațiale din seria *Războiul stelelor.*

— Poftim? Ești surprins că te-a bătut o fată?

— Nu, n-a avut nicio legătură cu faptul că ești fată. Crede-mă, am un playlist plin cu Nicki și Cardi[48].

— Uau, ești unul dintre aceia puțini care le plac pe amândouă?

Și eu mă număr printre ei. Și-or purta ele pică una alteia, dar faptul că nu se plac reciproc nu înseamnă că mie nu pot să-mi placă amândouă. În plus, refuz să „aleg” vreodată între două femei. Și așa suntem foarte puține în hip-hop.

— La naiba, exact, zice Miles și se apleacă în față. Dar, hai să fim serioși: Lil’ Kim este regina supremă.

— Ei, clar!

Jay e nebună după Lil’ Kim. Am crescut cu muzica ei. Când am ascultat-o pe Kim, am înțeles nu doar că și fetele pot să facă rap, ci pot foarte bine să le țină piept băieților.

— Dacă ne gândim doar la coperta pentru *Hard Core*[49], care e emblematică, zice Miles. Din punct de vedere vizual, estetica…

— Băiete, intervine Supreme.

Deși taică-său nu spune mai mult, Miles se lasă înapoi pe banchetă și începe să se joace cu telefonul, de parcă amândoi am făcut mai mult decât să stăm de vorbă. Ciudat.

— Unde mergem, Bri? mă întreabă Supreme.

Îi spun adresa mea și el o pune pe GPS. Oprește în dreptul casei mele.

— Ce s-a întâmplat acolo cu tine și cu mătușa ta? mă întreabă.

— Ai văzut și tu?

— Mda. Am văzut și minispectacolul pe care l-ai dat. Știi cum să te porți cu mulțimea. Chestia asta virală îți priește, nu?

Îmi sprijin capul de tetieră. La naiba. Până și tetiera e încălzită.

— E ireal, zic. Nu am cuvinte să-ți mulțumesc destul.

— Nu e mare chestie. Dacă n-ar fi fost tatăl tău, eu n-aș fi avut o carieră. Măcar atât puteam să fac și eu. Deci acum ce ai de gând? Trebuie să profiți de situația asta.

— Știu. De aceea eram la Ring.

— Ah, acolo? Nu e destul de mare. Deși ce s-a întâmplat astă-seară *chiar* o să facă lumea să vorbească. Toate telefoanele din parcare au fost pe voi. Văd de pe acum titlurile. „Rapperiță din ghetou într-o altercație de ghetou”.

---

[48] Nicki Minaj și Cardi B. rapperițe americane.

[49] Titlul albumului de debut al cântăreței americane de rap Lil’ Kim.

Râde.

— Stai puțin. Eu mi-am spus doar părerea despre…

— Calmează-te, fetițo. Știu. Dar ei oricum o să spună ce vor. Așa fac. Șpilul pentru tine e să-ți joci rolul, indiferent care este acesta.

Sunt confuză.

— Să-mi joc rolul?

— Să-ți joci rolul, repetă Supreme. Uită-te la mine. La întâlniri îmi fac apariția însoțit de aghiotanți, da? Îmbrăcat în costume scumpe, pe care mi le fac pe comandă, cu pantofi de designer, care costă cât câștiga mama mea într-un an. Și ei *tot* mă cred un negrotei din ghetou. Dar ghici ce? Nu plec de aici ca un negrotei *falit,* te asigur. Pen’ că joc exact rolul pe care ei mi l-au atribuit. Așa facem noi ca să ne iasă figura. Profităm de tot ceea ce cred ei despre noi. Știi care sunt cei mai mari consumatori de hip-hop?

— Puștii albi din suburbii, răspunde sec Miles, ca și cum a mai auzit asta.

— Exact! Puștii albi din suburbii, repetă Supreme. Știi ce le place puștilor albi din suburbii? Să asculte chestii care îi sperie pe părinții lor. Dacă îi sperii ca dracu’ pe babacii lor, puștii o să se adune ca un cârd de păsări în jurul tău. Să vezi cum o să-ți crească numărul de accesări.

E logic, de fapt, ca puștilor albi din suburbii să le placă clipurile video. Dar Long și Tate m-au făcut „secătură” și se pare că nu pot să-mi scot cuvântul acela din cap. Acum lumea o să-mi zică „din ghetou”. Două cuvinte. Trei silabe.

Doar fiindcă am vorbit în argou.

O să mă creadă din ghetou.

— Nu vreau ca lumea să creadă că așa sunt eu, îi spun lui Supreme.

— Cum ziceam, n-are nicio importanță. Lasă-i să spună cum dracu’ vor, fetițo. Doar ai grijă să fii plătită, când o fac. Ești plătită, nu?

Plătită?

— De unde? îl întreb.

— Cineva ar trebui să-ți aranjeze spectacole. Să-ți pună versurile pe piesele altor artiști. Mătușa ta nu se ocupă de toate astea?

Nu știu. Mătușa Pooh nu mi-a vorbit niciodată despre așa ceva.

— Uite ce-i, nu încerc să mă amestec în chestiunile voastre de familie, dar tu ești convinsă că mătușa ta e cea mai potrivită persoană ca să-ți fie impresar?

— A fost cu mine de la început.

O spun și pentru el, și pentru mine.

— Când nu-i păsa nimănui că eu vreau să cânt rap, mătușa Pooh m-a luat în seamă.

— Ah, ești loială. Pot să respect asta. Mătușa ta face parte din gruparea GD, nu-i așa?

La puțină vreme după moartea tatei, mătușa Pooh a început să poarte verde tot timpul.

— Mda. Așa este cam de când mă știu.

— Tâmpenia asta îi distrage atenția la modul cel mai nasol, zice. Cunosc atât de multă lume care ar ajunge departe dacă nu s-ar mai irosi pe stradă. Dar e așa cum spunea tatăl meu – „Niciodată să nu te lași tras la fund pentru că încerci să salvezi pe cineva care nu vrea să fie salvat”.

Nu e așa. Vedeți voi, Supreme a înțeles totul pe dos. Mătușa Pooh nu e o cauză pierdută. Da, are fazele ei și se lasă prea mult acaparată de stradă, dar, odată ce eu o să reușesc, va renunța la toate astea.

Cred.

Sper.

ȘAISPREZECE

Supreme a avut dreptate. O grămadă de oameni au postat filmulețe cu ceea ce s-a întâmplat aseară la Ring, iar alții, foarte mulți, mi-au ascultat cântecul. Numărul accesărilor continuă să crească.

Foarte mulți, iarăși, mă cred altcineva decât sunt. Mi s-a spus că sunt din ghetou, detestabilă, păduchioasă, fără cei șapte ani de acasă. Toate alea. Nu știu dacă sunt mai mult enervată sau jignită. Nu pot să spun ce gândesc sau să-mi ies din sărite fără să se găsească cineva care să mă critice.

Așa că, da, Supreme a avut dreptate. Mă întreb dacă nu cumva a avut dreptate și în privința mătușii Pooh.

Nici măcar n-ar trebui să gândesc astfel. Pooh e mătușa mea. A fost pe bune cu mine de la începutul începuturilor. Pe de altă parte, habar n-are ce dracu' face. Nu mi-a zis nimic de angajamente sau cum să fac să apar în piesele altora. Absolut nimic despre cum să ajung să fiu plătită. În primul și-n primul rând, e încă bosumflată că am postat cântecul.

Dar e mătușa mea. Nu pot să renunț la ea. Cel puțin așa îmi spun, în timp ce înțep cu furculița în cârnatul din farfurie.

Jay îmi strecoară și o clătită lângă el.

— Asta a fost ultima porție de făină. Pooh zice că o să aducă niște alimente mai spre sfârșitul săptămânii. Am fost cât pe ce să spun nu, dar…

Frigiderul și dulapurile noastre sunt aproape goale. Iată încă un motiv pentru care nu pot să o las baltă pe mătușa Pooh. Se preocupă întotdeauna să am de mâncare.

Trey își amestecă frișcă în cafea. Poartă cămașă cu butoniere și cravată la gât. În dimineața asta, merge la un interviu.

— Pooh și banii ei din trafic de droguri ne scot din impas.

E cam aiurea. Uite, frate-meu face totul așa cum trebuie și nu iese nimic din asta. Pe de altă parte, mătușa Pooh face tot ceea ce noi am fost învățați să nu facem și ea este aceea care ne dă de mâncare, când avem nevoie.

Așa merge treaba. Traficanții de droguri din cartierul meu nu se luptă cu sărăcia. Toți ceilalți, da.

Jay îl prinde pe Trey de umăr și-l strânge ușor.

— Scumpule, te străduiești. Faci atât de multe. Mai mult decât ar fi trebuit.

Tace și aproape cade pe gânduri, apoi încearcă să-și revină și zâmbește.

— Am sentimentul că interviul de azi o să fie cu noroc. Și m-am uitat și pe net, la programe postabsolvire pentru tine.

— Mamă, ți-am zis că deocamdată nu mă duc la facultate.

— Scumpule, ar trebui cel puțin să te înscrii la câteva cursuri. Să vezi cum e.

— Deja am făcut-o, zice Trey. Am fost admis.

Ridic ochii.

— Pe bune?

— Da. Am trimis cererea înainte de a începe să lucrez la Sal. De curând am primit câteva scrisori de acceptare, dar școala cea mai apropiată e la trei ore depărtare. Trebuie să rămân pe-aici și să…

Nu termină, dar nici nu e nevoie. Trebuie să rămână ca să ne ajute.

Jay clipește de câteva ori.

— Nu mi-ai spus că ai fost admis.

— Nu e mare lucru, mamă. Sunt exact acolo unde vreau să fiu. Pe cuvânt.

Își bea cafeaua cu înghițituri mici și multă vreme este singurul sunet care se aude.

— Haide, terminați-le voi, zice Jay și pune pe masă farfuria cu clătite.

— Mamă…

— Baftă la interviu, scumpule.

Se duce la ea în cameră și închide ușa.

Mi se pune un nod în gât. Nu-mi aduc eu aminte prea multe de pe vremea când a fost prima dată bolnavă, dar îmi amintesc de faptul că întotdeauna se închidea în camera ei. Rămânea acolo ore întregi, iar pe mine și pe Trey ne lăsa singuri, exact ca…

— Nu ia, zice Trey.

Sunt unele zile în care gândurile mele parcă sunt ale lui.

— Ești sigur?

— Bri, mama n-o să-și mai facă singură rău. Doar că are nevoie… de spațiu. Niciodată părinții nu vor să cedeze nervos în fața propriilor copii.

— Ah!

— La dracu’, face Trey și își duce palma la frunte. Trebuia să-mi țin gura.

E greu să ghicesc ce ar fi potrivit să-i spun.

— Felicitări că ai intrat?

— Mersi. Sincer, a fost o tâmpenie să trimit cererile. Presupun că eram pur și simplu curios.

— Sau chiar vrei să mergi.

— Într-un final, da, recunoaște Trey. Dar nu chiar acum.

Dacă o să iasă cum vreau eu, o să meargă în curând.

— Nu-ți face griji. O să mergi chiar mai repede decât îți închipui.

— Pentru că ești pe cale să ajungi tu pe val, nu?

— Ăăă, poftim?

— Știu despre piesa ta, Bri. Și mai știu că aseară ai fost dată afară din Ring.

— Eu… tu de unde…

— Nu sunt pe social media, dar nici nu trăiesc în peșteră, spune Trey. Cam jumătate dintre colegii mei de muncă mi-au trimis linkuri și m-au întrebat dacă fata care s-a înhăitat cu grupul GD, la sala lui Jimmy, e surioara mea mai mică. Kayla mi-a trimis un mesaj, imediat după ce s-a întâmplat.

— Cine… ah, Miss Tique.

La dracu’, trebuie să-i arăt ceva mai mult respect tipei și să-mi amintesc numele ei adevărat.

— Trey, pot să-ți explic.

— Ți-am zis să nu te mai ții de curul ăla mare al lui Pooh. Nu ți-am zis? Ai noroc că nu s-a întâmplat nimic.

— Mătușa nu a vrut decât să mă protejeze.

— Da, numai că i-a sărit muștarul repede, cum face de obicei. Întâi trage și apoi pune întrebările, de după gratii. Nu ajută nici faptul că te-ai făcut de cacao.

Trey știe al naibii de bine cum să mă facă să mă simt ca un rahat.

— Doar m-am apărat, atât.

— Există și alte modalități de a te apăra, Bri. Știi și tu asta. Ți-am ascultat piesa și, trebuie să recunosc, ai acolo câteva versuri foarte tari.

Îmi țugui buzele.

— Dar, continuă Trey – într-un fel care îmi spune că e cazul să-mi șterg zâmbetul de pe față –, deși eu înțeleg cântecul, lumea o să-ți ia de bune versurile. Și, hai să fim serioși: habar n-ai despre jumătate dintre lucrurile despre care ai cântat. Încărcătoare prin buzunare?

Strâmbă din gură.

— Bri, știi al dracului de bine că habar n-ai ce e ăla un încărcător.

— Ba știu!

E chestia care se bagă în chestia aia de la pistol.

— Sigur că știi. Pe de altă parte, povestea asta te distrage maxim, din atât de multe puncte de vedere. Dacă ai depune tot atât de multă energie la școală, știi cât de departe ai ajunge?

Nu la fel de departe pe cât poate să mă ducă piesa asta.

— Asta e calea noastră de scăpare, Trey.

Trey își dă ochii peste cap.

— E cu bătaie lungă, Bri. Uite ce-i, dacă vrei să fii rapperiță, bine. Personal, cred că poți să ajungi și mai bine, dar e visul tău. N-o să mă pun în calea lui. Totuși, chiar dacă piesa ta o să rupă, nu e loterie. Nu înseamnă că o să ajungi bogată peste noapte.

— Dar aș putea să devin în timp.

— Da, însă cu ce preț?

Trey se ridică de la masă și, înainte de a pleca, mă sărută pe creștet.

•

Când mă urc, în microbuz nu sunt decât două persoane – Deon și Curtis.

— Bri, chiar te-au dat afară de la Ring? întreabă Deon, imediat ce apar.

— Hei, bună dimineața și ție, Deon, îi spun, cu tot cu zâmbetul fals și restul. Eu mă simt minunat. Dar tu?

Curtis izbucnește în râs.

— Acum, pe bune, zice Deon, când mă așez pe locul meu obișnuit.

Astăzi, Curtis se întâmplă să stea pe locul din față.

— Chiar ți-au interzis să intri? repetă Deon.

De parcă eu nu aș fi spus nimic.

— D, ai văzut înregistrarea, așa că știi răspunsul, zice Curtis. Calmează-te.

— Da, dar unii cred că treaba a fost regizată. Dar n-a fost. Corect, Bri? Tu chiar te-ai înhăitat cu gașca ălora din GD, nu? Te-ai revendicat sau ești doar afiliată?

— Știi ce? Uite, ia, zice Curtis și aruncă un bidon cu apă tocmai până în spatele microbuzului. Pentru curul ăla nesătul al tău.

Pufnesc. De când mi-a vorbit ca o ființă omenească decentă, la biserică, nivelul toleranței mele față de Curtis a crescut mult. Chiar am ajuns să râd la unele dintre glumele lui. E ciudat. Și nu credeam că o să ajung vreodată să o spun, dar…

— Curtis, îți mulțumesc.

— Nicio problemă. O să-ți trimit factura pentru munca mea ca bodyguard.

— Curtis, la revedere, zic, dându-mi ochii peste cap.

Râde.

— Calico ce ești. Nu-i nevoie.

— Mă rog. Totuși ce cauți cu microbuzul așa devreme? De obicei, urci printre ultimii.

— Am rămas la tata peste noapte.

Sunt aproape sigură că pe față mi se citește ceva ce n-aș vrea să se vadă. Habar n-aveam că are și tată. Adică, vreau să spun, bineînțeles că are un tată. Nu știam că are un tată care e prin preajmă.

— E șofer de camion, spune Curtis. E mereu pe drumuri, așa că eu stau la bunică-mea.

— Ah, n-am știut.

— Nu-i nimic. Măcar lipsește din peisaj cu un motiv.

E ceva ce am vrut întotdeauna să-l întreb, dar, sincer, nu e treaba mea. Însă Curtis a adus singur vorba, așa că poate e în ordine?

— Curtis, zic, nu e obligatoriu să-mi răspunzi. Pe bune, chiar nu e, totuși mă întrebam: tu te vezi cu maică-ta?

— Ne vedeam, o dată la câteva săptămâni. Dar n-am mai fost la ea de luni întregi. În schimb, bunica se duce în fiecare weekend.

— Aha. Ce-a făcut mama ta?

— Și-a înjunghiat un fost iubit, care o bătea. Într-o noapte, a cedat și l-a înjunghiat în somn. Dar pentru că în momentul ăla el nu-i făcuse nimic, n-a fost legitimă apărare sau ceva. Așa că a ajuns la închisoare. Între timp, tipul e tot în Garden, probabil că o bate pe mama altcuiva.

— La naiba. E o aiureală.

— Asta e situația, n-ai ce face.

Sunt superbăgăcioasă.

— De ce nu te duci să o vizitezi?

— Tu ai vrea să vezi că maică-ta a ajuns o umbră a celei care a fost?

— Eu deja am văzut-o așa.

Curtis își lasă capul într-o parte.

— Pe vremea când mama lua droguri. Am văzut-o într-o zi, în parc, total drogată. A venit la mine și a încercat să mă ia în brațe. Am luat-o la fugă, țipând.

— Fir-ar!

— Da.

Amintirea aceea e încă vie în mintea mea.

— A fost destul de ciudat. Așa speriată cum eram, o parte din mine s-a bucurat să o vadă. Obișnuiam să o caut, de parcă era o creatură mitică pe care voiam să o surprind. Presupun că, și când nu mai știa de ea, tot mama mea rămânea. Are vreun sens ce spun?

Curtis își sprijină capul de geamul din dreptul lui.

— Are. Să nu mă înțelegi greșit, îmi place să o văd pe mama, dar urăsc faptul că nu pot s-o salvez. E sentimentul cel mai nasol din lume.

Aud efectiv cum se închide ușa de la camera lui Jay.

— Te înțeleg. Sunt sigură că și mama ta înțelege.

— Nu știu. Am lipsit așa de mult, că acum ezit să mă mai duc la ea. Ar trebui să-i explic de ce am lipsit și nici asta n-ar ajuta-o deloc.

— Curtis, nu cred că i-ar păsa. Tot ce ar conta ar fi că ești acolo.

— Poate, murmură Curtis.

Zane urcă în microbuz. Curtis îi face semn din cap.

— Dacă tot te-ai băgat serios în treburile mele, continuă el, acum e rândul meu să mă bag într-ale tale.

Uite așa. Oamenilor le place să mă întrebe cum e ca tatăl tău să fie Lawless. Nu-și dau seama că întrebarea ar trebui să fie, de fapt, „Cum e să ai un tată pe care par să și-l amintească toți, în afară de tine?”. Mint întotdeauna și le spun ce minunat era, cu toate că eu abia dacă știu exact.

— Bun. Deci acum să fii sinceră cu mine, începe Curtis și se mai ridică puțin în scaun. Care sunt pentru tine cei mai tari cinci rapperi, în viață sau nu?

Asta e ceva nou. Și îmi place întrebarea. Nu am nimic cu tata, doar că nu am chef să mă prefac și să vorbesc despre cineva necunoscut.

— E o întrebare al dracului de grea.

— Haide, nu poate să fie chiar așa de greu.

— Ba este. Am două liste cu primii cinci – zic și ridic două degete. Una pentru *goats*[50], adică pentru cei mai mari din toate timpurile, și una pentru cei pe care îi consider posibili *goats.*

---

[50] Acronim pentru Greatest Of All Time (Cei mai mari din toate timpurile).

— Fir-ar chiar că ești pe bune cu hip-hopul. Bine. Care sunt pentru tine primii cinci posibili *goats?*

— Asta e ușor, zic. Fără să fie un clasament: Remy Ma, Rapsody, Kendrick Lamar, J. Cole și Joyner Lucas.

— Beton. Atunci, cine sunt primii cinci *goats?*

— OK, o clarificare: eu am, de fapt, o listă de zece, dar o să mă limitez la cinci.

Curtis chicotește.

— Deci tot într-o ordine aleatorie: Biggie, ’Pac, Jean Grae, Lauryn Hill și Rakim.

— Cine? face Curtis încruntat.

— Vai de capul meu! Nu știi cine e Rakim?

— Nici Jean Grae.

Sunt gata să fac un atac de cord.

— Deși numele Rakim îmi e oarecum familiar…

— E unul dintre cei mai mari rapperi care au pus vreodată mâna pe microfon!

Probabil că vorbesc prea tare.

— Cum naiba poți să te pretinzi fan hip-hop și să nu știi cine e Rakim? E ca și cum un creștin nu știe de Ioan Botezătorul. Sau un fan *Star Trek* n-a auzit de Spock. Sau unul tare în HP[51] nu știe de Dumbledore. Dumbledore, Curtis.

— Bine, bine. De ce e în top cinci?

— El a inventat flow-ul așa cum îl știm azi, îi zic. Mătușa mea mi-a pus piesele lui. Să-l asculți e ca și cum ai asculta o apă, mă jur – niciodată nu sună forțat sau dur. În plus, e maestru în rime interioare, adică o rimă la mijlocul versului, și nu la sfârșit. Fiecare rapper de talent se revendică de la el. Punct.

— La naiba, chiar că te pricepi la chestiile astea.

— Trebuie să mă pricep. Într-o bună zi vreau să ajung și eu o *goat.*

— O să ajungi, zice Curtis, zâmbind.

Se uită la mine peste spătarul scaunului, mă măsoară din cap până în picioare și, dacă n-aș ști că nu e cazul, aș zice că mă evaluează.

— Apropo, ești drăguță azi.

Ei, la naiba. Chiar mă evalua.

— Mersi.

---

[51] Harry Potter.

— Sincer, în fiecare zi ești drăguță.

Ridic din sprâncene.

— Te uiți tu la mine în felul ăsta?

— Da, așa e. De exemplu, porți întotdeauna hanorace beton, dar nu e ca și cum ai vrea să ascunzi ceva. Asta e stilul tău. Și mai ai o gropiță aici, doar una.

Îmi pune mâna pe obraz, chiar la colțul gurii.

— Se vede doar când râzi, nu și dacă doar zâmbești. Parcă nu vrea să apară decât în ocazii speciale. E foarte nostimă.

De ce, brusc, îmi ard obrajii? Ce să spun? Să-i fac și eu lui un compliment, în schimb. *Cum* să-l complimentez eu pe el?

— Îți stă bine părul, zic.

Mamăă, Bri. Vrei să spui că în rest nu e prea drăguț? Bun, dar părul îi e perfect. E evident că și-a tras o tunsoare acum o zi sau două. Își trece mâna prin creastă. Nu mai are bucle și pare că cineva i-a răsucit manual vârfurile.

— Mersi. Mă gândeam să mi-l las să crească în vara asta, ca să-mi fac codițe răsucite sau *cornrows.* Numai că trebuie să găsesc pe cineva care știe să le facă.

— Eu știu să fac, îi spun. *Cornrows* adică. Nu știu să fac din cele răsucite.

— Nu știu dacă pot să-mi las părul pe mâna ta, pur și simplu.

— Pa, băiete. Eu știu meserie. Mama lui Sonny e coafeză. Ea m-a învățat, cu ani în urmă. Îmi coafam așa păpușile.

— Bine, bine. Te cred, zice și se apleacă puțin peste banchetă. Și cum facem? Mă așez între picioarele tale și te las să-ți faci treaba?

Colțurile gurii mi se arcuiesc în sus.

— Mda. Dar trebuie să mă lași să le fac așa cum vreau eu.

— Oricum vrei?

— Oricum vreau.

— Bine, atunci. Deci cum vrei?

Încerc să nu zâmbesc prea mult.

— Va trebui să aștepți și să vezi, zic.

Ăsta e cumva flirt? Eu cred că e flirt.

Stai puțin. Deci Curtis? Eu flirtez cu el? Și nu mă deranjează faptul că eu și Curtis flirtăm?

La un moment dat, domnul Watson oprește în dreptul caselor lui Sonny și Malik și cei doi urcă și ei. Sonny stă pe culoar, ridicând din sprâncene. Malik e în dreptul unuia dintre scaunele din față. Shana stă deja jos și se pare că-i vorbește, însă Malik se uită drept la mine. Și la Curtis.

Apoi se întoarce cu spatele și se trântește pe banchetă.

Sonny se lasă și el încet pe un scaun din fața mea, țintuindu-mă încontinuu cu privirea, până ajunge jos. Ridică din sprâncene fix înainte să dispară dincolo de spătar.

Acum știu ce o să-mi audă urechile, la nesfârșit. La nesfârșit.

Într-un final, microbuzul oprește la școală. Îl las pe Curtis să coboare înaintea mea, pentru că Sonny mă așteaptă în dreptul scaunului său. Se uită doar la mine, cu fruntea numai cute.

— Gura, îi spun și cobor.

— N-am scos o vorbă.

— Nu era nevoie. Mutra ta spune tot.

— Nee, *mutra ta* spune tot, zice și mă ciupește de obraz. Vaai, uită-te la tine, cum roșești și chestii. Totuși, pentru Curtis? Pe bune, Bri?

— Am zis, gura!

— Hei, nu te judec. Doar îți cer să-ți botezi primul băiat și prima fată după mine. Sonny și Sonnita.

Nu cred că a spus asta.

— Sonny, cum *mama dracului* am ajuns de la faptul că am stat de vorbă în microbuz la ideea că o să avem doi copii?

— Doi copii și un câine. Un mops, pe care o să-l botezați Sonningham.

— Ce dracu' e în capul ăla al tău?

— Chestii mai valabile decât ce-o fi în al tău, de flirtezi cu de-alde Curtis.

Îi trag una în braț.

— Știi ce? O să vă las, în schimb, pe tine și pe Rapid să vă botezați copiii cu numele astea ridicole. Ce zici de chestia asta?

Sonny lasă privirea în jos.

— Ăă… am cam terminat-o cu Rapid.

— Ce? De ce?

— Acum câteva zile am dat testul de evaluare pentru SAT și nu m-am putut concentra la prostia aia pentru că tot timpul m-am gândit la el. Bri, nu pot s-o dau în bară.

Nimeni nu e mai exigent cu Sonny decât Sonny însuși. Am fost martoră la adevărate atacuri de panică pe seama notelor și chiar a lucrărilor lui artistice.

— Son' e doar un test de evaluare.

— Care reflectă ce o să fac la testul adevărat, zice, cu voce răgușită. Bri, dacă iau notă proastă la tâmpenia asta…

— Hei, uită-te la mine, îi spun și îi cuprind obrajii în palme.

Așa face. Ochii mei nu-l lasă să întoarcă privirea într-o parte. Am fost martoră la atâtea atacuri de panică, încât le ghicesc înainte de a se declanșa cu adevărat.

— Respiră.

Sonny inspiră o dată, lung și profund, apoi expiră.

— Nu pot să o dau în bară.

— Nu o s-o faci. De asta ai terminat-o cu el?

— Nu e doar asta. Malik și cu mine ne-am întâlnit deunăzi și am mai făcut ceva săpături. Am descoperit IP-ul lui Rapid și nu e din Garden.

El și Malik s-au întâlnit fără mine. Asta încă mă roade, puțin. Dar trebuie să-mi revin.

— Și care e problema?

— Rapid m-a făcut să cred că și el stă tot în cartier. Toate fotografiile lui sunt de aici.

— Stai așa. A zis el clar că locuiește în Garden sau tu ai *presupus* că stă în Garden?

— OK, am presupus. Dar asta îmi demonstrează cât de multe nu știu despre el, explică Sonny și își îndeasă mâinile în buzunare. Nu merită să mă las distras.

Felul în care îi coboară vocea spune însă altceva.

În fața școlii e mai multă lume ca de obicei. Mai ales în dreptul ușilor de la intrare. E multă zarvă. Trebuie să ne facem loc prin mulțime ca să încercăm să vedem ce se întâmplă.

— Asta e o tâmpenie! se aude cineva strigând din față.

Sonny și cu mine dăm peste Malik și Shana. Fiindcă e înalt, Malik poate să vadă peste capetele celorlalți.

— Ce se întâmplă? întreabă Sonny.

Malik se uită drept înainte și maxilarul începe să-i zvâcnească.

— S-au întors, zice.

— Cine?

— Long și Tate.

ȘAPTESPREZECE

— Ce dracu’? exclamă Sonny.

Nu e cu putință.

Mă ridic pe vârfuri. Ca și cum n-ar fi lipsit deloc, Long îi face semn unui elev să treacă prin detectorul de metale, iar Tate controlează un rucsac de lângă el.

Tot corpul mi se încordează.

Doamna Rhodes a spus că se va face o anchetă și că se vor lua măsuri disciplinare, în cazul în care consiliul de administrație o va considera *nimerit.* Faptul că Long și Tate m-au aruncat la pământ nu pare să fi „nimerit” pe ideea lor despre comportament agresiv.

Doamna Rhodes stă lângă ușă și le spune tuturor să intre în ordine.

— Cum dracu’ de s-au întors? zice Sonny.

— Pentru că nu s-a iscat destulă vâlvă despre ce au făcut, spune Malik și se uită la mine.

Nu, ce dracu’. Chiar nu.

— Nu e vina mea, spun.

— Nici n-am zis că e.

— E ca și când ai spus-o!

— Hei, voi! intervine Sonny. Nu e momentul, OK?

— Trebuie să facem ceva, zice Shana.

Mă uit în jur. Jumătate de școală e aici și cei mai mulți stau cu ochii pe mine.

Sunt cu capsa pusă? Nici nu cred că există un cuvânt care să-mi exprime sentimentele. Indiferent ce ar vrea ei de la mine, eu nu mă simt în stare să fac. Ce dracu’, nu știu ce să fac.

Malik mă privește cel mai insistent. Când vede că nu spun și nu fac nimic, clatină din cap. Deschide gura și începe să strige:

— Fir-ar, noi nu…

— Pune-mă la pământ, frate, și ți-ai futut norocul cu mine, strigă Curtis, peste el. Pune-mă la pământ, frate, și ți-ai futut norocul cu mine!

Malik încearcă să scandeze și el ceva, peste vocea lui Curtis, dar acesta strigă tare, e furios și devine molipsitor. O a doua persoană îmi strigă versurile. Apoi a treia. A patra. Până să mă dezmeticesc, îmi aud cuvintele scandate de toată lumea, în afară de mine.

Și de Malik.

— Nu vom tolera genul acesta de limbaj, strigă doamna Rhodes, pe deasupra tuturor. Toți elevii trebuie să înceteze să…

— Nu poți să mă oprești, nu, nu! răcnește Curtis. Nu poți să mă oprești, nu, nu!

Acum se scandează asta.

Sunt impresionată. Deși nu e nici locul și nici momentul pentru asta, sunt impresionată. Înțelegeți, cuvintele acelea s-au ivit în mintea mea. A mea. S-au născut din gândurile și din sentimentele mele. Au luat naștere din vârful creionului meu, pe carnețelul meu. Și-au găsit cumva drumul până pe buzele colegilor mei de clasă. Cred că le rostesc pentru ei înșiși, dar știu că le spun și pentru mine.

Este suficient ca să mă facă să le rostesc și eu.

— Nu poți să mă oprești, nu, nu, strig, la rândul meu. Nu poți să mă oprești, nu, nu!

Ar fi greu de spus că este un protest. Foarte mulți dintre colegii mei care arată ca mine se leagănă pe un ritm ce nu se aude. Sar pe loc, saltă și dansează. Cozi și dreduri se leagănă, tălpile nu stau locului. Se strigă laolaltă „hei” și „da” și tensiunea crește. E diferit de ceea ce s-a întâmplat în parcarea de la Ring. Acolo a fost un miniconcert. Aici e o chemare la război.

— Nu poți să mă oprești, nu, nu! Nu poți să mă oprești, nu, nu!

Long și Tate apar în ușă. Long are un megafon.

— Toți elevii să se prezinte la clase, zice. Dacă nu, riscați exmatricularea.

— Scoate-mă din sărite și ți-o iei! strigă cineva.

Aceasta devine noua scandare și, în mod clar, e un avertisment.

— Scoate-mă din sărite și ți-o iei! Scoate-mă din sărite și ți-o iei! Scoate-mă din sărite și ți-o iei!

— Este ultimul avertisment, spune Long. Dacă nu vă împrăștiați, veți…

Totul se întâmplă foarte repede.

Un pumn ia contact cu falca lui Long. Megafonul îi zboară din mână.

Pumnul acela devine brusc un fel de semnal de acord, pe care unii dintre elevi îl așteptau. O grămadă de băieți se reped la Long și Tate și îi doboară la pământ. Curtis e printre ei. Zboară pumni și se dă cu piciorul.

— Of, ce rahat! exclamă Sonny.

— Trebuie să plecăm, zice și Malik.

Mă ia de mână, dar eu mă smulg și mă reped înainte.

— Curtis!

Se oprește din dat șuturi și se întoarce la mine, valvârtej.

— Gaborii! îi zic.

Acel singur cuvânt e suficient. Fac pariu pe orice că poliția e pe drum. Curtis se grăbește spre mine și o luăm la fugă, cu Sonny, Malik și Shana. Din apropiere se aud sirene și în urma noastră țipetele și strigătele iau locul scandărilor.

Continuăm să fugim până când nu le mai auzim. Când ne oprim, o facem doar ca să ne tragem sufletul.

— E nasol, zice Sonny, îndoit de mijloc. Maică, măiculiță, e nasol.

Malik se duce la Curtis și îl îmbrâncește cu atâta forță, că acestuia îi zboară șapca.

— Ce dracu' a fost în capul tău?

Gata să cadă, Curtis își ține echilibrul totuși și îl îmbrâncește și el pe Malik.

— Frate, nu mai pune mâna pe mine!

— Ai pornit o revoltă! răcnește Malik la el. Îți dai seama ce ai făcut?

— Hei! Încetează! zic eu și-l îmbrâncesc pe Malik.

— A, acum îi ții lui partea? strigă Malik.

— Partea? Ce dracu' tot spui acolo?

— Presupun că e în regulă pentru că îți scanda versurile! Nu mai contează că a incitat la revoltă!

— Nu e vina lui că cineva a început să dea pumni!

— De ce dracului îi iei lui apărarea?

— Malik! intervine Shana.

— Frate, ce dracu'? Calmează-te! face Sonny, care îl trage și el înapoi.

O mașină de poliție trece în viteză pe lângă noi.

— Dacă nu plecăm de aici, următorii polițiști s-ar putea să oprească și să ne ia la întrebări, zice Sonny.

Încă o mașină de patrulare trece repede pe lângă noi, cu luminile de semnalizare aprinse.

— Haide, spune Sonny.

Shana îl trage pe Malik de mână. Doar așa îl face să înceteze și să nu-l mai fixeze pe Curtis cu privirea. O lasă să-l ducă mai departe, pe trotuar.

•

În mai puțin de o oră, aproape toți elevii negri și latino de la Midtown se adună la Malik acasă.

El și Shana au trimis vorbă membrilor coaliției lor să vină pentru o întrunire de urgență. Unul după altul, aduc detalii despre ce s-a întâmplat după fuga noastră. Au venit cel puțin zece mașini de poliție, a apărut un car de știri, iar băieții care au sărit să-i bată pe Long și Tate au fost arestați. Zane este unul dintre ei.

Când am auzit asta, Curtis s-a uitat la mine. I-am răspuns, pe mutește, *Cu plăcere.*

Long și Tate au fost transportați cu ambulanțele. Nimeni nu știe cât de gravă este starea niciunuia dintre ei.

Părinții și tutorii au primit un mesaj automat, din partea școlii, în care se spune că e o situație de urgență și trebuie să vină să-și ia copiii. Jay a crezut că a fost vorba despre focuri de armă și m-a sunat imediat. S-a calmat când i-am zis că nu am pățit nimic. I-am făcut o relatare rapidă a ceea ce s-a întâmplat, de fapt, mai ales partea despre Tate și Long care au revenit. S-a enervat, dar nu a fost surprinsă.

La Malik în living, toată lumea stă pe jos sau în picioare, mănâncă sandviciuri și chipsuri și bea cam toate sucurile pe care le are tanti ’Chelle. Sonny, Curtis și cu mine am făcut loc pe canapea pentru alți trei. Shana stă pe fotoliul lui tanti ’Chelle și câte o fată este așezată pe fiecare braț al lui.

Malik nu are stare deloc. Străbate livingul în sus și-n jos, așa cum face când o misiune sau un joc video nu merge cum vrea el.

— Asta n-o să ne ajute cu niciuna dintre problemele pe care le aveam, zice. De fapt, o să facă lucrurile cu mult mai rele.

Se uită la Curtis. Acesta își mănâncă sandviciul ca și cum nu l-ar fi auzit.

— N-ai de unde să știi, comentează Sonny.

— Nu, are dreptate, zice Shana. Probabil că o să meargă pe varianta de la liceul Garden High. Să pună polițiști adevărați ca pază.

— Poftim? zic, la unison cu ceilalți din cameră.

— Vă garantez că ăia doi s-au întors pentru că mulți părinți au pus botul la povestea aia despre Bri ca „traficantă de droguri”, zice Malik. Acum au motiv să creadă că noi toți suntem o amenințare. Fac pariu că o să avem polițiști înarmați la intrare.

De când a fost ucis băiatul acela, inima mi-o ia la goană de fiecare dată când văd un polițist. Puteam să fi fost eu în locul lui, el ar fi putut să fie în locul meu. Singurul lucru care ne-a diferențiat a fost norocul.

Acum inima s-ar putea să mi-o ia la goană mai tot timpul.

Curtis stă aplecat în față, cu brațele încrucișate pe genunchi.

— Uite ce-i. Tot ce știu eu e că ne săturaserăm ca Long și Tate să ne trateze ca dracu’ și să scape nepedepsiți, așa că le-am tăbăcit cururile. Pur și simplu.

Malik lovește cu pumnul în palmă.

— Există mijloace de a rezolva asta! Crezi că tu ești singurul care s-a săturat? Crezi *că eu am vrut* să-mi văd cea mai bună prietenă aruncată la pământ?

Uau! În ultima vreme, Malik și cu mine nu am fost în relații prea bune. La dracu’, ăsta e chiar un eufemism, sincer. Dar, în esență, acum tocmai mi-a spus că toate astea nu contează – că încă ține la mine.

O surprind pe Shana țintuindu-mă cu privirea. Întoarce repede ochii în altă parte.

— O făcuserăm în sfârșit pe doamna Rhodes să accepte o întâlnire cu noi și acum se întâmplă asta? zice Malik. N-o să mai asculte nici *pe dracu’* din ce avem noi de spus. Nuuu. Acum trebuie să trecem peste ea.

— Inspectorul-șef? întreabă Sonny.

— Mda. Sau consiliul de administrație.

— Nu, trebuie să facem vâlvă, zice Shana și se uită iar la mine. Trebuie ca filmarea aceea să ajungă la știri.

Se referă la filmul făcut de Malik, în care Tate și Long mă aruncă pe jos ca pe un sac de gunoi. Scutur din cap.

— Nț, n-o să se întâmple.

— Haide, Bri, zice Deon, băiatul din microbuz.

Câțiva îl aprobă.

— E singurul fel în care lucrurile se vor schimba, zice Shana. Bri, trebuie să le arătăm oamenilor de ce toți au fost așa de supărați azi.

— V-am spus deja, tuturor, nu am de gând să fiu capul de afiș pentru chestia asta.

— De ce nu? zice Shana, încrucișându-și brațele la piept.

— Pentru că așa a spus ea, intervine Curtis. Dați-i pace, fir-ar al dracului.

— Eu spun doar că, dacă eram în locul ei și aș fi știut că asta ar schimba lucrurile în școala noastră, aș fi difuzat filmarea într-o secundă.

— *Evident,* eu nu sunt ca tine, zic, ridicând din sprâncene.

— Ce vrea să însemne asta?

Încep să cred că toată chestia asta nu e doar despre incidentul de la școală.

— Înseamnă exact ce am spus. Eu nu sunt ca tine.

— Da, pentru că, dacă erai ca mine, ai fi preferat să fie postată filmarea aia, în locul clipului video în care te porți detestabil în Ring, zice Shana. Dar filmările alea sunt OK, nu?

Nu cred că a zis-o. Vă rog, spuneți-mi că nu a zis-o.

Și totuși a făcut-o, pentru că mai multora dintre cei de aici le-a căzut brusc falca. Îmi dau foarte bine seama că, în tot acest timp, Malik tace mâlc.

Mă ridic în picioare.

— În primul rând, zic, și bat din palme.

— Ei, rahat, bombăne Sonny. Calmează-te, Bri.

El știe ce înseamnă pocnetul acela din palme.

— Nuu, lasă-mă să-i răspund. În primul rând, *dulceață,* eu n-am avut niciun control asupra difuzării acelor filmări din Ring.

Sunt fata mamei sută la sută, pentru că, atunci când ea zice „dulceață”, vrea să spună exact opusul. Și ea bate din palme. Nu știu când am devenit ca ea.

— În al doilea rând, zic și bat iar din palme, cum se poate să fiu detestabilă pentru că spun ce gândesc? Dacă tu ai văzut filmările alea, atunci știi că asta e tot ce am făcut.

— Nu spun decât ce zic deja oamenii despre…

— În al treilea rând!

Îmi izbesc iar palmele. Nu-i permit să nu mă lase să termin, fir-ar al dracului.

— Dacă nu vreau să fie distribuită filmarea, atunci nu vreau să fie distribuită. Sincer, nu sunt datoare cu vreo explicație, nici ție, nici oricui altcuiva.

— Ba, da, ești, pentru că asta ne afectează și pe noi! zice

Shana.

— Vai. De. Capul. Meu!

Bat din palme la fiecare cuvânt. E singurul lucru care mă ține pe scaun.

— Frate, pe bune. Pe bune!

Traducere: Să o ia cineva pe fata asta de aici.

Sonny înțelege imediat.

— Bri, calmează-te, bine? Uite, poate că are dreptate totuși. Dacă filmarea s-ar difuza…

Și el? Mă ridic de pe canapea.

— Știi ce? Voi toți puteți continua mica voastră întrunire și fără mine. Eu am șters-o.

Sonny încearcă să mă apuce de mână, dar mă feresc.

— Bri, haide. Nu fi așa.

Îmi arunc rucsacul pe umăr și pășesc peste cei așezați pe jos.

— Nu-i nicio problemă. Aș prefera să nu mai rămân pe aici pentru partea din întrunire unde „săriți la beregata lui Bri”.

— Nimeni nu sare la beregata ta, zice Malik.

Ei, *acum* s-a trezit să vorbească. N-a fost în stare să zică nimic atunci când iubita lui se lua de mine.

— Pur și simplu nu înțelegem de ce nu vrei să ne ajuți, spune Shana. Asta e șansa ta de a…

— Eu nu vreau să fiu persoana aceea!

Strig, să mă audă toată lumea.

— O să explice aiurea toată chestia! Nu înțelegeți?

— Bri…

— Sonny, tu știi că așa o să fie! Așa fac ei. Ce dracu', o fac deja cu zvonurile despre „traficul cu droguri”. Asta o să ajungă la știri? O să pomenească de fiecare dată când am fost trimisă la direcțiune, de fiecare suspendare. Ce dracu', o să folosească și filmările alea de la Ring. Orice, doar să pară că tot ceea ce s-a întâmplat a fost OK, pentru că eu nu fac doi bani! Crezi că vreau să fiu implicată în toate astea?

Fac eforturi ca să respir. Nu înțeleg. Filmarea aceea nu poate fi difuzată. Pentru că, dintr-odată, și mai mulți oameni vor încerca să justifice ceea ce mi s-a întâmplat și lucrurile vor lua așa o amploare, că s-ar putea să încep să cred că am meritat asta.

N-am meritat-o. Știu că nu. Și vreau să rămân la convingerea asta.

Văd lucrurile din jurul meu ca prin ceață, dar clipesc să-mi recapăt claritatea.

— La naiba cu tot, bombăn și îmi trag gluga peste cap.

Plec și nu mă mai uit înapoi.

* * *

Când ajung acasă, o găsesc pe Jay întinsă pe canapeaua din living. Stă cu telecomanda în mână și acordurile piesei din *As We Are*[52] se sting încet. Mama e obsedată de telenovela asta.

— Bună, Bookie, zice și se ridică în capul oaselor.

Se întinde și cască, lăsând să i se vadă gaura mare de la subsuoara tricoului. Zice că e prea comod ca să renunțe la el. Plus că pe el are imprimată coperta primului album al tatei.

— Cum a fost la Malik?

Răspunsul cel mai scurt este și cel mai bun.

— Bine. Cum a fost episodul din As *We Are*?

— Azi a fost incredibil! Jamie a aflat în fine că pruncul nu e al lui.

E superveselă. Cred totuși că se preface pentru mine.

— Uau, serios?

— Mda! Era și timpu’, ce naiba.

Când eram mai mică, vara, bunicul mă lăsa să mă uit cu el la telenovele, în fiecare după-amiază. Îi plac „istoriile”. Serialul nostru preferat era *As We Are.* Stăteam la el în poală, aerul condiționat sufla asupra noastră, iar eu îmi odihneam capul pe pieptul lui în timp ce Theresa Brady uneltea ultima ei schemă în stil mare. Acum e serialul meu și al lui Jay.

Mama își lasă capul într-o parte și se uită la mine lung și insistent.

— Ai ceva?

— Nu.

Și eu pot să mă prefac.

— Nu-ți face griji, o să sun eu la biroul inspectorului cu treaba asta, zice și se duce în bucătărie. Ticăloșii ăia n-ar trebui să se întoarcă la post. Ți-e foame? Avem niște cârnați rămași de la micul dejun. Pot să-ți fac un sandvici.

— Mulțumesc, nu. Am mâncat la Malik.

Mă prăbușesc pe canapea. Acum, că s-a terminat episodul din *As We Are,* încep știrile de după-amiază.

— Știre de ultimă oră: o întrunire a elevilor de la Școala de

---

[52] Titlul unui miniserial web britanic destinat problemelor LCBT.

Arte Midtown, care a avut loc în cursul zilei de azi, s-a soldat cu violențe, spune crainicul. *Megan Sullivan ne aduce mai multe detalii.*

— Bri, dă-l mai tare! strigă Jay din bucătărie.

Așa fac. Reportera e în fața școlii mele, acum pustie.

— *Ziua abia ce începea la Școala de Arte Midtown,* zice Megan Sullivan, *când elevii au luat cu asalt treptele școlii și s-au revoltat.*

Arată filmarea cu telefonul făcută azi-dimineață, când toată lumea era în fața clădirii și scanda „Nu poți să mă oprești, nu, nu!”

— *Conducerea școlii spune că au existat îngrijorări din partea unora dintre elevi, privind noile măsuri de securitate,* explică Sullivan.

Jay vine în ușă, cu pâinea în mână.

— Măsuri de securitate? Vrei să zici că ăia doi au venit înapoi la post?

— *Oricum, ceea ce a început ca o manifestare pașnică a devenit rapid violentă,* spune Sullivan.

Acum se aud țipetele, în timp ce se dau pumni, iar Long și Tate sunt puși jos și dispar din raza vizuală. Sunetul se întrerupe când cel care filmează exclamă „Rahat!”

Sullivan comentează:

— *Personalul de securitate a fost atacat de mai mulți elevi. Conform martorilor oculari, nu a durat mult până când a început încăierarea.*

— *Eram cu toții afară, încercam să ne dăm seama ce se întâmplă,* zice o fată albă. E de la secția de muzică vocală. *Apoi lumea a început să scandeze un cântec.*

Vai. Nu.

Acum transmit o altă filmare cu telefonul. În ea, colegii mei de clasă îmi spun versurile.

„Scoate-mă din sărite și ți-o iei!”

— *Cântecul, intitulat* Pe val, *se pare că îi aparține unei cântărețe de rap, Bri,* zice Megan Sullivan.

Pe ecran, apare pagina mea de Dat Cloud.

— *Piesa, cu caracterul ei violent, include atacuri la adresa forțelor de poliție și se spune că este un hit în rândul audienței tinere.*

Până una, alta, din televizor se aude propria mea voce, cu bipuri acolo unde ar trebui să fie înjurături. Dar nu e tot cântecul. Sunt doar fragmente.

Pune-mă la pământ, frate, și ți-ai futut norocul cu mine…

Dac-aș fi făcut ce vreau și mi-ar fi mers de minune.

Ai fi fost întins pe jos, cu groapa săpată bine…

Înarmată până-n dinți, apăs pe trăgaci.

Am încărcătoare prin buzunare, silueta mi-o împlinesc.

Dar să-ți spun cinstit, eu mă jur, vezi bine.

Sunt nelegiuită, dacă vine un polițai spre mine…

Lui Jay îi cade pâinea din mână. Se uită la televizor, încremenită.

— Brianna.

Îmi rostește numele de parcă ar fi prima dată când îl spune.

— Asta ești tu?

OPTSPREZECE

Nu reușesc să spun nimic. Dar cuvintele pe care le-am scris răsună din televizor.

„Nu poți să mă oprești, nu, nu”, scandează colegii mei. „Nu poți să mă oprești, nu, nu!”

— *Au folosit melodia ca să-i ironizeze pe oficialii școlii,* zice Sullivan, *iar versurile se pare că i-au încurajat pe elevi să ia problema în propriile mâini și să o rezolve violent.*

Stai puțin, cum?

Nu spune că ticăloșii ăia doi au hărțuit toți copiii de culoare și latino.

Nici că, indiferent cine a fost, cei care au dat primii pumni au luat decizia de unii singuri.

Nu se spune decât că au intonat un *cântec*?

— *Mai mulți elevi au fost arestați,* continuă reporterița. *Se* *pare că bodyguarzii au fost spitalizați, dar medicii spun că se vor recupera complet. Elevii au fost trimiși acasă pentru restul zilei, întrucât conducerea școlii încearcă să stabilească în ce fel vor acționa pe mai departe. Mai multe informații vom avea la știrile din această seară, de la ora șase.*

Ecranul devine negru. Jay a închis televizorul.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zice. Tu erai?

— N-au difuzat tot cântecul! Nu e despre cum să ataci forțele de poliție…

— Aia. Erai. Tu?

E, într-un fel, furioasă și calmă în același timp.

Înghit în sec.

— Da… da, mamă.

Jay își duce mâinile la față.

— Vai, Doamne.

— Ascultă-mă…

— Brianna, ce mama dracului a fost în capul tău? răcnește. De ce să spui chestiile alea?

— Nu au dat tot cântecul!

— Au dat destul! zice Jay. Unde e pistolul despre care ai făcut rima aia? Ha? Arată-mi. *Spune. Trebuie* să văd cum fata mea de șaisprezece ani e „înarmată până-n dinți”!

— Nu sunt! Nu asta am vrut să spun! Au scos versul din context!

— Tu ai spus chestiile alea. Nu poți s-o dai cotită…

— Vrei să mă asculți, măcar o dată, când îți spun ceva? răcnesc la ea.

Jay își duce mâinile împreunate la buze, ca și cum s-ar ruga.

— Numărul unu: Ai. Grijă. La. Ton, zice, cu un icnet. Doi: Te ascult. Am ascultat destul ca să-mi aud copila cum cântă rap ca o delincventă!

— Nu e așa.

— A, nu? Atunci de ce nu mi-ai spus absolut nimic despre cântecul ăsta, până acum? Ha, ce zici, Brianna? După cum au spus la știri, e destul de cunoscut. De ce nu mi-ai pomenit nimic de el?

Deschid gura, dar, înainte de a putea să spun ceva, Jay continuă:

— Pentru că știai al dracului de bine că spui chestii pe care n-ar fi trebuit să le spui!

— Nu. Pentru că știam că o să te grăbești să tragi concluzii!

— Lumea o să tragă concluzii după ceea ce le dai!

Nu cumva tocmai a... ea, dintre toți oamenii, *chiar* a spus asta?

— Deci de aia toată lumea te acuză că te droghezi? o întreb. Se grăbesc să tragă concluzii pe baza a ceea ce le dai?

La început, nu are nicio reacție.

— Știi ce? zice, într-un final. Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Lumea o să presupună lucruri despre tine, despre mine, indiferent ce spunem sau facem noi. Dar între tine și mine e o diferență, Brianna.

Se apropie de mine.

— Eu nu le dau celorlalți motive în plus să facă astfel de presupuneri despre mine. Mă vezi tu pe mine umblând peste tot și vorbind despre droguri?

— Eu...

— Mă. Vezi. Tu. Pe. Mine. Umblând. Peste. Tot. Și. Vorbind. Despre. Droguri?

Bate din palme la fiecare cuvânt.

Eu stau cu ochii în podea.

— Nu, mamă.

— Mă vezi tu pe mine purtându-mă ca și cum aș fi drogată? Lăudându-mă cu drogurile? Nu! Dar tu te-ai înfățișat exact așa cum o să te considere lumea! Te-ai gândit cum o să mă facă *pe mine* să par, ca mama ta?

Încerc să-i explic:

— Dacă ai vrea doar să asculți cântecul... nu e așa cum l-au făcut ei să pară, pe cuvânt. E despre cum demontez prejudecățile legate de mine.

— Brianna, tu nu-ți poți permite așa ceva! *Noi* nu ne putem permite! Ei n-o să creadă niciodată că doar ne prefacem!

Se lasă iar tăcerea între noi.

Jay închide ochii și își prinde fruntea în mâini.

— Doamne, îngaimă, abia șoptit, de parcă invocarea lui ar putea să o calmeze, apoi se uită la mine. Vreau să încetezi cu rapul.

Mă dau un pas în spate, de parcă mi-aș fi luat o palmă. Așa mă simt.

— Ce... dar...

— Refuz să stau cu mâinile în sân și să te las să ajungi ca taică-tău, înțelegi? Uită-te și tu cum a ajuns, făcând „rap gangsta”. Cu un glonț în cap!

Întotdeauna mi s-a spus că tata a fost prins între conflictele de stradă pentru că în muzica lui a vorbit despre ele.

— Dar eu nu sunt așa!

— Iar eu n-o să permit să fii așa, zice Jay, clătinând din cap. N-o să o fac. *Nu pot.* O să te concentrezi pe învățat și o să lași baltă toată tâmpenia asta. E clar?

Singurul lucru clar este că Jay nu înțelege rapul. Nici pe mine. Și asta mă doare mai mult decât ce se spune la știri.

Înghit însă tot, așa cum se cuvine unuia din neamul Jackson, și o privesc drept în ochi.

— Da, mamă. E clar.

* * *

Este așa de clar încât, când Supreme îmi trimite, în aceeași seară, un mesaj în care îmi cere să ne întâlnim a doua zi dimineață, accept fără nicio ezitare. A văzut știrile și vrea să discute cu mine despre asta.

A mai văzut și că este pe primul loc pe Dat Cloud. Știrile i-au făcut pe toți să o asculte.

Ne întâlnim la Fish Hut, localul mic și prăpădit de pe Clover. Nu mi-e greu să ies din casă. E sâmbătă și Jay e ocupată cu vizita lunară, de control, a toxicomanilor aflați în reabilitare. Azi nu avem destulă mâncare ca să-i poată hrăni, dar toată lumea vorbește așa de mult, încât nu pare să mai conteze. Îi zic lui Jay că mă duc la bunici și ea e așa de prinsă în discuții, că nu spune decât „Bine”.

Imediat urc pe bicicletă, cu căștile pe urechi, rucsacul în spate și lanțul tatei ascuns pe sub hanorac, și o iau spre Clover Street.

Pedalez în viteză, să nu înghet. Bunicul zice că frigul este singurul lucru care poate să blocheze cartierul Garden. Așa se explică de ce străzile sunt aproape pustii.

Trec pe Clover Street de parcă aș traversa o zonă de război abandonată. Fish Hut e unul dintre puținele locuri care mai stau încă în picioare. Mătușa Pooh zice că e pen’ că în timpul revoltelor domnul Barry, proprietarul, a pus pe ușă o tăbliță pe care scria „proprietar de culoare”. Ei bine, da, mătușa a fost în stradă în tot timpul revoltelor. Ba, chiar a jefuit câteva magazine și s-a ales cu câteva televizoare.

De la seara din Ring, nu mai am niciun semn de la ea. Nu, nu s-a dat la fund. Jay a vorbit aseară cu ea. Mătușa Pooh pur și simplu nu vrea să vorbească cu mine.

Hummerul lui Supreme e parcat pe un loc de lângă intrarea la Fish Hut. Îmi iau bicicleta cu mine. Aș fi proasta proastelor să o las afară. Nu aș mai găsi-o în veci. În plus, domnul Barry, proprietarul, nu face caz. De fapt, de cum pășesc înăuntru, zice:

— Bună, Li’l Law!

Mi se permit al naibii de multe datorită tatei.

Fish Hut are pereții acoperiți cu lambriuri de lemn, la fel ca sufrageria bunicilor mei, dar aici au în plus un fel de peliculă uleioasă și închisă la culoare. Bunica nu și-ar lăsa niciodată pereții în halul ăsta. În colțul de sus, un televizor e mereu pe canalul de știri și domnul Barry răcnește mereu la el. Azi e la tejghea și spune:

— Nu pot să cred nicio afurisită de iotă din ce scoate prostu’ ăla pe gură!

Supreme stă la o masă din colț. Încep să cred că nu-și scoate niciodată ochelarii ăia de soare, fumurii. Se îndoapă cu cartofi prăjiți cu ouă – oferta de mic dejun de la Fish Hut. Când mă vede, se șterge la gură.

— A sosit celebritatea momentului.

Face semn spre scaunul din fața lui. Îmi proptesc bicicleta de perete și Supreme îl cheamă la noi pe domnul Barry.

— Mister B! Vă rog să-i aduceți acestei domnișoare orice își dorește. Eu plătesc.

Domnul Barry își notează comanda pe carnețel. Înainte obișnuiam să-l văd ca pe un fel de Moș Crăciun mai tânăr, cu barba bogată și mustața lui neagră. Acum e puțin mai cărunt.

Aleg mămăligă cu creveți și un Sunkist. Nu e niciodată prea devreme pentru un Sunkist – suc de portocale acidulat. Preferatul meu, până mor.

— Felicitări pentru că ai ajuns numărul unu pe Dat Cloud, zice Supreme, după ce domnul Barry se îndepărtează. Ți-am luat un cadou.

Scoate de sub masă o pungă colorată. Nu e mare, dar destul de grea, cât să trebuiască să o iau cu ambele mâini. Înăuntru, o cutie de pantofi închisă la culoare, cu un copăcel ca logo.

Ridic ochii spre Supreme și el îmi zâmbește, iar caninii ăia aurii îi sclipesc.

— ’Aide, zice. Deschide-o.

Scot încet cutia din pungă. Știu deja ce e în ea, dar inima tot mi-o ia la goană. Ridic capacul și nu-mi pot reține un „Pe naiba”, care-mi scapă de pe buze.

O pereche nou-nouță de Timbs. Nu acelea julite, din donațiile de la centrul comunitar, ci unele noi-nouțe, deloc purtate.

— Deci, dacă măsura nu ți-e bună, pot să le schimb fără probleme, zice Supreme când scot una din cutie.

Pipăi copăcelul imprimat pe laterala ghetei. Ochii mă ustură ca dracu’, din pricina lacrimilor. Am muncit luni întregi ca să-mi cumpăr o pereche. Luni. Și tot nu ajunsesem să strâng destul, când directoarea Rhodes m-a suspendat pentru vânzarea de dulciuri. A fost o cursă în care n-aș fi reușit niciodată să ajung la finiș. Supreme mi-a oferit însă o pereche ca pe ceva fără importanță.

Totuși nu-mi vine să cred că spun asta:

— Nu pot să le primesc.

— De ce?

Bunicul meu zice să nu primești niciodată cadouri mari oferite aparent fără niciun motiv, pentru că e posibil ca motivul să fie unul serios și care nu e în avantajul tău.

— De ce mi le-ai luat?

— Ți-am zis, ca să te felicit că ai ajuns pe locul unu, zice.

— Mda, dar astea costă o grămadă…

— O grămadă, zice Supreme, râzând. Au fost doar o sută cincizeci. Am dat mult mai mult pe ochelarii de soare.

— Ah.

Fir-ar. Ce n-aș da ca o sută cincizeci să fie și pentru mine mărunțiș. Rahat, probabil că arăt ca o mare toantă fiindcă am zis că o sută cincizeci înseamnă o grămadă de bani. Ca să nu mai vorbim că par și al dracului de falită.

Mister B. îmi aduce mămăliga cu creveți. Rămân cu ochii în farfurie cât pot mai mult.

— Nu-i nimic, zice Supreme. Îmi aduc aminte de vremea când și pentru mine însemnau al dracului de mulți bani. Păstrează ghetele. Nu te obligă la nimic, pe cuvânt.

Arunc o privire spre perechea mea de imitații. Talpa a început ușor să se dezlipească de restul ghetei. Am dubii că o să mai reziste încă o lună. Poate nici măcar o săptămână.

— Mulțumesc, mormăi și îmi îndes ambele ghete în rucsac.

— Cu plăcere, răspunde Supreme, turnându-și în farfurie sos de ardei iute. Mă gândeam eu că prostia aia din Ring o să facă lumea să vorbească. Dar tu chiar că te-ai depășit pe tine însăți. Nu, fetițo?

Să el nu s-a uitat la aceleași știri pe care le-am văzut eu?

— Nu prea mă vorbesc de bine.

— Sincer, ăsta probabil că e cel mai bun lucru care ți se putea întâmpla. Publicitatea e publicitate, nu dau doi bani pe cât este de proastă. Te-a adus pe primul loc în Dat Cloud, nu?

— Mda, dar nu toată lumea ascultă cântecul pentru că le place.

Credeți-mă, am făcut greșeala să citesc comentariile.

— Cum ar fi ca lumea să se fi agitat atât de mult doar din cauza celor întâmplate la mine în școală?

— Aha, deci aia e școala ta?

Asta e ceva ce n-au spus la știri. Probabil că n-au putut, din considerente legale.

— Da. Unul dintre motivele pentru care s-au supărat elevii a fost ceva care mi s-a întâmplat mie.

Supreme dă din cap, parcă pentru a-mi spune că asta e tot ce trebuie să știe.

— Deci probabil că se vor face valuri în jurul cântecului. Lumii îi place să dea vina pe hip-hop. Presupun că e mai ușor așa, decât să te uiți la problemele reale, înțelegi? Gândește-te totuși că ești într-o companie de legendă. Le-au făcut-o și celor de la N.W.A.[53] și trupei Public Enemy. Lui ’Pac. Kendrick. Ce dracu’, toți cei care au avut vreodată ceva de spus în fața unui microfon, lumea s-a dat la ei pen’ că au spus-o în felul în care au spus-o.

— Pe bune?

— Fir-ar bineînțeles. Voi, ăștia tineri, pur și simplu nu știți. N.W.A. a primit scrisori de la FBI pentru Fuck Tha Police. Un băiat a împușcat un polițai și în mașină pusese o piesă de-a lui Pac. Politicienii au dat vina pe piesă.

— Ce mama dracului?

— Exact, zice Supreme. Și asta nu e nimic nou. Le place să ne transforme în ticăloși pentru că spunem adevărul.

Soarbe din sucul lui de portocale.

---

[53] Trupă americană de hip-hop din New York, cunoscută pentru textele cu mare încărcătură politică, pentru criticile aduse mass-mediei și pentru preocuparea față de temele comunității afro-americane.

— Ai nevoie de un impresar adevărat, continuă, care să se asigure că lucrurile nu scapă de sub control și că vor evolua în avantajul tău.

Un impresar *adevărat.* Aluzia critică la adresa mătușii Pooh este evidentă.

Se aude clinchetul clopoțelului de la intrare. Supreme ridică o mână, să-i atragă atenția celui care a venit.

Dee-Nice se îndreaptă spre noi. Lanțurile lui de aur sunt aproape la fel de lungi ca dredurile din cap. El și Supreme bat palma și se îmbrățișează.

Supreme își întinde gâtul să privească afară.

— OK, văd că ești cu un BMW, zice și îi dă un cot discret lui Dee-Nice, care râde. Deja cheltuiești banii?

— Trebuia să le arăt băieților ăstora cum se face treaba. Se uită apoi la mine.

— Prințesa din Garden. În sfârșit ne cunoaștem. Nu am decât cuvinte de laudă, iubire.

Bate palma cu mine și îmi strânge mâna așa cum o fac uneori băieții.

— Cu primul tău duel și cu cântecul ăla? Ești mortală.

Mărturisire: am cam rămas fără cuvinte. Sunt de-a dreptul perplexă. Dee-Nice e o adevărată legendă. Ce dracului poți să spui când primești aprobarea din partea unei legende? Îi spun:

— Cred în continuare că a fost o porcărie felul în care ai pierdut atunci în fața lui Ef-X.

El și Supreme izbucnesc în râs.

— Poftim? face Dee-Nice.

Eu am început să studiez duelurile cu mult înainte de a pune măcar piciorul în Ring.

— Acum doi ani, îi explic, tu și Ef-X v-ați duelat. Beatul tău a fost absolut demențial. Și acum mă dă pe spate cum ai scos schema aia cu rimele, așa, pe loc. Ar fi trebuit să câștigi, fără discuții.

— Uau! Dar văd că te-ai documentat.

— Un MC trebuie să fie învățăcel înainte de a ajunge maestru, îi spun. Așa zice mereu mătușa mea…

Ghetele Timberland. Apariția lui Dee-Nice. Totul e un aranjament care să mă îndepărteze de mătușa Pooh.

Înțelegeți? Ghetele sunt momeala, de parcă aș fi un biban din aceia grași, pe care îi place bunicului să-i pescuiască vara, iar

Dee-Nice este pluta lui Supreme. Îl pune pe Dee-Nice să stea de vorbă cu mine și așa Supreme o să știe dacă mușc momeala sau nu.

Sincer? Am intrat în apele astea și înot în ele știind că o să fiu prinsă, probabil. Știam ce însemna întâlnirea asta cu Supreme din clipa când mi-a trimis mesajul. Lasă că până și prezența mea aici o va răni pe mătușa Pooh. Lasă că, dacă accept oferta lui, asta va însemna că trebuie să mă descotorosesc de ea. Lasă că, dacă nu e impresara mea, va rămâne probabil pe străzi. Cu toate acestea, am venit aici.

Ce fel de nepoată sunt, atunci?

— Știi ce, mătușa ta pare o tipă cool, zice Supreme. Dar tu ai nevoie de mai mult.

— Supreme... spun și îmi mușc buza.

— Ascultă-mă. Adevărul e că acum ai o ocazie unică, Bri. Situații ca astea, o *publicitate* ca asta nu apar prea des. Trebuie să profiți de ea. Dee n-a avut parte de efervescența de care te bucuri tu. Uită-te ce am reușit pentru el. Și mai am pe țeavă un contract zdravăn pentru fiul meu... dacă o să-și poată ține în frâu numărul.

Dee-Nice izbucnește în râs. E aici o poantă care îmi scapă.

— Tot îți mai face probleme? îl întreabă.

Supreme ia câteva înghițituri de suc de portocale.

— În ultima vreme, nu se poate concentra deloc. Da’ asta e cu totul altă discuție, pentru altă dată.

Dee-Nice dă aprobator din cap.

— E dur de-a binelea, nu-i așa, Bri? Tipul ăsta? zice și arată către Supreme. Mi-a schimbat viața. Acum sunt în stare să am grijă de toată familia mea.

— Pe bune?

— A, da. Mă ocupam de dueluri în Ring, sperând că într-o bună zi o să ducă la ceva, dar familia mea abia se descurca. A apărut Supreme, a pus la cale un plan de bătaie și acum familia mea nu mai trebuie să-și facă griji pentru absolut nimic. Suntem bine.

Bine. Un cuvânt, două silabe.

Să pot, aș da tot ce e nevoie

Ca să fie bine pentru familie.

Înghit cu greutate și mă uit la Supreme.

— Dacă lucrez cu tine, poți să-mi promiți că familia mea o să fie bine?

— O să am grijă ca tu și familia ta să fiți bine, zice. Ai cuvântul meu.

Îmi întinde mâna.

E o trădare față de mătușa Pooh, dar e o scăpare pentru mama mea și Trey. Îi strâng mâna.

— Suntem pe cale să fim plătiți! țipă Supreme. Fetițo, n-o să regreți asta, mă jur că nu. Dar să începem cu începutul. Trebuie să vin la voi, să discut cu maică-ta. Noi trei trebuie să stăm și să…

Dacă viața mea ar fi cu adevărat o comedie de situație, acesta ar fi momentul când lucrurile o iau razna.

— Tu, ăă… trebuie să vorbești cu Jay?

Supreme scoate un hohot de râs, cumva nesigur, ca și cum ar crede că a ratat o poantă.

— Bineînțeles. E vreo problemă?

Așa de multe probleme, că nici nu le pot înșira. Mă scarpin la ceafă.

— S-ar putea să nu fie o idee bună, chiar acum.

— OK, zice Supreme încet, așteptând să vină și restul din partea mea.

Dar eu nu-i dau altceva.

— Până la urmă va trebui să stau de vorbă cu ea. Știi, nu?

Din nefericire. Și Jay o să pună capăt întregii povești, într-o clipită.

Dar e ca atunci când și ea face chestii care nu-mi plac și zice că sunt „pentru binele meu”. Asta e pentru binele ei. Sunt dispusă să fac totul ca tristețea aceea din privirea ei să nu devină permanentă.

— Lasă-mă întâi să vorbesc eu cu ea, îl mint pe Supreme.

— În regulă, zice și zâmbește. Atunci, hai să ne ocupăm să facem bani.

NOUĂSPREZECE

Când ajung acasă, toți toxicomanii aflați în recuperare au plecat și Jay tocmai pune cănile în chiuveta de la bucătărie. Masa e plină de pungi cu alimente.

Îmi dau jos rucsacul și îl pun în bucătărie, pe podea.

— De unde ai luat toate…

— Fato, dacă nu-ți duci rucsacul ăla la tine în cameră, mă jur! explodează Jay.

Ce dracu’, nici măcar nu se uită la mine! Are o vedere periferică dată naibii.

Îmi arunc rucsacul în camera mea. Oricum, tot trebuia să o fac, probabil. Ghetele alea pe care mi le-a dat Supreme sunt îndesate înăuntru. Nimeni nu are timp acum pentru interogatoriul care va urma, odată ce Jay o să le vadă.

Supreme a vorbit ore în șir despre toate planurile pe care le are pentru mine. Vrea să dau câteva interviuri despre ce s-a întâmplat, vrea să fac un cântec cu Dee-Nice și unul cu Miles. Vrea să fac o compilație cu melodiile mele. A zis că o să plătească el pentru închirierea studioului și pentru melodii.

E greu să fiu entuziasmată, știind că va trebui să-i spun mătușii Pooh că o las baltă, practic, și că deocamdată nu-i pot spune mamei. Trebuie să aștept mai întâi să se aranjeze niște treburi. Adică să am în mână un contract cu șapte cifre și să zic gen „Uite ce am scos!”. Nu se poate să spună nu la chestia asta.

OK, sunt o mie de situații în care să zică nu, dar eu tot o să încerc să scot un da.

Până să revin în bucătărie, Jay s-a mutat la congelator. Bagă un pachet cu carne de pui lângă legumele congelate care sunt deja acolo.

Arunc un ochi într-una dintre pungi. Sunt biscuiți sărați, pâine, chipsuri, suc.

— Mătușa Pooh a adus toate astea?

— Nu, răspunde mama. Eu le-am cumpărat.

— Cum așa?

Mai îndeasă un pachet de carne în congelator.

— Azi mi-a venit prin poștă cardul cu bonurile de la asistența socială.

Bonuri de asistat?

— Tu ai bonuri de asistat? Dar ziceai că noi n-o să…

— Poți să spui o grămadă de chestii înainte să fie cazul, răspunde Jay. Nu poți să știi niciodată ce o să faci sau nu, până când nu ești pus în situația respectivă. Aveam nevoie de alimente. Asistența socială o să ne ajute să le obținem.

— Dar credeam că ai spus că nu acordă bonuri de masă studenților, decât dacă sunt angajați.

— M-am retras de la școală.

O spune așa, detașat, de parcă am întrebat-o cum e vremea.

— Ce-ai făcut?

Vorbesc atât de tare, încât cred că m-a auzit chiar și doamna Gladys, vecina noastră de alături, care își vâră nasul peste tot.

— Dar erai aproape să termini! Nu poți să te lași de școală pentru niște bonuri de masă!

Jay trece pe lângă mine, mă ocolește și scoate o cutie de cereale dintr-o pungă.

— Pot să mă las, ca să fiu sigură că tu și frate-tău nu faceți foamea.

Asta…

Asta doare.

Asta doare, fizic, al dracului de tare. Simt în piept durerea, mă jur. Mă arde și mă doare în același timp.

— Nu trebuia să faci asta.

Jay vine spre mine, dar eu mă uit spre raza de soare ce sclipește prin geam și se reflectă în gresia de pe jos. Bunicul avea vorba asta, să te uiți după petele de lumină. Știu că nu însemna mot-à-mot asta, dar eu nu am altceva.

— Hei, uită-te la mine, spune Jay.

Îmi prinde bărbia cu mână, ca să fie sigură că o fac.

— E doar temporar, OK?

— Dar visezi să devii asistentă socială. E nevoie de diplomă pentru asta.

— Tu și fratele tău sunteți visul meu cel mai important. Celălalt poate să mai aștepte, ca să fiu eu sigură că voi doi sunteți în regulă. Asta fac părinții uneori.

— N-ar trebui să fii nevoită, îi zic.

— Dar vreau să o fac.

Asta face să fie și mai greu. Să fii nevoit înseamnă o responsabilitate. Să vrei înseamnă iubire.

Jay îmi ia obrajii în mâini.

— Ți-am ascultat piesa.

— Da?

— Îhâm. Te prinde, recunosc. Și e al naibii de briliantă, domnișoară Bri, Brilianta.

Zâmbește și își trece degetul mare peste obrazul meu.

— Am înțeles, zice.

Două cuvinte și totuși sunt la fel de calde ca o îmbrățișare.

— Serios?

— Chiar da. Dar tu înțelegi ce voiam eu, nu-i așa?

— Da. Nu vrei ca lumea să presupună chestii aiurea despre mine.

— Exact. Scumpo, trebuie să ne pregătim. Povestea aia de la postul local de știri s-ar putea să fie doar începutul. Vreau să nu fii prea vizibilă în perioada asta.

— Ce? Nu pot să ies din casă? Sau să mă duc la școală?

Nu am absolut nimic împotrivă.

— Fato! zice și îmi dă o palmă ușoară peste braț.

Eu râd.

— Nu *chiar* atât de invizibilă. O să-ți miști fundul la școală, așa că nici să nu te gândești. Adică…

Se oprește să-și caute cuvintele.

— Adică să nu-i provoci. Să nu răspunzi la nimic, să nu faci nimic. Doar… să te porți ca și cum ar vorbi despre altcineva. Să nu intri pe Twitter sau mai știu eu ce și să comentezi.

Mama trebuie să-și perfecționeze cunoștințele despre social media.

— Nu pot nici măcar să-i trolez pe cei care se dau la mine?

Sunt profesionistă când vine vorba să-i provoc online pe puștii gameri. De fapt, aș putea să trec asta în viitorul meu CV, ca aptitudine, împreună cu rapul și întinsul părului. Serios, e foarte ușor să trolezi. Tot ce trebuie să faci este să găsești căi multiple de a spune că penisul unui puști gamer e mic și acesta o să se dezlănțuie.

— Mai bine să nu spui nimic. Punct. De fapt, ia, dă-mi mie telefonul tău.

Întinde palma și eu fac ochii mari.

— Glumești.

— Deloc. Dă-mi telefonul.

— Mă jur că nu-ți…

— Telefonul, Bri.

Rahaaat. Mi-l scot din buzunar și i-l pun în palmă.

— Mulțumesc, zice și și-l vâră în propriul buzunar.

— Du-te să înveți pentru ACT.

— Pe bune? zic și mârâi.

— Pe bune. Nici nu știi când vine vremea să dai examenul. *Asta* trebuie să fie prioritatea ta. Gina zice că Sonny studiază câte două ore pe zi. Ai putea să iei și tu exemplu de la el.

La naiba, Sonny. Fi-i-ar curul ăla de elev silitor. Mă face pe mine să par o putoare. Bine, așa și sunt, dar nu despre asta e vorba.

— Ăă, cum poți să auzi pe cineva…

— Du-te și învață, fato!

•

Nu mă pune să învăț două ore. Nu, în opinia mamei se pare că ar fi prea puțin. Abia după patru ore îmi aduce telefonul. *Patru.* Am și uitat să vorbesc.

Jay pășește peste mizeria și hainele murdare de pe podeaua camerei mele.

— Înainte să-ți dau telefonul ar trebui să te pun să cureți jegul ăsta de cameră, zice. Ai face bine să nu-mi aduci gândaci în casă.

Bunica obișnuia să spună același lucru. De parcă oamenii îi aduc în casă pe furiș. Arăt eu ca și cum aș vrea să mă aflu oriunde în preajma unui gândac? Pe lista mea de „Lucruri cu care nu glumesc” ăștia sunt fix după Big Bird.

Jay îmi pune telefonul pe birou și ocolește hainele și resturile de pe jos.

— Glumeam doar!

— Și eu te iubesc, strig în urma ei.

Am primit mesaje de la Sonny și Malik, pe care le șterg. Da, sunt tot supărată pentru cum au mers treburile acasă la Malik.

Mai am și o grămadă de notificări de la Dat Cloud. Dar au rămas pe loc deja de un minut. De obicei îmi deschid aplicația ca să elimin numărul acela enervant din cerculețul roșu, și să o închid. Azi însă, când o deschid, mă așteaptă multe mesaje necitite.

Troli, probabil. Adică o practic și eu, așa că ar trebui să fiu în stare să suport, nu? Credeți-mă, gamerii m-au numit de atâtea ori „cioară” și „târfă”, încât pot să duc mult mai mult. Am doar nevoie de câteva momente să mă pregătesc.

Primul mesaj e de la un utilizator numit „RudeBoi09”[54]. Minunată poreclă. Îl deschid. E un link și sub el a scris:

---

[54] Rude boy – băiat necioplit.

E un rahat! Bri, nu-i lăsa să te cenzureze!

Hă?

Nu dau click pe link. Ce sunt eu, să am încredere în cineva numit RudeBoi? Ar putea să fie un virus sau o pornografie. Mesajul următor însă, de la un alt utilizator, are același link și un comentariu:

I-ai enervat nu glumă hahaha!

Și al treilea mesaj are linkul. Și al patrulea, al cincilea. Pe ecran apar mesaje noi de la Sonny.

Ești OK?

Sună-mă.

Te iubesc.

Și el mi-a trimis linkul. Dau click. Se deschide un articol de pe site-ul ziarului local, *Clarion.* Citesc titlul și îmi stă inima în loc.

Pe val ar trebui să se scufunde:

Piesa violentă a unei tinere cântărețe de rap duce la violențe

— Ce mama… șoptesc.

E o pagină întreagă în care o tipă pe nume Emily Taylor se plânge de piesa mea. Susține că fiului ei de treisprezece ani îi place, dar ea crede eu am „cântat în toată piesa despre lucruri care ar face orice părinte să apese imediat butonul de Stop, inclusiv am lăudat armele și am instigat la ură împotriva poliției”.

Despre ce dracu’ vorbește asta? Nu există niciun vers care să spună ceva împotriva poliției. Doar pen’ că m-am săturat să-i văd patrulând prin cartierul meu, de parcă suntem toți niște criminali, asta înseamnă că *eu* greșesc?

La mijlocul articolului a inserat o filmare video de la incidentul din parcarea Ringului. Emily o folosește ca să mă prezinte drept „afiliată unei bande, o adolescentă indisciplinată, care de curând a fost dată afară dintr-un așezământ local”.

Lăsați-mă cinci secunde cu ea și îi arăt eu indisciplină.

O ține tot așa, îi dă cu revolta de la Midtown și afirmă că „E normal deci ca această piesă în care se încurajează violența să-i încurajeze să acționeze violent”.

Finalul, însă! Finalul articolului este de-a dreptul o glumă, pentru că acolo Emily își câștigă un loc permanent pe lista mea de porcării.

„Cer respectuos website-ului Dat Cloud să scoată *Pe val* din catalogul său. Răul e deja făcut. Nu putem îngădui să continue. Poți să ni te alături, semnând petiția din linkul de mai jos. Trebuie să facem mai mult pentru a-i proteja pe copiii noștri”.

Să-i protejăm pe copiii *noștri.* Eu clar nu sunt inclusă printre ei.

Dă-o în mă-sa pe Emily. Ei bine, da, am spus-o. Dă-o în mă-sa. Nu știe absolut nimic despre mine, dar vrea să se folosească de un singur cântec pentru a mă transforma în ticăloasa mare și rea care îl influențează pe prețiosul ei fiu. Doamne ferește ca el să *afle* cu ce trebuie să se confrunte cei ca mine, în fiecare zi. Trebuie să fie plăcut să te panichezi din pricina unor afurisite de cuvinte. Pentru că nu sunt nimic altceva. Cuvinte.

Nu mă pot abține și dau click pe profilul tipei. Vreau să o văd cu ochii mei pe tâmpită asta.

Are câteva poze de profil care ar trebui să spună mai multe despre ea. Una e cu ea, soțul și fiul ei. În spatele lor stă atârnat un cerb mort, cei trei poartă haine de camuflaj și au puști în mână. A, da. Sunt albi.

Ce mă scoate totuși din sărite? Titlul articolului ei anterior.

De ce nu-mi veți lua armele:

Aici nu se acceptă controlul armelor

Dar când eu cânt rap despre arme e altceva?

Mă întreb de ce.

E la fel ca porcăria de la Midtown, mă jur. Fetele albe nu sunt trimise la directoare dacă fac remarci malițioase. Ce dracu’, am văzut-o cu ochii mei. Primesc doar un avertisment. Dar de fiecare dată când eu deschid gura, să spun ceva care nu le pică bine profesorilor mei, la direcțiune cu mine.

Aparent, cuvintele sunt diferite dacă ies din gura mea. Nu știu cum, dar sună mai agresiv, mai amenințător.

Ei, știți ce? Am destule cuvinte pentru Emily.

Închid ușa, intru pe Instagram de pe telefon și imediat sunt live. De obicei, doar Sonny și Malik îmi răspund. În seara asta, totuși, în câteva secunde, ajung să mă urmărească vreo sută de persoane.

> Ce mai faceți? Sunt Bri.

Comentariile încep imediat.

> Cântecul tău e □ □ □
>
> Dă-i dracului, cu ce spun!
>
> Ești noua mea interpretă de rap favorită □
>
> Vă mulțumesc pentru sprijin, le răspund.

Alți o sută de oameni intră imediat să mă urmărească.

> După cum poate știți, există o petiție pentru scoaterea cântecului meu de pe Dat Cloud. Dincolo de faptul că asta înseamnă cenzură, mai e și al dracului de stupid.
>
> Ce dracu’, așa-i, scrie cineva.
>
> Dă-o dracului de cenzură!
>
> Corect, dă-o dracului de cenzură, le spun eu celor trei sute de viewers. Ei nu înțeleg pentru că nu sunt în poziția care să-i facă să înțeleagă. În plus, dacă eu sunt înarmată până-n dinți, poate că sunt obligată să fiu așa, nenorocito. Nu e vina mea că asta te face să te simți inconfortabil. Eu mă simt inconfortabil în fiecare afurisită de zi a vieții mele.

Patru sute de viewers. Lumea îmi răspunde cu □ sau cu emoji „bate palma”. Continui.

> Dar știți ce? Am ceva pentru fiecare dintre cei care vor să se dea la mine din cauza cântecului meu.

Ridic degetul mijlociu, fără să ezit.
Cinci sute de viewers. Alte comentarii.

> Zi-le!
>
> Dă-i în mă-sa pe toți!
>
> Suntem cu tine, Bri!
>
> Deci, doamnă reporteră și oricine mai vrea să spună despre *Pe val* una sau alta. Dă-i drumul. La dracu’, scoate-mi cântecul, dacă asta vrei. Dar niciodată n-o să mă faci să tac. Prea am al

dracului de multe de spus.

DOUĂZECI

Nu am fost beată decât o singură dată în viața mea. În vara de dinaintea anului doi de liceu, Sonny, Malik și cu mine am decis să încercăm coniacul Hennessy pe care tatăl lui Sonny îl ține în birou. Să vedem și noi ce mare brânză e. Cea. Mai. Mare. Greșeală. Din. Viața. Mea. A doua zi dimineață am regretat profund că am pus mâna pe sticla aceea. Am regretat și când Jay s-a făcut foc și pară.

Acum cred că sunt mahmură de la Instagram. M-am culcat enervată maxim pe Emily și pe toate celelalte Emily din lume. Când m-am trezit, eram însă ceva de genul: „Fir-ar. Chiar am spus eu asta?”

Prea târziu să mai fac ceva. Poate că nu le-am salvat pe pagina mea, dar cineva a făcut-o și acum se distribuia. Mă rog doar să nu vadă mama felul în care am înțeles eu cum „ar fi bine să nu fii prea vizibilă și să nu răspunzi la nimic”.

Nu sunt convinsă că i-ar păsa totuși, ținând cont de felul cum a reacționat astăzi.

A venit la mine în cameră când tocmai mă pregăteam să merg la biserică și mi-a spus:

— Scumpo, poți să te bagi la loc în pat. Rămânem acasă.

În orice altă zi aș fi exclamat ironic „Aleluia!”. Nu are nicio legătură cu Iisus. Cu poporul lui am eu o problemă. Nu puteam totuși să mă bucur – Jay mi-a zâmbit într-un fel atât de trist, că numai zâmbet nu era. S-a întors la ea în cameră și de atunci n-a mai ieșit.

N-am putut să mă mai întorc în pat. Eram prea îngrijorată din pricina ei. Nici Trey nu s-a mai culcat, așa că, de câteva ore, ne uităm pe Netflix. Am renunțat la cablu cu ceva timp în urmă. Trebuia să alegem – ori el, ori telefoanele –, iar Jay și Trey aveau amândoi nevoie de acestea din urmă, pentru potențiale slujbe. Îmi ridic picioarele pe spătarul canapelei, la doar câțiva centimetri de capul fratelui meu.

Mi le împinge la o parte.

— Fato, ia-ți din fața mea picioarele astea puturoase și infecte.

— Trey, termină! zic pe un ton plângăreț și le urc la loc.

Întotdeauna trebuie să-mi țin picioarele sus pe canapea.

Trey bagă în el niște boabe uscate de Cheerios. Nu prea obișnuiește să mănânce cerealele cu lapte.

— Ai niște picioare care seamănă cu ale lui Bruce Banner Hulk.

Pentru asta îi vâr în ureche degetul mare de la picior. Sare în sus așa de repede, că e gata să scape din poală bolul cu cereale. Reușește totuși să-l prindă. Eu mor de râs.

— Glumești prea mult! îmi zice și întinde degetul spre mine.

Se așază, însă eu continui să râd în hohote.

— Ooo, iartă-mă, frățiorul meu mai mare, zic și îmi frec talpa piciorului de obrazul lui.

Trey își ferește fața.

— Bine, continuă tu cu glumele astea.

Se aude scârțâind podeaua de pe hol și mă întorc să arunc o privire spre ușă. Dar nu e Jay. Bunicul zice că uneori casele astea foarte vechi au tendința să se lase. De aceea fac zgomote fără motiv.

— Crezi că e OK?

— Cine? Mama? Da, e în ordine. Doar că are nevoie de o zi departe de toate bârfele alea din biserică.

O înțeleg. Biserica e plină de oameni care au multe de zis și nimic de făcut. Te-ai aștepta ca unii dintre ei să ne ajute în loc să ne bârfească, dar probabil că e mai ușor să spui că-l iubești pe Iisus și e mai greu să faci ca el.

Mă rog.

— Deeeci… începe Trey, în timp ce eu îi mănânc din cereale. Nu-ți mai pasă deloc, hă?

Puțin a lipsit să nu mă înec. Puțin a lipsit. Tușesc, să-mi dreg glasul.

— Stai puțin. Tu ai Instagram?

— Uau, face Trey și râde. Tu ești online și te dai în stambă și primul lucru pe care vrei să-l știi e dacă eu am cont pe Instagram?

— Ăă, da.

— Trebuie să-ți faci ordine în priorități. Și, dacă vrei să știi, Kayla m-a convins să-mi fac unul.

Uite și gropițele. Apar de fiecare dată când vorbește despre ea.

— O să fie viitoarea mea cumnată?

— Ia nu te mai preocupa tu de mine, zice și-mi împinge capul în joacă. Poartă-ți ție de grijă. Ce se întâmplă cu tine, Bri? La modul serios. Pentru că treaba aia?! În filmarea aia nu era surioara mea.

Culeg o scamă de pe canapea.

— Am fost furioasă.

— Și? De câte ori trebuie să-ți tot spun – internetul înseamnă că lucrurile alea rămân acolo pentru totdeauna. Vrei ca un viitor angajator să vadă așa ceva?

Ei, asta nu mă pune pe gânduri tot atât de tare pe cât o face o persoană anume.

— O să-i spui lui Jay?

— Nu, n-o să-i spun *mamei.*

Trey mă corectează mereu când îi spun mamei pe nume.

— Are și așa destule pe cap. Dar tu, Bri, trebuie să înveți să nu mai iei seama la ceilalți. Nu merită să-ți consumi energia chiar pentru orice lucru.

— Știu, mormăi eu.

— Atunci poartă-te ca atare, zice și mă ciupește de obraz.

— Stai. Asta e tot?

— Ce?

— Adică nu sari la mine cu cearta?

Mai bagă câteva boabe de cereale în gură.

— Nț. O las pe mama să facă asta când o să afle, pentru că o să afle, crede-mă. Și eu o să-mi pregătesc și floricele, pentru spectacol.

Îi arunc o pernă în cap.

Se aude soneria. Trey dă la o parte perdeaua, să se uite afară.

— Sunt ăilalți doi din Nesfânta Treime.

Îmi dau ochii peste cap.

— Spune-le că nu sunt acasă.

Trey deschide ușa și, bineînțeles, zice:

— Salut, băieți. Bri e aici.

Întoarce capul și se uită la mine cu un rânjet de trol, fără să-și arate dinții. Nesimțitul.

Bate palma cu ei și îi lasă să intre.

— Nu v-am mai văzut de ceva vreme. Cum merge?

Malik îi spune că totul e bine, dar ai zice că mie mi-o spune, pentru că se uită fix la mine. Eu stau intenționat cu ochii în televizor.

— Eu îmi rup fundu’ cu ACT și SAT, zice Sonny.

Sunt așa mândră de el. A reușit practic să-i adreseze lui Trey câteva cuvinte. A fost o vreme când nu reușea decât să se bâlbâie în fața lui, așa era de topit după Trey. Uneori cred că *încă* îl place. Trey a știut dintotdeauna că lui Sonny îi place de el. Mereu râde de ideea asta. Totuși, mai demult, când eu și Sonny eram într-a cincea, unul dintre prietenii lui Trey a spus ceva despre Sonny și a folosit un cuvânt pe care refuz să-l repet. După aceea a încetat să mai fie prieten cu Trey. La șaisprezece ani, fratele meu numea masculinitatea toxică „un drog dat naibii”. Așa e el, drăguț.

Trey se așază pe brațul canapelei.

— A, Son, nu te frământa prea tare. Poți să dai testele de mai multe ori.

— Da, dar dă bine să le iau din prima.

— Nuu. Dă bine dacă le iei, punct, zice Trey. Isteț cum ești, n-o să ai nicio problemă.

Obrajii lui Sonny devin ușor rozalii. Mai este încă îndrăgostit.

O vreme singurul care vorbește e televizorul. *The Get Down*[55], mai exact. Mă uit la ecran, dar simt cum Sonny, Malik și Trey mă cercetează cu privirea.

55 Serial american de televiziune, lansat inițial pe Netflix în 2016 și anulat după primul sezon; este povestea genezei culturii hip-hop.

— Ei bine? zice Trey. O să te porți ca și cum ei n-ar fi aici?

— Mda, spun și mai halesc din cereale.

Trey îmi smulge castronul din mână. Apoi are îndrăzneala, *îndrăzneala,* să-mi tragă picioarele jos de pe canapea și mă face să mă ridic în capul oaselor.

— Ăă, mă scuzi? spun.

— Ești scuzată. Prietenii tăi sunt aici ca să vorbească *cu tine,* nu cu mine.

— Voiam să ne petrecem timpul cu tine azi, spune Malik. Știi tu, un joc video, să ne relaxăm.

— Da, așa cum făceam înainte, adaugă Sonny.

Crănțănesc și mai zgomotos.

---

[55] Serial american de televiziune, lansat inițial pe Netflix în 2016 și anulat după primul sezon; este povestea genezei culturii hip-hop.

— Zău, Bri, serios? spune Malik. Nu vrei măcar să ne vorbești?

Craaanț.

— Îmi pare rău, băieți, intervine Trey. Se pare că e hotărâtă.

Fratele meu e malefic. De ce spun asta? Pentru că stă lângă mine și, cu fundul ridicat în aer, dă drumul la cea mai zgomotoasă, mai afurisită bășină pe care am auzit-o în viața mea. Lângă. Fața. Mea.

— Vai de mine! strig și sar în picioare. Am plecat, la dracu'!

Trey scoate un hohot răutăcios și își întinde picioarele pe canapea.

— Asta primești pentru că ți-ai pus picioarele alea împuțite pe fața mea.

•

Doar pentru că plec împreună cu Sonny și Malik nu înseamnă că trebuie să le și vorbesc. O luăm pe trotuar, între noi nu se aude nimic, în afară de zgomotul surd pe care-l scoate lanțul de la gâtul meu.

Malik se trage de șnurul hanoracului.

— Frumoase ghete Timb.

Le port prima dată. Când am plecat, Jay era tot la ea în dormitor și Trey nu dă destulă atenție unor astfel de chestii, ca să bage de seamă. Adică el poartă de șapte ani aceeași pereche de adidași Nike și tot așa.

— Mersi, mormăi.

— De unde le ai? întreabă Malik.

— *Cum* le-ai obținut? zice Sonny.

— Mă scuzi, nu credeam că e treaba ta.

— Bri, zău, repetă Sonny. Știi că deunăzi n-am vrut să spunem nimic, da?

— Uaaau! Asta e o semitentativă de scuze.

— Ne pare rău, zice Malik. E mai bine așa?

— Depinde. De ce vă pare rău?

— Că nu te-am susținut, spune Sonny.

— Și pentru că lucrurile sunt așa de diferite, adaugă Malik.

— Diferite, în ce fel?

Mă rog, știu foarte bine în ce fel, dar vreau să o aud de la ei.

— În ultima vreme n-am mai stat așa de mult împreună, recunoaște Malik. Dar nu te purta ca și cum e doar vina noastră. Și tu ți-ai schimbat comportamentul față de ceilalți.

Mă opresc. Pe lângă noi trece doamna Carson, în Cadillac-ul ei mai bătrân decât bunicii mei. Claxonează și ne face semn cu mâna. Fluturăm și noi mâinile spre ea. Tipic pentru Garden.

— Cum mi-am schimbat eu purtarea față de voi? întreb.

— Tot rolul ăsta de rapperiță pe care îl joci? Eu nu cunosc persoana aceea, explică Malik. Mai ales nu pe aceea care a spus chestiile alea pe Instagram.

Ah!

— Ați văzut și voi?

— Mda, zice Sonny și dă din cap. La fel ca jumătate din internet. Nu pot să te mint, probabil că și pe mine m-ar fi scos din sărite. Așa că…

Ridică din umeri.

— Scos din sărite e una, aia a fost altceva, spune Malik. Și pe urmă, la școală…

— Stai puțin, la școală nu m-am schimbat. Voi sunteți ăia care nu prea mai au timp pentru mine pentru că v-ați făcut alți prieteni. Ca să se știe, nu am nicio problemă cu asta, dar n-o să mă port ca și cum nu mă doare. Plus că voi doi v-ați întâlnit împreună și fără mine, să căutați informații despre Rapid.

— Mi-am imaginat că ai o grămadă de alte chestii pe cap ca să te mai încarci și cu asta, zice Sonny. Știu că acum familia ta trece printr-o perioadă dificilă.

— Asta e tot? Sau…

Nu pot să cred că o să spun asta.

— Sau voi nu mai vreți să fiți văzuți în compania mea?

Futu-i. Mă înțeapă ochii. Înțelegeți, este vocea asta mică, ce mi s-a cuibărit în gânduri de o vreme. Care îmi spune că Sonny și Malik sunt niște elevi mult prea buni la Midtown ca să se mai asocieze cu cineva care nu e așa. Ei o să ajungă departe, așa că de ce și-ar mai pierde timpul cu cineva care nu ajunge decât până în biroul directoarei?

E credibil. De fapt, este așa de credibil, încât ar putea să fie adevărat.

— Despre ce *dracu'* vorbești? se răstește Sonny. Bri, tu ești sora mea, da? Te știu de pe când îți era frică de Big Bird.

— Doamne, nu are logică, o pasăre așa de mare! De ce nu înțelegeți?

— Cu Malik ne știm de când a purtat aceeași geacă de blugi un an întreg.

— Geaca aia era totuși al dracului de confortabilă, răspunde

Malik.

— Și voi mă știți de când eram un mic fan Justin Bieber, adaugă Sonny.

Mamă, aia chiar că a fost o fază. Nu de mult s-a dat cu Shawn Mendes.

— Dacă mai pui vreodată să cânte *Baby,* te omor, îi zic.

— Vezi? Am trecut prin ce e mai rău împreună, spune Sonny. Am supraviețuit chiar și dezbaterii formidabile despre Killmonger[56].

Îmi mușc buza. Toți trei facem schimb de priviri.

— El. Nu. A. Fost. Un Antierou. Negativ, zic, bătând din palme la fiecare cuvânt. A fost un personaj negativ de-a dreptul!

— Uau, serios? exclamă Malik. Voia să-i elibereze pe negri!

— Așa voia și Nakia! spun eu. Dar n-ai văzut-o omorând femei ca să reușească!

— Cum să te uiți la scena aceea de flashback și să nu simți totuși ceva pentru frumosul de el? întreabă Sonny. Serios!

Pufnesc sarcastic.

— Am mai multe sentimente pentru Dora Milaje-le[57] cărora le-a luat beregata.

— Ce vreau eu să spun, intervine Sonny, e că la naiba cu tot restul. Nimic nu poate să schimbe ce avem împreună.

Întinde pumnul spre mine și Malik. Ne ciocnim pumnii între noi, batem palma și facem semnul victoriei, așa cum obișnuiam în școala generală.

— Bum! exclamăm toți.

Ne-am împăcat, așa, pur și simplu.

* * *

Temporar. Înțelegeți, într-o zi o să fiu o bătrână cu părul alb (fără riduri, pentru că negrii nu fac riduri) și nepoții mă vor întreba despre prietenii mei cei mai buni. O să le povestesc cum Sonny, Malik și cu mine am fost prieteni încă de când eram în pântecele mamelor noastre, că ei mi-au fost alături la bine și la rău, frații mei de la alte mame.

O să le mai spun și cum un simplu joc de *Mario Kart*[58] a pus capăt prieteniei noastre, pentru că eu sunt pe cale să azvârl nenorocitul de controller în capătul celălalt al livingului lui Malik.

---

[56] Personaj negativ din *Pantera neagră.*

[57] Dora Milaj – personaje feminine din *Pantera neagră,* membrele forțelor speciale ale națiunii africane din Wakanda.

[58] Serie de jocuri video dezvoltate și publicate de Nintendo, având ca temă cursele de tip carting.

— Nu cred că ai aruncat cu carapacea în mine! țip.

Malik râde și Mario al lui trece în viteză pe lângă broasca mea. Yoshi-ul lui Sonny e mult înaintea noastră. Suntem la a treia cursă. Eu am câștigat-o pe prima, iar Sonny pe a doua, de aceea fundul puturos al lui Malik recurge la tactici necurate.

Bine, OK, folosește carapacele așa cum trebuie folosite, dar, la naiba, dă în mine. Dacă vrei să arunci o carapace, folosește-te de trucul vechi, cunoscut ca CPU Browser.

— Hei, erai în calea mea, spune Malik. Mario face ce trebuie să facă Mario.

— Bine, pariu.

O să-l las în urmă, să vedeți. Și nu doar la joc. O să aibă el nevoie de ceva de la mine. S-ar putea să fie mâine, s-ar putea să fie peste zece ani, și eu o să fiu gen „Îți aduci aminte când ai aruncat în mine cu carapace la *Mario Kart?*”.

M-am născut machiavelică.

Totuși Broasca are forța G. Chiar dacă asta mi l-a pus jos pe piticul meu, acesta se ridică și se apropie de Yoshi-ul lui Sonny.

— Se pare că inspectorul va avea o întâlnire cu părinții, la Midtown, vinerea asta, spune Sonny.

Mă uit la el.

— Pe bune?

— Da! zice și sare cu brațele în aer. Na. Că. Te-am. Făcut!

Mă întorc spre ecran.

— Ce? Nuuuuuuu!

Mi-am luat o clipă ochii de la ecran și a fost destul ca Yoshi-ul lui Sonny să treacă primul linia de sosire.

Malik se lasă să cadă cât e de lung pe canapea și râde în hohote.

Nu pot să cred așa ceva.

— Afurisit mic ce ești!

Malik și Sonny bat palma.

— Perfect, frate! Absolut perfect.

Sonny face o plecăciune.

— Îți mulțumesc pe bune, zice și se așază lângă mine. Inspectorul chiar o să țină o ședință.

Mă las într-o parte, să mă feresc de el, dar, vai, asta mă aduce mai aproape de Malik. Mă mut pe fotoliu.

— Nu vreau să aud nicio iotă din ce are de spus curul ăla de trișor al tău.

— Mamă, Bri. Sunt atâtea arome pe aici și tu alegi să fii oțetită, zice Sonny. E serioasă treaba.

Malik își scutură părul de pisică din freza decolorată la vârfuri. Celălalt copil al lui tanti ’Chelle, DouăLabe, bântuie pe undeva pe aici. Malik i-a pus numele ăsta.

— Mda. Școala angajează polițai ca să asigure paza la Midtown. Mama a primit un e-mail despre asta și despre întâlnirea Asociației de părinți.

— Pe bune? zic, cu brațele desfăcute în lături.

Sonny dispare în bucătărie.

— Mda! Vor ca elevii, părinții și tutorii să vină la ședință și să-și spună răspicat opiniile.

— Probabil că n-o să schimbe nimic! zic. O să facă tot așa cum vor ei.

— Din păcate, spune și Malik. Va fi nevoie de ceva barosan ca să-i facă să se răzgândească și, nu, Bri, nu mă refer la distribuirea videoului cu tine.

— Nu? întreb.

Sonny revine, cu o pungă de Doritos și un pachet de chipsuri Ahoy! Și cutii de Sprite.

— Nu. Probabil că o să te facă să pari diabolică, pentru a-și justifica decizia.

Malik își roade unghia de la degetul mare.

— Doar aș vrea să-l putem folosi la un… Sonny, de ce îmi mănânci toată haleala?

— Să împarți înseamnă să-ți pese, răspunde Sonny și își îndeasă în gură un fursec întreg.

— Mie nu-mi pasă chiar așa de mult.

— Vai, mersi, Malik. Ei bine, da, o să mă duc înapoi și o să-mi iau din frigider și o bucățoaie din cutia aia de Chunky Monkey[59].

Pufnesc. Malik își strânge buzele într-o grimasă. Sonny se întoarce iar în bucătărie, rânjind.

Malik se trage spre capătul canapelei.

— Bri, stai să te întreb ceva. Da promite-mi că nu-ți sare muștarul, bine?

— Să-mi sară muștarul? Te porți ca și cum mie îmi sare repede…

— Așa e, zic, deodată, el și Sonny.

---

[59] Marcă de înghețată.

Sonny nici măcar nu e în cameră.

— Lăsați-o baltă. Ce e?

— Dacă ar exista o cale să distribuim filmul așa cum vrei tu, ai fi de acord? întreabă Malik.

— Cum adică așa cum vreau eu?

— Ai zis că deja ai vorbit despre ce ți-au făcut Long și Tate, în cântecul tău. Păi, dacă folosim cântecul tău ca să arătăm lumii ce s-a întâmplat?

Sonny se întoarce cu înghețata și trei lingurițe. Nu e nevoie să întind mâna ca să-mi dea și mie una.

— Cum? zice. Ca un videoclip?

Malik pocnește din degete.

— Asta e! Am putea trece prin fiecare vers, nu? Să le arătăm oamenilor ce vrei să spui, folosind cadre din documentarul pe care l-am filmat eu. Și pe urmă, când zici că te-au țintuit la pământ…

— Să arătăm filmarea momentului, așa cum s-a întâmplat, termin eu în locul lui.

Să dea naiba. Chiar s-ar putea să meargă.

— Exact, confirmă Malik. În felul ăsta explicăm cântecul pentru toți idioții ăia care s-au luat de tine și arătăm ce s-a întâmplat la școală.

Îmi vine să-l îmbrățișez. Serios. Fără să spună explicit că înțelege cântecul, spune exact că înțelege cântecul și, cu adevărat, spune că mă înțelege pe mine. Asta e tot ce voiam de la el. Bine, asta plus niște chestii nu tocmai interzise minorilor, de la o anumită vârstă, dar nu despre asta e vorbă acum.

Să-l îmbrățișez pe Malik? Ha! Nici vorbă. Îi trag un pumn.

— Asta e pentru toate tâmpeniile pe care le-ai spus despre cântecul meu!

— Au! face și se ține de braț. Ce dracu’, femeie! Cântecul l-am înțeles de la început. Doar că nu voiam ca lumea să facă supoziții despre tine. N-o să o spun pe aia cu „ți-am zis eu”, dar… nee, las-o moartă. Chiar îți spun: ți-am zis io!

Mă strâmb la el. Știam că o să vină și asta.

— După ce m-am gândit la cum au reacționat cu toții la școală când au ascultat cântecul, mi-am dat seama că ai avut dreptate, zice Malik. Breezy, tu ai vorbit deja în numele nostru. Nu e vina ta că alții nu înțeleg.

Ridică din umeri.

— Așa că de ce să nu folosim cântecul ca să stârnim puțină agitație?

DOUĂZECI ȘI UNU

Așa că am stârnit agitație. E nevoie de câteva ore, dar Malik, Sonny și cu mine punem la punct un videoclip pentru *Pe val,* folosind ceea ce a filmat Malik pentru documentarul lui. De exemplu, când eu cânt „în gașca întreagă avem metal cât pentru un furnal”, se văd armele de la pieptul unor GD. Malik le-a blurat fețele.

„Nu noi tragem, crima însă nouă în cârcă ne e pusă” aduce noi extrase din filmările făcute anul trecut, când a fost ucis băiatul acela.

„Mă apropii, voi priviți atent, sunt primejdioasă” spun eu și se derulează filmarea secretă cu angajatul magazinului de benzi desenate, din Midtown, care acum câteva luni s-a ținut după noi printre rafturi.

Și exact așa cum ne-am înțeles, când eu cânt „Pune-mă la pământ, frate, și ți-ai futut norocul cu mine”, Malik montează clipul cu incidentul.

Dar asta o să schimbe oare intențiile unora ca Emily? Probabil că nu. Sincer, nimic nu o va face. Nu vor înțelege niciodată cu adevărat, pentru că ei nu vor să înțeleagă pe cineva ca mine.

Nu contează. Sper că o să le dea palpitații clipul meu.

Tocmai încărcăm filmul pe YouTube când telefonul lui Sonny începe să sune. Îl scoate și practic face pe loc o criză de nervi.

— Fir-ar al dracului! Ai mei vor să mă duc acasă și să fac pe dădaca pentru gremlini.

Îi trag una cu perna peste moacă.

— Încetează să mai vorbești așa despre surorile tale mai mici!

Sonny are trei surori mici: Kennedy are zece ani, Paris, șapte și Skye are patru ani. Sunt absolut cele mai drăgălașe și, dacă ar fi fost posibil să-ți adopți frați sau surori, aș fi făcut-o. Sonny le iubește din cale-afară… cu excepția cazurilor când trebuie să facă pe babysitterul pentru ele.

— Sunt niște gremlini! insistă el. Acum câteva zile vorbeam cu Rapid și ele…

— Ho, ho, ho. Time out, zic și fac semnul T cu palmele. Nu poți să pomenești de așa ceva, pur și simplu *în treacăt*! Vorbești din nou cu Rapid?

Sonny se îmbujorează.

— Mda. De fapt, am vorbit cu el la telefon. Tipul ăsta – zice și arată spre Malik – m-a convins să-i explic lui Rapid de ce am dispărut.

Malik imită o plecăciune.

— Mă bucur că am fost de ajutor, zice.

— Deci i-am trimis un mesaj și i-am spus că i-am găsit IP-ul și că știu că nu stă în Garden, continuă Sonny. El m-a întrebat dacă n-am putea să vorbim la telefon. Am fost de acord. Mi-a reamintit că el nu mi-a spus niciodată că ar locui aici, doar eu am presupus asta. Rapid a înțeles totuși de ce asta m-a scos din minți. Am vorbit mult.

Ăă, am nevoie să aflu mai mult de atât.

— Și ce-a mai zis? Cum îl cheamă? Cum ți s-a părut după voce?

— Fir-ar să fie, da’ știu că te bagi în sufletul omului, zice Sonny. N-o să-ți zic ție toate chestiile dintre noi.

— Deci, insist și ridic din sprâncene, aveți chestii între voi?

Malik ridică și el din sprâncene.

— Se pare că au.

— Și voi doi e clar că nu le aveți pe ale voastre, de vreme ce vă băgați nasul peste noi. Am vorbit despre toate și nimic. E ciudat totuși. Am fost așa de prinși în discuție, că n-am apucat să aflu cum îl cheamă. Nici el pe mine. Dar n-am avut nevoie de asta. L-am cunoscut fără să-i știu numele.

Zâmbesc? Da. Îl împung în obraz cu degetul, la fel cum a făcut și el când a fost vorba de Curtis.

— Uită-te la tine, roșești și toate alea.

Sonny se ferește de degetul meu.

— Mă rog. Știi ce e și mai ciudat? Cred că i-am mai auzit vocea. Doar că nu-mi dau seama *unde.*

— La școală? sugerează Malik.

Sonny se ciupește de buza de sus.

— Nuu. Nu cred.

— Și v-ați dat întâlnire? îl întreb.

Sonny dă încet din cap.

— Da. Vreau să veniți și voi când o să fie. Știți, în caz că o fi vreun ucigaș în serie.

— Ce? Ca să o mierlim cu toții? zice Malik.

— Asta înseamnă prieteni la bine și la rău, nu?

Îmi dau ochii peste cap.

— Ai noroc că te iubim.

— Am. Și pentru că mă iubești – zice și rânjește spre Malik – pot să aduc și gremlinii aici? Așa am putea să mai facem o rundă de *Mario*...

— Nici vorbă, răspunde Malik. Surorile *tale* trebuie să stea acasă la *tine.* Există un motiv pentru care eu sunt singur la părinți.

— La dracu'! geme Sonny și pășește peste picioarele întinse ale lui Malik. Ești un afurisit fără maniere.

Îi trage un pumn în șold.

— Au, hobbit urâcios ce ești!

Sonny îi arată degetul mijlociu și pleacă.

Malik își freacă șoldul. Eu mustăcesc.

— Te doare?

Se ridică și își netezește șortul de baschet.

— Da. Mă răzbun eu. Meciul de box a reînceput.

Nu din nou. Ultimul a fost în clasa a șaptea și a durat luni în șir. Absolut din senin, unul dintre ei sărea și îl bătea pe celălalt de-i suna apa în cap. Câștiga cine reacționa cel mai bine. Sonny a ieșit învingător după ce, la biserică, i-a tras lui Malik un pumn în mijlocul rugăciunii.

— Ți-e foame? mă întreabă Malik. Pot să pregătesc ceva pentru amândoi.

— Nu. Cred că și eu ar trebui să o iau spre casă. Plus că habar n-ai să gătești.

— Cine zice? Fato, pot să te delectez cu cele mai perfecte Chef Boyardee[60] pe care le-ai gustat în viața ta! Ține minte. Acu, pe bune, poți să stai cât vrei, zice și mă împinge cu umărul.

Îmi trag genunchii la piept. Ghetele mi le-am scos de mult. Nu sunt așa de proastă să-mi bat joc de canapeaua lui tanti 'Chelle.

— Nu. Trebuie să mă duc să văd ce face mama.

— Ce-i cu tanti Jay?

— Cred că au ajuns-o toate. N-am mers la biserică și pe urmă s-a închis la ea în cameră și acolo a rămas. Adică nu e mare chestie, dar așa făcea pe vremuri, când…

---

[60] Marcă de paste la conservă.

— Ah, zice Malik.

— Exact.

Rămânem tăcuți o vreme.

— Breezy, o să vină și zile mai bune.

— Zici? murmur eu.

— Știi ce? Am ceva pentru asta. Pun pariu că te pot face să zâmbești în mai puțin de două minute.

Se ridică și caută în telefon.

— De fapt, pariez că nu-mi trebuie decât un minut.

Apasă pe ecran și se aude Michael Jackson cântând *P.Y.T.* Nu e niciun secret că MJ e cheia ca să mă faci să zâmbesc. La fel ca tentativele lui Malik de a dansa. Se preface că interpretează, mimând din buze „You're such a P.Y.T., a pretty young thing" și face un soi de mișcare, dar pare mai degrabă că ar vrea să se scarpine.

Izbucnesc în râs.

— Serios?

— U-huu, zice și vine spre mine dansând.

Mă ridică în picioare și mă face și pe mine să mimez și să dansez cu el. Trebuie să recunosc că zâmbesc.

Face un *moonwalk* mai rău decât a încercat Trey vreodată. Leșin de râs.

— Ce? zice Malik.

— Frate, nu știi să dansezi.

— Părerea ta.

— Adevărul.

Mă strânge tare în brațe și își sprijină bărbia de creștetul meu.

— Breezy, dacă asta te distrează, mă bag, orice-ar fi.

Îmi pun și eu brațele în jurul lui. Ridic privirea și el se uită în jos, la mine.

Când buzele lui se apropie de ale mele, nu mă feresc, închid doar ochii și aștept artificiile.

Da, artificii. Ca în toate filmele alea de dragoste pe care le ador, fără să o recunosc. Sărutul acesta ar trebui să-mi taie picioarele, să-mi facă inima să sară din piept și să-mi dea fiori.

Dar, ăă, sărutul acesta? Sărutul acesta nu e nimic din toate cele de mai sus.

E ud, stângaci și are gustul pufuleților Cheetos pe care Malik i-a mâncat mai devreme. Nici măcar nasurile nu ni le putem potrivi cum trebuie. Inima nu-mi bate mai tare – niciun bum-

bum. La dracu', niciun bam-bam. E ciudat. Nu e vorbă că Malik sau eu n-am săruta bine; nuu, știm ce facem. Doar că nu e…

Ce trebuie.

Ne dăm un pas în spate.

— Ăă… face Malik. Eu, ăă…

— Mda.

— N-a fost…

— Nu.

Se lasă o tăcere stânjenitoare.

Malik își duce mâna la ceafă.

— Vrei să te conduc acasă?

•

Am trecut de trei străzi și nu scoatem nicio vorbă. Undeva, departe, câinii latră unii la alții. S-a întunecat de tot și e destul de frig. Trecem pe lângă o casă de unde se aud voci venind dinspre verandă, dar oamenii stau pe întuneric. Singurul semn că sunt acolo e sclipirea portocalie a unei țigări aprinse. Stai puțin, nu. Miroase a marijuana.

— Bri, ce-a fost chestia aia? mă întreabă Malik.

— Tu să-mi spui mie. Tu m-ai sărutat. Și tu ești ăla care are deja o iubită.

— Rahat, zice șuierat, ca și cum abia acum și-a dat seama de asta. Shana.

— Mda.

E drept că s-a cam luat ea la harță cu mine, dar o chestie ca asta e nașpa oricum.

— Mi se pare că tipa îți cam place, așa că de ce m-ai sărutat?

— Nu știu nici eu! S-a întâmplat, pur și simplu.

Mă opresc locului. Acum suntem departe de vocile de pe verandă și e atâta liniște, că glasul mi se aude mai tare decât vorbesc de fapt.

— S-a întâmplat așa, pur și simplu? Malik, nimeni nu sărută pe cineva pur și simplu.

— Hoo, stai puțin. Și tu m-ai sărutat pe mine.

N-are rost să neg.

— Așa e, zic.

— De ce?

— Din același motiv pentru care tu m-ai sărutat primul pe mine.

Adevărul este că între noi e ceva, chiar dacă nu suntem siguri ce anume. Dar încep să mă întreb dacă nu e ca un puzzle prost. Piesele sunt toate acolo, ca să creezi o imagine ce ar putea fi perfectă, dar, după sărutul acesta, dacă ele nu se potrivesc perfect?

Pe lângă noi trece un Camaro gri.

— Bine, OK, zice Malik. Simt ceva pentru tine. De ceva timp încoace. Și cumva mi-am dat seama că și tu simți ceva pentru mine, dar n-am fost sigur.

— Da… fac eu, abia șoptit.

Nici asta nu avea sens să neg.

— Uite care e treaba, știu că te deranjează că sunt cu Shana. Dar, Bri, să știi că nu trebuie să flirtezi cu tipul ăla, Curtis, ca să mă faci gelos.

— Chiar îți bați joc de mine, scâncesc eu.

De fapt, nici nu știu dacă se poate numi scâncet ce-am scos din mine.

— În microbuz, erai grămadă pe el, continuă Malik. Și pe urmă, după revoltă, i-ai luat apărarea. Încercai să mă faci gelos.

Îl măsor cu privirea din cap până-n picioare.

— Nu s-a gândit nici dracu’ la tine!

— Și vrei să te cred?

— Frateeee, zic și îmi dau cu pumnul în palmă. Doamne ferește, nu avea nicio treabă cu tine. Mă jur.

— Nu avea nicio legătură cu mine faptul că erai grămadă pe el?

— Nuu, ce naiba! Nici măcar nu văzusem că erai în microbuz! Malik, da’ știu că ai tupeu. Pe bune. Asta e așa o manevră de gagicar.

— *Gagicar*?

— Da! O tot ții lângă cu sentimentele tale și mă săruți, dar nici măcar o dată până acum nu ai *lăsat să se vadă* că mă placi. Iar acum, pentru că mie îmi place de altcineva, brusc ai sentimente pentru mine? Las-o moartă, frate. Serios!

Malik ridică din sprâncene.

— Stai așa. Îți place de *Curtis*?

Au!

Fir-ar să fie.

Mie îmi place Curtis?

Se aude un scrâșnet de roți. Camaroul gri întoarce brusc. Vine în viteză înapoi și frânează tare, fix în dreptul nostru.

— Ce dracu’? zice Malik.

Portiera din stânga se deschide brusc și de pe locul șoferului sare afară un tip. Rânjește la noi, cu gura plină de dinți argintii. Are un pistol în mână.

E tipul din Ring, membru Crown.

— Măi, măi, măi, face. Ia te uită ce avem noi aici.

Nu pot să mă uit la el, stau cu ochii ațintiți la pistol. Inima îmi bubuie în piept.

Malik întinde brațul în fața mea.

— Nu vrem necazuri.

— Nici eu nu vreau. Vreau doar ca fetița asta să-mi dea chestia ei.

Nu știu dacă să mă uit la el sau la arma lui.

— Ce?

Face semn cu pistolul spre pieptul meu.

— Vreau lanțul ăla.

La dracu’. Am uitat să mi-l bag pe sub hanorac.

— Vezi tu, tăticul tău a fost foarte nerespectuos, cum umbla el peste tot cu coroana aia prinsă de lanț și își spunea Regele din Garden, în timp ce se ținea cu nenorociții de Discipoli. Așa că tu o să îndrepți greșeala și o să-mi dai mie chestia aia.

— Nu pot…

Tremur ca scuturată de friguri.

— E al meu…

Tipul îndreaptă pistolul spre mine.

— Am zis să mi-l dai!

Zic unii că în clipe ca aceasta îți trece pe dinaintea ochilor toată viața. Mie însă îmi trec prin față toate lucrurile pe care nu le-am făcut. Să am succes, să scap din Garden, să trăiesc mai mult de șaisprezece ani. Să mă duc acasă.

— Eu… Nu pot…

Dinții îmi clănțănesc.

— Nu pot să renunț la el.

— Fă, nu m-ai înțeles? Dă-mi căcatul ăla!

— Omule, calmează-te…

Tipul izbește cu pumnul în falca lui Malik și acesta cade la pământ.

— Malik! zic și mă reped spre el.

Clic clic. A fost armat pistolul.

— Te rog? scâncesc eu. Te rog, nu mi-l lua.

Nu pot să pierd lanțul. Mama ar fi putut să-l amaneteze până acum și să scape de facturi, să umple frigiderul, dar ea mi l-a încredințat mie. Mie. Știu că a spus că nu vrea să renunț la el, dar mi-am imaginat mereu că, dacă situația devine foarte gravă, am putea să-l vindem.

Să pierd lanțul ar fi ca și cum am pierde plasa de siguranță.

— Vai, uite cine plânge, face tipul de la Crown, în batjocură. Da cum rămâne cu toate căcaturile lipsite de respect de le zici în cântecul tău, hă?

— E doar un cântec!

— Mă doare-n cur! zice și îmi lipește țeava pistolului fix în frunte. Deci te lași ușor sau ai de gând să fii încăpățânată?

La picioarele mele, Malik geme. Se ține cu mâna de ochi.

Nu pot să risc viața lui și nici pe a mea. Nici măcar ca să garantez că familia mea e OK.

Mă îndrept și îl țintuiesc pe tip cu privirea. Vreau ca lașul ăsta să se uite în ochii mei și să vadă că nu mi-e frică.

— Lanțul, zice, printre dinți.

Mi-l scot încet de după gât. Pandantivul sclipește, chiar și pe întuneric.

— Așa mă gândeam și eu, zice tipul și mi-l smulge din mână.

Ne uităm unul în ochii celuilalt, în timp ce pășește cu spatele spre mașină. Nu lasă pistolul jos decât după ce ajunge în Camaro. Demarează în trombă și pleacă, luând cu el plasa de siguranță a familiei mele.

PARTEA A TREIA

ȘCOALA NOUA

DOUĂZECI ȘI DOI

Era cât pe ce să fiu ucisă de unul din gașca Crown. Așa că o sun pe mătușa mea, din banda Garden Disciples.

Imediat ce aude cuvântul „jefuită”, se grăbește să vină la mine.

Malik și cu mine o așteptăm pe trotuar. Ochiul începe să i se umfle și să se învinețească. Susține că nu are nimic, dar asta e tot ce a spus, de când a plecat Camaroul.

Îmi cuprind mijlocul cu brațele. În stomac am un ghem care nu vrea să dispară. Nici nu sunt prea sigură că vreau. E ca și cum m-ar ține la un loc, fărâmă cu fărâmă, și dacă ar dispărea m-aș face praf.

Mașina Cutlass a mătușii Pooh vine în viteză dinspre capătul străzii. Abia ce oprește lângă noi, că ea și Scrap sar afară. Amândoi au armă.

— Ce dracu’? zice mătușa. Cine a făcut porcăria asta?

— Tipul din Crown care s-a luat de noi la sala lui Jimmy, îngaim.

Malik întoarce repede capul spre mine.

— Stai așa, tu ai mai avut de-a face cu el și înainte?

Sună mai mult ca o acuzație decât ca o întrebare.

— Am avut o mică altercație, zice mătușa Pooh. Ce ți-a luat, Bri?

Strâng atât de tare din maxilar, că mă doare.

— Lanțul.

— Rahat! face ea și își prinde capul în mâini.

— Ăia din Crown își doresc lanțul ăla de când l-au ucis pe Law, zice Scrap.

Pentru ce? Ca să aibă un trofeu că mi l-au luat pe tata de lângă mine?

— N-am vrut să cedez, zic.

Vocea mi se frânge, fir-ar să fie.

— Tipul avea un pistol și…

— Hoo, stai așa, face mătușa Pooh. Te-a amenințat cu pistolul?

În ochi i se vede furia care așteaptă doar o scânteie. Și cunosc cele șase cuvinte care ar putea să o aprindă.

Propria-mi furie mă face să le rostesc cu ușurință.

— Mi-a pus țeava la frunte.

Mătușa Pooh își îndreaptă încet spatele. Fața îi e albă, aproape calmă.

— Chestia asta n-o să rămână așa.

Pășește apăsat spre mașină. E felul ei de a ne spune să o urmăm. Malik rămâne pe trotuar.

— Nu vii? îl întreb.

— Nu. O să mă duc pe jos acasă. Sunt doar câteva străzi.

Acasă. Unde tanti ’Chelle probabil că îl așteaptă deja.

— Hei, ăă… Poate că nu-i spui lui tanti ’Chelle despre toate astea, bine?

— Vorbești serios? zice Malik. Bri, tu ai fost jefuită! Eu am un ochi vânăt!

Sunt mai serioasă decât un atac de cord. Dacă îi spune, ea o să-i zică mamei și mama o să pună capăt oricărei chestii pe care o plănuim eu și mătușa Pooh.

— Te rog eu, nu. Bine?

— Stai așa. Te gândești să dai de tipul ăla?

Nu-i răspund.

— Ai înnebunit, Bri? Nu poți să te duci după el! O cauți cu lumânarea.

— Uite ce-i, nu ți-am cerut să ne ajuți! strig eu. Ți-am zis doar să nu-i spui! Bine?

Malik stă țeapăn ca o scândură.

— Mda, zice. Cum vrei tu, *Bri.*

Îmi rostește numele ca pe un cuvânt dintr-o altă limbă.

Nu am timp pentru problemele lui, care or fi ele. Nu am. Trebuie să-mi iau lanțul înapoi. Mă urc în mașină. Când pornim, Malik e încă pe trotuar.

Mătușa Pooh și Scrap vorbesc pe rând despre tipul din gruparea Crown. Se pare că îl cheamă Kane și îi place să facă întreceri cu Camaroul pe bulevardul Magnolia. Presupun că acolo ne ducem și noi, în schimb mătușa Pooh oprește în dreptul casei noastre și parchează.

— Vino, Bri.

Iese și ea și apleacă scaunul în față. Cobor.

— Ce căutăm aici? o întreb.

Mătușa Pooh mă ia brusc în brațe și mă strânge tare. Mă sărută pe obraz și-mi șoptește:

— Stai aici, ascunsă.

Mă smulg din îmbrățișarea ei și zic:

— Nu! Vreau să vin și eu!

— Mă doare undeva de ce vrei tu. Îți spun să rămâi aici.

— Dar trebuie să-mi iau…

— Vrei să mori sau să ajungi în pușcărie, Bri? Ori te omoară unul din Crown, ca ripostă, ori te toarnă careva și te pun polițaii la pământ. Asta e tot ce poate să iasă de aici.

La naiba. Are dreptate. Dar, brusc, mă lovește…

Ea poate să fie ucisă. Ea poate să fie arestată.

Ce scânteie?! Am amorsat o bombă, care poate să explodeze dintr-o clipă în alta.

Nu, nu, nu.

— Mătușă, las-o baltă. Nu merită ăla să…

— Să dea dracu'! zice. Nimeni nu se ia de familia mea! L-au omorât pe frate-meu și pe urmă te amenință pe tine cu pistolul și eu să las baltă tot căcatul ăsta? Nici vorbă!

— Nu poți să-l omori!

— Atunci de ce dracu' m-ai mai sunat?

— Eu… n-am…

— Puteai să o suni pe maică-ta, puteai să-l suni pe Trey, la dracu', puteai să suni la poliție. Dar tu m-ai sunat pe mine. De ce?

În adâncul meu, știu de ce.

— Pentru că…

— Pentru că știai că o să mă ocup de el, zice, printre dinți. Așa că lasă-mă să fac cum știu eu.

Se duce la mașină.

— Mătușă Pooh, strig, cu vocea spartă. Te rog.

— Du-te-n casă, Bri.

E ultimul lucru pe care îl mai spune, înainte s-o ia din loc.

Acum știu de ce am sunat-o pe ea. Nu pentru că voiam să se ocupe de tip, ci pentru că eu aveam nevoie de ea.

Mă îndrept spre casă, târșâindu-mi picioarele pe alee, și descui ușa din față. Din bucătărie răzbat vocile lui Jay și Trey, iar din combina stereo se aude o piesă R&B. O bucată de parchet care scârțâie îmi anunță prezența.

— Tu ești, Bri? strigă mama.

Slavă cerului că nu apare de după ușa bucătăriei. Nu cred că fața mea poate să ascundă ce s-a întâmplat adineauri. Îmi dreg glasul și răspund:

— Da, mamă.

— Bine. Cina e aproape gata.

— Eu, ăă…

Vocea mi se stinge. Îmi dreg iar glasul.

— Am mâncat la Malik.

— Niște porcării, probabil, că vă știu eu pe voi trei. Îți pun și ție un tacâm.

— OK, reușesc să îngaim și pe urmă o tai în camera mea.

Închid ușa. Nu vreau decât să mă ascund sub cuverturi, dar patul mi se pare că e la kilometri distanță. Mă las pe jos într-un colț și îmi strâng genunchii la piept, cu senzația că o să-mi cedeze.

Pe tipul ăla îl voiam mort, mă jur că da. Acum însă nu pot să mă gândesc decât cum o să-l doboare un glonț, așa cum s-a întâmplat cu tata.

Dacă are o soție, moartea lui o s-o dea peste cap, așa cum a pățit Jay.

Dacă are o mamă, ea o să plângă așa cum a plâns bunica.

Dacă are un tată, când o să vorbească despre el, vocea acestuia va deveni gravă, la fel ca a bunicului.

Dacă are un fiu, el o să fie furios pe tatăl lui pentru că a murit, așa cum e și Trey.

Dacă are o fetiță, ea nu va primi niciodată un răspuns când zice „tati”. Ca mine.

O să-l îngroape și o să-l transforme în tot ce nu a fost, de fapt. Cel mai bun soț, cel mai bun fiu, cel mai bun tată. Cartierul o să se umple de tricouri imprimate cu chipul lui și de graffiti în cinstea lui. Numele lui o să ajungă tatuat pe brațul cuiva. Va ajunge pe veci eroul care și-a pierdut viața prea repede, și nu ticălosul care mi-a distrus mie viața. Toate acestea, din cauza mătușii.

Ei o să-i apară la știri poza de identificare. Nu fotografiile în care zâmbim împreună pe capota Cutlassului ei sau în care râde lângă Jay, când mama a obținut atestatul GED, la care nu mai spera. Timp de o săptămână o să se vorbească de ea ca despre o criminală fără milă, până când altcineva va face ceva nasol. Pe urmă, eu o să fiu singura care o mai jelește.

Mătușa o să devină un monstru pentru că a omorât monstrul pe care nu l-am putut omorî eu însămi. Sau o să omoare pe ea cineva. Oricum ar fi, eu o voi pierde.

Exact așa cum l-am pierdut și pe tata.

Toate lacrimile pe care mi le-am reținut acum încep să curgă șiroaie. Îmi astup gura cu mâna, zgâlțâită de suspine. Jay și Trey nu trebuie să mă audă. Nu trebuie. Dar suspinele sunt așa de puternice, că aproape nu mai pot să respir.

Îmi țin gura și în același timp mă lupt să trag aer în piept. Lacrimile îmi șiroiesc printre degete.

Cei din neamul Jackson au voie să plângă. Chiar și atunci când avem mâinile mânjite cu sânge.

* * *

Nas a spus odată că somnul e rudă cu moartea și, brusc, înțeleg ce înseamnă asta. Aproape că nu pot să dorm, cu gândul la moarte. Am rostit șase cuvinte care e posibil să o fi invocat.

Mi-a pus țeava la frunte.

Când le-am rostit, au părut ca plumbul, ca și cum, scoțându-le afară, mi-am luat o greutate de pe limbă, dar, într-un fel, pare că încă atârnă acolo. Le văd, practic, laolaltă cu toate cele șapte silabe ale lor.

Fiindcă la frunte mi-a pus țeava,

Mătușa poate dispărea-va.

Pentru că acele șase cuvinte i-au spus altceva mătușii Pooh: *Ocupă-te tu de el în locul meu. Distruge-ți tu viața pentru mine. Lasă-i pe toți să te eticheteze cu un singur cuvânt „ucigașă”. Pentru mine.*

Toată noaptea mi-au răsunat în urechi cele șase cuvinte. Și m-au făcut să-i trimit un mesaj scurt: Ești bine?

Nu mi-a răspuns.

La un moment dat, adorm. Când deschid ochii, mama stă lângă mine, pe pat.

— Bună, zice, cu blândețe. Ești OK?

Pare să fie dimineață.

— Da. De ce mă întrebi?

— De fiecare dată când am venit să văd ce faci, erai agitată și te zvârcoleai în așternut.

— Ah!

Mă ridic și îmi simt tot corpul greu.

— De ce ai venit să vezi ce fac?

— Mereu trec să văd ce faceți, tu și Trey.

Mă mângâie pe obraz.

— Bookie, ce se întâmplă?

— Nimic.

Nu trebuie să afle că eu i-am ordonat mătușii Pooh să omoare pe cineva. Nu trebuie să știe nici că lanțul nu mai e. I-ar frânge inima.

În ritmul ăsta, secretele se adună unele peste altele.

— Nu e vorba de petiția aceea, nu? mă întreabă Jay.

Ah! Ce ironie că tocmai o armă m-a făcut să uit exact faptul că cineva mă urăște fiindcă am cântat despre arme.

— Știi despre petiție?

— Mda. Gina și ’Chelle mi-au trimis-o pe mesaje. Știi cum sunt nașele tale. Iau foc pe loc, când e vorba de tine.

Chicotește.

— Sunt gata să-i tăbăcească dosul femeii ăleia. Dar le-am zis să o ignore, așa cum ți-o spun și ție.

Acum îmi e ușor să o ignor, dar mă întreb dacă nu cumva Emily avea dreptate. Poate că versurile mele sunt periculoase.

— Bine.

Jay mă sărută pe frunte.

— Așa te vreau. Vino, spune și mă bate pe picior. Hai să-ți pregătesc ceva de mâncare înainte să pleci la școală.

Arunc o privire la telefon. Au trecut unsprezece ore. Niciun cuvânt de la mătușa Pooh.

O urmez pe Jay în bucătărie. Trey mai doarme încă. Azi și-a luat liber de la Sal, pentru o minivacanță. Ceva... nu e în ordine. E o liniște stranie, ca și cum casa e mai tăcută decât ar trebui. Jay deschide un dulap.

— Cred că am timp să-ți fac niște friganele, înainte să vină autobuzul. Ca alea pe care le făcea mama. Ea le spunea *pain pierdu.*

Îmi place când Jay scoate rețetele acelea pe care mama ei obișnuia să le facă în New Orleans. Eu nu am fost niciodată acolo, dar au gust de acasă.

— Aduc eu ouă.

Deschid frigiderul și mă izbește o căldură stătută. Toată mâncarea e învăluită în întuneric.

— Ăă, frigiderul nu merge.

— Poftim?

Închide ușa, apoi o deschide iar, ca și cum asta ar rezolva problema. Nu o rezolvă.

— Ce mama naibii?

Observă ceva lângă plită și îi cade fața.

— Rahat!

Cifrele de pe ceasul plitei sunt de obicei luminate. Acum, nu.

Jay apasă întrerupătorul. Nu se întâmplă nimic. Se repede în hol și apasă întrerupătorul și acolo. Nimic. Se duce în camera mea, în baie, în living. Nimic.

Agitația e suficient de mare, ca să-l trezească pe Trey. Apare în hol, frecându-se la ochi.

— Ce se întâmplă?

— Ne-au tăiat curentul, zice Jay.

— Ce? Credeam că ne-au amânat.

— Așa trebuia! Omul acela mi-a zis… i-am cerut încă o săptămână.

Jay își îngroapă fața în mâini.

— Doamne, nu acum. Te rog, nu acum. Tocmai am cumpărat atâta mâncare.

Probabil că o să se strice toată în mai puțin de o săptămână.

Rahat. Puteam să fi amanetat lanțul și să plătim factura la lumină. Rahat. Rahat. Rahat.

Jay își ia mâinile de pe față, își îndreaptă umerii și se uită la noi.

— Nu. Nu o să facem asta. N-o să ne plângem de milă.

— Dar, mamă…

Chiar și vocea lui Trey e stinsă.

— Am spus nu, Trey. Suntem la pământ, dar nu suntem scoși din luptă. Mă auzi? E doar o piedică.

Totuși lasă senzația unei lovituri serioase.

Lovitura de grație poate să pândească după colț.

Unsprezece ore și douăzeci de minute. Și niciun semn de la mătușa Pooh.

DOUĂZECI ȘI TREI

Pentru că plita e electrică, nu putem să facem *pain pierdu.* Mănânc, în schimb, niște cereale.

În microbuz rămân tăcută. Azi nu suntem decât eu și Sonny. Sonny zice că a trecut pe la Malik și tanti ’Chelle i-a spus că Malik a avut un fel de accident ciudat și s-a ales cu un ochi vânăt. Rămâne acasă, să se refacă. E clar că nu i-a spus ce s-a întâmplat, exact așa cum l-am rugat.

Ar trebui să fiu ușurată, dar, fără să știu de ce, mă simt mai rău. Malik nu lipsește niciodată de la școală. Așa că fie ochiul lui e foarte rău, fie el e așa de zdruncinat, că are nevoie de o zi liberă.

Oricum ar fi, vina e a mea.

Poate totuși e un lucru bun faptul că Malik lipsește azi. Astfel, nu va fi încă nevoit să-i vadă pe cei patru polițai înarmați, care au venit pe post de paznici.

El și Shana au avut dreptate. Acum Midtown ne consideră o amenințare pe noi, toți copiii de culoare. Trecem ca de obicei prin detectorul de metale, dar e greu să te concentrezi la ceva în afară de pistoalele de la brâul polițiștilor. Am senzația că intru într-o închisoare, și nu în școala mea.

La sfârșitul zilei sunt bucuroasă să plec acasă, chiar dacă asta înseamnă să intru într-o casă aflată în beznă.

Creierul meu parcă are pe *repeat* un playlist cu toate chestiile de rahat care se întâmplă în viața mea. Pistolul acela ațintit în frunte. Articolul din ziarul Online. Long și Tate punându-mă la pământ. Polițaii de la școală. Lumina tăiată. Mătușa Pooh.

Douăzeci de ore și niciun răspuns.

Singurul lucru care îmi distrage puțin atenția e jocul *Uno*[61] pe care Jay îl pune pe masă, după cină. Fără televizor și internet, nu avem altceva de făcut, așa că mama a propus să facem un turneu cu jocuri de familie. Ea și Trey nu se poartă totuși ca o familie.

---

[61] Joc de familie, cu patru seturi de cărți speciale, în patru culori (roșu, galben, verde, albastru); este asemănător jocului de Macao.

— Pam! face Trey și trântește o carte pe masa din bucătărie.

Soarele nu a apus încă și ne oferă toată lumina de care avem nevoie ca să jucăm.

— Joker, scumpete! O să trecem pe galben, fix așa cum o să vă îngălbeniți amândouă când o să vă bat de n-o să mai știți de voi.

— Minciună, zic eu și pun jos o carte galbenă.

— Băiete, ascunde-ți dosul ăla micuț undeva, zice Jay. N-ai făcut nicio brânză, pen’ că… pam!

Trântește și ea o carte.

— Am și eu un Joker și zic doar că ne întoarcem la verde crud, scumpule.

— Bine, bine. Îți las ție tura asta. Dar o să regreți.

Amândoi o să regrete. Înțelegeți, îi las pe amândoi să turuie aiurea. Ei nu știu că am două cărți de „trage patru”[62], un Joker, o carte „stai o tură” și una care schimbă culoarea în roșu. Sunt pregătită pentru orice.

E a treia rundă și, în mod miraculos, încă nu ne-am luat de păr. La primul ne-am încins așa de tare, că Jay a plecat de la masă și ne-a dezmoștenit pe amândoi. E întruchiparea jucătorului care nu știe să piardă.

Proba A? Am afișat cartea de „stai o tură” și Jay îmi aruncă priviri ucigașe.

— Chiar ai de gând să-ți pui propria mamă pe bară? zice.

— Ăă, nu ești mama mea. Acum ești doar o tipă pe care trebuie să o bat.

— Ha! exclamă Trey.

— Nici tu nu însemni nimic pentru mine, domnule.

— Ha! îl imită Jay.

— Ei, dacă tot nu însemn nimic, zice Trey și ridică încet o carte.

Apoi, ca un cor de îngeri, face:

— Aaaaahhhh!

Apoi:

— Pam! Trage două cărți, scumpete.

Oooh, abia aștept să-i pun pe față cartea cu „trage patru”.

Îmi trag cele două cărți și… Dumnezeu există. Îmi mai intră un Joker, plus una de „stai o tură”. Așa cum spunea răposatul mare filosof Tupac Shakur: „Nu sunt un ucigaș, dar nu-mi forța mâna”.

---

[62] Adică o carte cu care îl forțezi pe următorul jucător să tragă patru cărți de jos.

E oarecum aiurea că jocul ăsta mă distrează. Nu avem lumină și mătușa Pooh ar putea să fie…

Câteva lovituri puternice în ușă mă fac să tresar.

Trey se ridică să răspundă.

— Calmează-te, Bri. E doar ușa.

Timpul încetinește și inima mi se zbate în piept.

— Rahat, șuieră Trey.

Mie îmi vine să vomit.

— Cine e? întreabă Jay.

— Bunica și bunicul.

Slavă cerului.

— La dracu’! face mama, cu mâna la frunte. Dă-le drumul, Trey.

Abia dacă s-a crăpat ușa, că bunica și zice:

— Unde Dumnezeu ați fost cu toții?

Intră în casă și merge să-și bage nasul în fiecare încăpere, ca și cum ar căuta ceva. Amușină. După cum o cunosc eu pe bunica, e în căutare de droguri.

Bunicul pășește în urma lui Trey, spre bucătărie. El și bunica poartă costume de trening asortate, marca Adidas.

— Am ajuns întâmplător prin zonă și voiam să vedem ce mai faceți, zice bunicul. N-ați venit ieri la biserică.

— Nu minți! intervine bunica, în timp ce ni se alătură în bucătărie. Am trecut pe aici intenționat! Trebuia să văd ce fac nepoțeii mei.

Evident.

— Suntem bine, domnule Jackson, îi răspunde Jay bunicului și numai lui. Am decis doar să rămânem ieri acasă, atâta tot.

— Nici n-am intrat bine în casă și deja ne minți, replică bunica. Nu sunteți deloc bine. Ce e treaba asta cu Brianna care face cântece vulgare?

Doamne, nu acum.

— Ieri, după slujbă, începe bunica să povestească, a venit la mine nevasta pastorului și mi-a zis că ea și nepoții pastorului au ascultat niște tâmpenii pe care le-a înregistrat Brianna. Zicea că lucrurile sunt atât de grave, încât au fost și la știri. M-am simțit așa de prost, că mi-a venit să intru în pământ!

— Nici dracu’ nu te bagă pe tine în pământ, bombăne Jay.

Bunica mijește ochii și își proptește o mână în șold.

— Dacă ai ceva să-mi spui, atunci dă-i drumul.

— Știi ce? De fapt, chiar am…

— Știm deja despre cântecul lui Bri, începe Trey, înainte să izbucnească al Treilea Război Mondial. Mama a discutat cu ea. E în ordine.

— Ba nu e deloc, zice bunica. Eu m-am abținut destul, ca să nu spun nimic despre o grămadă de lucruri pe care tu și sora-ta…

Ăă, nu s-a abținut absolut deloc.

— Dar așa ceva? Asta e picătura care-a umplut paharul. Brianna nu făcea așa ceva când locuiați cu noi. Să compună cântece vulgare și să fie dată afară de la școală. Să ajungă să vorbească toată lumea din biserică de ea. O mizerie!

Bunicul își face de lucru cu butonul de la ceasul plitei de gătit, ca și cum bunica n-ar fi spus nimic. E specialist când vine vorba să nu o audă.

— Jayda, zice, de când nu mai merge ceasul ăsta?

Dacă bunicul depistează vreo problemă, o să încerce să o rezolve. Odată, când eram mai mică, așteptam la doctor și un bec din sala de așteptare fila. Serios vorbesc, bunicul a întrebat-o pe asistentă dacă nu au o scară. S-a urcat pe ea și a reparat becul.

Jay a închis ochii. Dacă are de gând să le spună ce cred eu că are de gând, suntem pe cale să o punem de un scandal.

— E întrerupt curentul, domnule Jackson.

— Ce? strigă bunica.

— De ce e curentul întrerupt? întreabă bunicul. E de la panou, nu? Am zis eu că trebuie înlocuit.

— Nu, nu, răspunde Jay. Compania de electricitate l-a întrerupt. Am întârziat cu o plată.

Avem un moment de acalmie, înainte să înceapă furtuna.

— *Știam* eu că se întâmplă ceva, insistă bunica. A zis Geraldine că fiică-sii i s-a părut că te vede intrând la oficiul de asistență socială unde lucrează ea. Tu erai, nu-i așa?

Frate, doamna Geraldine. Cea mai bună prietenă a bunicii și partenera ei de bârfă. Bunica spune „a zis Geraldine” aproape la fel de frecvent pe cât respiră.

— Da, eu eram, recunoaște Jay. Am făcut cerere pentru bonuri de masă.

— Ei, Jayda, puteai să ne ceri nouă ajutorul, intervine bunicul. Nu aveți curent.

— Gata, face bunica, ridicând brațele în aer. Până aici și gata. Brianna și Trey o să vină cu noi.

— Ăă, intervine Trey, ridicând din sprâncene. Eu am douăzeci și doi de ani, voi ce mai faceți?

— Nu-mi pasă câți ani ai. Nu e nevoie ca tu și Bri să suferiți în halul ăsta.

— *Să sufere*? exclamă Jay. Au un adăpost deasupra capului, haine, eu am grijă să aibă de mâncare…

— Dar nu au lumină! zice bunica. Ce fel de mamă ești…

— Nu am făcut nimic mai rău, doamnă Jackson, decât că am ajuns săracă!

Jay vorbește tare, răgușit. De parcă vocea îi stoarce fiecare părticică din corp.

— Nimic mai rău! repetă. Atât! Mă scuzi că am *tupeul* să fiu săracă!

— Mamă… zice Trey și îi pune mâna pe umăr.

— Crezi că eu *vreau* să-mi țin copilașii în întuneric? Mă străduiesc, doamnă Jackson! Mă duc la interviuri. M-am retras de la școală, ca să aibă copiii ăștia de mâncare! I-am implorat pe cei de la biserică să nu mă concedieze. Mă scuzi dacă asta nu îți este de ajuns, dar, pentru Dumnezeu, eu mă străduiesc!

— Nu cred decât că ei merită mai mult.

— Ei bine, aici suntem amândouă de acord, de fapt, spune Jay.

— Atunci ar trebui să vină să stea cu noi, răspunde bunica.

— Nu, bunico, intervine Trey, ridicând mâinile în aer. Eu rămân aici. Nu mai am de gând să fiu eu funia de care trageți ca să vă încercați puterile.

— Eu n-o să-mi cer *niciodată* scuze că mă lupt pentru copiii fiului meu! încheie bunica. Dacă vrei să rămâi aici, e treaba ta. N-am de gând să te silesc, Lawrence. Dar Brianna vine cu noi.

— Stai așa, Louise, zice bunicul. Fata asta e și ea destul de mare ca să decidă singură. Li’l Bit, tu ce vrei?

Eu vreau mâncare. Vreau lumină. Vreau garanții.

În ochii mamei e o expresie pe care am mai văzut-o. E aceeași din ziua când s-a întors de la dezintoxicare. Doar că atunci avea și lacrimi în ochi. Mi-a dat părul deoparte de pe față și m-a întrebat un singur lucru: „Brianna, știi cine sunt eu?”

Expresia aceea era de teamă. Atunci nu înțelesesem. Acum, da. Fusese atât de mult plecată, încât îi era teamă că am uitato.

Pe repede înainte, până în prezent, și acum îi e teamă că o voi părăsi.

Poate că nu știu exact dacă o să mai avem curent sau dacă o să avem destulă mâncare, dar acum știu exact că nu mai vreau să stau departe de mama mea.

Mă uit la ea și zic:

— Vreau să stau aici.

— Ei, poftim, spune Trey. Ți s-a răspuns.

— Ești sigură, Li’l Bit? întreabă bunicul.

— Da, sunt sigură, zic, fără să-mi iau ochii de la mama, pentru că vreau să știe că vorbesc sincer.

— Atunci, bine, spune bunicul și își scoate portofelul. Jayda, cam cât e factura asta la curent?

— Nu vă pot da banii înapoi prea curând, domnule Jackson.

— Sst! Am zis eu că trebuie să dea cineva ceva înapoi? Știi foarte bine și clar că Junior ar face o criză dacă n-aș…

Bunicii îi tremură buzele. Se întoarce pe călcâie și iese grăbită. Ușa din față se trântește în urma ei.

Bunicul oftează.

— Durerea e o treabă a dracului de afurisită. Cred că Louise se agață de copiii ăștia pen’ că e ca și cum se agață de el.

Bunicul se uită în portofel și pune niște bani în palma mamei.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

O sărută pe obraz, apoi și pe mine. Îl bate pe Trey pe spate și pleacă.

Jay se uită îndelung la bani.

— Uau, face, răgușit.

Trey o mângâie pe umăr.

— Hei, Li’l Bit. Ce-ar fi să iei cheia și să ne duci telefoanele la mașină? Să le pui la încărcat.

Ăsta e codul pentru „Jay are nevoie să fie puțin singură”. Eu cred că o să plângă de fața cu Trey, dar nu și în prezența mea. Pentru că el e cel mai mare.

— Bine, zic și dau din cap.

Ies și pornesc motorul mașinii lui Honda. Trey are genul acela de încărcător care se cuplează simultan la mai multe telefoane. Le conectez pe al lui și pe al lui Jay. Când să-l ridic și pe al meu, începe să sune.

Fir-ar. Nu e mătușa Pooh. Pe ecran apare în schimb numele lui

Supreme.

Încerc să nu par prea dezamăgită și îi răspund pe speaker.

— Bună, Supreme.

— Ce ’aci, fetițo? Am o veste măreață.

— A, da?

Poate că nu par dezamăgită, dar nici nu pot să mă prefac entuziasmată. Dacă Supreme nu se pregătește să-mi spună că are un contract pentru mine, nimic nu poate să mă însuflețească. Și nici măcar așa ceva nu o poate salva pe mătușa Pooh.

— Al naibii să fiu dacă nu. Hype vrea să vii la emisiunea lui, sâmbăta viitoare. A văzut petiția și relatarea de la știri și vrea să-ți ofere ocazia de a vorbi.

— O, uau!

Vedeți voi, DJ Hype nu e doar DJ-ul de la Ring. E o legendă a radioului. Nu cred că există cineva în hip-hop care să nu fi auzit de *Hype’s Hot Hour,* pe canalul Hot 105. Emisiunea e transmisă live în toată țara și toți cei intervievați ajung și pe canalul lui de YouTube. Unii dintre ei ajung chiar virali, dar asta e de obicei doar dacă rapperul se comportă ca un idiot. Hype e totuși cunoscut pentru că știe pe ce butoane să apese ca să-i facă pe ceilalți să se poarte aiurea.

— Mda. Sigur că o să vrea să vorbiți despre incidentul de la Ring, despre filmarea de pe Instagram. Chiar și despre filmulețul ăla pe care l-ai încărcat ieri, zice Supreme și chicotește. E ingenios, trebuie să recunosc.

La dracu’, de ăla am uitat.

Stai așa, de ce îi zice *filmuleț* totuși? Ca și cum n-ar fi mare lucru de el.

— Clipul ăla e făcut ca să explice cântecul.

— Lasă cântecul să vorbească singur, zice Supreme.

— Dar lumea spunea…

— Uite, o să discutăm mai târziu despre toate astea. E o ocazie serioasă, corect? Vorbesc despre o chestie care îți schimbă viața. O să te pună în fața unei audiențe și mai mari. Singurul lucru pe care îl vreau de la tine e să fii pregătită. Bine?

Mă uit la ultimul mesaj pe care i l-am trimis mătușii Pooh. Cum să fiu pregătită pentru ceva când n-am nicio veste de la ea?

Dar mă forțez să îngaim:

— O să fiu pregătită.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Au trecut cinci zile și mătușa Pooh încă nu mi-a răspuns.

Nu știu ce să fac. Să-i spun mamei sau fratelui meu? Aș putea, dar poate că nu merită agitația dacă se dovedește că nu a făcut nimic. Să sun la poliție? Ambele variante sunt de neconceput. Ar trebui să le spun că e posibil ca mătușa Pooh să fi comis o crimă, ceea ce, în fond, înseamnă să pârăsc. Nu doar atât, pentru că a comis o crimă la comanda mea.

Am rămas fără variante și sunt copleșită de temeri.

Lucrul bun este că nu mai stăm în beznă. Bunicul i-a dat mamei destui bani ca să plătească factura la curent și să ne cumpere niște alimente. De când avem curent, a pornit și plita. Nu-mi dădusem seama cât de mult mi-a lipsit o cină caldă. Lucrurile par să se îndrepte.

Cu școala însă e altă poveste. Pe de o parte, seamănă în continuare cu o închisoare. Pe de alta, mai e și Malik. Marți dimineață a urcat în autobuz și s-a așezat lângă Shana. Ochiul îi era doar puțin învinețit și umflătura îi coborâse spre obraz. Presupun că nu a spus încă nimănui ce s-a întâmplat. E secretul nostru.

E atât de secret, încât nu doar că nu vorbește cu mine despre el, dar nu vorbește cu mine deloc.

Înțeleg de ce. Sincer, urăsc faptul că l-am pus în situația asta, ce dracu', urăsc și faptul că eu sunt în această situație. Dar Malik trebuie să știe că, dacă află cineva o vorbă despre ce s-a întâmplat, e la fel de rău ca și cum ar turna-o pe mătușa Pooh. Și pe mine.

O să încerc să discut cu el în seara asta, după ședința cu părinții și inspectorul. Amfiteatrul liceului Midtown e plin până la refuz. Directoarea Rhodes stă de vorbă cu un bărbat în costum și cravată, iar doamna Murray sporovăiește cu alți câțiva profesori.

Sonny și cu mine le urmăm pe mamele noastre și pe tanti 'Chelle și coborâm pe culoarul din mijloc. Jay e îmbrăcată cu aceeași fustă și aceeași bluză cu care a fost azi la un interviu. Și-a adus chiar și servieta mică în care își ține CV-ul. Tanti ’Chelle a venit direct de la tribunal, în uniforma ei de bodyguard și tanti Gina a plecat mai devreme de la salon. Zice că oricum miercurea nu prea e aglomerație.

Malik e cu Shana și cu alți câțiva din organizație. Stau pe culoarele de pe margini și au cu ei pancarte pentru inspector. Pe ele sunt scrise chestii de genul „Negru sau latino nu înseamnă suspect” și „Subvențiile sunt mai importante ca elevii?”

Sonny se apleacă spre mine.

— Crezi că ar trebui să fim și noi acolo? zice.

În partea opusă a amfiteatrului, Malik râde de ceva ce a spus Shana. E în plină formă Malik X, la gât poartă un lanț de care e agățat un pumn negru strâns, din lemn. Pe pancarta lui scrie „Școală sau închisoare?” și are poza unui polițist înarmat.

Ultimul lucru pe care și-l dorește, probabil, e ca eu să mă duc acolo.

— Nu, îi răspund lui Sonny. Lasă-l să-și facă numărul.

— O să mă bucur când voi doi o să rezolvați ce naiba se întâmplă între voi.

L-am mințit și i-am zis că după ce el a plecat să stea cu surorile lui, Malik și cu mine ne-am certat. Tehnic vorbind, nu e o minciună. E un conflict între noi, doar că nu a fost rostit. Încă.

Tanti Gina ne găsește niște locuri mai în față. Abia ce ne-am așezat, că un bărbat latino, chel se și urcă pe podium.

— Bună seara, tuturor, zice. Numele meu e David Rodriguez și sunt președintele Asociației de Părinți de la Școala de Arte Midtown. Vă mulțumesc pentru că ați venit toți în seara asta. Cred că vorbesc în numele tuturor când spun că suntem îngrijorați din cauza evenimentelor recente petrecute aici, în școală. Îl invit pe inspectorul Cook la prezidiu, să ne prezinte măsurile următoare și să răspundă la orice întrebări am avea. Vă rog să-i urați bun venit.

Bărbatul alb mai în vârstă, care stătea de vorbă cu directoarea Rhodes, se apropie de podium însoțit de aplauze moderate.

Începe prin a spune ce „far călăuzitor” este Midtown în cadrul districtului școlar – una dintre școlile cu parcursul cel mai performant, una dintre cele mai diverse școli, care se laudă cu una dintre cele mai mari rate de promovabilitate. După cât de tare ne îndeamnă să ne felicităm pentru realizările noastre, vrea să ne intre în grații.

— Cred că pe toți ne întristează ceea ce s-a întâmplat săptămâna trecută, zice tipul. Iar eu, personal, vreau să știți că inspectoratul școlar se angajează ferm să garanteze că Midtown este un loc sigur și un loc al excelenței. Acestea fiind spuse, vă invit pe toți să puneți întrebări sau să faceți comentarii, după cum veți considera nimerit.

Peste tot în jurul nostru lumea începe să discute. Părinți și elevi fac coadă la microfoanele amplasate de fiecare parte a sălii. Mama se numără printre ei.

Prima întrebare vine de la un părinte – cum s-a putut întâmpla așa ceva?

— Din cauza investigației în curs, mă aflu în imposibilitatea de a oferi prea multe detalii în momentul de față, răspunde inspectorul școlar Cook. O vom face totuși, când aceste informații vor deveni disponibile.

Un alt părinte vrea să știe despre detectoarele de metale, despre controalele corporale arbitrare și polițiștii înarmați.

— Aici nu suntem într-o închisoare, zice părintele, cu un accent care arată că spaniola este probabil limba lui maternă. Nu înțeleg de ce copiii noștri trebuie să fie supuși unor astfel de măsuri de siguranță.

— Din pricina faptului că, în ultimul timp, s-a înregistrat o creștere a ratei criminalității în zonă, am considerat că o sporire a măsurilor de securitate este spre mai buna siguranță a elevilor, explică inspectorul Cook.

Nu explică și apariția polițiștilor. Știm însă cu toții de ce aceștia sunt acum prezenți.

Sonny mă bate pe braț cu dosul palmei și face semn din cap spre celălalt microfon. Urmează Shana.

Fata își dregе glasul. La început, nu spune nimic. Cineva strigă la ea „Vorbește, Shana!” și câțiva, inclusiv Malik, încep să aplaude.

Shana îl fixează pe inspector cu privirea.

— Mă numesc Shana Kincaid. Sunt elevă în clasa a zecea aici, la Midtown. Din păcate, domnule Cook, pentru mine și pentru elevii din această școală care arată ca mine, lucrurile sunt diferite. Se știa că atât polițistul Long, cât și polițistul Tate îi au în vizor pe elevii de culoare și latino cu mult mai mult decât pe toți ceilalți. Noi eram mult mai pasibili de controale corporale, de verificări aleatorii la dulapuri și de repetate verificări cu detectorul de metale. Câțiva dintre noi au avut cu cei doi și altercații de natură fizică. Acum, când au fost aduși polițiști înarmați, sincer, mulți dintre noi ne temem pentru viața noastră. N-ar trebui să avem astfel de frici când venim la școală.

Se iscă un val de aplauze și ovații, mai ales din partea membrilor organizației. Aplaud și eu împreună cu ei.

— Nu e niciun secret, continuă Shana, că Midtown are nevoie de elevi ca mine pentru a obține subvenții. Cu toate acestea, domnule Cook, elevii ca mine nu se simt bine-veniți aici. Oare dumneavoastră nu ne vedeți decât ca pe niște dolari în plus sau chiar suntem ființe omenești?

Aplaud și acum. Cei mai mulți dintre elevi aplaudă.

— Revolta de săptămâna trecută a fost rezultatul frustrării, spune Shana. Mulți dintre noi au depus plângeri împotriva polițiștilor Long și Tate. Există o înregistrare video care arată cum au agresat fizic o elevă de culoare. Cu toate acestea, li s-a permis să revină în vechile funcții. De ce, domnule inspector Cook?

— Domnișoară Kincaid, îți mulțumesc pentru informații, răspunde domnul Cook. Sunt de acord cu tine, rasismul și organizarea pe criterii de rasă sunt inacceptabile. Totuși, din cauza anchetei în curs, sunt foarte multe aspecte despre care nu pot să vorbesc, în privința incidentului în speță.

— Poftim? spun, în timp ce colegii mei strigă și huiduie.

— Ar trebui cel puțin să știm de ce li s-a permis să revină în posturi! insistă Shana.

— Liniștiți-vă, spune inspectorul Cook, adresându-se tuturor. Domnișoară Kincaid, îți mulțumesc pentru intervenție. Următoarea întrebare.

Shana dă să mai spună ceva, dar doamna Murray se apropie de ea pe la spate și îi șoptește ceva la ureche. Frustrarea Shanei e evidentă, dar o lasă pe doamna Murray să o conducă la locul ei.

La celălalt microfon vine acum o femeie albă, între două vârste.

— Bună seara, zice aceasta, numele meu este Karen Pittman. Nu am neapărat o întrebare, ci mai mult un comentariu. În prezent, am un copil în clasa a zecea aici, la Midtown. Este al treilea copil al meu care urmează această minunată școală. Fiul meu cel mai mare a absolvit acum șapte ani, înainte de a se implementa diferite inițiative. În timpul celor patru ani petrecuți de el aici nu au existat niciun fel de bodyguarzi. Probabil că acest comentariu al meu nu se va bucura de popularitate, dar eu cred că trebuie subliniat faptul că măsurile de siguranță nu au fost întărite decât atunci când în liceu au fost aduși elevi din anumite comunități, și pe bună dreptate.

Tanti ’Chelle se întoarce cu totul în scaun să se uite la femeia cu pricina.

— Aș fi vrut să o spună, zice. Vaai, cât aș fi vrut.

A spus-o, practic. Toată lumea știe ce a vrut să spună.

— Au fost aduse arme în campus, susține Karen. Și au avut loc acțiuni ale bandelor. Dacă nu mă înșel, polițiștii Long și Tate au prins în campus o traficantă de droguri.

E atât de greșit ce face, că devine amuzant. Și acțiuni ale bandelor? Chestia cea mai apropiată de o răfuială între bande a fost când copiii de la secția de musical și cei de la dansuri au încercat să se întreacă unii pe alții în flash-mo-uri. Treaba a devenit serioasă când ambele tabere au pus scene din *Hamilton*[63].

— *Trebuia* să o cheme Karen, zice Sonny. Pun pariu că pune stafide în salata de cartofi[64].

Îi zâmbesc și ne încrucișăm amândoi brațele la piept. Wakanda pentru veșnicie.

— La fel ca toată lumea, continuă Karen, am văzut și eu filmările din timpul incidentului și am fost oripilată. Din partea multora dintre elevii noștri nu există respect față de autoritate. Au folosit un cântec vulgar, violent, ca să ia peste picior doi domni care își făceau pur și simplu meseria. Un cântec despre care fiul meu spune că a fost compus de o elevă și care se referă exact la ei. Noi nu putem să permitem, nu trebuie să permitem să ne fie expuși copiii unor astfel de lucruri. Am semnat chiar o petiție, astăzi de dimineață, pentru ca piesa aceea să nu mai fie pe internet. Îi încurajez și pe ceilalți părinți să facă la fel.

Să-i ia dracu’, pe Karen și pe fiu-său.

---

[63] Musical (2015) despre viața părintelui fondator al SUA, Alexander Hamilton.

[64] Glumă făcută la o emisiune *Saturday Night Live,* unde un invitat a vorbit despre cum o femeie albă (numită Karen) a adus salată de cartofi la un barbecue cu negri; în subcultura afro-americană, salata de cartofi ține de reuniunile din comunitatea restrânsă (familie, congregație) și nu poate fi oferită de oricine.

— Vă mulțumesc, doamnă Pittman, spune inspectorul Cook.

Karen primește un amestec de aplauze și huiduieli și se întoarce la locul ei.

— Următoarea întrebare, vă rog.

Jay și-a făcut loc până în fruntea rândului. De aici, de unde sunt, pot să văd cum scoate efectiv flăcări pe nări.

— Dă-i drumu’, tanti Jay! strigă Sonny.

Mama lui și tanti ’Chelle o aplaudă.

— Domnule inspector Cook, zice mama în microfon. Jayda Jackson. Îmi face plăcere că pot în sfârșit să vă vorbesc.

— Mulțumesc, spune inspectorul, cu un surâs abia schițat.

— Păcat că a durat atât de mult. De săptămâni întregi v-am tot lăsat mesaje în căsuța vocală și încă nu am primit un telefon din partea dumneavoastră.

— Scuze. Sunt în urmă cu…

— Fiica mea, i-o retează Jay, este aceea care a fost agresată fizic de Long și de Tate, luna trecută. Vreți să știți de ce? Pentru că vindea dulciuri, domnule Cook. Nu droguri. Dulciuri.

Jay se întoarce cu microfonul și se uită la Karen.

— În timp ce unii dintre noi se tem de impactul unor *cântece* asupra copiilor noștri, există părinți care sunt absolut îngroziți pentru siguranța copiilor noștri, aflați pe mâna unor indivizi care ar trebui să-i protejeze.

Aplauzele sunt numeroase.

— Spune-le! strigă tanti ’Chelle.

— Foarte mulți dintre acești copii, zice Jay, se tem să mai umble prin cartierul din preajma liceului Midtown, pentru că oameni bine intenționați și-ar putea face o idee greșită. Acasă, se tem pentru că oameni nu tocmai bine intenționați i-ar putea pune în pericol. Și dumneavoastră îmi spuneți că trebuie să vină la școală și să se confrunte cu aceleași neplăceri?

Abia dacă o mai putem auzi de la atâtea aplauze.

— Adevărul, domnule inspector, este că revolta de vineri a fost o reacție la ceea ce i s-a întâmplat fiicei mele. Cei doi s-au întors la serviciu după ce au agresat-o pe fiica mea, ca și cum actele lor au fost OK. Acesta e genul de mesaj pe care doriți să-l transmiteți elevilor? Că siguranța unora dintre ei e mai importantă decât siguranța altora? Pentru că, dacă așa stau lucrurile, nu există preocupare pentru siguranța *niciunora* dintre ei.

Jay primește ovații și jumătate dintre cei prezenți se ridică în picioare. Eu aplaud mai tare ca oricine.

Inspectorul Cook zâmbește cât se poate de stânjenit, în timp ce așteaptă ca aplauzele să se stingă.

— Doamnă Jackson, îmi pare rău dacă dumneavoastră considerați că inspectoratul școlar nu a reacționat prompt în privința incidentului cu fiica dumneavoastră. Totuși ancheta este în curs.

— Vă pare rău că eu consider…

Se abține, ca și cum ar fi pe punctul de a izbucni.

— Aceasta nu e o scuză, domnule inspector. Cât privește ancheta, nimeni nu a stat de vorbă cu mine sau cu copilul meu. Mie nu mi se pare cine știe ce anchetă.

— Este în desfășurare. Încă o dată, îmi pare rău dacă vi se pare că nu am reacționat prompt. Totuși, în momentul de față… nu sunt în măsură să…

•

Cam asta este tot ce a spus în timpul ședinței. La sfârșit, inspectorul Cook e înconjurat de atât de mulți părinți și elevi, încât e nevoie să fie scos afară însoțit de un polițist.

Malik așteaptă retras într-un colț. Poate că acum pot încerca să…

— Haide, zice Jay și mă ia de mână.

Își face loc prin mulțime și ajungem fix în spatele lui Cook, exact când acesta iese pe hol.

— Domnule inspector Cook! strigă Jay.

Omul se întoarce. Polițistul îi face semn să meargă mai departe, dar inspectorul Cook ridică o mână și vine spre noi.

— Doamna Jackson, nu?

— Da, spune Jay. Ea e fiica mea, Brianna, eleva care a fost agresată. Putem să vă reținem un minut, de vreme ce nu ați dorit să-mi răspundeți la apelurile telefonice?

Cook se întoarce către polițist și zice:

— Lasă-ne câteva clipe.

Polițistul dă din cap și domnul Cook ne conduce într-o cameră aflată în întuneric, plină de obiecte mari. Apasă pe întrerupător și lumina ne dezvăluie o grămadă de tobe și trompete.

Domnul Cook închide ușa în urma noastră.

— Doamnă Jackson, scuzele mele sincere, încă o dată, că nu am vorbit până azi.

— Da, e neplăcut, spune Jay.

Mama nu e genul care să mintă, nici măcar din politețe.

— Așa este. Îmi asum întreaga răspundere pentru asta, repetă inspectorul și îmi întinde mâna. Îmi pare bine să te cunosc, Brianna.

La început, nu-i răspund. Jay îmi face semn cu capul și atunci îi strâng mâna.

— Domnule Cook, vreau să vă uitați la ea o clipă, zice Jay. Să o priviți *cu adevărat.*

Își pune mâna pe spatele meu, așa că nu am încotro și trebuie să mă țin dreaptă și să-l privesc la rândul meu pe inspector, fix în ochi.

— Are șaisprezece ani, domnule Cook. Nu e o femeie matură, nu e o amenințare. E un copil. Știți cum m-am simțit când mi s-a spus că doi bărbați în toată firea mi-au agresat *copilul*?

Ochii inspectorului sunt plini de milă.

— Pot doar să-mi închipui, zice.

— Nu, nu puteți, spune Jay. Dar nu a fost prima dată când am fost sunată de la școală, pentru fata mea, domnule Cook. E adevărat, Brianna este poate mai impertinentă, eu sunt prima care o recunoaște. Din păcate, mă moștenește pe mine.

Uită-te la ea. Nici măcar o singură dată nu pune ceva și pe seama tatei.

— Dar a fost trimisă la directoare pentru „comportament agresiv” pur și simplu pentru că și-a dat ochii peste cap. Vă invit să-i citiți dosarul. De fapt, chiar vă rog să o faceți. Citiți rapoartele de când a fost trimisă la directoare sau suspendată temporar și apoi să-mi spuneți dacă situațiile respective reclamau într-adevăr astfel de consecințe. Domnule Cook, eu nu am decât două opțiuni pentru fiica mea. Două. Fie școala din cartierul nostru, fie școala aceasta. La școala din cartier, copiii nu sunt pregătiți ca să reușească în viață. Dar aici? Încep să am sentimentul că vor să-mi pregătească fiica pentru eșec. Ce ar trebui să fac eu, ca mamă? Ca inspector școlar, dumneavoastră ce *aveți de gând* să faceți?

La început, inspectorul nu zice nimic. Oftează.

— Sper să fac mai mult decât am făcut până acum. Regret că noi te-am dezamăgit, Brianna.

Un cuvânt, două silabe: Regret.

Știe câte am reușit

Fără să aud „Regret”?

Clipesc ca să-mi țin în frâu lacrimile care mi se adună în spatele pleoapelor.

— Mulțumesc.

— Doamnă Jackson, mi-ați dat multe de gândit și de făcut, spune domnul Cook. Vă rog să mă căutați oricând, cu orice problemă ați avea vreuna dintre voi. S-ar putea să-mi ia ceva vreme să vă răspund, dar o voi face.

— Pentru că nu aveți o secretară în clipa de față, nu? spune Jay. Am văzut postul liber pe site-ul inspectoratului.

— A, da. Aproape că îmi trebuie o secretară ca să-mi organizeze programul de interviuri pentru postul de secretară, glumește el.

Jay bagă mâna în servietă și scoate de acolo niște hârtii.

— Sunt convinsă că nu aceasta este procedura adecvată pentru înscrierea la concurs, dar mi-am zis: de ce nu? Iată CV-ul meu și recomandările. Am o experiență de câțiva ani ca secretară.

— Ah, face inspectorul, evident surprins.

Ia totuși hârtiile și își scoate ochelarii.

— Înainte de a mă întreba dumneavoastră, pauza în anii de muncă este din cauza trecutei mele dependențe de droguri, explică Jay. De curând am sărbătorit însă opt ani de când nu mai sunt dependentă.

— Uau! Este demn de laudă, doamnă Jackson.

Acum Jay e cea care pare surprinsă.

— Serios?

— Da, răspunde Cook. Arată că sunteți o fire hotărâtă. Ceea ce e o calitate. Eu însumi am treizeci de ani de când am scăpat de alcoolism. Trebuie să trăiești de la o zi la alta. Pot doar să-mi închipui de câtă voință ați avut nevoie. Ar trebui să fiți mândră de dumneavoastră.

După câte se pare, Jay nu a gândit niciodată astfel. Sincer, nici eu. Sunt mândră de ea, dar întotdeauna am considerat că a scăpat de droguri și cu asta basta. Mereu a spus că a intrat la dezintoxicare ca să se poată lupta să ajungă din nou la mine și la Trey.

Inspectorul Cook pare însă să sugereze că Jay se luptă și ca să rămână cu noi.

Își vâră CV-ul și recomandările în buzunarul interior al hainei și îi întinde mâna lui Jay.

— O să vă caut.

Cu un aer uluit, Jay îi strânge mâna.

Când ieșim din camera cu instrumentele fanfarei, toată lumea e deja afară din școală. Tanti Gina, tanti ’Chelle, Sonny și Malik ne așteaptă în parcare.

— Doamne, dacă aș primi slujba aia, șoptește Jay. Ce bonusuri, Iisuse. Ce bonusuri!

Există slujbe și există slujbe cu bonusuri. Mare diferență. De fiecare dată când cineva din familia mea obține o slujbă, prima întrebare este „Are bonusuri?”

Jay le povestește imediat lui tanti Gina și lui tanti ’Chelle ce s-a întâmplat. Sunt așa de fericite, că propun să mâncăm în oraș să sărbătorim, că fac ele cinste. Nu e nimic garantat, dar sunt destul de sigură că vor doar să-i abată mamei atenția de la toate celelalte probleme.

De obicei, nu-mi displace mâncarea gratis, dar o masă gratis cu mama și prietenele ei? Clatin din cap.

— Mulțumesc, nu. Nu pot să ies să iau masa cu voi trei.

Sonny izbucnește în râs, că știe el de ce. Malik nici măcar nu zâmbește și nici nu se uită la mine. Jay își pune mâna în șold.

— Da’ ce are dacă ieși cu noi?

— Ce *nu* are? zic. Toate trei sunteți jalnice la restaurant.

Mai întâi că, indiferent ce comand, Jay trebuie să guste și ea și, până să mă dezmeticesc, cea mai mare parte din porția mea a dispărut. În al doilea rând, lui tanti Gina îi place să trimită mâncarea înapoi la bucătărie, până e „cum trebuie” și nu m-ar mira dacă acolo nu ne scuipă în ea. În al treilea rând, mama și nașele mele nu știu când să plece. Stau cu fundurile pe scaun și râd și vorbesc până când se închide restaurantul. Mai ales dacă e unul dintre localurile acelea cu „băuturi și gustări cât poți să duci”.

— Are dreptate, zice Sonny. Dacă nu putem să avem o masă a noastră, și eu refuz.

— Îl auziți, fetelor? le întreabă Jay pe celelalte două. I-am purtat în pântec pe jokerii ăștia, i-am născut și acum au tupeul să le fie rușine cu noi.

Tanti Gina pufnește.

— Hmm. Pariez că nu se mai rușinează când noi achităm nota de plată.

— Ei, asta e corect, rânjește Sonny.

Tanti ’Chelle râde.

— Fie. Voi trei puteți să stați la măsuța voastră, singuri.

— Nț, zice Malik. Pe mine să nu contați.

Se uită la mine când o spune.

O sărută pe maică-sa pe obraz, zice ceva că se vede cu Shana și ne lasă baltă.

Eu am impresia însă că pe mine m-a lăsat baltă.

DOUĂZECI ȘI CINCI

La zece zile după ce i-am trimis mesajul, mătușa Pooh îmi răspunde, în sfârșit.

Vino să ne întâlnim la Maple după școală

Când îi văd mesajul, sunt cât pe ce să chiulesc de la ora de literatură. După aceea mă jur că timpul parcă se târăște. În clipa când sună după ultima oră, mă duc glonț la autobuzul școlii și, când domnul Watson oprește la Maple Grove, să-l lase pe Curtis, cobor și eu.

Traversăm parcarea împreună. Aproape că simt fiecare piatră pe care calc. Imitațiile astea de Timberlake s-au uzat rău. Când am plecat azi-dimineață, Jay era trează și umbla prin casă și, cum încă nu i-am vorbit despre Supreme, n-am putut să le iau pe cele adevărate. Ce dracu’, trebuie să-i dau vestea și mătușii Pooh.

— Ce cauți în Maple? mă întreabă Curtis. Prințeso, acum tu mă urmărești pe mine?

Cum să zic, era o vreme când glumițele lui m-ar fi făcut să dau ochii peste cap. Încă mă mai fac și acum, dar îi zâmbesc doar.

— Nu te urmărește nimeni, băiete. Am venit s-o văd pe mătușă-mea.

Evităm un tip la bustul gol, care aleargă să prindă o minge de fotbal ce zboară prin aer. Probabil că e mort de frig.

Curtis își îndeasă mâinile în buzunare.

— Am tot vrut să-ți spun că în weekend am fost să o văd pe mama.

— Pe bune? Cum a mers?

— A fost așa de fericită, că a plâns. Nu m-am gândit niciodată, de fapt, cât de mult a rănit-o faptul că am evitat să o vizitez. Eu credeam că o ajută. E cam aiurea că tocmai eu am rănit-o, mai mult decât toate tâmpeniile din închisoare.

— N-ai știut, îi spun. În plus, sunt convinsă că ea a înțeles de ce ți-a fost greu.

— Chiar așa a fost. I-am spus că tu m-ai convins să merg. A zis că pari o fată isteață. Aici chiar nu greșește.

— Uau, toate complimentele astea din ultima vreme, de la aceeași persoană care zicea că și așa sunt umflată în pene. De ce încerci să mă faci și mai umflată?

— Cum zici, Prințeso. Acu’ serios. Îți mulțumesc.

— Pentru nimic, zic și îi trag una în braț. Asta e pentru că m-ai făcut umflată.

— Și mințeam?

O gașcă de plozi vin săltând spre noi. Jojo pedalează în urma lor, pe bicicletă.

— Hoooa! face Curtis și sare din calea lor, exact când ajung să mă înconjoare.

— Bri, îmi dai un autograf? mă întreabă o fetiță cu părul strâns în coadă de cal.

— Cântecul tău e preferatul meu! adaugă un puști într-o geacă pufoasă.

Cu toții vor să le semnez ceva sau să stau la un selfie.

— Hei, voi, încetați să vă mai buluciți, zice Jojo. Pe rând, câte unul, oameni buni.

Curtis râde și trece mai departe.

— Ai ajuns faimoasă în cartier, Prințeso.

Fir-ar. Cred că așa e. Trebuie să-mi trag instantaneu o semnătură de autograf. Nu am semnat niciodată decât formulare de la școală și acum e altceva. Puștii ăștia sunt mulțumiți cu mâzgăliturile mele.

— Bri, spune-le că tu și cu mine suntem prieteni, zice Jojo. Nu vor să mă creadă.

— Suntem prieteni, le spun, în timp ce dau un autograf unui băiețel care își suge degetul mare. Câtă vreme o să mergi la școală și te ferești de belele.

Mă uit la el în timp ce scriu.

— Da’ am mers la școală! zice.

Nu pomenește nimic despre partea cu belelele.

— Eu și sora mea geamănă știm toate cuvintele din cântecul tău! se lansează o fetiță cu dinții încălecați.

— Ei, chiar așa? zic și îmi scriu numele pentru ea.

— Înarmată până-n dinți, apăs pe trăgaci, chițăie și ea și sora ei.

— Am încărcătoare prin buzunare, silueta mi-o împlinesc.

Mă opresc din scris.

Câți ani să aibă? Șase? Șapte?

— Le-am spus că ciuruiești negri, Bri, explică Jojo. Nu-i așa?

Stomacul mi se face ghem.

— Nu, nu-i adevărat, Jo…

— Vai, vai, vai! strigă mătușa Pooh, care vine spre noi.

Îi dă la o parte pe câțiva dintre puști.

— Hei, voi, mai terminați. Ia, dați-i superstarului o pauză, bine?

Mătușa Pooh mă conduce în curte. Mă întorc să mă uit înapoi, la Jojo și prietenii lui. I-am făcut să cânte rap despre arme și tâmpenii. Oare chiar e un lucru bun? Mătușa Pooh saltă pe capota mașinii lui Scrap. El nu se vede pe nicăieri. Mătușa bate cu palma pe locul de lângă ea și îmi face semn.

— Te simți bine?

A dispărut mai bine de o săptămână, după ce a jurat că omoară pe cineva. Cum crede că mă simt?

— Unde ai fost?

— Știi ce, asta nu-i treaba ta.

— Glumești… Ți-am trimis mesaje! Am fost foarte îngrijorată! Îți aduci aminte când te-am văzut ultima dată?

— Mda.

— Chiar ai…

— Nu-ți face tu griji pentru ce-am făcut io. N-am luat lanțul înapoi, așa că nici nu mai contează măcar.

Fir-ar să fie. A făcut ceva.

Îmi împreunez mâinile deasupra capului.

— Te rog, să nu-mi spui că l-ai ucis…

— N-a murit nimeni, Bri.

— Și se presupune că trebuie să mă simt mai bine? Ce-ai făcut?

— Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine. OK? se răstește mătușa.

Vai, Dumnezeule. Faza e că nu trebuie să moară nimeni. Oricum, mătușa Pooh a început o treabă și, când începi ceva în Garden, nu e niciodată de bine.

Pe aici, răzbunările nu se termină niciodată. Viețile însă, da. Partea cea mai rea? Eu plătesc.

— Rahat, șuier eu.

— Bri, calmează-te! spune mătușa Pooh. Ți-am zis, n-a murit nimeni.

— Asta nu mai contează! Ăia ar putea…

— N-o să facă nimic, insistă mătușa Pooh.

— Nu trebuia să te sun. Nu vreau să vină ăia după tine.

— Uite ce-i. Eu sunt gata pentru orice, oricând. Îmi pare rău că n-am luat înapoi lanțul ăla al tău.

Odată, demult, am fost distrusă că l-am pierdut, dar acum? Pare lipsit de valoare.

— Prefer să te am pe tine.

— Pe mine, zice, aproape sarcastic, de parcă ea ar fi o glumă. Rahat, n-o să te mint. Tocmai mi-ai oferit un pretext ca să mă iau de nenorociții ăia. Am tot vrut să le fac felul.

— Din cauza tatei?

Mătușa Pooh dă din cap.

— De ce crezi că am intrat în Garden Disciples, în primul rând? Am vrut să i-o plătesc ăluia care l-a ucis pe Law.

Să trecem și asta pe lista lucrurilor pe care nu le știam. Mă urc pe capotă, lângă ea.

— Serios?

Îi ia o secundă ca să răspundă. Se uită la mașina neagră cu geamuri fumurii, care traversează parcarea.

— Mda, zice, într-un final. Law a fost fratele meu, Yoda al meu sau cum l-o chema pe tipul ăla mic și verde.

— Ai nimerit-o.

Impresionant. Adică, ce dracu', i-a știut numele și, *în plus,* că e verde.

— Da, ăla. Law m-a protejat și a ținut sincer la mine, știi? Când l-au ucis, aia a fost una dintre cele mai negre zile din viața mea. A fost destul de rău și când i-am pierdut pe mama și tata. Pe urmă, nu mult după moartea lui, Jay a început să ia chestiile alea. M-am simțit singură pe lume.

— Ne aveai pe noi, pe Trey și cu mine.

— Nuu. Bunica și bunicul vostru vă aveau pe tine și pe Trey. Bunica aia a ta e o figură. Nu vrea deloc să vă fiu în preajmă. Nu pot să o condamn totuși. Voiam să curgă sânge. M-am dus la discipolii care se țineau pe lângă Law și le-am zis că sunt gata de orice ca să mă răzbun. Mi-au zis că nu vor să mă bag. Dar m-au lăsat să intru în grupare. Dacă nu erau ei, n-aș fi avut pe nimeni.

— Ei, acum ne ai pe noi.

Își răsfrânge buzele.

— Caraghioasă sentimentală. Să te dai tu pe emoții. Știi că ai scos din sărite o grămadă de lume, nu? Cu știrea aia și cu petiția?

Râde.

— Fir-ar al dracului, cine și-ar fi imaginat că un cântec poate să supere așa de tare lumea?

Trebuie să-i spun despre Supreme. Poate că o să mă urască, poate că o să mă înjure, dar trebuie să știe.

— Hype m-a invitat la emisiunea lui, să vorbesc despre asta.

— Ceeee? face mătușa Pooh, cu capul dat pe spate. Li’l Bit merge la *Hot Hour*?

— Mda. Sâmbătă dimineața.

— Mamăăă. Asta e tare! Cum s-a întâmplat?

Acum e acum.

— Supreme a aranjat.

Ridică din sprâncene.

— Fostul impresar al lui Law?

— Mda. El, ăă… de fapt, vrea să fie impresarul meu.

Rămân cu ochii fixați pe imitațiile mele de Timberlake. Trebuie doar să-i spun că am acceptat oferta lui Supreme. O să o spun așa, dintr-odată, ca și cum aș fi în mijlocul unui freestyle dintr-un duel.

Înainte de a apuca totuși să spun ceva, mătușa Pooh zice:

— I-ai acceptat oferta, nu-i așa?

Îmi arde toată fața.

— Nu am nimic cu tine, mătușă Pooh! Mă jur că nu. Vreau în continuare să participi la toată treaba.

— Dar nu ca impresară a ta.

— Mda, zic și înghit în sec.

— Am înțeles, zice mătușa, cu un oftat. E în regulă.

— Stai așa. Cum?

— Bine, poate că nu-i chiar *în regulă,* dar înțeleg, zice Pooh. Oricum, am prea multe altele pe cap, ca să te pot ajuta așa cum ai realmente nevoie.

— Ai putea să renunți pur și simplu la chestiile alea.

— Nici nu știu destule despre muzică, zice mătușa, ignorând complet ce-am spus eu. M-a abordat lumea în legătură cu petiția și n-am nici cea mai mică idee despre ce ar trebui să spun sau să fac. Asta ar putea să te impună sau să te bage la fund, știi? Nu vreau să-ți distrug șansele.

Mătușa Pooh nu e genul care să se prefacă, dar poate că se preface cu mine mai mult decât îmi dau eu seama.

— Ești sigură că nu te deranjează?

— Pot să te ajut, chiar dacă nu sunt impresara ta, zice. Pot să fac parte din echipa ta. Să te ajut să compui cântecele. Să mă asigur că nu vorbești în ele despre chestii care le provoacă pe doamnele albe să se scape în izmene.

Îmi ciufulește în joacă tresele.

— Cum zici, chicotesc eu.

Întinde palma. O plesnesc, dar mătușa mă trage la ea în poală și îmi lipește pe obraz cel mai lung și mai siropos sărut, așa cum făcea când eram mică. Cedez.

— Superstar cum ești, zice, trebuie să-mi inventezi și mie un titlu.

— Mătușica Manager-șef.

— Știi al naibii de bine că Jay n-o să fie bucuroasă să afle că e altcineva, fiindcă o să creadă că…

Ceva îi atrage din nou atenția. Aceeași mașină neagră, cu geamuri fumurii, se întoarce din nou în parcare. Șoferul oprește motorul și mașina rămâne așa, în fața noastră.

Mătușa Pooh se uită la ea.

— Bri, promite-mi ceva.

— Ce? zic, cu capul încă în poala ei.

Mătușa nu-și ia ochii de la mașină.

— Promite-mi că o să pleci din Garden.

— Cum? Despre ce vorbești?

— Promite-mi că o să faci tot ce trebuie ca să reușești. Promite-mi ca și cum ar fi ultimul lucru pe care mi-l mai promiți vreodată.

— Ei, acum cine a devenit sentimentală? o tachinez eu.

— Vorbesc serios! Promite-mi!

— Îți… îți promit? spun, pe jumătate întrebător. Ce te-a apucat să vorbești așa?

Mă face să mă ridic în capul oaselor și mă împinge jos de pe mașină.

— Du-te acasă.

— Ce?

— Du-te ac…

Două dube negre intră în parcare, scrâșnind. Polițiști în echipament SWAT ies din ele rapid, cu armele îndreptate în toate direcțiile.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

— Bri, pleacă! strigă mătușa Pooh.

M-am blocat. Echipa SWAT dă năvală spre locuințele sociale, vânându-i pe membrii Garden Disciples. Pretutindeni lumea fuge și țipă. Părinții se reped după copiii lor sau îi duc de acolo în brațe. Sunt copii care rămân de unii singuri, plângând.

Mătușa Pooh cade în genunchi, cu mâinile la ceafă. Un membru SWAT se repede cu arma ațintită spre ea.

Vai, Doamne.

— Mătușă…

— Du-te! îmi strigă iar.

Cineva mă apucă de braț.

— Haide! zice Curtis.

Mă trage după el. Încerc să mă uit înapoi, după mătușa Pooh, dar, în îmbulzeala creată, e imposibil.

În timp ce ne îndepărtăm, ceva… straniu se întâmplă cu una dintre ghetele mele. Ca și cum ar fi în dezechilibru. Mă face să șchiopătez când încerc să mă țin după Curtis. Acesta mă duce în apartamentul în care locuiește împreună cu bunica lui. Nu ne oprim decât după ce ajungem înăuntru.

Încuie toate yalele de la ușă.

— Bri, ai pățit ceva?

— Ce mama dracului se întâmplă?

Curtis ridică o jaluzea și trage cu coada ochiului afară.

— Raid antidroguri. Știam eu că o să se întâmple ceva. Mașina aia neagră s-a tot învârtit prin parcare. Arăta ca o acțiune sub acoperire.

Raid antidrog?

Rahat.

Mă reped la geam și ridic și eu jaluzeaua. Apartamentul bunicii lui Curtis dă spre curtea din spate și pot să văd bine absolut tot. Dacă Maple Grove ar fi un mușuroi de furnici, acum arată ca și cum cineva tocmai a călcat pe el. Membrii echipei SWAT dărâmă ușile apartamentelor și cei din gruparea Garden Disciples ies rapid sau sunt târâți afară, cu țeava puștii la tâmplă. Câțiva curajoși o iau la fugă.

În curte, mătușa Pooh zace întinsă la pământ, încătușată cu mâinile la spate. Un polițist îi face percheziție corporală.

— Doamne, mă rog eu, te implor. Te implor, Dumnezeule.

Dumnezeu mă ignoră. Polițistul scoate o pungută din buzunarul de la spate al mătușii. Brusc, pentru noi nu mai e valabil sloganul cu „doar cerul e limita”. Limita este punga aceea cu cocaină.

Mă îndepărtez de fereastră.

— Nu, nu, nu…

— Au! Rahat! face și Curtis, după ce se uită și el afară.

Zile în șir am crezut că am pierdut-o și tocmai ce am primit-o înapoi. Iar acum…

Brusc, o mână invizibilă mi se încleștează pe mușchii pieptului. Mi se taie respirația.

— Bri, Bri, Bri! mă strigă Curtis și mă prinde de brațe.

Mă duce până la canapea și mă ajută să stau jos.

— Respiră, Bri.

Mi-e imposibil, de parcă propriul corp n-ar ști ce înseamnă să respiri, dar știe cum e să plângi. Lacrimi îmi curg pe obraz. Suspinele mă fac să inspir puternic, zgomotos.

— Hei, hei, zice Curtis. Respiră.

Privirile ni se întâlnesc.

— Toată lumea…, dau să zic și rămân fără aer. Toată lumea mă părăsește.

Sună copilărește și așa mă și simt, ca un copil. Ca atunci când, mică fiind, mama îmi spune că tati ne-a părăsit și s-a dus în ceruri. Când e în mașină și dă cu spatele să iasă de pe alee, în timp ce eu țip să nu mă părăsească. Niciunul nu și-a dat seama că au luat și o părticică din mine cu ei.

Curtis se așază lângă mine. Ezită la început, dar apoi îmi trage blând capul să se odihnească pe umărul lui. Îl las să o facă.

— Mda, lumea ne părăsește, zice în șoaptă. Dar asta nu înseamnă că suntem singuri.

Tot ce pot să fac e să închid ochii. Afară se aud țipete și sirene. Probabil că polițiștii arestează toți membrii Garden Disciples din Maple Grove.

Încet, respirația îmi revine la normal.

— Îți mulțumesc…

Nasul mi-e așa de înfundat, încât ce spun sună caraghios.

— Îți mulțumesc pentru că m-ai scos de acolo.

— N-ai de ce, zice Curtis. Udam florile bunicii când te-am văzut stând de vorbă cu Pooh, în curte. Pe urmă a apărut duba SWAT-ului. Știind ce știu despre Pooh, mi-am dat seama că trebuie să scapi de acolo.

Deschid ochii.

— Udai florile bunicii tale?

— Da. Cineva trebuie să le țină în viață, cât e ea la muncă.

Mă ridic în capul oaselor. Peste tot în living și în bucătărie sunt ghivece cu plante și flori.

— La naiba, zic. Ai ceva de lucru.

Curtis chicotește.

— Mda. Și mai are unele și pe verandă. Dar îmi place să o ajut. Florile sunt mai ușor de îngrijit decât un câine ori un frate mai mic sau o soră.

Se ridică în picioare.

— Vrei niște apă sau altceva?

Am gâtul cam uscat.

— Ar fi bună puțină apă.

— Nicio prob…

Se oprește, cu ochii la piciorul meu.

— Hei, ce-a pățit gheata ta?

— Ce?

Mă uit și eu la picioarele mele. O gheată e mult mai scundă decât cealaltă. Și asta pentru că îi lipsește complet tocul.

Gheata mi s-a dezmembrat, efectiv.

— La dracu’! zic și îmi îngrop fața în mâini. Futu-i, futu-i, futu-i!

În momentul de față, chestia a devenit deja ridicolă. Dintre toate zilele și momentele în care gheata putea să se rupă, a trebuit să se întâmple în timp ce îmi e distrusă viața.

— Lasă că te rezolv eu, bine? spune Curtis.

Își desface șireturile de la pantofii Nike, se descalță și mi-i întinde.

— Poftim.

Nu poate să vorbească serios.

— Curtis, pune-ți pantofii la loc.

În loc de asta, se așază într-un genunchi în fața mea, îmi pune pantoful drept în piciorul drept și strânge supertare de șireturi. Îmi scoate apoi cu grijă cealaltă gheată imitație Timb, îmi pune pantoful lui Nike și îl leagă și pe acesta. Când termină, se ridică în picioare.

— Poftim, zice. Acum ai pantofi.

— Curtis, nu pot să rămân cu pantofii tăi.

— Poți măcar să-i porți ca să ajungi acasă. ’N regulă?

De parcă aș avea încotro.

— În regulă.

— Bun.

Se duce la bucătărie și mă întreabă:

— Vrei apa cu gheață sau nu?

— Nu, mulțumesc.

Țipetele și răcnetele de afară s-au potolit. Dar nu sunt în stare să mă uit pe geam.

Curtis îmi aduce un pahar înalt cu apă. Se așază lângă mine și își mișcă degetele de la picioare în șosetele cu Spider-Man. Sunt al naibii de multe lucruri pe care nu le știu despre el și ce văd nu se potrivește cu ceea ce credeam eu.

— Drăguțe șosete.

— Dă-i drumu’ și ia-mă peste picior. Nu-mi pasă. Peter Parker e un model.

— Chiar este, zic și iau o gură de apă. De aia nici nu te iau peste picior. De fapt, cred că am și eu o pereche la fel.

— Pe bune? zice Curtis și râde.

— Mda.

— Ce tare.

De afară se aude un zăngănit, ca o ușă mare de dubă care se închide. Probabil că i-au încărcat pe toți traficanții de droguri, să-i ducă la secție.

— Îmi pare rău pentru mătușa ta.

O spune ca și când ar fi moartă. Pe aici însă se fac tricouri în onoarea celor care ajung la zdup, la fel ca pentru cei care ajung în mormânt.

— Mulțumesc.

Multă vreme nu mai spunem nimic. Eu termin de băut apa și pun paharul pe măsuța de cafea a bunicii lui, lângă o scrumieră care evident a fost folosită. Dacă nu e pentru Curtis, ceea ce mă îndoiesc, atunci preasfânta sfintelor, sora Daniels, fumează. Ca să vezi.

— Încă o dată, îți mulțumesc pentru ajutor.

— Nu ai de ce, zice Curtis. Dar nu m-aș împotrivi dacă te hotărăști să faci un cântec despre mine, ca dovadă a aprecierii tale.

— Pa, băiete. O recunoaștere publică a gratitudinii mele? Poate. Un cântec întreg? Nu.

— Recunoaștere publică? Aide, trebuie să-mi dai mai mult de atât. O strofă?

— Uau! O strofă întreagă, hă?

— Mda. Ceva de genul „Curtis, prieten total, mereu mă scoate la mal și când oi face cașcaval o să-i cumpăr chiar și un cal”. Na!

Își încrucișează brațele, ca un adevărat dansator de breakdance.

Mă umflă râsul.

— Credeai că poți să mă bați într-un duel, cu rime ca astea?

— Ce? Fato, ăsta e talent.

— Nu, asta e jalnic.

— Ia stai puțin. Nu poți să faci pe nimeni jalnic, în halul în care arăți acum.

Îmi șterge cu degetul mare lacrimile de pe obraz.

— Ți-ai întins lacrimile și mucii pe toată canapeaua bunicii.

Mâna îi zăbovește și îmi cuprinde încet obrazul în palmă.

Îmi zvâcnește ceva în stomac, un fel de nod mic, răsucit strâns, și cred – mă rog, sper – că încă mai respir. Când se apropie și mai mult, rămân pe loc. Nu pot să gândesc; nu pot să respir. Pot doar să-l sărut la rândul meu.

Fiecare fărâmă din mine e conștientă de prezența lui, de felul în care buricele degetelor lui îmi mângâie ceafa, de felul cum limba lui se împletește perfect cu a mea. Inima îmi bate tare și îmi spune în felul ei că vreau mai mult și că nu trebuie să mă grăbesc, toate în același timp.

Îmi încolăcesc brațele în jurul gâtului lui, mă las pe spate, pe canapea, și îl trag și pe el odată cu mine. Simt nevoia să-l ating. Degetele mele îi descoperă părul, cârlionțat și moale, apoi spatele. Băiatul ăsta are un fund făcut anume să fie strâns în palme.

Cu fruntea lipită de a mea, Curtis râde.

— Îți place, nu?

— Mmm.

— ’N regulă atunci. Ia să vedem dacă îți place și asta. Mă sărută iar și își strecoară încet mâna pe sub puloverul meu și pe sub sutien. Îmi mângâie o zonă care mă face să mă opresc, să nu-l mai sărut, atât cât să scot un sunet cum n-am mai scos niciodată. Îl simt și în alte locuri în afară de pieptul meu.

— Ce dracu’, fato, geme Curtis și se trage înapoi.

Se proptește deasupra mea, cu respirația tăiată.

— Mă omori de tot.

Zâmbesc.

— *Eu* te omor *pe tine*?

— Da, zice și mă sărută pe nas. Dar îmi place.

Îmi ia obrazul în palma făcută căuș, se apleacă și mă sărută din nou, încet și apăsat. O vreme nu mai există nimic în afară de noi și de sărutul acela…

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

…Până când bunica lui Curtis ajunge acasă.

Atunci însă noi ne uităm deja la televizor. Bunica lui îmi tot aruncă priviri suspicioase. Curtis îi cere mașina împrumut, să mă ducă acasă.

— Mai târziu o să avem noi o mică discuție, băiete, îi zice ea când îi dă cheile.

Discuția aceea o să ajungă până la urechile bunicii mele.

Când plecăm, curtea e pustie. Singurele semne că s-a întâmplat ceva sunt nenumăratele urme de pași, amestecate în praf. Mașina lui Scrap a rămas pe locul ei obișnuit. E ciudat că nu stă nimeni pe capotă.

Curtis conduce Chevroletul bunicii lui cu o singură mână. Cu cealaltă mă ține pe mine de mână. Nu spune prea multe, dar nici nu cred că e nevoie. Sărutul acela a spus mai mult decât ar putea să o facă de fapt cuvintele.

Oprește în fața casei mele. Mă aplec și îl sărut din nou. E cel mai bun mod de a încetini timpul. Dar trebuie să intru, așa că mă întorc la locul meu.

— Trebuie să vorbesc cu mama despre… mătușa mea.

Abia dacă pot să-i spun lui Curtis. Cum o să pot să-i spun lui Jay?

Mă sărută ușor pe buze.

— O să fie bine.

Sunt doar vorbe totuși. Realitatea e că îmi scot pantofii lui Curtis, îmi încalț la loc ghetele mele răpciugoase și intru în casă. Din bucătărie se aude o melodie despre „vrerea lui Iisus”, iar mama fredonează și ea, fără să știe că Iisus va trebui să facă o minune în privința mătușii Pooh.

— Bună, Bookie, zice, aplecată deasupra unei oale. Diseară avem spaghete.

Picioarele îmi tremură prea tare ca să pot rămâne dreaptă.

— Mătușa Pooh.

— Ce-i cu ea?

— A… a fost arestată.

— Fir-ar al dracului!

Își duce palma la frunte și închide ochii.

— Fata asta. Ce-a mai făcut acum? A intrat în vreo încăierare? A depășit limita de viteză? I-am zis eu că toate amenzile alea de circulație o să…

— A fost un raid antidrog, murmur eu.

— Ce? face Jay, cu ochii mari.

Vocea îmi sună răgușit.

— A venit o echipă SWAT și au găsit cocaină asupra ei.

Mama se uită la mine, fix. Apoi, brusc, pune mâna pe telefon.

— Doamne, nu. Te rog, nu.

Sună la secția de poliție. Acolo nu pot să-i dea nicio informație deocamdată. O sună pe Lena, care plânge așa de tare, că pot să o aud din celălalt capăt al camerei. Îl sună pe Trey, care e la muncă, dar zice că o să treacă pe la secție, în drum spre casă. Îl sună pe Scrap. Telefonul lui intră pe căsuța vocală. Cred că l-au luat și pe el.

Jay se duce la ea în cameră, închide ușa și rămâne acolo. Nu cred că ar trebui să o aud cum plânge, dar toată noaptea nu aud altceva.

Nu pot să o împiedic să plângă. Nu pot să o salvez pe mătușa Pooh. Iar acum, că nu mai e în preajmă nici ea, nici altcineva din banda Crown pe care să-l vizez, s-ar putea să nu mai fiu capabilă să mă salvez nici măcar pe mine.

Sunt neputincioasă.

•

Jay nu iese din cameră nici a doua zi, nici următoarea. Duminică dimineață, când mă trezesc, e tot acolo. Trey e în camera lui, se odihnește după tura de noapte. Supreme vine să mă ia și mă duce în oraș, la interviul cu Hype.

Supreme turuie non-stop, tot drumul, dar eu abia dacă îl aud. Mi-au rămas în urechi suspinele mamei. În plus, el spune aceleași vechi tâmpenii. Că asta e o chestie totală. Că sunt pe drumul cel bun. Că interviul ăsta o să mă ducă la un alt nivel.

Dar nu o va salva pe mătușa Pooh.

Supreme probabil își dă seama că nu prea vorbesc, pentru că își ia ochii de la drum destul cât să arunce o privire spre mine.

— Ești OK, Li’l Law?

— Nu-mi mai spune așa.

— A, vrei să fii pe picioarele tale, da? mă necăjește el.

Nu e nici pe departe amuzant. Nu am încotro, trebuie să stau pe picioarele mele. Mă scuzați că nu vreau să port același nume cu cineva care nu e aici, lângă mine, ca să trecem împreună prin toate acestea.

Nici măcar nu-i răspund lui Supreme. Rămân doar cu ochii ațintiți pe geam.

Studioul postului Hot 105 se află într-unul dintre zgârie-norii din centru. Postul de radio e la fel de legendar ca artiștii ale căror fotografii sunt expuse pe pereți. De jur-împrejurul recepției se văd pozele înrămate ale diferiților DJ care, de-a lungul anilor, au intervievat vedete din hip-hop.

Din boxele răspândite peste tot se aude vocea lui Hype. Transmite în direct dintr-unul din studiouri. Jay obișnuia să-i asculte emisiunea la radioul din mașină în fiecare sâmbătă dimineață, când venea să ne ia, pe mine și pe Trey. De fiecare dată când Hype difuza unul dintre cântecele tatei, Jay cobora geamurile și dădea volumul la maximum. Tata suna așa de viu, încât uitam că a murit.

Asistenta lui Hype mă conduce, împreună cu Supreme, în studio. Semnul luminos de deasupra ușii, pe care scrie „în direct”, înseamnă că trebuie mai întâi să așteptăm afară. De cealaltă parte a unui geam imens, Hype stă la o masă plină de monitoare de computer, microfoane și căști. Mai e un tip cu el în studio, cu o cameră de filmat îndreptată asupra lui Hype. Pe perete e un panou pe care scrie *The Hot Hour.*

— Ca întotdeauna, trebuie să ne asigurăm plata facturilor, se aude Hype în boxele de pe coridor. Dar rămâneți cu noi, pentru că, după pauza de publicitate, o să stau de vorbă cu cineva care este, în momentul de față, una dintre cele mai tari rapperițe tinere din țară: Bri! Vom lua la bani mărunți controversa iscată, ce are de gând pe mai departe, toate acestea. Suntem la *Hot Hour,* dragilor, pe Hot 105!

Hype își scoate căștile și asistenta lui ne introduce în studio.

— Prințesa din Garden! zice Hype și mă îmbrățișează, stânjenit. Mă mai trec și acum fiorii când mă gândesc la duelul tău. Fără supărare, ’Preme, dar l-a făcut praf pe fiu-tău. Fără drept de apel.

— Nu pot să neg, zice Supreme. De ce crezi că a trebuit să o iau chiar eu în impresariat?

— Nu pot să te condamn. Și cântecul e forță. Sigur, nu și controversa, dar ce naiba, cel puțin se vorbește despre ea, corect? Bri, știu că ascultătorii mei vor să afle lucruri despre tine. Tot ce te rugăm e să înjuri cât mai puțin. Nu are nimeni timp de sancțiuni de la FCC[65].

— Hype, intrăm în direct într-un minut, zice cameramanul.

Hype îmi arată un scaun, față în față cu al lui, unde așteaptă un microfon și niște căști.

— Ia loc, Bri, zice și eu mă conformez. ’Preme, tu rămâi?

— Nuu, o să stau afară, zice Supreme.

Îngenunchează lângă scaunul meu și îmi șoptește:

— Vezi că s-ar putea să încerce să te enerveze. Așa e Hype, să știi. Să nu-l lași să te tracaseze prea mult. Să fii tu însăți și să spui ce simți. Bine?

— Intrăm în direct în cinci secunde, Bri, zice Hype. Patru…

Supreme mă bate pe umăr și iese pe hol. Îmi pun căștile.

Hype ridică trei degete.

---

[65] Federal Communications Comission (Comisia Federală de Comunicații) agenție guvernamentală a SUA, care reglementează comunicațiile interstatale prin radio, televiziune, cablu și satelit.

Două.

Unul.

— Bun venit din nou la *Hot Hour,* rostește el în microfon. Fiți atenți, am lângă mine un oaspete foarte special. Dacă mă cunoașteți cât de cât, știți că unul dintre rapperii mei favoriți din toate timpurile este Lawless, fie-i țărâna ușoară fratelui meu. Astăzi am plăcerea de a o avea în studio pe fiica sa. Ea tocmai a lansat una dintre cele mai tari piese ale momentului, *Pe val*, care a iscat o grămadă de discuții. Sigur că trebuia să o aducem la Hot Hour. Așadar, Bri, bun venit în studio.

Pune o înregistrare cu aplauze.

— Mulțumesc, zic eu în microfon.

— Oameni buni, eu am avut ocazia să o ascult pe Bri de curând, în Ring. Acela a fost debutul tău, nu?

— Mda.

— Dragilor, a fost mortală. După ce se termină emisiunea noastră, intrați pe YouTube și vedeți duelul acela. O să vă dea pe spate. Bri trebuia să revină pe Ring, numai că în urmă cu câteva săptămâni a avut loc un mic incident. O să ajungem și la el. Deocamdată, hai să vorbim despre cântecul acesta – lovește cu palma în masă, să accentueze ideea – *Pe val*! Voi îl cereți tot timpul în program. Puștii îl adoră. Și multora dintre noi, ăștia mai bătrâni, ne place. Dar există o petiție să fie scos de pe Dat Cloud, pentru că unii susțin că a dus la o revoltă într-una dintre școlile locale. Alții spun că e un cântec antipoliție, bla, bla, bla. Ce ai tu de spus, ca artistul din spatele acestui cântec?

Supreme mi-a spus să zic exact ce simt. Chestia e că nu simt decât enervare.

— Dă-i dracu’.

Hype chicotește.

— Fără urmă de ezitare, nu?

— De ce aș ezita? Ei n-au ezitat să se ia de mine.

— Bine, bine. Foarte multă lume s-a concentrat pe natura violentă a versurilor. Crezi că ele i-au încurajat pe elevii din școala aceea să se poarte violent?

Vorbește serios?

— Tu crezi că jumătate dintre cântecele pe care le difuzezi îi încurajează pe oameni să reacționeze violent?

— Noi vorbim totuși despre cântecul tău și despre această situație.

— Are vreo importanță? întreb. Este evident că elevii au fost supărați din alte cauze. Nu un cântec i-a făcut să acționeze. Toți oamenii aceștia mă folosesc drept scuză ca să se eschiveze, în loc să se întrebe care sunt problemele reale.

— Toți oamenii aceștia fiind cine? mă întreabă Hype.

— Omule, uită-te la știri! Doamna cu petiția. A scris un articol întreg despre mine, m-a prezentat drept unica sursă a problemelor și nu s-a întrebat niciodată de ce au protestat elevii, în primul rând. Versurile n-au îndemnat pe nimeni să facă nimic. Întregul protest a fost despre…

— Dar hai să fim serioși – intervine Hype, întrerupându-mă – chiar și tu trebuie să recunoști, fetița mea, că unele versuri sunt puțin cam mult. Spui că ești înarmată, insinuezi că o să omori polițiști…

Hoo, hoo, hoo.

— Eu nu am insinuat niciodată nimic despre omorât vreun afurisit de polițist.

— „Sunt nelegiuită, dacă vine un polițai spre mine”?

O spune pe un ton interogativ, nu ca o afirmație.

— Ce vrea să însemne asta?

De unde dracu’ a tras el concluzia că asta înseamnă că am spus că o să omor pe cineva?

— Frate, înseamnă că o să fiu considerată infractoare, indiferent de ce aș face!

Ce mama dracului, chiar trebuie să-i explic cu amănuntul?

— „La fel ca și tata, de nimic n-am teamă”, alias ultimul lui album, *Nu mi-e teamă.* „Și drept consolare//Cartierul mi-e aproape și îmi dă cinstire” înseamnă că, dacă eu pățesc ceva, Garden o să mă apere. Asta e tot. N-am zis niciodată nimic despre omorât polițiști.

— OK, dar acum pricepi că unii au înțeles greșit, nu?

— Pe dracu’, chiar nu pricep.

— Să știi că nu vreau să fiu împotriva ta, susține Hype. Mie îmi place piesa. Dar nu pot să mint. M-a luat prin surprindere că o fată de șaisprezece ani zice că e înarmată și alte chestii de astea.

Nu faptul că o persoană de șaisprezece ani a compus rap despre asta. Ci că o *fată* de șaisprezece ani a compus rap despre asta.

— Te-a luat prin surprindere când tata a cântat despre asta la șaisprezece ani?

— Nu.

— De ce nu?

— Ei, haide, doar știi de ce. E altceva.

— Cum altceva? Cunosc fete care la șaisprezece sau șaptesprezece ani erau înarmate și au trebuit să facă lucruri nasoale, doar ca să supraviețuiască.

Și care au fost arestate de o echipa SWAT, fără să le pese ce sex aveau.

— Pur și simplu e altceva, tată. Nu eu fac regulile, zice Hype. Ce vreau eu să aflu e dacă noi ar trebui să te credem când te iei așa de lume. Hai, pe bune. Cine ți-a scris versurile alea?

Ce dracu'?

— Cântecul nu e despre cum „mă iau" eu de cineva, iar versurile sunt scrise de mine.

— Tu ai scris tot cântecul? Și rimele freestyle din duel?

Serios acum, ce dracu'?

— Eu am scris cântecul și tot eu am găsit pe loc rimele freestyle, exact așa cum ar trebui să se procedeze într-un duel. Ce încerci să spui?

— Calm, fetița mea. Uite ce-i, nu e nimic greșit să ai un scriitor-fantomă, bine? Ce vreau să zic e că scriitorii-fantomă trebuie să scrie chestii potrivite cu persoana pentru care compun. E exclus să fii tu înarmată până-n dinți.

Știi ce? S-o ia dracu' de treabă. Nu contează ce spun eu sau ce fac. Oricum, fiecare o să-și formeze propria părere despre mine și despre cântecul meu.

— Eu am plecat, zic și îmi smulg căștile de pe urechi.

— Hopa, stai că n-am terminat, Li'l Law.

— Mă cheamă Bri!

Mă simt de parcă fiecare părticică din trupul meu răcnește asta.

— OK, *Bri,* zice, zâmbind. Uite, nu e supărare.

Mă jur că aș vrea să-i șterg zâmbetul ăla de pe mutră.

— Purtam o discuție plăcută. Nu trebuie să te înfurii.

— M-ai acuzat că nu-mi scriu singură chestiile! Asta numești tu plăcut?

— Dacă te burzuluiești în halul ăsta, înseamnă că tu le scrii, pe bune.

Ușa se deschide brusc și Supreme se repede înăuntru.

— Bri, calmează-te.

— E în ordine, ’Preme, intervine Hype. Dacă e înarmată așa cum zicea în cântec, o să mă pună ea la punct.

Dă drumul unei înregistrări cu hohote de râs.

Sunt gata să sar la el, peste masă, dar Supreme mă ține pe loc.

— Du-te dracului, zic.

— Ooohoo, vezi? De aia te-au dat afară din Ring. Avem aici o fetiță cu toane de sindrom premenstrual.

Hype pornește un răpăit de tobe ca să pună capac „glumei” sale.

Supreme e nevoit să mă târască efectiv afară din studio. Trecem pe lângă toți angajații postului aflați pe hol; se zgâiesc și șoptesc, în timp ce Hype face o nouă „glumă” în difuzoare. Nu am nicio problemă să le bătătoresc tuturor dosurile.

Supreme mă scoate în holul de la intrare al clădirii. Mă smulg din strânsoarea lui.

— Fir-ar să fie, chicotește el. Ce te-a enervat în halul ăsta?

Totul. Mi-e greu să respir și mi-e și mai greu să clipesc, dar ochii mă usturä oricum.

— Tu l-ai auzit?

— Ți-am zis că o să te enerveze, zice Supreme și mă bate ușor pe obraz. Așa face Hype. Ești un afurisit de geniu, știi asta? Ai făcut exact așa cum ți-am spus acum multe săptămâni, la început. Mă mir că ți-ai amintit.

Mă uit la el și respirația ajunge să mi se sincronizeze cu bătăile repezi ale inimii.

— Poftim?

— Ai jucat rolul unei păduchioase afurisite de cartier. Știi câtă reclamă o să-ți faci după chestia asta?

Parcă mi-ar fi aruncat în față o găleată de apă cu gheață.

Păduchioasă afurisită.

Mii de oameni tocmai m-au auzit comportându-mă ca atare. Alte milioane ar putea să vadă filmarea emisiunii. Lor nu o să le pese că viața mea e varză și că aveam toate motivele să fiu furioasă. Nu vor vedea decât o negresă tânără și plină de spume din ghetou, care se poartă exact așa cum se așteptau ei.

Supreme râde în barbă.

— Ți-ai jucat bine rolul, zice. Să dea dracii, ți-ai jucat rolul.

Problema e că n-am jucat. Asta este ce am devenit.

DOUĂZECI ȘI OPT

Îl rog pe Supreme să mă ducă la localul lui Sal. Am nevoie de fratele meu.

Tot drumul, telefonul lui Supreme sună încontinuu, iar el saltă în scaun, plin de entuziasm.

— Uhuuu! face și plesnește volanul, parcă ar bate palma cu el. Fata mea, o să ne intre bani! Mă jur, asta a fost cea mai bună treabă pe care puteai să o faci. Suntem pe cai mari, fir-ar!

Păduchioasă afurisită. Două cuvinte, nouă silabe.

Toată lumea o să creadă că sunt o păduchioasă,

bună ca să fie afurisită și nestăpânită.

Când Supreme mă lasă la localul lui Big Sal, pe ușă e plăcuța cu „Închis”. E încă dimineață și nu se deschide decât la prânz. Sal mă zărește zgâindu-mă prin geam și mă lasă totuși să intru. Îmi zice că Trey e în spate.

E greu de spus care e poziția lui Trey în localul lui Sal. Uneori servește la mese, alteori supraveghează comenzile în bucătărie. Azi dă cu mopul pe pardoseala bucătăriei.

Miss Tique – vreau să spun Kayla – se uită la el. Are niște cercei în formă de cerc, la fel cu cei pe care îi avea în Ring, și poartă un șorț verde. E mult mai scundă totuși decât părea în Ring – nu-i ajunge lui Trey nici măcar până la umăr. Probabil că microfonul o face să fie mai înaltă decât e de fapt.

Nu sunt decât ei doi în bucătărie. De obicei, locul e ticsit de angajați care rotesc în aer aluatul de pizza, strigă comenzile de la unul la altul și aruncă pizzele în cuptor. Azi aproape că e prea liniște. Probabil că restul n-au ajuns încă. Lasă că vine Trey mai devreme.

Trey stoarce mopul în găleată și începe să o împingă spre debara, dar Kayla zice:

— Hmm. Sunt sigură că n-o să lași podeaua asta să arate așa.

— Așa cum?

— Așa, răspunde Kayla și arată o pată. Podeaua e murdară, Trey.

El mijește ochii și zice:

— Scama aia mică?

— Vezi, face Kayla, luând ea însăși mopul, de aia nu poți să faci tu curat.

— A, nu pot?

— Nț!

Trey zâmbește și îi fură un sărut mic de pe buze.

— Dar asta pot să fac?

— Hmm... zice fata, lovindu-și ușor bărbia cu degetul. Juriul mai deliberează încă.

Trey râde și o sărută iar.

Probabil că nu ar trebui să văd toate astea, dar nu pot să-mi feresc privirea. Nu e din cine știe ce motiv de rahat, ci pentru că de multă vreme nu l-am văzut pe fratele meu așa de fericit. Ochii îi strălucesc și, când se uită la ea, zâmbește molipsitor, cu gura până la urechi. Nu vreau să spun că în aceste ultime câteva luni a fost deprimat sau ceva, dar, în comparație cu starea lui de acum, cu greu s-ar putea spune că a fost fericit.

— Trey, zice Kayla, care și-a întors ochii de la el destul cât să mă observe în prag.

Fratele meu îi urmărește privirea. Strălucirea din ochi i se stinge și zâmbetul îi dispare. Concentrat, reia spălatul podelelor.

— Ce cauți aici, Bri?

Brusc, am senzația că n-ar trebui să mă aflu aici și nu m-am simțit niciodată așa în preajma lui Trey. El mi-a fost căminul încă de pe când nu eram prea sigură că știu ce înseamnă „cămin”.

— Putem să stăm de vorbă? îl întreb.

Nu vrea să-și ridice ochii de la mop.

— Trey, spune Kayla, apăsat, și îl apucă de braț, ca să-l oprească.

Trey o privește. Se poartă între ei un dialog mut – totul din priviri. Trey oftează și pufnește pe nas, iar Kayla se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz.

— Mă duc să văd dacă Sal nu are nevoie de ajutor în sală, zice și, când trece pe lângă mine, îmi surâde trist, așa cum face cineva când tu ești în doliu.

Despre ce e vorba? Mătușa Pooh?

Trey continuă să dea cu mopul, de parcă nici n-aș exista pentru el. Nu ridică ochii nici măcar când mă apropii la doar câțiva centimetri.

— S-a întâmplat ceva? îl întreb, deși mi-e aproape teamă să aflu totuși.

Răspunsul lui mi-ar putea răsturna viața și mai tare cu susul în jos.

— Jay e…

— Mama, mă corectează Trey, cu ochii în continuare la podea.

Nu știu de ce nu-mi vine ușor să rostesc acel cuvânt.

— E bine?

— Când am plecat, era la ea în cameră.

— Ah!

E destul de naspa că mă simt oarecum ușurată.

— Ai vreo veste despre mătușa Pooh?

— Încă o judecă. Bri, ce vrei?

Care e treaba? Până acum nu a trebuit niciodată să-i explic de ce vreau să-l văd.

— Voiam doar să stau de vorbă cu tine.

— Ce, n-ai vorbit destul pe ziua de azi?

O palmă verbală dintre cele mai nasoale.

A ascultat interviul. Dintre miile de oameni care l-au ascultat, nu m-am gândit niciodată că unul ar putea să fie fratele meu.

— Trey, pot să-ți explic.

Își pune mopul în găleată și mă privește.

— A, deci ai o explicație pentru că te-ai purtat ca o proastă absolută la radio?

— Ăla m-a scos din sărite!

— Nu ți-am zis eu că nu trebuie să răspunzi la orice? Nu, Bri?

— Nu pot să primesc rahaturile care mi se aruncă în față fără să reacționez!

— Poți să spui ce gândești și fără să reacționezi așa! Mai întâi filmarea aia de pe Instagram și acum asta? Ce dracu' ai pățit?

Mă uit la persoana asta care pretinde că e fratele meu. Seamănă cu el, dar nu vorbește ca el.

— Ar trebui să mă susții, zic, aproape în șoaptă. De ce ești așa de supărat pe mine?

Strânge mopul, gata să-l facă praf.

— Pentru că îmi rup curul muncind pentru tine! Mă silesc să mă țin de slujba asta pentru tine! Fac ore suplimentare ca să mă asigur că tu ai destul! Și tu, poftim, îți distrugi orice afurisită de șansă de a te realiza cumva, pentru că îți pui poalele în cap de câte ori ai ocazia!

— Încerc să ne salvez pe toți!

Nu știu cum, dar vocea mea e slabă și în același timp puternică.

Furia i se stinge din priviri și îl recunosc din nou pe fratele meu care se uită la mine.

— Bri…

— Am obosit, Trey, îi spun și lacrimile îmi ard ochii. Am obosit să nu știu ce-o să se mai întâmple cu noi. Am obosit să-mi fie frică. Am obosit!

Se apropie de mine cu pași târșâiți și două brațe mă cuprind și mă strâng tare. Îmi îngrop fața în tricoul lui Trey.

— Dă-i drumul, zice și mă freacă pe spate.

Țip până când simt că gâtul mă arde. Am pierdut-o pe mătușa Pooh. S-ar putea să o pierd și pe mama. Mi-am ieșit atât de tare din fire, încât am pierdut mai mult decât îmi dau seama. M-am pierdut *pe mine.* Sunt așa de pierdută, că m-am extenuat încercând să-mi găsesc calea.

Mă conduce într-un colțișor din spatele bucătăriei, despre care zice că e colțul lui. Uneori, când mă duc pe la el, îl găsesc acolo, așezat pe jos, înghesuit între congelator și ușa de la cămară. Zice că e singurul loc unde poate scăpa din haosul care îl înconjoară.

Trey se lasă pe jos și mă ajută și pe mine să mă așez lângă el.

Îmi sprijin capul în poala lui.

— Iartă-mă că sunt o povară.

— Povară? De unde ai mai scos-o și pe asta?

Din viața noastră toată. La început, când Jay s-a îmbolnăvit, obișnuia să dispară la ea în cameră, zile la rând. Trey nu ajungea la toate dulapurile din bucătărie, dar avea mereu grijă ca eu să mănânc. Îmi pieptăna părul și mă pregătea pentru grădiniță. Avea zece ani. Nu era obligat să facă toate acele lucruri. Apoi, când ne-am mutat la bunicul și bunica, a continuat să aibă grijă de mine, insista să-mi citească el povești în fiecare seară, să mă ducă și să mă aducă de la școală în fiecare zi. Dacă aveam un coșmar, cu împușcăturile care l-au omorât pe tata, Trey venea fuga la mine în cameră și mă alina până ce adormeam la loc.

Renunță la atât de multe lucruri pentru mine. Măcar atât pot să fac și eu, să am succes, astfel încât el să nu mai fie nevoit să renunțe la ceva.

— Întotdeauna ai avut grijă de mine, zic.

— Li’l Bit, o fac pentru că așa vreau. Povară? Niciodată. Ești cel mai minunat dar pentru mine.

Dar. Un cuvânt, o singură silabă. Nu știu dacă rimează cu ceva, pentru că e un cuvânt despre care nu m-am gândit niciodată că ar putea fi folosit în legătură cu mine.

Simt deodată ca și cum o cușcă s-a deschis și toate lacrimile pe care le adunasem în mine au început să-mi curgă pe obraz.

— Mi-aș dori să plângi mai mult, zice Trey și mi le șterge.

— A revenit doctorul Trey, zic și zâmbesc.

— Vorbesc serios, Bri. Dacă plângi, nu înseamnă că ești slabă și, chiar dacă ar fi așa, nu e nimic rău în asta. Să recunoști că ai slăbiciuni este unul dintre cele mai curajoase lucruri pe care le poți face.

Mă întorc și mă uit la el.

— Parcă ar fi vorbit Yoda, nu altceva.

— Nuu, Yoda ar fi zis „Slab, înseamnă forța ești tu”.

Mă sărută cu zgomot pe obraz.

Mă șterg repede la locul acela. *Sunt* sigură că i-am simțit saliva.

— Câh! Îți lași toți microbii pe mine.

— Ei, pentru asta...

Mă sărută iar pe obraz, și mai zgomotos și mai bălos. Mă zbat să scap, dar, da, râd în același timp.

Trey îmi zâmbește și el.

— Știu că tu crezi că am făcut multe pentru tine, Li’l Bit, dar și tu ai făcut la fel de multe pentru mine. Mă gândesc la toate prin câte am trecut amândoi și, dacă ar fi fost să trec de unul singur prin ele, probabil că acum aș fi acolo unde e Pooh.

La naiba! Mătușa Pooh mi-a spus că a devenit membră GD pentru că nu a avut pe nimeni. Acum e într-o celulă la pușcărie, tot singură. Nu m-am gândit niciodată că Trey ar fi putut ajunge ca ea, cu cazier în loc de diplomă de studii. Știu că mai sunt multe alte lucruri care au făcut ca viețile lor să fie diferite, dar Trey pare să spună că deosebirea dintre ei am fost eu.

Poate că nu eu trebuie să o salvez pe mătușa Pooh. Poate că mătușa Pooh trebuie să se salveze singură, pentru mine.

Poate că așa trebuie.

— N-o să iasă prea repede de acolo, adevărat?

— Probabil că nu.

— Și noi ce facem?

— Trăim, răspunde Trey. Adică o s-o sprijinim pe tot parcursul, dar nu trebuie să uiți că a fost alegerea ei, Bri. Pooh a știut mereu că există posibilitatea să se întâmple asta, dar a făcut-o oricum. E alegerea ei. Punct.

Ușa bucătăriei se crapă doar un pic și Kayla aruncă un ochi.

— Trey? Iartă-mă că te sâcâi, dar Sal are nevoie să-l ajuți cu ceva în sală.

Iau intervenția ei drept pretext ca să mă ridic. Trey face și el la fel și îmi întinde mâna să mă ajute.

— Fără alte interviuri la radio, bine? Îmi ajunge un singur DJ pe listă.

— Ce listă?

— Lista cu funduri de tăbăcit. Dacă dau ochii cu el pe stradă, îl bat măr.

Râd și Trey mă sărută pe obraz. De fapt, și când e supărat pe mine, chiar și când îl dezamăgesc atât de tare că răcnește la mine, fratele meu o să mă apere întotdeauna.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Luni de dimineață mă duc și bat la ușa mamei.

Sunt trează de ceva vreme. M-am îmbrăcat, am mâncat niște cereale și mi-am făcut puțină curățenie la mine în cameră. Jay încă nu a ieșit din dormitorul ei.

Primele două bătăi rămân fără răspuns. Încerc din nou și inima îmi bate în piept și mai tare. E nevoie să mai ciocănesc de alte două ori înainte să aud:

— Ce e?

Deschid ușa încet, doar puțin. Nu se simte niciun miros. Știu, e ciudat să caut – mă rog, să amușinez – așa ceva, dar îmi amintesc încă mirosul care venea din camera ei, când se îmbolnăvise. Semăna cu duhoarea de ouă stricate amestecată cu cea de plastic ars. Cocaina pute.

Camera e învăluită în întuneric – lumina e stinsă, jaluzelele și draperiile sunt trase. Dar disting sub grămada de cuverturi o siluetă care e mama.

— Voiam doar să-ți spun la revedere, îi zic. Microbuzul o să ajungă imediat.

— Vin aici.

Mă înghesui pe marginea patului. De sub pilotă se ivește capul lui Jay. Jumătate din păr e protejat de o bonetă din mătase. La un moment dat, boneta alunecă într-o parte și ei nu pare să-i pese destul cât să o așeze la loc. Are ochii roșii și umflați, iar pe noptieră și pe lângă pernă sunt împrăștiate șervețele de hârtie, făcute ghemotoc.

Întinde mâna și îmi trece degetele prin puful de pe frunte.

— Tresele au început să se desfacă, ți-a crescut părul. În curând trebuie să-ți fac unele noi. Ai mâncat?

Dau din cap că da.

— Ai nevoie de ceva? o întreb.

— Nu, scumpo, dar îți mulțumesc.

Aș vrea să-i spun atât de multe, însă nu știu cum să o fac. Adică în ce fel să-i spui mamei tale că ți-e teamă să nu o pierzi din nou? Cât de egoist sună dacă zici „Am nevoie să fii tu bine, ca să fiu eu bine”?

Jay îmi prinde obrazul în palmă.

— Sunt OK.

Mă jur, mamele au darul de a citi gândurile.

Jay se ridică în fund și mă trage mai aproape de ea. Mă așez pe marginea patului și ea își încolăcește brațele în jurul meu. Mă sărută pe ceafă și își reazemă bărbia pe umărul meu.

— Au fost câteva zile negre, recunoaște șoptit. Dar îmi revin. Aveam doar nevoie de puțin timp. Mâine mă gândesc să mă duc în centru, s-o văd pe Pooh. Vrei să vii și tu? Am putea să mergem după pregătirea pentru ACT.

Încuviințez din cap.

— Ai vreo veste de la domnul Cook?

A trecut o săptămână de când i-a dat CV-ul, la întâlnirea cu părinții. Înțeleg, nu e prea mult, dar în ultimul timp zilele mi se par lungi ca anii.

— Nu, răspunde Jay, oftând. Oamenii ăia de la inspectoratul școlar nu vor probabil ca o fostă dependentă de droguri să lucreze la ei. O să fie bine. Trebuie să cred asta.

— Dar *tu* o să fii bine?

Vorbesc de parcă aș avea cinci ani. Mă *simt* ca la cinci ani. Odată, atunci, m-am așezat pe marginea patului și m-am uitat în ochii ei, roșii și tulburi din cauza drogurilor, și am întrebat-o același lucru. O zi sau două mai târziu ne-a lăsat, pe mine și pe

Trey, acasă la bunici.

Când o întreb acum, rămâne tăcută. Trece un timp înainte să-mi răspundă.

— O să fiu, zice. Îți promit.

Ca să pecetluiască promisiunea, mă sărută pe tâmplă.

•

Cât ies să aștept microbuzul, mama se ridică din pat și se îmbracă.

O face pentru mine, știu. Se forțează să fie tare, ca eu să nu mă sperii.

Mă așez pe bordură, îmi pun căștile pe urechi și apăs „shuffle” pe telefon. Începe *Aparently,* cu J. Cole. Cânt odată cu el, în timp ce el vorbește despre tot iadul prin care a trecut maică-sa. Apoi partea în care zice că vrea ca visul lui să-l salveze. Nu cred că am repetat vreodată cuvinte mai adevărate. E ca și cum ar fi știut că eu o să stau pe bordură, în fața casei mele, o să-i ascult cântecul și o să-mi doresc același lucru.

Obișnuiam să spun că vreau să fac și eu la fel pentru vreun puști. Să-l fac să-mi asculte muzica și să simtă fiecare cuvințel de parcă l-am scris pentru el. În ultima vreme însă, nu vreau decât să am succes.

Cântecul se oprește când începe să sune telefonul. Pe ecran apare numele lui Supreme.

— Li’l Law! zice, în clipa în care răspund. Am vești mărețe.

— Încă un interviu la radio? Mai degrabă mănânc toate resturile din lume, și eu urăsc resturile.

— Mai tare de atât! Am câțiva directori executivi care vor să te cunoască.

Brusc, parcă m-aș fi lansat într-un sprint, așa de tare mi-a luat-o inima la galop. Gata, gata să-mi scape telefonul din mână.

— Direc…

Nici măcar nu pot să rostesc.

— Directori? Adică de studiouri muzicale?

— La naiba, sigur! Asta e, fetițo! Asta e șansa ta!

— Stai așa, zic, cu mâna la frunte.

E prea repede.

— Cum… de ce… când…

— Când? Azi după-amiază, zice. De ce? Interviul! Cântecul! Cum? Ei m-au căutat. Chestia e că vor să audă ce altceva mai știi să faci. Da, n-ai niciun alt cântec înregistrat, așa că m-am gândit că am putea să ne întâlnim la studio, bine? Să și înregistrezi ceva cât sunt ei acolo. Atunci chiar o să poată vedea de ce ești în stare. Avem ca și semnat un contract, în cazul ăsta!

Mai-că. Măi-Cu-Liță.

— Tu vorbești serios?

— Al dracului de serios, îmi răspunde și râde. Pot să trec eu să te iau, când termini orele, să te aduc la studio. E bine?

Mă întorc să mă uit spre casa mea.

— Absolut.

•

În clipa în care mă așez pe bancheta microbuzului, mă apuc să scotocesc prin rucsac după carnețel. Ori trebuie să scriu un cântec nou, ori găsesc unul pe care l-am scris deja. Unul care să fie așa de tare, încât să-i las paf pe directorii ăia. De data asta aș putea să interpretez *Neînarmat și periculos,* cântecul pe care l-am scris după ce a fost ucis puștiul ăla. Sau poate că am nevoie de un alt hype[66] – un cântec plin de energie. Chiar și într-un context diferit, refuz să mai folosesc vreodată acest cuvânt.

Sunt așa de ocupată să-mi răsfoiesc notițele, că sar în sus când cineva mă salută.

— Bună.

De pe locul din spate îmi zâmbește Curtis.

— Prințeso, ce-ai de ești așa încordată?

— Nimic. Numai că nu te-am observat acolo, în spate.

Ce am spus n-a sunat cum trebuie.

— Nu că ai fi de neobservat. Doar de data asta nu te-am observat.

— Știu ce vrei să spui.

Se uită la mine cu o expresie aproape șmecherească, așa cum face de fiecare dată când spune vreuna dintre glumițele lui. De data asta e o glumă pe care o înțelegem doar noi doi.

— Deci… ce mai faci?

— Sunt bine.

Nu știu ce altceva să-i spun. Asta e partea unde ratez mereu într-o relație. Bine, nici nu știu dacă avem o relație. Eu n-am mai avut niciodată una. Dar chestia e ce faci după un sărut? Ce spui? Asta e partea în care mă împiedic.

Curtis se mută pe locul de lângă mine.

— M-am gândit la tine. M-am gândit și la sărutul ăla.

---

[66] Joc de cuvinte – *hype*=aici, *energie,* dar și numele realizatorului radio.

— Ah!

Mă uit în carnețel. Ar trebui să caut un cântec, fix acum.

— Știu, probabil că nici tu nu te-ai gândit la altceva de când s-a întâmplat, nu? Tind să provoc o astfel de reacție.

— Ce? spun și ridic ochii spre el.

— Ei, zic și eu, de sărutul meu? Sută la sută.

Izbucnesc în râs.

— Ce te mai lauzi.

— Dar ți-am captat atenția și te-am făcut să râzi, zice și îmi apasă ușor gropița din obraz. Prințeso, ce-i cu tine în dimineața asta?

— Am ceva pe țeavă în treaba asta cu rapul, îi zic. Mi-ai ascultat interviul cu Hype, corect?

— *Toată lumea* ți-a ascultat interviul cu Hype. Chiar te-ai înfipt în ăla.

Îmi las capul pe spate.

— Mda. Pentru cineva care era invizibilă înainte, acum e clar că recuperez.

Curtis se încruntă.

— Invizibilă?

— Curtis, știi foarte bine că nimeni de la școală nu mă băga în seamă înainte să devin oarecum faimoasă ca rapperiță.

Curtis mă măsoară din cap până-n picioare și se linge pe buze.

— Nu pot să vorbesc în numele altcuiva, dar eu sigur te-am observat. De fapt, am tot vrut să-ți vorbesc, măcar un minut, Prințeso. Dar păreai așa de topită după tipul tău, Malik, încât m-am gândit că n-am nicio șansă.

— Ia stai așa. Cum?

— Am crezut că sunteți împreună. Te purtai ca și cum n-ai fi putut să-ți petreci timpul cu altcineva în afară de el și Sonny.

— Nu e adevărat!

— Ba da. Așa e. Spune-mi tu pe altcineva cu care ai umblat.

Bine, nu mai e nimeni.

— Ca să fiu sinceră, recunosc, mi-am imaginat că nu există altcineva care ar fi vrut să umble cu mine.

— Și eu, ca să fiu sincer, mi-am închipuit mereu că tu nu vrei să umbli cu altcineva.

La naiba.

Adică nu prea știu. Cred că sunt întotdeauna cam ciudată când iau contact cu lume nouă. Cu cât sunt mai mulți oameni în viața ta, cu atât sunt mai mulți cei care pot să te părăsească, înțelegi? Eu am pierdut destui și așa.

Dar în momentul ăsta, Curtis mă face să mă întreb dacă nu cumva am ratat ocazii în care-aș fi putut să mă distrez.

— Știi ce? face Curtis. Dă-o dracului. Vrei să ieși cu mine mâine după-amiază, de Sfântul Valentin?

Fir-ar să fie. Am uitat că e mâine. Sincer, pentru mine ziua de Sfântul Valentin nu a fost niciodată un obiectiv.

— La o întâlnire, vrei să spui?

— Mda. O întâlnire. Tu și cu mine. Putem să facem ceva romantic de Sfântul Valentin.

— Ăăă, uau! Păi, în primul rând, mâine nu pot. Mă duc să o vizitez pe mătușă-mea. Doi, sunt sigură că ar fi *foarte* romantic, având în vedere felul în care tocmai m-ai invitat.

— Care e problema cu felul în care te-am invitat?

— Frate, ai zis chiar așa, „dă-o dracului”.

— Ce naiba, Prințeso? Nu mă slăbești și pe mine nițel?

— Ăăă, nu. Nu, dacă vrei să mă inviți la o întâlnire.

— Ce? Vrei să mă sparg în figuri? Pentru că pot și să mă sparg în figuri.

Microbuzul oprește în dreptul caselor unde locuiesc Sonny și Malik. Urcă amândoi, exact când Curtis se ridică pe bancheta noastră. Pe bune, se urcă pe ea cu picioarele și începe, destul de tare, încât să-l audă toată lumea.

— Brianna Nu-mai-știu-cum-pentru-că-nu-îți-știu-al-doilea-nume-de-botez Jackson.

— Băiete, dă-te jos de acolo! strigă la el domnul Watson.

Curtis îl alungă cu o fluturare din mână.

— Bri, deși ești ocupată mâine, vrei să ieși la un moment dat cu mine, la o întâlnire, ca să facem și noi o chestie romantică?

Fața mi-a luat foc. Toate privirile sunt pe noi. Sonny ridică ritmic din sprâncene. Malik stă cu gura ușor căscată. Deon își scoate telefonul și zice:

— Hai, Curtis, fă-o pentru Instagram!

Doamne sfinte.

— Curtis, dă-te jos, îi spun în șoaptă.

— Haide, fato. Te rog?

— Da, bine. Acum dă-te jos!

— Yey, a zis da!

Trebuia el să anunțe cu glas tare și câțiva din microbuz chiar aplaudă. Inclusiv Sonny. Curtis se așază pe scaun, zâmbind.

— Vezi? Ți-am zis eu că pot să mă sparg în figuri.

— Ești nemaipomenit, zic și-mi dau ochii peste cap.

— Da, dar tot o să ieși cu mine.

Da, zâmbesc la rândul meu. Nu, nu pot să mă abțin. Nu, nu știu ce dracu' se întâmplă cu mine.

Și cred că nu mă deranjează.

Ajungem la liceu. Curtis coboară împreună cu Deon, care imediat zice:

— Frate, învață-mă și pe mine tehnica ta!

Ridicol.

Îmi așez căștile pe urechi și pun Cardi, la volum maxim. Încă trebuie să aleg ce să interpretez la studio. În plus, muzica o să mă ferească de întrebările lui Sonny, pentru că nu pot să-i răspund dacă nu-l aud. Când sar jos din autobuz, nu el mă așteaptă în capătul scării, ci Shana.

Sub braț ține un clipboard. Văd cum i se mișcă buzele, dar la început nu o aud.

Dau muzica mai încet.

— Ce?

— Aș vrea să vorbim, zice, mai tare decât ar trebui.

— Acum te aud.

— Aha. Ai un minut?

Câțiva pași mai încolo, Malik privește, exagerat de atent, la telefonul propriu. Se uită spre noi, dar când privirile ni se întâlnesc, devine din nou preocupat de telefonul lui.

Tot nu vrea să vorbească cu mine. Nu am dispoziția necesară pentru prietena lui care încearcă să repare lucrurile între noi.

— Ce e? o întreb.

— Inspectorul școlar a acceptat să se întâlnească azi, după ore, cu organizația. Speram să vii și tu cu noi. Până la urmă, inspectorul ne primește datorită ție.

Îmi scot căștile și le las să atârne în jurul gâtului.

— Ce te face să crezi asta?

— A zis că a vorbit cu tine.

— Aha!

Dar pe mama nu a putut să o sune pentru slujbă.

— Mda. Și a zis că ți-a văzut și clipul video și a pus într-o lumină nouă situația cu Long și Tate. Se pare că a ajutat cauzei noastre. Așa că îți mulțumim.

Se lasă o tăcere stânjenitoare. Treaba e că la una dintre ultimele conversații pe care le-am avut noi două, era cât pe ce să-i trag una Shanei. E greu să uit asta.

Shana își drege glasul și îmi arată clipboardul.

— La întâlnire o să ducem și petiția asta. Îi cerem să renunțe la polițiștii înarmați pe post de bodyguarzi. Dacă strângem suficiente semnături, sperăm să ne asculte.

— Să sperăm.

— Da, încuviințează Shana. Întâlnirea începe la ora patru, în sala…

— Am alte planuri.

— Bri, uite ce e, dacă e vorba de noi două, hai să-i punem capăt, orice ar fi. Chiar am avea nevoie de tine la întâlnire. Tu ești o voce de care o să țină cont.

— Chiar am altceva programat.

— Ah!

Iar se lasă tăcerea.

Îmi scot pixul de după ureche și mă aplec peste clipboard. Shana mi-l ține și eu îmi trec numele într-un spațiu liber.

— Succes la întâlnire.

Îmi pun căștile în urechi și o iau spre treptele școlii.

— Hype e un nesimțit! strigă Shana în urma mea.

— Poftim? zic și mă întorc spre ea.

— N-ar fi trebuit să te facă în halul ăla, chiar în timpul interviului. Și să știi că multă lume te susține. Am văzut pe Twitter niște nume foarte importante vorbind despre asta.

Eu nu m-am mai uitat pe social media de când s-au întâmplat toate astea. Nu poți suporta la nesfârșit să fii descris drept ceva ce nu ești.

— Mulțumesc.

— Pentru nimic, zice Shana. Noi te susținem, Bri.

Noi. Adică și Malik. Era o vreme când mi-ar fi spus-o el însuși. Nu prea mă susține cine știe ce, dacă prietena lui trebuie să o spună în locul lui.

Cred că l-am pierdut definitiv.

— Mulțumesc, îi spun Shanei în șoaptă.

Mă întorc și o iau grăbită pe scări, înainte ca ea sau Malik să-mi vadă ochii strălucind de lacrimi.

Nu contează că se poate să-l fi cucerit pe Curtis sau că doar câteva ore mă mai despart, poate, de tot ce îmi doresc. Tot îl pierd pe Malik și asta mă doare.

TREIZECI

Față de studioul unde mă duce Supreme, cel la care am fost prima dată pare o magherniță.

Acesta e situat într-un fost depozit din cartierul Midtown. De fapt, nici nu e prea departe de școala mea. Un gard de fier forjat împrejmuiește parcarea și Supreme trebuie să le spună bodyguarzilor cine suntem, ca să fim lăsați să trecem de poartă.

Pe pereții zonei de recepție stau înșirate plachete de aur și platină. Toate instalațiile de iluminat par din aur veritabil și mai e și un acvariu, cel mai mare pe care l-am văzut în viața mea, cu pești tropicali care înoată de colo colo.

Supreme mă strânge pe după umeri.

— Ai reușit, Li'l Law. Acum e acum!

E mai calm când îi spune tipei de la recepție la cine am venit. Mă uit la plachetele din jurul meu. Melodii și albume legendare, care au fost înregistrate aici. Mătușa Pooh ar leșina dacă le-ar vedea pe unele dintre ele.

Nu mi se pare corect să mă aflu aici fără ea.

Mai e și faptul că am mințit-o pe mama. I-am trimis un mesaj și i-am zis că mai rămân după ore, să fac pregătire suplimentară pentru ACT. O să-i spun adevărul imediat ce ajung acasă. Pentru că, dacă întâlnirea asta merge așa cum sper eu să meargă, toată viața noastră se va schimba.

Fata de la recepție ne conduce într-un studio de înregistrări din spate. Tot drumul mă trag de șireturile hanoracului și îmi șterg palmele de blugi. Îmi sunt al naibii de transpirate. Iar ce am mâncat la prânz mi se învârte în stomac. Nu știu dacă vreau să vomit sau să mă reped în studioul acela.

— Fii cool, zice Supreme, în șoaptă. Înregistrează cântecul exact așa cum ai face-o în mod normal și totul o să fie perfect, ai înțeles? Cu treaba cealaltă, să faci așa cum îți spun.

Treaba cealaltă?

— Care treaba cealaltă?

Doar mă bate ușor pe spate și îmi surâde.

Recepționista ne deschide ultima ușă de pe coridor și mă jur că mi se taie respirația. A deschis ușa spre rai.

Bine, e o afirmație exagerată, dar acum sunt cel mai aproape de porțile acelea sidefate. E un studio de înregistrări. Nu e doar un aranjament drăguț din magazia cuiva, ci un studio adevărat, profesionist. Are o masă de mixaj cu sute de butoane, difuzoare gigantice pe pereți și un geam imens care dă spre cabina de înregistrare de pe partea cealaltă. Nu doar un microfon într-un colț, ci o cabină adevărată de înregistrare, cu un microfon adevărat.

Un bărbat mai în vârstă, cu tricou polo, jeanși și o șapcă de baseball, îl întâmpină pe Supreme în prag, cu o strângere de mână.

— Clarence! A trecut ceva timp!

Clarence? Cine dracu' e Clarence?

— Al dracului de mult, James, zice Supreme.

— Adevărat, spune omul pe care îl cheamă probabil James.

Se întoarce apoi spre mine și îmi cuprinde mâna între palmele lui.

— Superstarul! Eu sunt James Irving, director executiv la Vine Records. Mă bucur să te cunosc, Bri.

Vai de mine.

— Am auzit despre dumneavoastră.

Omul mă cuprinde pe după umeri.

— Vedeți? zice spre tipul latino, plin de tatuaje, de la masa de mixaj, și o femeie albă cu părul strâns în coadă de cal. Deja o plac. A auzit de mine.

Chicotește. Dar abia după el Supreme și ceilalți încep și ei să râdă.

James se așază confortabil pe o canapea de piele din capătul încăperii.

— Ea e Liz, șefa mea pentru A&R[67], spune și arată spre femeie, care îmi face semn înclinând din cap. Bri, trebuie să-ți spun. Mă bucură așa de tare că ai fost de acord să asist la sesiunea asta de înregistrări. Tare, tare mă bucur. Știi? Poți să afli o grămadă de chestii despre un artist când îl urmărești la lucru. Am văzut câteva afurisite de genii la viața mea. Mă dă pe spate de fiecare dată, mă jur.

Vorbește superrepede. Aproape că mi-e greu să țin pasul cu el.

---

[67] Departamentul Artiști și Repertoriu al unei case de discuri.

Supreme pare să-l urmărească fără probleme.

— Prietene, îți spun eu, ești pe cale să asiști la ceva foarte tare. Fenomenal chiar.

Mă uit la el. De ce vorbește așa?

— A, da’ te cred. Ți-am ascultat interviul, Bri, continuă James. Deja îmi plăcea mult cântecul, dar chestia aia? Aia ne-a convins total, fără îndoială. Singurul lucru care îmi place mai mult decât rapperii buni sunt rapperii buni care fac lumea să vorbească.

— Garantat, zice Supreme în numele meu. Știam de la bun început că Hype o s-o calce pe puștoaică pe nervi. I-am zis că dacă o să-și piardă controlul, lumea o să vorbească, înțelegi?

James dă pe gât câteva înghițituri din băutură.

— D-aia ești tu genial, Clarence. Îmi mai amintesc și acum ce-ai făcut din Lawless. Doamne, tipul putea să ajungă departe. Așa o tragedie, știi? Întotdeauna le zic oamenilor, faceți rap despre ce se întâmplă pe stradă, dar lăsați-le pe stradă. Puteți să vă purtați ca o nenorocită de secătură, fără să fiți una.

Fiecare fibră din mine s-a încordat.

— Tata n-a fost o secătură.

Vorbele mi-au ieșit pe gură crispate și reci și toată lumea din jur a amuțit.

Supreme încearcă să râdă din nou, dar râsul e forțat. Mă prinde de umăr și mă strânge, puțin cam tare.

— Durerea nu se stinge, nțelegi? dă el să-i explice lui James.

Îmi trag umărul din mâna lui. Nu am nevoie să explice el. Am spus exact ce gândesc.

James îi ia însă explicația drept adevăr.

— E de înțeles. Doamne, nici nu pot să-mi închipui. La ce tâmpenii trebuie să faceți față voi, copiii din ghetou.

Sau sunt doar o fiică hotărâtă să nu le accepte celorlalți lipsa de respect față de tatăl ei. Ce mă-sa?

Se aude un ciocănit și recepționista bagă capul pe ușă.

— Domnule Irving, a sosit celălalt invitat.

— Poftește-l înăuntru! zice James și îi face semn.

Recepționista deschide larg ușa și în studio intră Dee-Nice.

Bate palma cu Supreme. Dă mâna cu James. Își mută un dosar de sub un braț sub celălalt, ca să mă îmbrățișeze pe o parte.

— Ce ’aci, fetițo? Ești gata să tragi cântecul ăsta?

— O, da. Sigur că e, răspunde Supreme.

Dee-Nice ridică dosarul.

— Am pregătit rimele astea.

Deci o să facem un cântec împreună. OK, e cool.

— La naiba, zic, am fost leneșă. Încă nu m-am hotărât ce cântec vreau să interpretez din carnetul meu. Dacă mă lăsați însă vreo douăzeci de minute, pot să scriu…

Supreme începe să râdă și din nou provoacă hohote de râs.

— Nuu, fetițo. Dee ți-a scris cântecul.

Time out. Time out.

— Poftim?

— Eu am ascultat deja beatul, zice Dee-Nice. L-am scris azi-noapte. Am versurile pentru tine, cârligul, tot.

— Mi l-a cântat și mie mai devreme, spune Supreme. Vă zic, chestia e de-a dreptul incendiară.

James aplaudă entuziast.

— Așa, la naiba!

Stați așa, pauză, la loc comanda, mai ușor, toate alea.

— Eu îmi scriu materialele singură.

— Nuu, intervine Supreme, ca și cum l-aș fi întrebat dacă îi e frig sau ceva. Te-a rezolvat Dee.

N-a auzit ce-am spus?

— Eu mă rezolv singură.

Supreme râde iar, deși de data asta nu mai pare să se amuze. Îi privește pe toți cei din jur de după ochelarii de soare.

— Ați auzit-o? Se rezolvă singură.

Apoi se întoarce spre mine și râsul îi dispare.

— Cum am spus, te-a rezolvat Dee.

Dee îmi întinde dosarul.

Îl deschid. În locul unor rime mâzgălite peste tot pe o foaie de carnet, așa cum am eu de obicei, Dee a tipărit un cântec întreg. Strofe, o priză și o punte. A scris chiar și un nenorocit de intro, ca și cum n-aș putea să intru și să spun ceva, spontan.

Ce dracu’?

Dar versurile? Versurile sunt cele care mă doboară.

— „Am pistoale mari, chiar colosale, și pentru pofticioși am tot ce își doresc”.

Murmur cuvintele și nu-mi vine să cred că spun eu însămi așa ceva.

— „În cartier m-au poreclit SPM[68], pe gagici le… sângerez?”

Trebuie să fie o glumă.

— Incendiar, nu-i așa? zice Supreme.

Pe dracu’. Fără motiv, încep să mă gândesc la puștii din Maple Grove. Când mi-au scandat *Pe val,* m-am simțit într-un fel. Știam ce vreau să spun cu cântecul ăla, dar nu știu dacă ei îl înțelegeau.

Imaginea puștilor ălora de șase ani, care repetă că le fac pe gagici să sângereze… îmi face greață.

— Nu pot să cânt așa ceva.

Deloc amuzat, Supreme scoate încă un chicotit de-al lui și ceilalți îi răspund la fel.

— Ți-am zis, James, puștoaica are gura mare.

— Ei, doar mă știi, răspunde James. Îmi plac insolențele astea de negresă.

Ce căcat? Cuvântul ăsta, *insolențe,* mi-a picat întotdeauna prost, nu știu de ce. La fel ca elocvent. „Insolențe de negresă” e de zece ori mai rău.

— Ce dracu’ ai…

— Vă rog să ne lăsați câteva clipe singuri, spune Supreme.

Mă ia pe după umeri și mă scoate pe coridor. În secunda când ajungem afară, mă desprind din strânsoarea lui.

— Uite ce-i, poți să spui ce vrei, îi zic, fără ocolișuri. Dar n-am de gând să fac rap după ceva ce nu am scris eu și sunt al naibii de sigură că n-o să cânt ceva ce nu mă reprezintă. Deja am făcut lumea să creadă că sunt o păduchioasă și o secătură. Cântecul ăla n-o să mă ajute!

Încet, Supreme își scoate ochelarii și, nu pot să mint, chiar nu știu la ce să mă aștept. Nu l-am văzut niciodată fără ei. M-am întrebat mereu dacă are vreo cicatrice sau a pierdut un ochi ori ceva. Acum însă mă privesc doi ochi căprui, înfundați în orbite.

— Nu ți-am zis să te iei dracului după mine? zice, mârâit.

Fac un pas înapoi.

— Dar…

Supreme vine spre mine.

— Încerci să distrugi chestia asta înainte să punem mâna pe ea?

Poate că am dat înapoi, dar nu am de gând să cedez.

— Pot să scriu și singură un cântec. N-am nevoie să-mi scrie

---

[68] Sindrom premenstrual.

Dee nimic. Hype a râs deja de mine, când a zis că am un scriitor-fantomă. Chiar nu pot să am unul acum. E fals ca dracu’.

Supreme își înfige mâinile în șold.

— Fetița mea…

Rostește încet fiecare cuvânt, parcă să se asigure că îl aud.

— … acum ai intrat în industria muzicală. Cuvântul-cheie, *industrie.* E vorba de făcut bani. Bărbatul de dincolo – zice și arată cu degetul spre ușa studioului – are la dispoziție o grămadă de bani cu care habar nu are ce să facă. Noi suntem al dracului de aproape să comitem un jaf și să luăm de la el cât de mult se poate. Trebuie doar să înregistrezi cântecul ăla.

Îl aud și aproape că îl înțeleg, dar clatin din cap.

— Cântecul ăla nu mă reprezintă. Nu e cool.

Își plesnește dosul palmei de cealaltă mână.

— Nici să fii falit nu e cool! Sau să te duci la distribuiri de alimente! Ce-i? Te temi că n-o să pari destul de „adevărată” dacă o să faci rap pe rahatul ăla? Pot să-ți aduc niște smardoi, fato, să te acompanieze. Să facem chestia cât mai autentică posibil. Am făcut-o și pentru taică-tău.

— Poftim?

— Când l-am cunoscut, Law nu era niciun fel de gangster, îmi explică Supreme. Abia dacă ieșise din corul bisericii. Avea niște slujbe la care muncea pe brânci, ca să-i susțină pe mama și pe fratele tău. *Eu sunt ăla* care i-a zis că trebuie să înceapă să facă rap despre chestiile de pe stradă. *Eu sunt ăla* care i-a zis să se afișeze cu tipii din GD, ca să pară mai autentic. Doar că el a luat toată chestia în serios.

Îmi prinde obrajii în palme și continuă:

— Poți fi mai isteață de atât. Trebuie doar să nu uiți să-ți joci rolul, dar să nu te identifici cu el. Împreună putem să facem tot ce eu și Law n-am avut șansa să facem.

Bunicul zice că ochii sunt oglinda sufletului și brusc înțeleg ce vrea să spună. Acum, că Supreme nu mai poartă ochelarii de soare, pot să văd în sfârșit ce sunt eu pentru el: o replică a tatălui meu.

Îi evit privirea.

— Încerc să te ajut Li’l Law, insistă el. Sunt un Moise pentru tine, te conduc spre pământul făgăduinței! Lasă-ți dracului sentimentele afurisite și hai să punem mâna pe banii ăia.

Hai să punem. Noi. Amândoi. *Eu sunt* aia care o să intre în cabina de înregistrări. Eu sunt aia pe care o să o vadă lumea și despre care o să se vorbească. Nu el.

•

Îl urmez totuși înapoi în studio, ca o idioată disperată ce sunt.

Tipul de la masa de mixaj pune beatul și Dee-Nice repetă melodia cu mine, ca să pot scoate flow-ul cum trebuie. Așezat pe canapea, James ne urmărește și ascultă intens, și la fiecare vers pe care îl spun îl împunge cu umărul pe Supreme.

Mă duc în cabina de înregistrare și îmi fixez căștile pe urechi.

De dincolo de geam, toată lumea mă urmărește. Li se citește entuziasmul în priviri. Supreme zâmbește nerăbdător. Sunt gata cu toții să mă audă cântând.

Surprind reflectată în geam o frântură din mine.

Când aveam vreo opt ani, bunica și bunicul ne-au dus, pe mine și pe Trey, la grădina zoologică. La fiecare țarc nou era o familie care ajungea odată cu noi. Cei doi puști ai lor încercau să convingă animalele să facă ce voiau ei. Le spuneau să scoată sunete sau să se apropie de geamul de protecție, orice, în speranța că o să provoace râsete. Bineînțeles, animalele nu voiau să-i asculte, dar îmi aduc aminte cât de rău îmi părea pentru ele. Trebuie să fi fost oribil să se zgâiască oamenii la tine și să-ți ceară să-i amuzi așa cum cred ei de cuviință.

Brusc și eu sunt tot un fel de exponat și o încăpere plină cu oameni așteaptă ca eu să-i distrez. Trebuie să spun ce vor ei să spun. Să fiu ce vor ei să fiu.

Știți ce e cel mai rău? Chiar o fac.

TREIZECI ȘI UNU

— Bookie, ești OK?

Îmi întorc privirea de la geam și mă uit la mama.

— De ce mă întrebi?

E marți și mama a venit să mă ia de la pregătirea pentru ACT, ca să mergem să o vizităm pe mătușa Pooh.

— Pentru că e a treia oară când te întreb dacă ești OK și abia acum m-ai auzit. Ești foarte tăcută.

— A, scuze.

— Nu ai de ce să-ți ceri scuze. Te frământă ceva?

Mai mult decât aș vrea. Am înregistrat cântecul pentru Supreme și ceilalți. Lor le-a plăcut tare. Mie, absolut deloc. James nu a fost totuși pe deplin „cucerit”. A zis că vrea să mă vadă interpretând cântecul și să vadă cum reacționează lumea.

Într-adevăr, nu sunt decât un amuzament pentru ei.

Supreme însă e complet dat pe spate. A zis că o să aranjeze să-l pot cânta în premieră, live, în Ring. A fixat pentru marțea următoare. James susține că dacă o să am succes, am ca și semnat un contract consistent.

Cu toate astea, n-am senzația că o să fie al meu. Nu în condițiile în care, doar ca să-l obțin, spun cuvinte care nu sunt ale mele și afișez o imagine care e a altcuiva.

Nu știu cum să-i spun lui Jay despre asta. Ar putea să iasă ori, ori – ori A: o să se enerveze că i-am ascuns toate astea; ori B: o să fie gata să discute cu Supreme. Pentru că sunt încă minoră, nu pot semna nimic fără acordul ei, bineînțeles. Dar m-am băgat singură în asta și trebuie să o rezolv cumva.

Mă așez mai bine în scaun.

— N-am nimic. Doar chestii de la școală.

— Ei, indiferent ce-ar fi, mie poți să-mi spui. Știi că o să te susțin întotdeauna.

— Știu, îi spun. Și eu pe tine.

Oprim în parcarea unei clădiri înalte, de cărămidă, care pare să fie aici de pe vremea străbunicilor mei. Seamănă cu o clădire obișnuită, pe cuvânt, dar dincolo de ea, în spate, zona e împrejmuită cu un gard de sârmă ghimpată.

Ne lăsăm în mașină telefoanele, ceasurile și orice altceva ar putea declanșa detectorul de metale. Jay nu-și ia decât cheile și actul de identitate. Acesta e tipicul pe care îl respectăm de fiecare dată când venim să o vizităm pe mătușa Pooh la închisoare. Ne ajută să o vedem mai repede.

Pe bordura de lângă intrare stă un bărbat. E cu capul între genunchi și cu greu poți să-i vezi chipul. Dar are părul pe jumătate împletit în trese, pe jumătate afro. Dacă nu mă înșel…

— Scrap? zic.

Omul ridică privirea. E chiar Scrap.

— Băiete, exclamă Jay și deschide larg brațele.

Scrap vine spre ea și se lasă îmbrățișat.

— Credeam că te-au luat și pe tine, spune mama.

— Nuu. Nu eram acolo când s-a întâmplat. Dar toți ceilalți…

Sunt închiși. Umblă vorba că majoritatea membrilor GD din Maple Grove au fost arestați.

Jay îi cuprinde fața în mâini, ca și cum ar fi un băiețel. Probabil că, atunci când cunoști pe cineva de o viață întreagă, poți să-l vezi astfel. Pooh și Scrap sunt prieteni de când purtau scutece.

— Păi, mă bucur că ești bine. Ai venit să o vezi pe P, nu?

— Da. Mi-a cerut să vin când veniți și voi. Sper că nu te deranjează.

— Sigur că nu. Faci parte din familie, spune Jay și îl ia de mână. Haide.

Scrap o urmează înăuntru. Ceva nu e în ordine cu el. Nu pot să spun exact ce. Nu pășește firesc, ci merge în pas de defilare. Maxilarul îi zvâcnește; trăsăturile feței îi sunt rigide. Parcă ar fi o bulă de săpun – o singură mișcare greșită și e gata să explodeze.

Biroul de înregistrare a vizitatorilor e decorat cu serpentine roz și roșii și un mic banner cu Ziua Sfântului Valentin, dar, dacă ești aici ca să vizitezi pe cineva, nu prea poți să te bucuri de vreo sărbătoare.

Curtis mi-a adus azi la școală un buchețel din tablete de ciocolată. Trebuie să recunosc, mi-a făcut ziua puțin mai bună. Băiatul e mai abil decât am crezut.

Jay îi spune doamnei de la birou numele real al mătușii Pooh – Katricia Bordeaux. Întotdeauna mi s-a părut ciudat să-l aud. Pentru mine ea a fost toată viața Pooh. Completăm hârtiile și trecem prin controlul de securitate, pentru ca apoi să fim conduși în cămăruța cenușie. Nu sunt ferestre și nu există lumină naturală. Nu sunt decât becurile care sclipesc dureros și pe care continui să le vezi mult după ce ai închis ochii. Un gardian ne spune să ne așezăm la o masă și să așteptăm.

Scrap bate încontinuu darabana cu degetele pe masă. După aproximativ douăzeci de minute, unul dintre gardieni o aduce pe mătușa Pooh.

Jay o ia în brațe imediat. Mătușa și Scrap se salută, strângându-și mâinile în felul lor obișnuit. Pe urmă, mătușa Pooh se uită la mine.

N-am știut că o să vreau să plâng când o voi vedea, dar mă jur că sunt gata, gata. Mătușa întinde brațele spre mine și eu o las să mă cuprindă în cea mai puternică și mai strânsă îmbrățișare, de care nici nu-mi dădusem seama că am nevoie.

— Mi-a fost dor de tine, Li’l Bit, zice și mă sărută pe obraz.

— Și mie mi-a fost dor de tine, îi șoptesc, cu nasul îngropat în umărul ei.

Ne așezăm toți patru la masă. Mătușa Pooh trebuie să stea totuși de cealaltă partea a mesei. Regula pușcăriei. Trebuie să fie așa, ca nu cumva să-i putem strecura ceva mărfuri de contrabandă, dar tot timpul ai senzația că e ciumată sau ceva. Închisoarea pare să te țină al dracului de izolat, chiar și când ai vizite.

— Azi-dimineață am vorbit cu avocatul tău, zice Jay. E unul dintre ăia numiți din oficiu. El crede că o să fii adusă în instanță la începutul săptămânii viitoare.

— Bine, zice mătușa Pooh. Cu cât scap mai repede de aici, cu atât eu și Bri putem să reușim mai repede.

Întinde mâna spre mine, peste masă, și îmi zâmbește. Bat palma cu ea.

— Am auzit despre interviul pe care l-ai dat. Când o să ies, mă jur că-l rezolv eu pe tâmpitul ăla, pentru tine. Fără doar și poate.

Jay ne privește când pe una, când pe cealaltă.

— Ce interviu? Ce tâmpit?

Normal, nu așa aș fi vrut să afle mama. Încep să bâțâi din picior și nu mă pot opri.

— Interviul cu DJ Hype, știi? face Pooh.

— Nu. Nu știu, zice Jay și se întoarce cu totul spre mine.

Rămân cu privirea ațintită în față. Dacă te uiți drept în ochii unei mame de culoare, există șansa să te transformi pe dată într-un stâlp de sare, ca tipa aia bătrână din Biblie.

— Păi, da. Bri a fost la el în emisiune, mă pârăște mătușa. Și el se pare că a enervat-o. A acuzat-o că nu își scrie ea chestiile și tot felul de aiureli. Am auzit că ai explodat, Bri, continuă Pooh și râde în pumni. Până și ăștia de aici au vorbit despre asta.

Pot să *o simt* pe Jay zgâindu-se la mine. Vai, e de rău. Mă uit fix în perete. Cineva a scrijelit „D a fost aiciea” și nu știu ce e mai rău – faptul că s-a lăudat că a fost aici sau că nu știa să scrie „aici”.

— Bri, nu ți-am spus eu să nu ieși în față? mă întreabă Jay.

— Jayda, e în regulă, intervine mătușa Pooh. N-o învinovăți pe ea. E vina lui Hype.

Apoi se uită la Scrap.

— Cum merge cu treaba cealaltă?

— Tipii sunt pe nasoale, zice Scrap. Trebuie să ne ocupăm de ei.

— De cine să vă ocupați? întreb.

— Asta vreau să știu și eu, adaugă Jay.

— Ticăloșii din gașca Crown, șuieră Scrap. Ăia cred că e tare că majoritatea membrilor GD au fost săltați. Acum se bagă pe teritoriul nostru și alte chestii. Chiar se laudă că i-au luat lui Bri lanțul lui Law. Se fălesc peste tot.

— Ei, nu. Ce dracu', zice mătușa Pooh.

Exact aceleași vorbe îmi treceau și mie prin minte, dar din cu totul alte motive. Cum ziceam, nu așa voiam să afle mama.

— Cum Dumnezeu au ajuns să ia lanțul lui tati? zice Jay, întorcându-se spre mine.

E o întrebare, nu o acuză, dar, sincer, ar fi trebuit să mă acuze. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai tare ca să păstrez plasa noastră de siguranță, care era lanțul tatei, înghit în sec.

— Am fost jefuită. Mă jur că n-am vrut să-l dau, dar…

— *Jefuită*? țipă mama. Doamne, Brianna! De ce nu mi-ai zis?

— Hai, nu-ți face griji, zice mătușa Pooh. I-am trimis deja un mesaj nenorocitului care a făcut-o. Doar că nu am primit încă lanțul înapoi. Ne ocupăm însă și de asta.

Se uită la Scrap și el dă din cap.

— Ce? face mama, uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Am niște prietenari noi acum, care se țin de mine, explică Scrap. Sunt gata de orice. Bri trebuie doar să ne dea semn.

— Corect, zice mătușa Pooh, lovindu-se cu dosul palmei peste mâna cealaltă.

Am senzația că mi-a căzut un bolovan în stomac.

— Eu trebuie să dau semn?

— De la tine l-au luat, explică mătușa. Adică, da, ce dracu', noi suntem gata de orice-o fi ca să-i spargem pe tâmpiții ăia, dar, în ultimă instanță, tu decizi.

Cum mama dracului am ajuns eu brusc să am o bandă întreagă la dispoziție?

Jay închide ochii și ridică mâinile.

— Ia, stai. Voi chiar spuneți ce cred eu că spuneți?

— E război, zice mătușa Pooh, ca și cum n-ar fi nimic. Se zvonește că unii dintre ei ne-au turnat din prima. De aia ne urmărea poliția. Acum încearcă să ne ocupe teritoriul, își râd de noi și au tupeul să se laude că mi-au jefuit nepoata? Nuu. Acum e pe nasoale.

Am declanșat un război între găști. S-ar putea ca unii să-și piardă viața din pricina noastră. Rahat. Dacă se întoarce împotriva mea?

Nu știu de cât timp s-a lăsat tăcerea. Jay se uită la mătușa Pooh, cu gura întredeschisă.

— Uau! zice. Uau, uau, uau!

— Jay, începe mătușa Pooh, trebuie să înțelegi. E vorba de respect! Nu putem să le permitem tâmpiților ălora să creadă că au câștigat.

Mamei îi lucesc ochii.

— Nu au câștigat. Dar tu ești așa de dusă, că ai pierdut.

— Ce?

— Katricia, ești la pușcărie, zice Jay. *Pușcărie*! Și tu încă stai și pui la cale aceleași atacuri de stradă care te-au băgat aici, în primul rând. Nu-ți pasă că ai adus iadul pentru familia ta. Nu arăți nici urmă de remușcare. Complotezi!

— Jayda, au luat lanțul lui Law, spune mătușa Pooh. Se laudă că i-au pus pistolul la cap copilei tale! Râd de mine că sunt aici. Și eu trebuie să nu fac nimic?

— Da! zice Jay. Nu dau doi bani pe lanțul ăla! Bri e bine și asta e tot ce contează pentru mine.

— Chestia e totuși mai complicată de atât, spune Scrap. Nu putem să-i lăsăm să scape fără pedeapsă pentru rahatul ăsta.

— De fapt, chiar puteți, răspunde Jay, uitându-se iar la mătușa Pooh. Știi ce? Încep să-mi dau seama că poate trebuie să rămâi aici.

— Poftim? N-ai de gând să-mi plătești cauțiunea?

— Cu ce? izbucnește Jay. Ce, ai tu ceva bani puși bine pe undeva? Hm? Te rog, spune-mi dacă ai. Poate că aș reuși să-mi mai plătesc o parte din afurisitele alea de facturi!

— Uite ce-i. M-am gândit la toate, bine? Poți să faci un împrumut. Îl folosești ca să-mi plătești cauțiunea și să-mi iei un avocat mai bun, care să mă scape de toate acuzațiile astea. O să-ți dau înapoi banii…

— Făcând aceleași chestii care te-au băgat aici! strigă Jay.

Își împreunează mâinile și le duce la gură.

— Mi-a părut rău pentru tine, zice, răgușit. Dar nu cred că ție ți-a părut rău pentru tine însăți și asta e problema.

— Jay, haide, te rog?

Vocea i se frânge.

— Dacă mă condamnă pentru asta, o să mă duc la închisoare! Nu pot să merg la închisoare!

— Nici eu nu vreau să te duci, spune Jay. Nu vreau să intri în sistem, Katricia. La dracu', de *ani* întregi îți spun că sistemul e făcut ca să te țină înăuntru. Dar trebuie să-ți scoți strada din sânge, cumva. Poate că asta e soluția.

Se ridică și întinde mâna spre mine.

— Vino, Brianna.

— Bri, se roagă mătușa Pooh. Bri, haide. Spune-i că o să mă schimb.

Nu pot să spun ceva ce nu știu.

— Brianna, hai să mergem, repetă Jay.

— Bri, spune-i!

— Încetează să-mi mai folosești copilul ca paravan pentru tine! Nu e treaba ei să te rezolve, Katricia! E problema ta!

Mătușa Pooh strânge din maxilar. Se îndreaptă de spate, își ridică bărbia și mijește ochii.

— Deci așa stă treaba? M-ai lăsat să mă descurc singură când ai fost prinsă cu chestia aia și acum mă lași din nou să mă descurc singură, nu?

E ca un pumn în stomac și nici măcar nu vorbesc despre mine.

— Cum poți să spui așa ceva? zic. Nu e…

Jay ridică mâna să mă întrerupă. Nu se uită decât la Pooh.

— Știi ce? Îmi pare rău că te-am abandonat. E una dintre cele mai mari greșeli din viața mea. Dar nu poți să dai vina pe lucrurile prin care ai trecut pentru ceea ce faci. La un moment dat, trebuie să te învinovățești pe tine însăți.

Mă ia de mână și mă trage după ea. Mă uit înapoi la mătușa Pooh. Trăsăturile îi sunt crispate, dar buzele îi tremură. Am sentimentul că e ultima oară când o văd, pentru multă vreme.

•

Norii par mai cenușii decât erau când am sosit aici. Sau poate că doar îmi imaginez. Nu e posibil ca și cerul să o jelească pe mătușa mea.

Așezată la volan, Jay își șterge ochii. Lacrimile au podidit-o din clipa când am ieșit din clădire.

Îmi mușc limba.

— Chiar nu ai de gând să încerci să-i plătești cauțiunea?

— Nu am de gând să iau un împrumut ca să-i achit cauțiunea, Bri, când avem de plătit facturi și mai ales nu o voi face pentru cineva care imediat are de gând să se apuce de aceleași tâmpenii ca înainte.

— Dar se poate schimba totuși, zic, aproape implorator. Știu că poate.

— Și eu știu, Bri, dar trebuie să o știe și *ea. Ea* este aceea care trebuie să decidă că nu mai merge așa. Nu putem să o facem noi în locul ei.

— Dar dacă nu ajunge să o facă?

Jay ridică mâna și eu îmi pun mâna într-a ei.

— Trebuie să fii pregătită, scumpo, pentru varianta asta.

Nu-mi place, nu-mi place, nu-mi place.

— Nu vreau să o pierd, zic în șoaptă.

— Nici eu nu vreau, răspunde Jay. Dumnezeu mi-e martor că nu vreau. Putem să o iubim cu toată ființa noastră, dar asta nu contează, dacă nu se iubește ea însăși. Stă acolo și e mai preocupată de un lanț decât de propria ei condiție.

Cobor privirea în piept, acolo unde ar trebui să se afle lanțul.

— Îmi pare rău că l-au luat.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru asta, scumpa mea. Dar, fato, ce Dumnezeu se întâmplă cu tine? Mai întâi a fost cântecul și am aflat de el dintr-un *reportaj la televizor.* Acum lanțul și interviul cu Hype? Ce altceva îmi mai ascunzi, Brianna? Ei?

Mamele de culoare posedă un fel de superputere – nu știu cum, dar în câteva secunde trec de la o dispoziție blajină la una fermă. La dracu’, uneori se întâmplă în cursul aceleiași propoziții.

Brusc, mi se usucă gura.

— Eu…

— Ce. Mai. Este?

Mă uit la ghetele mele.

— Supreme.

— Ce e cu Supreme? Și ia vezi, că nu ghetele alea te-au născut. Uită-te la mine când îți vorbesc.

Ridic ochii și privirea mea o întâlnește pe a ei.

— Pregătește pentru mine Un contract important cu o casă de discuri.

— Hoo, hoo. De ce ar pregăti *el* un contract pentru *tine*? Nu el e impresarul tău.

— Ba este. Eu l-am angajat.

— Ah, *tu* l-ai angajat, zice Jay, cu o lejeritate care mă sperie. Scuză-mă pe mine, probabil că mi-a scăpat scrisoarea în care sunt anunțată că ai devenit majoră. Ultima dată când am verificat, Brianna, aveai șaisprezece ani. Nu mai mult!

— Aveam de gând să-ți spun, pe cuvânt! Dar încercam mai întâi să aranjez totul. Era felul meu de a ne scoate din necaz.

— Nu e problema ta să ne salvezi! zice Jay, închizând ochii. Doamne, nu sunt o mamă bună.

Of, rahat. Nu voiam să ajungă să se învinovățească.

— Nu e adevărat.

— Ba da, probabil că așa e. Dacă tu ajungi la stratageme de felul ăsta ca să ne ajuți, înseamnă că nu fac eu destul.

— Ba faci.

Vocea mi se frânge.

— Tu și Trey vă străduiți așa de mult. Nu voiam decât să mai ușurez lucrurile. Dar le-am făcut mai rele pentru mine. După interviul ăla, lumea spune tot felul de lucruri despre mine.

Jay trage adânc aer în piept.

— Hype te-a scos din sărite, nu?

E din nou blândă.

— Din păcate. Am reacționat ca o proastă. Supreme însă e foarte entuziasmat. La fel și directorii de la casa de discuri. Spun că e foarte tare că lumea mă crede „o păduchioasă din ghetou”. Supreme zice că ăsta e un „rol”.

— Nu mă surprinde. Supreme a fost întotdeauna ahtiat după bani. Ăsta a fost motivul pentru care el și tatăl tău au intrat în conflict. Lasă-mă să ghicesc, el te-a agățat, nu-i așa? Te-a păcălit cu ceva scump, ca tu să vrei să-l angajezi.

Mă uit la ghete.

— Mda, mi-a cumpărat ghetele astea Timberland.

— Stai, nu sunt ghetele pe care ți le-am luat eu din talcioc?

— Nu. Alea s-au făcut praf.

— Cum? De ce nu mi-ai spus?

Mă joc cu degetele de la mână.

— Pentru că nu voiam să te simți prost. Așa cum probabil te simți chiar acum.

Jay oftează.

— Doamne, Bri, ar fi trebuit să-mi spui. Trebuia să-mi fi spus toate astea. Te-aș fi putut feri de toată mizeria asta nesfârșită.

În schimb, tu m-ai mințit.

— Stai puțin, nu te-am mințit.

— Să omiți adevărul înseamnă să minți, Bri. În plus, la un moment dat ai mințit pur și simplu. Te-ai furișat ca să te întâlnești cu Supreme. Asta presupune o minciună.

La naiba, are dreptate.

— Îmi pare rău.

Jay pufnește.

— Ah, sunt sigură. Mai ales că toate astea vor înceta. Toată chestia asta cu rapul tău? S-a terminat cu ea.

— Cum? Nu! S-ar putea să fie șansa mea să reușesc.

— N-ai spus chiar tu că lumea face presupuneri despre tine? Vrei să continui, știind toate astea?

— Vreau doar să răzbesc!

Vorbesc tare, cu asprime. Dar sunt disperată.

Am senzația că trec ore, în timp ce mama se uită la mine în tăcere.

— Brianna, știi care este cea mai mare problemă a mătușii tale?

Mă uit către clădirea închisorii. În clipa de față, e oarecum evident.

— E închisă.

— Nu. Asta nici măcar nu e cea mai mare problemă, explică Jay. Pooh nu știe cine este și, pentru că nu știe cine e, nu știe cât valorează. Deci tu cine ești?

— Poftim?

— Cine ești? repetă Jay. Dintre miliardele de oameni din lume, tu ești singura persoană care poate să răspundă la întrebarea asta. Nu cei de la școala ta. Nici măcar eu nu pot să răspund la ea. Pot spune cine *cred* eu că ești.

Îmi ia obrazul în palmă.

— Și eu cred că ești briliantă, talentată, curajoasă, frumoasă. Ești miracolul meu. Dar tu ești singura care poate să spună cu hotărâre cine ești. Deci cine ești?

— Sunt…

Nu-mi găsesc cuvintele.

Mama se apleacă și mă sărută pe frunte.

— Străduiește-te să te lămurești. Cred că o să primești mai multe răspunsuri decât îți închipui.

Pornește mașina. Înainte însă de a ieși cu spatele din parcare, îi sună telefonul.

— Scumpo, vrei să răspunzi tu în locul meu, te rog?

— Bine, zic și îi scotocesc în geantă.

Durează puțin – mama are geanta plină de chestii „în caz de ceva”, cum ar fi batiste de hârtie, gumă de mestecat, un briceag. E pregătită pentru orice.

Îi scot telefonul, dar nu recunosc numărul.

— Nu știu cine e.

— Atunci răspunde ca și cum ai avea un dram de minte.

Îmi dau ochii peste cap. Știu ce vrea să spună – să vorbesc „cum se cade”, dar, la naiba, să mă port „ca și cum aș avea un dram de minte” e ca și cum ar spune că nu am deloc.

— Alo?

— Bună. Pot vorbi cu doamna Jayda Jackson? întreabă o voce de bărbat.

Vocea îmi e familiară. Parcă. Ar putea să fie vreun încasator de facturi, din cât mă pricep eu, iar ăstora mereu li se închide telefonul în nas.

— Pot să știu cine o caută?

— Da, sunt inspectorul Cook.

Scap telefonul din mână.

— Brianna! mă dojenește Jay în șoaptă. Știu al naibii de bine că nu mi-ai aruncat pe jos telefonul! Dă-mi-l încoace! Alo, zice, după ce mi-l smulge din mână. Cu cine vorbesc?

Domnul Cook îi răspunde și mașina virează ușor. Aproape că și ea e gata să scape telefonul.

— Îmi cer scuze, domnule Cook, zice și îmi aruncă o privire. Fiica mea e nechibzuită uneori.

De ce trebuie să mă facă de rahat totuși?

Domnul Cook începe să vorbească și mama trage pe dreapta drumului. Nu pot să-mi dau seama ce zice, pentru nimic în lume. Jay nu face decât să spună, iar și iar: „Îhâm, da, domnule”.

— Ei? Șoptesc eu, dar mama dă din mână în direcția mea, ca să mă facă să tac.

După o veșnicie, zice:

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule. Ne vedem săptămâna viitoare.

Casc ochii. În clipa în care închide, mă reped:

— Ai obținut slujba?

— Un interviu. Dar e un interviu cu verificarea trecutului și a amprentelor.

Ceva îmi scapă aici.

— Și ce e așa de formidabil în chestia asta?

— Înseamnă că se gândesc serios să mă angajeze.

— Deci tu...

Pare așa de ireal, încât mi-e și greu să vorbesc.

— S-ar putea să ai o slujbă?

— Nu e nimic garantat, dar după cele spuse de domnul Cook acum câteva clipe – zice Jay și zâmbește – s-ar putea să am o slujbă.

TREIZECI ȘI DOI

Sâmbătă dimineață, primesc de la Sonny un mesaj ciudat.

Vino să ne întâlnim în Oak Park, ASAP.

Oak Park e la doar câteva străzi de casa bunicilor mei. Trey obișnuia să mă ducă acolo aproape în fiecare weekend, când eram mai mică. Acolo am văzut-o pe vremuri pe Jay, drogată rău.

Tot acolo a făcut Sonny primul graffiti cu un curcubeu.

Parcul e pe partea cu cabinele, lângă ștrandul public, acum gol. Bunicul zice că primăria obișnuia să-l deschidă în fiecare vară. Dar, de când mă știu, nu au făcut-o.

Traversez parcul și mă uit de jur-împrejur, cu atenția sporită. Trebuie să mă gândesc în continuare la tipii din Crown. De câte ori văd o mașină gri trecând prin cartier, mă feresc și mă ascund.

Bicicletele lui Sonny și Malik stau sprijinite de zidul din spate al toaletelor. Ar fi trebuit să știu că o să fie și Malik prezent. Sonny se fâțâie așa de mult încolo și încoace, că stârnește o mică tornadă de praf. Malik îi spune ceva, dar nu pare să-l domolească.

Sar jos de pe bicicletă și mă îndrept spre ei.

— Hei, care-i treaba?

— Vine încoace, zice Sonny.

— Cine?

— Rapid! Altfel de ce să vă fi chemat pe amândoi aici?

— Ah! Credeam că ai nevoie de mine ca să te ajut să ascunzi un cadavru sau ceva.

Sonny strânge din buze.

— Și *eu* sunt ăla nebun?

Malik aruncă o privire la telefon.

— La ce oră a spus că o să fie aici?

Sonny se uită și el pe furiș la telefonul lui.

— Zece fix. Mi-a zis să mă uit după un Mercedes Benz negru.

— La naiba, un Benz? zic eu. La șaisprezece ani? Cineva e plin de parale.

Îmi frec palmele.

— Sau e, de fapt, un tip în vârstă de cincizeci de ani, se simte Malik obligat să adauge.

Pe chipul lui Sonny se așterne groaza.

— Nu e amuzant!

Malik și cu mine rânjim. Cu asta suntem aproape să ne vorbim, ceea ce nu s-a mai întâmplat de ceva vreme.

— Greșeala mea, greșeala mea, spune Malik și îl cuprinde pe Sonny pe după umeri. Să știi, Son, că o să iasă bine, ai înțeles? Trebuie să crezi asta. Dacă tipul nu e cine a spus că este, pierderea e a lui. Nu a ta. OK?

Sonny răsuflă încet.

— OK.

— Bun.

Malik îi netezește gulerul. Sonny poartă azi unul dintre frumoasele lui tricouri polo. Îmi trec și eu degetele prin părul lui, ca să i-l aranjez.

— Orice s-ar întâmpla, noi aici suntem, îi reamintește Malik.

— Sută la sută, adaug eu.

Sonny zâmbește.

— Sunt bucuros că ați venit amândoi…

Un Mercedes negru intră în parcare.

— Mișcați-vă fundul și ascundeți-vă! ne repede Sonny.

Îl măsor din cap până-n picioare.

— Poftim?

— Ascundeți-vă!

Ne împinge pe amândoi spre un copac.

— Nu vreau să știe că n-am avut destulă încredere în el, încât să nu vin cu întăriri.

— Dar n-ai avut destulă încredere, zice Malik.

— Nu ăsta e subiectul! Plecați!

Ne înghesuim în spatele unui stejar imens, destul de mare ca să ne ascundă pe amândoi. Se aude trântindu-se o portieră. Mă uit pe după trunchiul copacului.

Un băiat cu tenul tuciuriu traversează parcul. În părul tuns scurt are un model în zigzag și de gât îi atârnă un pandantiv în formă de cruce.

E Miles. Miles, fiul-rapper-cu-cântecul-enervant al lui Supreme.

— Fir-ar să fie, șoptesc.

— Fir-ar să fie, mă imită Malik.

Și pe fața lui Sonny citesc același „Fir-ar să fie”. Miles se ține cu mâna pe după ceafă și se uită sfios la Sonny.

— Clar nu mă așteptam la asta, zice Malik.

Presupun că vorbește iar cu mine.

— Da, nici eu.

— Ce crezi că își spun?

Îmi las capul într-o parte: Ochii lui Sonny sunt cât cepele. Că ai unui personaj din desene animate. Zâmbesc. Nu știu ce *spune* Sonny, dar sigur în gând își zice „Ce mama dracului?”

— Ha! Cam așa ceva, zice Malik, imitând cât poate mai bine vocea lui Sonny. Chiar am vorbit cu un tip care crede că *swagerific* e un cuvânt?

Râd.

— Oare o să trebuiască să-i spun că urăsc melodia asta a lui?

Felul în care îi imit vocea lui Sonny nu e la fel de reușit ca al lui Malik, dar îi stârnește câteva chicoteli.

— Nu știu dacă o să iasă bine treaba asta.

Poate că da totuși. Cei doi se privesc în ochi și își zâmbesc.

— Da’ eu tot stau cu pumnii pregătiți, zic, dacă Miles îi face vreun rău.

— Pe bune, e de acord și Malik. Mi-ai lipsit, Breezy.

Mă întorc cu fața spre el.

— Ca prietenă, adaugă, drept lămurire. Mi-a fost dor să vorbim amândoi.

— Păi, și cine e de vină că n-am mai vorbit?

— Ăă, tu.

Îmi cade fața.

— Ce?

— Bri, să fim serioși, sigur ți-ai dat seama că am fost supărat pe tine. În seara când ai fost jefuită erai mai îngrijorată de lanțul ăla decât de mine, prietenul tău care avea un ochi învinețit. Și ar fi trebuit să nu mă deranjeze asta? Pe urmă, mi-ai cerut să o mint practic pe mama, ca tu și Pooh să puteți face o chestie nașpa.

OK, bine. Are dreptate.

— Voiam doar să-mi recuperez lanțul, Malik. Era plasa de siguranță pentru familia mea. Mă gândeam că pot să-l amanetez dacă situația devenea și mai gravă.

— Vezi, asta e problema. În ultima vreme nu te mai interesează altceva decât banii. Bri, banii nu sunt totul.

— Ție îți vine ușor să o spui. Știu că mama ta muncește mult și că nu sunteți bogați, dar stai mai bine ca mine. Malik, un timp noi n-am avut nici curent. Abia dacă am avut destulă mâncare, în unele zile. Tu nu trebuie să-ți faci griji din astea. Eu, da. Frate, mi s-au rupt și nenorocitele de ghete. Tu stai aici, cu încălțările tale Jordan.

Malik se uită în jos, la pantofii lui, și își mușcă buza.

— Mda, cred că înțeleg.

— Nu, nu înțelegi. Dar nu-i nicio problemă. Mă *bucur* că nu înțelegi. Am însă nevoie să încerci măcar.

— A fost nasol, nu?

— Foarte, zic și înghit în sec.

Tăcere.

— Îmi pare rău că nu ți-am fost alături, spune Malik. Și îmi pare rău că m-am dat la tine. A fost nașpa, din mai multe motive.

— A fost, zic și dau din cap.

— Mamă, nu zici și tu nimic de genul „Malik, nu trebuie să fii așa de dur cu tine”?

— Nici vorbă. A fost o mișcare de labagiu.

— Tipic Brianna, spune Malik și își îndeasă mâinile în buzunare. Lucrurile s-au schimbat așa de mult față de cum erau. *Noi* ne-am schimbat. Și uneori e greu să ne dăm seama de toate astea, înțelegi? Crezi totuși că am putea să descoperim cum să fim diferiți, dar să rămânem prieteni?

Aș vrea să spun că peste zece, douăzeci, treizeci de ani de acum încolo, eu, Sonny și Malik vom fi la fel de strâns legați cum am fost mereu, dar s-ar putea să fie o minciună. Ne transformăm, în multe sensuri, și o să continuăm să ne transformăm.

Mi-ar plăcea totuși să cred că ținem destul unul la altul ca să ajungem să fim apropiați, indiferent de ce devenim. Hei, poate că într-o bună zi Malik și cu mine o să avem ceva mai mult decât o prietenie. Dar acum nu vreau decât să-mi recapăt prietenul.

— Da, îi spun. Cred că putem să rămânem prieteni.

Malik surâde.

— Bun, zice. Pentru că atunci când o să câștigi Grammy-ul ăla, mă aștept să primesc mulțumiri, împreună cu o invitație la toate petrecerile de după decernare.

— Profitor, zic și-mi dau ochii peste cap.

— Nuu, face Malik și își trece brațul pe după gâtul meu. Doar unul dintre cei mai mari susținători ai tăi.

Sonny și Miles se apropie de noi. Sunt atât de aproape unul de celălalt, că mâinile li se ating.

— Deci, el e Miles, fără z, spune Sonny. Miles, ei sunt Malik și Bri, cei mai buni prieteni / bodyguarzi, ai mei. Pe Bri ai cunoscut-o deja.

— Da, în Ring, când ai spus minciunile alea despre taică-său, remarcă Malik.

E clar, suntem din nou în relații bune, pentru că uite, Malik se ia de cineva pentru mine. Mi-a lipsit cât nu l-am avut în colțul meu din ring.

Miles își lasă greutatea când pe un picior, când pe celălalt.

— Am greșit. Îmi cer scuze față de Bri, dacă asta contează. N-am făcut decât să spun ce m-a pus tata să spun.

Sonny ridică din sprâncene.

— Taică-tău *a vrut* să fii nesimțit?

— Cam așa ceva. Face parte din imaginea lui Milez, cu *z.* Dar ăla e făcătura lui. Eu nu sunt așa.

Nu mă surprinde. Lui Supreme pare să-i placă la nebunie să creeze personaje.

— El știe că ești…

— Gay? Da. Știe. Dar preferă să ignore realitatea.

Malik își lasă capul într-o parte și, pentru că așa e el, îi dă drumul.

— Taică-tău te pune să te prefaci că ești hetero?

— Malik! îl cert eu.

Doamne ferește!

— Nu se întreabă astfel de lucruri!

— De ce nu? El a făcut aluzie la asta!

— N-a fost o aluzie. Chiar mă pune să pretind că sunt heterosexual, explică Miles. Milez, cu z, trebuie să fie idolul adolescent pe care îl iubesc toate fetele și una dintre viitoarele vaci de muls ale tatei.

În timp ce vorbește se uită la mine. Eu sunt cealaltă.

— Nimeni nu trebuie să știe că Miles cu s urăște rapul, preferă fotografia și este complet, sută la sută, gay.

— Atunci de ce ai venit azi aici? îl întreabă Sonny.

Miles își duce un picior la spate.

— De aia. Am hotărât ca măcar o dată să fac ceea ce vreau eu să fac. Voiam să mă întâlnesc în sfârșit cu cel care mă ține treaz în fiecare noapte ca să vorbim despre orice și despre tot, care mă face să zâmbesc al naibii de mult, chiar dacă până acum nu știam că e așa de drăguț.

Sonny se îmbujorează tare.

— Ah!

— Nu mai vreau să fiu cum vrea tata să fiu, zice Miles. Nu merită.

Oare chiar vrea să spună ce cred eu că vrea?

— Renunți la cariera ta de rapper?

Miles dă încet din cap.

— Da. Renunț. În plus, chiar e cariera mea, dacă nu sunt eu însumi?

TREIZECI ȘI TREI

Când ajungem la Templul lui Hristos, eu încă mă gândesc la ceea ce a spus Miles ieri.

Cred că perspectiva unei noi slujbe i-a dat mamei curajul să apară azi și să înfrunte bârfele. Aceasta este prima duminică în care ne arătăm, după ceva vreme, și singurul lucru pe care enoriașii îl iubesc mai mult decât să vorbească despre ceilalți este să vorbească despre cei care nu vin la biserică.

Mă rog.

Trey, cu Kayla de mână, ne urmează pe mine și pe mama, în timp ce traversăm parcarea cu pietriș de lângă biserică. Mai devreme i-a prezentat-o mamei pe Kayla ca iubita lui. Probabil că e o treabă destul de serioasă, de vreme ce a invitat-o la biserică: biserica-unde-toată-lumea-va-vorbi-despre-cum-și-a-adus-iubita-la-biserică. E serioasă treaba.

Se pare că e aici jumătate din congregație. În timp ce ne facem rondul și salutăm pe toată lumea, Jay are pe chip un zâmbet mai larg decât de obicei. E o regulă nescrisă că, atunci când ai lipsit, trebuie să stai de vorbă cu toată lumea. Ei bine, mama și fratele meu așa fac. Eu stau pur și simplu în banca mea și încerc să-mi controlez expresia feței.

Nevasta pastorului Eldridge ne îmbrățișează și spune că am lipsit atâta vreme, că aproape a uitat cum arătăm. Mă uit doar puțin pieziș la ea. Sora Barnes însă mă pune la încercare. Jay îi dă bună dimineața și sora Barnes îi răspunde zicând: „Ce, ai fost prea ocupată pentru Dumnezeu?”

Deschid gura, dar înainte să-i pot spune să ne pupe în cur, Jay se apropie de mine. Așa de mult, că nimeni nu observă ce tare mă ciupește de braț.

— Brianna, de ce nu te duci să te așezi, îmi zice, ceea ce în limbajul de biserică al mamei înseamnă „Fato, ai face bine să dispari, înainte să-ți tăbăcesc fundul”.

Oricum, prefer să stau într-un colț. Mă prăbușesc pe un loc din cele cu spătar înalt, de sub portretul pastorului Eldridge. Pe de o parte, nu înțeleg de ce mama acceptă toată această lipsă de respect a celorlalți. Pe de altă parte însă, probabil că e într-o dispoziție foarte calmă, dacă e gata să îndure.

Sora Daniels apare în foaier, cu o rochie înflorată și o pălărie asortată, destul de mare cât să acopere soarele. Curtis îi ține ușa să intre.

Mă ridic puțin în scaun. Părul? Aranjat și dovedit. Jay mi-a împletit codițe franțuzești aseară și mi-am pus boneta de mătase, superstrâns, ca să țin totul sub control. Rochia și pantofii cu platformă? Superdrăguțe. După felul în care ochii lui Curtis se luminează când mă vede, nu cred că aveam nevoie de nimic din toate astea.

Se strecoară printre oameni și se îndreaptă spre mine, salutând cu un „bună” grăbit și dând politicos din cap în timp ce se apropie. Fața îi e toată numai zâmbet.

— Bună, Bri, zice și vocea îi râde și ea.

Uite-mă și pe mine, rânjind.

— Bună.

Se așază pe brațul scaunului și mă măsoară din priviri.

— Știu că n-ar trebui să înjur în biserică, dar, la dracu’, fato, arăți cam bine azi.

— Nici tu nu ești de lepădat, zic.

În cele mai multe duminici vine îmbrăcat cu un tricou polo și pantaloni de stofă. Azi și-a pus costum și cravată.

— Mersi, zice și își aranjează puțin cravata. Mi-a fost teamă că o să arăt ca și cum eu aș ține predica. Mă bucur că-ți place, fiindcă am făcut-o pentru tine.

— Nu e nevoie.

— A, deci sunt sexy și fără? zice și ridică din sprâncene.

— Pa, Curtis, spun și râd.

— Nu poți să o recunoști, dar nu-ți fie frică. Așa. Deci întâlnirea aia a noastră. N-am stabilit detaliile. Eu mă gândeam că am putea să plecăm de la școală într-o zi, săptămâna viitoare, și să mergem undeva prin Midtown, să luăm prânzul.

Am senzația stranie că ne urmărește cineva. Mă uit în jur.

Chiar ne urmărește cineva. Mama și fratele meu stau lângă ușa bisericii și sunt mai atenți la noi doi decât la pastorul Eldridge. Amândoi par amuzați.

Doamne. Parcă îi și aud. Jay o să încerce să se bage în treburile mele, iar Trey o să se ia de mine mai rău ca Sonny.

Dar știți ce? Nu-mi pasă.

— Ideea cu prânzul sună foarte bine, îi spun lui Curtis.

— Mâine îți convine?

— Da.

E prima dată când chiar aștept cu nerăbdare să vină lunea.

Se apleacă și mă sărută pe obraz, așa de aproape de buze, că parcă îmi doresc să mă fi sărutat chiar pe gură.

— Pe curând, Prințeso.

Mă duc la mama, Trey și Kayla și zâmbetul parcă mi-a înțepenit pe față.

— Ooohoo, Bri are un iubit, mă ațâță Trey. Ooohoo!

— Tacă-ți gura.

Totuși un iubit? N-aș spune că îmi e iubit. N-aș avea însă nimic împotrivă dacă ar fi așa.

— Mmm, face Jay – în limbajul mamelor de culoare, asta ar putea să însemne o grămadă de lucruri –, vreau doar să știu de când durează treaba asta și dacă e nevoie să reluăm lecția despre păsări și albine?

— Serios? mormăi eu.

— Da, vă rog. Sunt prea tânără să devin bunică. N-are nimeni timp pentru așa ceva[69].

Bine, Sweet Brown.

Ne ocupăm locurile obișnuite, în partea din spate a bisericii. Bunica și bunicul se apropie împreună, pe culoarul central. Cravata lui argintie se asortează cu pălăria ei. Bunicul cară un maldăr de farfurii aurii, goale. Duminica asta e rândul lor asigure ofrandele pentru masa comunității, ceea ce înseamnă că trebuie să ofere biscuiți și suc de struguri.

— Gata, toți, zice bunicul.

O sărută pe Jay și își ia infuzia de sentimentalism de la mine.

— Cine e această frumoasă domnișoară care vă însoțește azi?

— Bunico, bunicule, v-o prezint pe Kayla, iubita mea, zice Trey. Kayla, ei sunt bunicii mei.

Kayla dă mâna cu ei. Ei, da, chiar că e serioasă treaba, dacă le-o prezintă și bunicilor noștri.

— Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă și domnule Jackson. Am auzit multe despre dumneavoastră.

— Sper că numai de bine, zice bunica.

— Bineînțeles, bunico, răspunde Trey, puțin cam prea vesel.

Trey minte.

— Jayda, rămâne cum am stabilit, după slujbă? întreabă bunicul.

— Da, domnule, așa rămâne.

— Ce e după slujbă? vrea să știe Trey.

— Luăm masa în familie, explică bunica și se uită la mama. Cu toții.

Stai așa. Nu se uită urât la Jay. De fapt, bunica e lângă noi de mai bine de un minut și încă nu a făcut nicio remarcă sarcastică la adresa mamei. Pe urmă, colac peste pupăză, mama e invitată la masa *în familie,* adică bunica o consideră parte din familie?

O, Doamne!

— Cineva e pe moarte! Cine e pe moarte? Bunicule, e diabetul tău, nu?

— Ce? face bunicul. Li’l Bit, pe cuvânt, așa de tare te arunci să tragi concluzii, că o să faci o întindere musculară. Nu e nimeni pe moarte. Doar o să luăm masa împreună. Kayla, și tu ești invitată. Trebuie să te previn că pregătesc cea mai bună tartă cu mure pe care o s-o mănânci în viața ta. Fii gata să te îndopi.

---

[69] Ain’t Nobody Got Time for That – un videoclip de pe YouTube, devenit viral, în care expresia este folosită de Kimberly „Sweet Brown” Wilkins în cadrul unui amuzant interviu dat după ce a scăpat din incendiul izbucnit în blocul unde locuia.

— Ne vedem cu toții mai târziu, spune bunica, apoi ea și bunicul trec mai departe.

Azi nici măcar nu ne-a chemat, pe mine și pe Trey, să stăm lângă ea.

Mă întorc spre mama. Sunt așa de încurcată.

— Ce se întâmplă?

Orchestra începe o melodie ritmată și membrii corului pornesc pe culoare, legănându-și brațele și bătând din palme.

— Vorbim mai încolo, scumpo, zice Jay.

Se ridică în picioare și aplaudă împreună cu ei.

•

Când oprim la bunici, pe aleea pentru mașini din fața casei lor, eu încă nu am primit niciun răspuns.

Bunica și bunicul locuiesc în „casa aia” din Garden. Una care arată cam prea frumos, ca să fie în ghetou. E din cărămidă și are împrejur un gard de fier. E cu etaj și mai are și o anexă, pe care au adăugat-o bunicii când tata era copil. Bunica are grijă de curtea din față, să arate frumos. Au o mică fântână pentru păsărele și flori cât într-o grădină botanică.

Nu-mi pot controla senzația de déjà vu, care m-a lovit. Odinioară, când lucrurile s-au agravat, Jay a oprit pe aleea asta și ne-a părăsit aici, pe Trey și pe mine. Acum, situația nu este nici pe departe la fel de rea, dar tot nu sunt sigură că-mi place.

— Ce se întâmplă? întreb.

Jay parchează mașina. Suntem doar noi două. Trey și Kayla s-au dus la magazin, cu mașina lui. Bunica l-a rugat să cumpere niște lapte bătut și mălai.

— Exact așa cum au spus bunicii, o să luăm cina și o să discutăm despre câteva lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— E de bine, îți promit.

Dau din cap. Urăsc faptul că în mine mai zace și acum copilul de cinci ani și urăsc faptul că în clipa de față el a intrat în panică. Adică știu că mama nu are de gând să mă lase din nou aici, dar frica aceea… Zace adânc, totuși e prezentă, ca și cum ar face parte din ADN-ul meu.

Jay bate ușor darabana pe volan.

— De fiecare dată când opresc pe aleea asta, nu mă pot abține să nu mă gândesc la ziua când v-am lăsat aici, pe Trey și pe tine. Nu cred că o să-mi pot alunga vreodată din urechi cum țipai după mine.

Nu știam asta.

— Serios?

— Da, șoptește mama. Cea mai grea zi din viața mea. Mai grea chiar decât ziua când l-am pierdut pe tatăl tău. Moartea lui n-am putut să o controlez. Nicio decizie de-a mea n-ar fi putut schimba lucrurile. Dar pe tine și pe Trey *eu* am decis să vă aduc aici. Știam că, din clipa când am oprit pe alee, totul se va schimba. Am știut. Dar am făcut-o, oricum.

Nu-mi găsesc cuvintele.

Jay inspiră profund.

— Știu că ți-am spus-o de un milion de ori, dar îmi pare rău, scumpo. O să regret mereu că v-am supus la toate lucrurile acelea. Îmi pare rău că încă mai ai coșmaruri din cauza asta.

— Cum? zic și mă uit la ea.

— Bri, vorbești în somn. De aia vin așa de des noaptea să văd ce faci.

Este secretul pe care aveam de gând să-l păstrez până la moarte, mă jur. Nici măcar n-am vrut ca ea să afle vreodată că îmi amintesc de ziua aceea. Clipesc repede.

— N-am vrut ca tu să știi…

— Hei, zice și îmi saltă bărbia. E OK. Știu și că îți e greu să crezi că n-o să mai iau niciodată droguri. Te înțeleg. Sper doar că știi că scopul meu de fiecare zi este să îți fiu alături.

Știam că pentru ea e o luptă zilnică să se abțină. Nu-mi dădusem însă seama că eu sunt motivul pentru care duce lupta asta.

Rămânem în tăcere o vreme.

— Te iubesc, spune Jay și mă mângâie pe obraz.

Sunt multe lucruri pe care nu le știu și pe care poate că n-o să le știu niciodată. Nu știu de ce a ales drogurile în locul meu și al lui Trey. Nu știu dacă Bri cea de cinci ani o să înceteze vreodată să se mai teamă. Nu știu dacă Jay n-o să mai ia droguri niciodată în viața ei. Dar știu că mă iubește.

— Și eu te iubesc… mamă.

Un cuvânt, două silabe. Toată viața mea cuvântul a fost sinonim cu Jay, dar ani de-a rândul mi-a fost greu să-l rostesc.

Presupun că trebuie să-l exersez, așa cum trebuie să exersez și încrederea că nu o voi pierde din nou.

Ochii îi strălucesc. Probabil că a observat și ea că nu-i prea spun mamă. Îmi prinde fața în mâini și mă sărută pe frunte.

— Haide. Să mergem înăuntru și să ne rugăm ca bunica ta să nu fi decis să-mi strecoare niște otravă în farfurie.

Ne deschide bunicul. Nu cred că bunicii mei au schimbat ceva în casa lor de când Trey și cu mine ne-am mutat de la ei. Pe peretele din living e un tablou cu președintele Obama *(singurul* președinte, după părerea bunicului), fix între Dr. King și un portret al bunicilor mei în ziua nunții lor. Mai e portretul bunicii, cu un boa de pene și brățară cu diamante. (Nu am întrebat niciodată și nu vreau să știu.) Lângă el e un tablou cu bunicul, mult mai tânăr, în uniforma lui de Marină. Peste tot prin casă sunt fotografii cu mine, tata și cu Trey. Poze de dimensiunea unui portofel, cu nepoatele și nepoții bunicilor, stau aliniate pe raftul din hol, alături de statuetele cu pruncul Iisus și mâini în rugăciune, pe care le colecționează bunica.

Bunicul se duce în curtea din spate să meșterească la camioneta lui veche, la a cărei recondiționare lucrează de când eram eu mică. Bunica e în bucătărie. S-a schimbat, poartă una dintre rochiile ei muumuu[70] și are deja pe aragaz câteva oale și tigăi.

— Aveți nevoie de ajutor, doamnă Jackson? o întreabă J… mama.

— Da. Dă-mi sarea aia cu condimente din dulap. Crezi că ai putea să te ocupi de verdețurile alea, pentru mine?

Cine e extraterestra asta și ce-a făcut cu bunica mea? Înțelegeți, bunica nu lasă niciodată pe nimeni să gătească în bucătăria ei. Niciodată. Iar ca să o lase pe mama să o ajute cu pregătirea mesei…

Sunt de-a dreptul în afurisita de *Zonă Crepusculară.* Mă jur că așa e.

Între timp, eu nu am voie decât să stau și să mă uit. Bunica zice că eu „nu am nici urmă de răbdare” și, în concluzie, „nu mă ating de nicio oală sau tigaie din bucătăria ei”.

Își fac apariția Trey și Kayla. Trey se duce în spate, să-l ajute pe bunicul. Sincer, nu cred că fac vreo brânză cu camioneta aia.

---

[70] Tip de rochie lungă și largă, în culori vii și imprimeuri florale, adaptată după rochiile distribuite inițial de misionari băștinașelor din Hawaii.

Se duc acolo doar ca să discute despre chestii pe care nu vor să le auzim noi. Kayla întreabă și ea dacă poate să ajute cu masa. Bunica îi trimite zâmbetul ei dulce, drăgălaș, și zice:

— Nu-i nevoie, scumpo. Doar așază-ți tu frumusețea pe un scaun.

Traducere: Fato, nu te cunosc destul de bine ca să te las așa, pur și simplu, la mine în bucătărie.

Totuși bunica îi spune Kaylei totul despre rețetele ei. E destul ca ea să zică: „Doamnă Jackson, deja miroase divin” și bunica se și umflă de două ori mai mult în pene. Când începe să-i spună Kaylei cum se face pâinea de mălai, eu mă strecor afară. Nimic nu-mi provoacă o foame mai mare decât atunci când lumea vorbește de mâncare, iar stomacul deja îmi mârâie de parcă ar fi într-o cușcă.

Mă duc sus. De câte ori îmi petrec vacanța cu bunicii, stau în vechea mea cameră.

La fel ca toată casa, nici camera mea nu s-a schimbat deloc. Cred că bunica se așteaptă ca într-o bună zi să mă întorc, iar lucrurile să fie iar exact așa cum erau, aproape până la a mă transforma din nou în fetița de unsprezece ani căreia îi plăcea Tweety Bird și plângea când trebuia să plece.

Mă arunc pe pat. Nu pot să mint, mi s-a părut întotdeauna ciudat să fiu aici. E ca și cum aș intra într-o mașină a timpului sau ceva. Nu doar din cauza altarului închinat lui Tweety, dar și a tuturor amintirilor pe care le am în această cameră. Sonny, Malik și cu mine ne-am petrecut atât timp aici. E locul unde Trey mi-a făcut cunoștință cu Uno. Aici bunicul s-a jucat cu mine cu păpușile.

Mama nu face totuși parte din niciuna dintre aceste amintiri.

Se aude un ciocănit și mama bagă capul pe ușă. Trey e în spatele ei.

— Hei, pot să intru? întreabă.

Mă ridic în capul oaselor.

— Da, sigur…

— Io nu trebuie să cer permisiunea să intru în camera asta, zice Trey și intră pur și simplu.

Pe urmă, are tupeul să se arunce la mine pe pat.

— Ăă, scuză-mă? Asta încă este camera mea.

— Uau, face mama, privind în jur. Tweety, hm?

N-a mai fost niciodată aici, până acum. Înainte, când ne avea pe mine și pe Trey doar în weekend, nu venea decât până pe alee. Bunica nu o lăsa să intre în casă.

Mama se plimbă prin cameră, la una dintre jucăriile mele de pluș Tweety Bird.

— Nu mi-am dat seama, dar n-am intrat niciodată aici, până acum. Ba nu. Rectific. Am fost sigur aici când era camera lui taică-tău.

— Stai așa, zice Trey. Adică vrei să spui că voi doi ați făcut sex în camera asta, care a ajuns apoi să fie camera lui Bri?

Mi s-a tăiat pofta de mâncare.

— Îîuu!

— Trey, încetează! zice mama. Probabil că au schimbat patul.

Doamne sfinte, mama tocmai a confirmat că au făcut sex aici. Trey se aruncă pe pat și râde în hohote.

— Bri a primit camera de sex!

Îi trag un pumn.

— Taci din gură!

— Terminați amândoi, spune mama. Am ceva să vă spun.

— Stai puțin. Să începem cu începutul, zice Trey și se ridică în fund. Care-i treaba cu tine și bunica?

— Cum adică?

— Păi, sunteți aici de cât timp?

Se uită la ceas și continuă:

— A trecut deja o oră și încă nu s-a certat nimeni. N-am auzit nici măcar vreo remarcă sarcastică.

— Corect, zic și eu. Sunteți cu toții calmi ca o zi de vară. Vai de mine, parcă aș fi fost bunicul.

— Eu și cu bunica voastră am avut o discuție, începe J… mama. Asta e tot.

— Asta e *tot*? exclamă Trey. Orice discuție dintre voi două este ceva monumental. Când s-a întâmplat asta?

— Acum câteva zile, explică Jay. Am stat de vorbă câteva ore. Am lămurit o groază de chestii, chiar și din trecut.

— Și cine v-a fost moderator, Iisus? o întreb. Pentru că doar așa mi se pare că ar fi fost posibil.

— Haaa! face Trey.

Mama își țuguie buzele.

— Mă rog! N-am de gând să mă port de parcă am fi cele mai bune prietene. Nici vorbă. Femeia aia încă știe cum să mă calce pe nervi. Dar ne-am dat seama amândouă că vă iubim și vrem tot ce e mai bun pentru voi. Pentru asta, suntem dispuse să lăsăm la o parte disputele dintre noi.

Trey își ia telefonul.

— A, asta trebuie să fie explicația. Tocmai am primit o notificare, că a făcut plopul pere.

Pufnesc în râs.

— Cum zici tu, băiete, i-o retează mama. Am luat și o altă hotărâre. Bunicii voștri s-au oferit să ne primească pe toți trei să locuim aici până când ne punem pe picioare. Am acceptat.

— Uau! Pe bune? spun eu.

— Un moment, un moment! zice Trey. Ne mutăm aici?

Mamăăă! Uite că mi se întâmplă și mie să aflu ceva în același timp cu el.

— Uite ce e, după interviul meu cu domnul Cook, s-ar putea să iasă ceva sau nu, dar, în oricare dintre variante, mutarea aici o să mai slăbească din tensiunea în care trăim, explică mama. Le-am spus bunicilor voștri că o să contribui și eu la cheltuielile gospodăriei, dar oricum asta ar însemna mult mai puține facturi de care să mă îngrijesc.

— Dar aveam eu grijă de noi, spune Trey.

— Aveam *eu* grijă de voi, zice mama. Dragul mamei, îți mulțumesc pentru tot ce faci ca să ne ții pe linia de plutire, chiar apreciez asta, dar, crede-mă, așa e cel mai bine. În felul ăsta, o să mă pot întoarce la școală, să-mi termin studiile. Odată ce îmi găsesc un serviciu, o să pot strânge bani pentru un loc al nostru. În plus, înseamnă că și tu poți să-ți termini studiile de master.

— Nu. Absolut, nu, răspunde Trey imediat, clătinând din cap.

— De ce nu? întreb eu.

— Facultatea e la distanță de trei ore, Bri.

— Dragule, zice mama, dacă e vorba de Kayla și fata ține într-adevăr la tine, n-o să aibă nimic împotrivă. La naiba, ar face bine să nu aibă.

— Nu e doar din cauza ei. Nu pot să vă las singure, pe tine și pe Li’l Bit.

— De ce nu?

— Pentru că…

— Pentru că tu crezi că trebuie să ai grijă de noi, termină mama fraza în locul lui. Și nu trebuie. Singura persoană de care trebuie să ai grijă ești tu însuți.

Trey oftează încet.

— Nu știu ce să zic.

Mama se apropie de el și îl prinde de bărbie.

— Scumpule, trebuie să-ți urmezi visul.

Mă doare inima. Mie mi-a zis exact pe dos în mașină, când mi-a spus că nu mai am voie să fac rap. Adică, bun, am înțeles, am dat-o rău în bară, dar de ce visurile lui Trey sunt mai importante decât ale mele?

— Dacă rămâi aici, continuă mama, în timp ce eu privesc fix în covor, n-o să știi niciodată ce ai putea să devii. Trebuie să mă pot lăuda cu băiatul meu, doctorul. Atunci, nimeni n-o să-mi mai poată spune absolut nimic.

— O să te lauzi la toată lumea, nu? zice Trey râzând. Mama râde și ea.

— Fix la toată lumea. Dar mai întâi trebuie să mergi la școală și să-ți iei masteratul. Și pe urmă doctoratul. Nu poți să faci niciuna, nici alta dacă rămâi aici.

Trey geme și își șterge obosit fața.

— Asta înseamnă și mai multe împrumuturi de studii și mai mulți ani de studiu.

— Dar merită, zice mama. E visul tău.

Trey dă încet din cap și se uită la mine. Eu încerc să nu-mi iau ochii de pe covorul meu cu Tweety. Nu știu dacă ar trebui să zâmbesc, fericită pentru el, sau să plâng pentru mine.

— Mamă, spune Trey. Trebuie să o lași și pe Bri să-și împlinească visul ei.

— Despre ce vorbești?

— I-ai spus că nu mai are voie să facă rap. Nu o lași să cânte în Ring.

— Trey, știi al naibii de bine de ce n-o las. Ai văzut în ce belele s-a băgat. Supreme o vrea acolo, să se poarte ca o proastă. Proastă *aș fi* eu să permit așa ceva. Ce? Ca să sfârșească și ea la fel ca taică-tău?

Ridic capul.

— Nu sunt ca el.

Patru cuvinte. M-am gândit la ele de atâtea ori. Sincer, lumea se poartă de parcă aș fi mai mult tata decât eu însămi. Am gropițele lui, zâmbetul, temperamentul lui, aceeași încăpățânare, talentul lui de rapper. La naiba, am chiar și camera lui. Dar nu sunt el. Punct.

— Bri, am discutat deja despre asta.

— Am discutat? Tu mi-ai impus. Îi spui lui Trey să-și urmeze visul, dar eu nu am voie să-l urmez pe al meu?

— Visul lui Trey n-o să-l omoare!

— Nici al meu nu o va face, pentru că nu mă las prostită!

Mama își duce mâinile la gură, parcă pentru a-l ruga pe Dumnezeu să nu o lase să-mi tragă una.

— Brianna…

— Nu-mi place deloc ce vrea Supreme să mă pună să fac, recunosc eu.

Mă jur, urăsc nenorocitul ăla de cântec.

— Dar este singurul lucru la care sunt cu adevărat bună. Și e tot ce vreau să fac. Nu pot măcar să văd dacă o să reușesc?

Mama rămâne îndelung cu ochii în tavan.

— Mamă, uite ce-i, zice Trey. Nici mie nu-mi place, serios. Dar pare să fie o mare ocazie.

— Da, ocazia să-l îmbogățească pe Supreme.

— O să putem să decidem mai târziu ce să facem cu el și cu toată treaba asta despre imaginea personală, zice Trey. Dar ce naiba?! Chiar vrei ca Bri să trăiască tot restul vieții ei întrebându-se cum ar fi fost dacă?

Mama bate cu piciorul în podea și își încolăcește brațele în jurul taliei.

— Tatăl vostru…

— A luat câteva decizii proaste, spune Trey. Și, da, Bri a făcut la fel…

Oare chiar era nevoie să spună asta?

— Dar eu cred că ea e mai deșteaptă de-atât. Tu nu?

— Eu știu că e, zice mama.

— Și atunci, nu poți să te porți ca atare? o întreb, abia șoptit. Și-așa nimeni altcineva nu pare să o creadă.

Privirea mamei devine repede una surprinsă. Tristețea îi ia încet locul și apoi, curând, înțelegerea. Închide ochii și trage adânc aer în piept.

— Bine. Bri, dacă tu vrei să cânți în Ring, îți dau voie. Dar, dacă te duci acolo și te faci naibii de râs, să fii sigură că o să scot sufletul din tine.

A, nu am nicio îndoială.

— Da, mamă.

— Bun, zice. După trebușoara asta, Supreme n-o să mai fie impresarul tău. Ce dracu’, n-o să-l las pe el, când pot să o fac eu.

Vai de capul meu.

— Ăă… mda. Sigur.

— Hei! Cina e gata și mie mi-e foame, strigă bunicul de jos. Așa că mișcați-vă fundul aici!

— Așază-ți tu fundul undeva și taci! îi spune bunica.

— A, dulcea melodie a disfuncționalității, spune Trey, în timp ce iese din camera mea. Acum o să trebuiască să ne confruntăm cu asta tot timpul.

— Dumnezeu să ne ajute, adaugă și mama și îl urmează pe fratele meu.

Rămân în urmă, să privesc împrejur. Cum ziceam, am o grămadă de amintiri plăcute din camera asta. Dar tot aici m-am și trezit în foarte multe nopți țipând după mama, să nu mă părăsească. Adică ce au în comun amintirile frumoase cu cele rele este că și unele, și altele îți rămân în minte. Presupun că de aceea nu mi-a fost niciodată clar ce sentimente am față de locul acesta. Sau față de mama, chiar.

Și știți ce? Poate că e bine. Poate că o să fim bine.

Poate *că eu o* să fiu bine.

•

Stăm toți șase la masa din sufragerie și ne dăm unul altuia farfurii și castroane. Cât timp Trey a fost sus, bunica s-a băgat în sufletul Kaylei și acum ne livrează ce a aflat. Kayla e o adevărată sfântă pentru că îi permite.

— Zice că are doi frați, începe bunica. Unul mai mare și unul cam de vârsta ta, Brianna. Mama ei e profesoară la o școală particulară și tatăl ei e electrician. Cu experiență. Mi-a dat cartea lui de vizită. Poate o să vină să ne repare becul ăla de la veranda din spate.

— Nu-mi vine mie niciun om în casă, să-mi repare ceva, zice bunicul. L-am făcut eu.

— Îhâm, face bunica. De aia pâlpâie încontinuu. Trey, ți-ai luat o fată isteață. A terminat cu medie mare. A studiat marketing și pe lângă asta mai are și o carieră muzicală.

— Ca să vezi, spune mama. Poți să mergi la facultate și să cânți rap, în același timp.

Nu-i arunc nici măcar o privire.

— E greu să te descurci cu amândouă, recunoaște Kayla. Lucrez nu doar ca să-mi plătesc facturile, ci și ca să-mi finanțez proiectele muzicale. Lucrez independent.

— O femeie independentă! zice bunicul, râzând în timp ce-și deschide cutia de suc. Atunci, dă-i bătaie!

— Bunicule, asta înseamnă independentă din punct de vedere muzical, explică Trey. Nu că n-ar fi independentă întru totul, dar ce vrea să spună e că nu lucrează cu o casă de discuri.

— La fel ca Junior înainte să moară, i-o retează bunica. Brianna, mai pune-ți legume în farfurie!

— Vai, Doamne, șoptesc.

Mă jur, n-am să reușesc niciodată să mănânc destule legume cât să ating cota femeii ăsteia. În plus, la cât ciolan de porc a băgat în legume, cu greu ai putea să le mai numești legume.

— Ei, las-o în pace pe Li’l Bit a mea, spune bunicul și își lipește buzele unsuroase de obrazul meu. E carnivoră, ca bunicu-său.

— Nu. E încăpățânată ca bunicu-său, asta e, i-o întoarce bunica.

— Nu e el singurul încăpățânat, mormăi.

— He-he-he! Chicotește bunicul, ridicând mâna strânsă pumn spre mine.

Ridic și eu pumnul.

— Bravo, fato!

Râd când bunicul mă sărută iar pe obraz. Nu demult, mama m-a întrebat cine sunt. Încep să cred că știu.

Înțelegeți, sunt încăpățânată (și arțăgoasă) ca bunica.

Sunt creativă ca bunicul, dacă poți spune asta despre felul lui de a fi, dar, da, așa sunt.

Spun întotdeauna ce gândesc, la fel ca mama. S-ar putea să fiu și la fel de tare cum e ea.

Îmi pasă de ceilalți așa de mult, că mă doare. Ca Trey.

Sunt la fel ca tata în multe privințe, chiar dacă nu sunt el.

Și deși Kayla nu face parte din familie (încă), poate că ea e un crâmpei din ceea ce aș putea să fiu.

Dacă e să fiu cumva, atunci eu sunt ei și ei sunt eu.

Asta este mai mult decât suficient.

TREIZECI ȘI PATRU

Joi seara, Trey mă însoțește la Ring.

L-a rugat mama să o facă. Ea, una, a refuzat să vină. A zis că s-ar putea să-l pocnească pe Supreme și asta nu m-ar ajuta deloc. În plus, după părerea ei, „e destul că avem un membru al familiei în pușcărie, nu ne trebuie mai mult”.

Mda, sunt de acord. Se prea poate ca situația să arate mai bine, dar cine spune că nu se poate strica iar? Cine sunt eu, să renunț la șansa asta?

Trey deschide toate geamurile de la Honda lui și dă la maximum în timp ce traversăm Garden. Aerul e mai rece, așa cum era și când m-a adus aici mătușa Pooh, cu săptămâni în urmă. Combinația de frig cu căldura de la aerul condiționat al lui Trey e perfectă, așa cum a fost și atunci.

— Nu poți să mă oprești, dum-dum-dum-dum, încearcă Trey să o dea pe rap. Nu poți să mă oprești, nu, nu, nu. Dum-dum-dum-dum, și ți-o iei.

Trey sigur nu a moștenit gena rapului. Clar.

Pe bancheta din spate, Sonny și Malik râd pe înfundate.

— Așa, dă-i nainte, frate, îl încurajează Sonny. Dă-i nainte!

— Rupe-o, Trey!

Mă întorc să mă uit la ei. Jur pe toți sfinții că dacă nu încetează să-l mai încurajeze, îi omor.

— Am strofele la mine, fiule! zice Trey. Strofele! Să fiu al naibii.

Vai de capul meu, de când Trey vorbește ca un newyorkez? Îmi trag gluga peste ochi. Încearcă să mă mobilizeze, m-am prins de asta, dar chiar așa? E cea mai nasoală dintre nasoleli.

Dar exact asta ar face și mătușa Pooh. Doar că ea ar cunoaște bine versurile.

E ciudat să merg în Ring fără ea. De fapt, e ciudat că ea nu e aici, punct. Nu e ca atunci când a dispărut fără să știu unde și mi-am făcut griji. Faptul că știu unde e mă face să mă simt și mai rău. Dacă ar fi aici, mi-ar spune să nu mă mai gândesc și să merg mai departe. Asta o să încerc să fac. Asta *trebuie* să fac, dacă vreau să cânt bestial și să pun mâna pe contractul cu casa de discuri.

Când intrăm în parcarea de la Ring, Trey lasă baltă tentativa lui amărâtă de rap. În seara asta, un afiș cu litere de neon anunță pe toată lumea că va fi „un moment special interpretat chiar de Bri din Garden!”

— La naiba. Suntem în compania unei celebrități, ai? mă tachinează Malik din spate.

— Ha! Sunt faimoasă doar în cartier. Mă bucur că ați venit și voi.

— Nu puteam să ratăm chestia asta, zice Sonny. Știi că te-am susținut întotdeauna.

— Da, știu.

O știu, chiar dacă nu știu nimic altceva despre prietenia noastră.

„Petrecerea” de afară a început deja în parcare. Peste tot în jur se aude tare muzica și lumea face paradă de mașini. Când trec, primesc ovații și semne din cap. Un tip îmi zice:

— Bri, dă-i înainte cu rapul în Garden!

— Tot mereu! îi strig înapoi. În est!

Acum primesc și mai multă afecțiune.

Ce altceva mai sunt? Cartierul Garden. Și cartierul Garden sunt eu. Pe veci o să mă mulțumească asta.

— Bună, Bri! mă strigă o voce pițigăiată.

Mă întorc. Jojo pedalează spre mine pe o bicicletă jegoasă. Mărgelele din trese zăngăne când codițele i se lovesc între ele.

Ce mama naibii?

— Ce cauți aici? îl întreb.

Face un viraj și oprește fix în fața mea. Copilului ăstuia îi place rău să-mi dea palpitații.

— Am venit să te văd cântând.

— De unul singur? îl întreabă Trey.

Jojo se uită în pământ în timp ce fâțâie puțin roata din față, înainte și înapoi.

— Nu sunt de unul singur. Sunt cu voi.

— Jojo, nu ai voie să umbli singur noaptea.

— Voiam să te văd interpretând cântecul tău cel nou. Fac pariu că rah… cântecul… e mortal!

— Jojo, zic și oftez.

Își împreunează mâinile.

— Te rooog, mă imploră.

Copilul ăsta. Adevărul este însă că e mai bine să stea cu noi decât singur.

— Bine, fie, zic și el strânge fericit pumnul. Dar după aceea te ducem direct acasă, Jojo. Și nu glumesc deloc.

— Și tu îmi dai numărul de telefon al mamei tale, ca să o pot suna, adaugă Trey. Cineva trebuie să știe unde ești.

Jojo se dă jos de pe bicicletă.

— Frate, îți faci griji de pomană! Io merg unde vreau eu.

Trey îi trece brațul pe după gât.

— Atunci trebuie să aflăm de ce lucrurile stau astfel.

— Sunt aproape bărbat, răspunde Jojo, umflându-și pieptul.

Toți patru izbucnim în râs.

— Drăguțule, ai încă vocea pițigăiată, zice Sonny. Termină cu prostiile.

În timp ce ne apropiem de clădire, telefonul începe să-mi sune în buzunar.

E Curtis. Oficial, mi-am pierdut uzul rațiunii. După întâlnirea noastră de luni, în lista mea de contacte am pus emojiul cu ochii ca două inimioare în dreptul numelui lui. Păi, băiatul mi-a adus flori și o revistă de benzi desenate, cu Storm. Și pentru că nu am avut timp de desert, mi-a adus un pachet mic de *Chips Ahoy!* să-l mănânc pe drum înapoi spre școală. Și-a meritat ochii ăia inimioară. Mi-a trimis și câteva mesaje, care să garanteze că își păstrează emojiul.

Fă-ți numărul astă-seară, Prințeso.

Aș fi vrut să fiu acolo.

Totuși cred că n-aș fi putut să fiu deloc atent la cântec

M-aș fi uitat la tine prea mult

😄

Răsuflat? Da. Dar m-a făcut să zâmbesc. Până să apuc să-i răspund, adaugă:

M-aș fi uitat și la fundul tău, dar probabil știi că n-ar trebui să recunosc asta.

▯

Zâmbesc.

Atunci de ce recunoști?

Răspunsul lui?

Pentru că pariez că te-am făcut să zâmbești

😄

Pentru asta adaug un al doilea emoji cu ochii inimioară lângă numele lui.

Sărim peste coadă, așa cum facem de obicei. Primesc bătăi aprobatoare pe umăr și saluturi din cap. Chiar mă simt ca o prințesă a cartierului Garden.

Există însă un grup de tipi în gri, care se uită la mine ca și când aș fi orice, numai prințesă nu.

La coadă sunt vreo cinci sau șase membri din Crown. Unul mă observă, îl îmboldește cu umărul pe un altul și, în scurt timp, cu toții se zgâiesc insistent la mine. Înghit în sec și țin ochii drept înainte. E cam ca și cu câinii – nu trebuie să-i lași să vadă că ți-e frică, altfel ești terminat.

Trey îmi pune mâna pe umăr. Știe ce s-a întâmplat.

— Continuă să mergi, îmi șoptește.

— Ia te uită cine s-a întors, zice Reggie, bodyguardul masiv, când ajungem lângă ușă. Am auzit că astă-seară ne dai o reprezentație.

— Ăsta e planul.

— Încă ții stindardul lui Law, zice și Frank, bodyguardul înalt, în timp ce trece detectorul de metale în jurul nostru.

— Nuu. Am propriul meu stindard. Cred că așa ar fi vrut tata.

Frank dă din cap.

— Probabil că ai dreptate cu chestia asta.

Reggie ne face semn să trecem și arata spre hanoracul meu cu *Pantera Neagră.*

— Wakanda pentru vecie, zice și își încrucișează brațele peste piept.

Uită-te la el, a nimerit perfect un slogan.

Frank și Reggie îi dau voie lui Jojo să-și lase bicicleta în grija lor. Suntem gata să intrăm, când se aude o voce groasă, care zice:

— De ce căcat ăștia sar peste rând?

Nici măcar nu e nevoie să mă uit. Știu că e unul din Crown.

Probabil caută cu lumânarea un motiv ca să provoace scandal.

— Omule, calmează-te, zice Frank. Li’l Law cântă în seara asta.

— Mă doare-n cur ce face nenorocita aia, spune un Crown cu fes gri. Pot să-și miște cururile în spate, la rând.

— Ia stai așa, zice Trey. Cine…

Jojo se apropie de Crown.

— Cu cine mă-ta crezi că vorbești? zice.

Îl apuc de guler, înainte să se apropie și mai tare.

— Jojo, nu!

— Omule, nu-ți băga curulețul în treaba asta! zice iar tipul cu fes gri.

Apoi se uită la mine.

— Vezi, noi credeam că te-am învățat minte pentru căcaturile despre care ai cântat, dar se pare că nu. Mătușica ta trebuia să fi tras să ucidă, când a avut ocazia. Acum doar v-a făcut necazuri.

În momentul ăsta, nu știu cum stau.

— N-ai decât să încerci! spune Jojo. Te aranjăm noi!

Gașca din Crown izbucnește în râs.

Mie însă mi se face greață. Puștiul ăsta vorbește serios.

Malik îl apucă de braț.

— Haide, îi spune și îl trage după el.

Malik și Sonny intră, uitându-se înapoi la gașca din Crown.

Trey e lângă mine și îi măsoară pe rând din cap până în picioare. Mă conduce înăuntru.

Fiecare fibră din mine e încordată, până când ușile sălii de box se închid în urma noastră.

Trey trage și el aer în piept, adânc.

— Ești OK? mă întreabă.

Nu, dar dau din cap că da, pentru că așa trebuie să fac.

— Uite ce-i, putem să plecăm acasă, da? Chestia asta nu merită toată tevatura.

— N-am nimic.

— Bri… face el, oftând.

— Trey, ăștia l-au oprit pe tata. Nu pot să le permit să mă oprească și pe mine.

Trey vrea să mă contrazică. Îi citesc asta în priviri.

— Uite, îi spun. Nu pot să facă nimic aici, în seara asta. Reggie și Frank nu lasă nicio armă să treacă de ușile alea. Trebuie să încerc.

Trey își mușcă buza.

— Și pe urmă? Bri, chestia asta n-o să dispară pur și simplu de la sine.

— Găsesc eu o soluție, îi spun. Dar acum, te rog, trebuie să rămân.

Oftează din greu și zice:

— Bine. Tu hotărăști.

Ridică spre mine mâna strânsă și ne ciocnim amândoi pumnii.

Nu știu cum vor reuși să intre cei de la rând – locul e deja supraaglomerat. Vreau să spun, ticsit, din perete în perete. Peste toată hărmălaia, idiotul de Hype a pus o melodie cu Lil Wayne.

Îmi ia o secundă să-l localizez pe Supreme. Stă și el lângă ringul de box. Ridic mâna, să-i atrag atenția. Mă vede și își croiește drum spre mine.

— Și cu asta ești de acord? îmi șoptește Trey.

Poate că a luat el locul mamei, ca ea să nu sară să-l bată, dar sunt convinsă că nici Trey nu se înnebunește după Supreme. „Ești de acord” înseamnă, de fapt, „Vrei să-l aranjez pe tipul ăsta sau nu?”

— Și cu asta sunt de acord, îi spun.

— A sosit superstarul! anunță Supreme, îl las să mă îmbrățișeze scurt.

— Și văd că ți-ai adus și o mică echipă, nu? Trey, băiete, nu te-am mai văzut de când erai la fel de mic precum puștiul ăsta.

Întinde mâna să-i zburlească ciuful lui Jojo.

Copilul își ferește capul.

— Nu sunt mic!

— Scuze, omule, zice Supreme, chicotind. Scuze.

— Deci tu ești Supreme? face Sonny.

Se uită cu ochii mijiți la tatăl lui Miles. Îmi dau seama că face mari eforturi să nu-i spună ce gândește. Dar, din câte mi-a zis Sonny, Miles încă nu e pregătit să-i spună tatălui său despre ei doi.

— Chiar el, în persoană, zice Supreme și se întoarce spre mine. I-am rezervat lui James un loc pe primul rând. Și ți-am aranjat și ție o cameră verde, în spate, ca să-ți faci intrarea spectaculoasă mai târziu.

— O să venim cu tine, îmi spune Malik, privindu-l țintă pe

Supreme.

Nici el nu se dă pe spate după Supreme.

— Duceți-vă voi înainte, zice Trey. Eu o să-l iau pe micul gangster în devenire, să-i găsesc un loc bun. Haide, Jojo. Trebuie să avem o mică discuție, între patru ochi, despre cum să nu te faci de rahat.

Îi urmăresc până când dispar în mulțime.

— Ești gata să pui mâna pe contractul ăsta? mă întreabă Supreme și mă apucă de umeri.

Credeam că sunt. Dar, cum ar spune mătușa Pooh, trebuie să nu mă mai gândesc. Înghit cu dificultate.

— Da, spun, hai să-i dăm drumul.

Malik, Sonny și cu mine îl urmăm pe Supreme în spate. Pereții coridorului sunt plini de postere cu legende ale hip-hopului. Parcă mi-ar urmări fiecare pas pe care îl fac.

Supreme mă duce în „camera verde” – o fostă debara. E mică, nu are decât câteva scaune și un frigider, dar e un loc liniștit, departe de haosul din sală.

Supreme pleacă, lăsându-mă să intru în atmosferă. Plus că vrea să-i țină companie lui James, în față.

Mă prăbușesc pe unul dintre scaune. Sonny și Malik se așază pe celelalte două. Trag adânc aer în piept și apoi expir.

— Îmi pare rău pentru faza cu Crown, zice Malik.

— Asta e problema mea și a mătușii Pooh.

— Toate astea din cauza unor versuri? întreabă Sonny.

Dau din cap că da.

— E o aiureală, zice Sonny.

— Da, dar Jojo era gata să pornească o bătălie pentru tine, spune Malik, zâmbind.

— Ei, că doar n-avea de gând să acționeze, răspunde Sonny, râzând.

Ia niște chipsuri din coșul cu gustări de pe măsuța de cafea.

— Bri, știu că nu-l iei în serios pe țâncul ăla.

— Sigur, că doar și noi obișnuiam să ne dăm „gangsteri” când eram mici, adaugă Malik.

Am trecut și noi printr-o fază. O vedeam pe mătușa Pooh arborând atâtea simboluri de-ale celor din Garden Disciples, că mi-am imaginat că aș putea și eu să fac la fel. Mi-am desenat chiar și simbolul GD pe caiete.

Nu umblam însă de colo colo să le spun oamenilor că le fac felul.

Se aude o bătaie în ușă.

— Intră, strigă Sonny, cu gura plină de chipsuri.

Pe ușa camerei verzi bagă capul nimeni altul decât Scrap.

— Hei, Bri? Ai un minut?

Mă îndrept de spate și îi zic:

— Da. Ce cauți aici?

Îi salută pe Malik și pe Sonny cu o înclinare scurtă a capului.

— Trebuia să vin să-mi văd cântând noul idol rapper. Plus că subsemnatul aici prezent e motivul pentru care ai ajuns în seara asta în locul ăsta, știi?

— Nu, nu știu, zic și îmi încrețesc fruntea.

— Io sunt ăla care ți-a zis să scoți un cântec beton! explică Scrap. Io ți-am zis și că trebuie să fie cu priză. Știu, știu. Sunt un geniu, corect?

În ce realitate paralelă?

— Ăă… mda. Sigur.

— Dacă doar îmi mulțumești când ești pe scenă, sunt onorat, zice. Am pe cineva care vrea să te salute.

Îmi întinde telefonul.

Nu se poate să fie cine cred eu că e.

— Alo?

— Ei, vezi? Nici nu lipsesc de cine știe ce vreme și deja nu mai pari să fii tu însăți, zice mătușa Pooh. Cum o să te dai tu superstar în seara asta, dacă ai vocea așa de moale și chestii?

— Taci din gură, zic râzând și mătușa râde și ea.

Aproape că am uitat cum sună râsul ei.

— Fir-ar. Mi-e dor de tine.

— Și mie mi-e dor de tine. Hei, uite ce-i, n-am prea mult timp, dar trebuia să-ți vorbesc. Scrap mi-a zis că te produci în seara asta. Du-te și rupe scena, bine? Dacă ți se gâtuie iar vocea, o să evadez de aici doar ca să-ți rup curul în bătaie. Pe viața mea.

Așa știe ea să spună „Te iubesc”. Nu-i spun nimic despre tipii din Crown. Nu trebuie să-și încarce mintea și cu asta, deocamdată.

— Nu-ți face griji. Sunt pregătită.

— Știi că s-ar putea să scap de aici mai repede decât credeam, da? Avocatul meu crede că poate să-mi obțină pedeapsa minimă. Mai ales că nu am niciun act de violență.

Pentru că nu știu ei de ele. Dar, mă rog, accept asta.

— E super, zic.

Supreme revine. Pare că îl fixează pe Scrap cu privirea. Scrap îl măsoară din cap până în picioare și parcă ar vrea să spună: „Ai vreo problemă?”

Supreme se întoarce spre mine și arată cu degetul ceasul de la mână.

— Trebuie să plec, îi spun mătușii Pooh.

— ’N regulă, du-te și fă-i praf. Superstarul meu, doar cerul e limita.

— Și o să dăm peste tonții ăia din vârf[71], termin eu în locul mătușii. Te iubesc.

— Și eu te iubesc pe tine, fraieră sentimentală. Acum du-te și fă-ți treaba.

Îi dau lui Scrap telefonul și simt cum mă înțeapă ochii.

— Mulțumesc.

— Pentru nimic, răspunde Scrap. Du-te și fă-i zob. Pentru Pooh.

Supreme își trece brațul pe după umărul meu și mă trage mai aproape de el.

— Uită-te la tine, îmi șoptește, cum te-ai dat de partea găștii din GD. încerci să pari autentică, așa cum ți-am sugerat, nu?

Mă îndepărtez de el.

— Nuu, nu fac asta.

Ieșim în sala de box și un vârtej de sunet și lumină ne izbește. Abia dacă e loc să te miști, dar, cumva, mulțimea ne deschide calea să trecem. Supreme mă conduce către ringul de box. La fel ca afară, la coadă, lumea bate palma cu mine sau mă bate pe spate în timp ce trec. Orice, numai să mă atingă, probabil e felul lor de a-mi ura baftă.

— Hei, lume, lume, strigă Hype mulțimii, în timp ce mă apropii. Și-a făcut lansarea chiar aici, în Ring. De atunci, e tot pe val, ca să zic așa, cu intenție.

E mult mai răsuflat decât îmi imaginasem.

— E aici ca să-și interpreteze noul single. Oameni buni, aplaudați-o pe Bri!

Ridic pumnul să-l ciocnesc cu Sonny și Malik. Ne ciocnim pumnii, ne îmbrățișăm și facem semnul victoriei. Suntem încă Nesfânta Treime.

— Pam! zicem toți trei.

---

[71] Aluzie la două versuri din melodia *Sky is the Limit,* a rapperului BIG.

— Să nu te mai gâtui de data asta, adaugă Sonny. Nu vreau să fiu obligat să te dezmoștenesc.

Îmi țugui buzele. Sonny râde la mine cu toți dinții.

Supreme saltă corzile, ca să pot urca pe Ring, și îmi întinde un microfon. Lumina reflectorului mă orbește, exact așa cum a făcut-o cu atâtea săptămâni în urmă. Țipetele sunt asurzitoare.

Mijesc ochii și mă uit în jur, prin mulțime. Fratele meu, Jojo și Kayla sunt chiar lângă Ring. Li se alătură Sonny și Malik. James și Supreme sunt așezați alături. Scrap și-a găsit un loc nu prea departe. Mult în spatele lui zăresc sclipind ceva. O gură plină de dinți de argint rânjește la mine. Tipul din gașca Crown, cel cu fesul gri, ridică pandantivul tatei și își țuguie buzele la mine într-un sărut. Amicii lui zâmbesc și rânjesc.

Scrap îmi urmărește privirea. Nu-l aud, dar îi citesc de pe buze. „Ei, nu se poate”.

Mă fixează cu privirea și îmi pune pe mutește o întrebare ucigătoare: „Vrei să mă ocup eu de asta?”

— Deeeci… nu ai de gând să te prezinți în niciun fel? întreabă Hype.

Am uitat că e aici. Rahat, am uitat unde sunt.

— Să nu-mi spui că iar ai de gând să te gâtui. O să-ți zic Madam-Gâtuită-Rău.

Pune un răpăit de tobă. Cine dracu’ i-a zis ăstuia că e amuzant?

Tipul din Crown ridică lanțul și mai sus, ca să fie sigur că-l văd. Prietenii lui izbucnesc în râs.

Scrap mimează iar: „Vrei să mă ocup eu de asta?”

— Hei, nu-i așa că toți vreți să auziți cântecul, nu? strigă Hype spre mulțime.

Răspunsul e da.

— Hai să-i dăm drumul, atunci!

Începe beatul.

Eu ar trebui să trec direct la cârlig și pe urmă să zic textul pe care l-a scris Dee-Nice. Cu un aer amuzat, Supreme și James mă urmăresc de parcă aș fi animăluțul lor preferat, care e gata să execute un giumbușluc.

Preferată. Rimează cu bandă.

Bande. Ca banda Crown, care se holbează la mine, și cei din GD, din Maple Grove, cu care se asociază Scrap. Jojo vrea să fie exact ca ei. Dacă fac piesa asta, s-ar putea să le ofer și mai multă muniție. În plus, o să procedez exact așa cum m-a acuzat Hype – că spun vorbe care nu sunt personale.

Personale. Clone.

De atâta vreme lumea se poartă ca și cum aș fi clona tatei. Și Supreme se poartă de parcă aș fi o marionetă. Fratele meu însă a zis că sunt un dar. Mama zice că sunt miracolul ei. Dacă e să nu fiu nimic altceva, sunt fiica ei și sunt sora lui Trey.

Soră. O mulțime de cuvinte rimează cu asta, dacă le rostești într-un anume fel. Chiar și un cuvânt ca „oglindă”.

Oglindă. Poate că tocmai asta sunt eu pentru Jojo.

Copilul are totuși o imagine distorsionată. Mi-a interpretat greșit cuvintele, exact ca Emily și la fel cu cei din Crown. Aș vrea să le spun că greșesc.

Greșesc. Se trezesc.

Poate că a venit momentul să-i trezesc pe toți.

— Opriți muzica, spun, în microfon.

Beatul se oprește. Se aud șoapte și murmure. Supreme se încruntă și îl aud pe James întrebând:

— Ce dracu’ se întâmplă? Îi ignor pe amândoi.

— Trebuia să vin aici și să fac această piesă nouă, dar aș prefera, în schimb, să vă cânt ceva ce vine din inimă. Sunteți de acord cu toții?

Răspunsul e „cum să nu” și sala ovaționează puternic.

— Hoo-pa, o să avem parte de ceva freestyle! zice Hype. Ai nevoie de un beat?

— Mulțumesc, nu, Hype cur-rupe.

Toată lumea râde când mă aude.

Închid ochii. În mine zac o mulțime de cuvinte care așteaptă să iasă. Cuvinte pe care Jojo sper să le audă și să le înțeleagă.

Iau microfonul și le las să curgă.

Refuz să le fiu batjocură, refuz să fiu preferată.

Refuz să fiu eu motivul ca vreun puști să intre în bandă.

Refuz să vă stau în față, să spun vorbe care mi-s străine.

Refuz să fiu marionetă, să mă număr printre clone.

Vedeți, pentru mama eu sunt fiică, am un frate și-i sunt soră, *Sunt speranță pentru unii. Și tot eu le sunt oglindă.*

Sunt un geniu, sunt o stea, sunt la un loc toate astea.

Dar nu pot să mă acuze că m-am vândut pentru succes, că sunt o secătură.

Să îmi fie cu iertare, copiii în Garden nu prea au de mâncare,

Și asta ne doare.

La dracu' însă cu sistemul. Voi ce credeți? Căci ce credeți vă arată

ce vă dictează inima.

Deci presa e convinsă că nu sunt decât o negresă care cântă rap și despre

cum apasă pe trăgaci,

Ca să le fac lor viața mai bănoasă, în timp ce restul lumii zice

că-s o păcătoasă.

Care-i faza, ei plusează, dar tot pe noi își pun bază, doar să luăm

drept adevărat

Și incontestabil că așa suntem noi, veritabil. Nu e vorba doar de rap,

e un și mai mare rahat.

Dau doar vina pe hip-hop. Chiar dacă noi spunem numai ce vedem.

Eu am să vă vorbesc despre toate câte le privesc, fără să susțin că le și împărtășesc.

Dacă afirm că sunt regină, spun că n-am coroană de dat.

N-am nimic cu gașca voastră, regret că v-ați înșelat.

Dac'o să vă răzbunați în cartier, vă dezbinați, așa că vreau

să vă trezesc.

Gura nicicum nu puteți să mi-o astupați și visul n-aveți să mi-l luați,

Recunoașteți doar atât, când ziceți briliantă trebuie să începeți cu Bri.

Eu nu mă vând.

Izbucnește o explozie de urale.

— Bri! Bri! Bri! scandează lumea și numele meu zguduie sala. Bri! Bri! Bri!

Cine nu scandează? Gașca din Crown. Nici Supreme și James. James își face drum spre ușă, clătinând din cap. Supreme se grăbește după el. Se uită înapoi spre mine și chiar dacă nu-i văd ochii, mi-e ușor să-i citesc expresia: noi doi am terminat-o.

Las microfonul în jos. Când eram mică, obișnuiam să mă așez în fața unei oglinzi, cu o perie de păr în mână și îmi imaginam mulțimi care îmi scandează numele. Nu cred însă că aș fi putut vreodată să-mi imaginez *așa ceva.* Sentimentul ăsta. Înțelegeți? Pentru prima dată în viața mea știu că sunt exact acolo unde trebuie să fiu. Că fac exact ceea ce trebuie să fac. La dracu', fac ceea ce îmi este dat să fac. Chiar dacă mulțimea ar amuți, eu tot aș ști asta.

Când mătușa Pooh m-a familiarizat cu hip-hopul, Nas mi-a spus că lumea este a mea și eu am crezut că e posibil. Acum, aici, pe scena aceasta, știu că așa este.

EPILOG

Toate cuvintele de pe pagină mi s-au învălmășit în fața ochilor. Sincer. Mă uit la telefon.

— De cât timp facem asta?

Curtis se uită și el la telefonul lui.

— Doar de două ore, Prințeso.

— Doar? gem eu.

Cărțile noastre de pregătire pentru ACT și laptopul stau răsfirate de jur-împrejurul nostru, pe podeaua din camera mea. Mâine mai avem încă un test pregătitor – examenul efectiv este în mai puțin de o lună. Curtis vine des la mine, să învățăm împreună. Cred că sunt pregătită, chiar dacă învățatul nostru împreună se transformă de obicei în altceva.

Tocmai de aceea zic:

— Trebuie să facem o pauză.

— Ei, serios?

— Serios.

Stai să ghicesc... Vrei să facem în schimb asta?

E tot un zâmbet și îmi fură un sărut, repede. Dintr-un sărut se fac două, din două, trei și din trei trecem la giugiulit pe podeaua camerei mele, un altar închinat lui Tweety. Mama, Trey și cu mine locuim doar de câteva zile la bunici și n-am avut timp să o redecorez.

— Hei, hei! strigă Trey din pragul ușii.

Curtis și cu mine ne dezlipim rapid unul de altul.

— Asta nu e învățat, ce dracu'!

Mă rostogolesc pe spate și gem.

— În clipa asta, chiar că abia aștept ziua când o să pleci la școală, îi spun.

— Din păcate pentru tine, mai trebuie să mă suporți vreo două luni.

Se uită la Curtis.

— Frate, zice, ar fi bine să ai grijă. Sunt în stare să conduc trei ore ca să tăbăcesc dosul cuiva.

— Am greșit, spune Curtis și ridică inocent brațele.

— Îhâm, face Trey. Sunt cu ochii pe tine.

Oftez.

— Nu trebuie să te duci să-l iei pe Jojo?

Trey îl duce pe Jojo la un meci de baschet cu echipa din Markham. Puștiul s-a agitat febril toată săptămâna, ca și cum ar fi vorba de un meci de NBA. Bietul copil, nu-și dă seama că Markham e o echipă de doi bani.

— Am plecat, zice Trey și dă cu piciorul în ușă. Dar afurisita asta de ușă să rămână deschisă. N-are nimeni timp să i se spună „unchiul Trey”. Ar trebui să-i spun bunicului că sunteți amândoi aici și faceți schimb de microbi.

O ia pe hol, râzând. Curtis așteaptă câteva clipe înainte de a se apleca să mă sărute.

— Microbi, zice?

Și poftim, iar suntem întrerupți. Mama își drege glasul, zgomotos.

— Ăsta nu e învățat.

— Așa ziceam și eu, strigă Trey de unde e.

Curtis arborează o mutră exagerat de drăgălașă și sfioasă și, pentru Dumnezeu, aproape că nu mai rezist.

— Îmi pare rău, doamnă Jackson.

Mama pufnește.

— Hmm. Bri, pe care îl preferi?

Îmi arată două costume. Unul e o fustă creion, bleumarin, cu un blazer asortat, cumpărate de tanti Gina. Celălalt e un costum gri, cumpărat de tanti ’Chelle.

— Sunt aproape la fel – are vreo importanță?

— Da, are, zice. Trebuie să arăt cum trebuie în prima mea zi.

De luni începe munca la școala districtuală, ca secretară a doctorului Cook. Și care e unul dintre primele lucruri pe care i le-a cerut? Să programeze întâlniri lunare cu Coaliția Persoanelor de Culoare și Hispanice din Midtown, ca să se asigure că treburile merg ca unse. Cealaltă sarcină de serviciu? Să caute o firmă nouă de pază pentru inspectorat.

— Ce face? Nu vrei ce ți-a cumpărat bunica?

Jay strânge din buze. Bunica i-a luat un costum cu imprimeu floral. E strident. E îndrăzneț. Îți ia ochii dacă te uiți prea mult la el.

— Pe ăla îl păstrez când merg la biserică, minte mama. Haide, acuma ajută-mă să aleg.

— Cel bleumarin, îi zic. E genul care spune „Vreau să fiu aici, sunt serioasă, dar nu sunt lipsită de stil, iar dacă mă superi, s-ar putea să te tai”.

Pocnește din degete și arată spre mine:

— Așa ceva vreau. Mulțumesc, scumpo. Acu’ puteți să vă duceți să învățați… *Să învățați*! repetă și ridică din sprâncene. Curtis, poți să rămâi la cină, ești invitat. Pregătesc un gumbo.

Da, bunica o lasă chiar să gătească în bucătăria ei. Nu, nu știu unde au dus-o extratereștrii pe adevărata mea bunică și nici dacă o vor mai aduce vreodată înapoi.

— Mulțumesc, doamnă Jackson, îi răspunde Curtis.

Telefonul meu începe să vibreze și pe ecran apare fața zâmbitoare a lui Sonny. Apăs pe butonul difuzorului.

— Ce faci, Sonny Iepuraș? îl necăjesc eu.

— Termină, Bookie.

— Bună, Bri, se aude Miles, strigând din fundal.

— Salut, Miles.

— Voi doi ar fi bine să vă aflați sub supravegherea unui adult, știu eu! strigă mama.

— Calmează-te, tanti Jay. Nu se întâmplă nimic, răspunde Sonny. Bri, trebuie să intri pe Twitter. S-a întâmplat ceva imens.

— Cum?

— Vorbesc serios, Bri. Intră pe Twitter.

Curtis își ia telefonul. Eu îmi tastez adresa pe laptop.

— De ce? întreb.

— N-o să-ți vină să crezi cine ți-a postat freestyle-ul făcut acum câteva seri.

— Ce tot…

Am 99+ notificări, semn că Twitter nu mai reușește să țină pasul. Există o postare la care lumea continuă să dea like și pe care o distribuie. Dau clic și mă uit la ea. Pe urmă mă uit la poza de profil și la nume.

Mama vine și ea și se uită împreună cu mine.

— Vai, Doamne, zice.

— „Fata asta reprezintă viitorul hip-hopului”, citește Curtis cu voce tare, din postare. „@LawlessBri, trebuie să compunem un cântec împreună. Hai să o facem!”

Era postată de…

Doamne sfinte!

— La naiba, Prințeso, zice Curtis. Asta e o chestie care-ți schimbă viața.

Mama îi aruncă o privire pieziță.

— Bri, scumpo, vrei să o faci?

Mă holbez la postare. E ceva uriaș. Ar putea să fie imboldul de care am nevoie.

Mă uit la mama și zic:

— Da. Atâta vreme cât pot să o fac așa cum vreau eu.

Angie Thomas
PE VAL
virtual-project.eu

virtual-project.eu

violin